

Giới thiệu Tôi Mộng Giữa Ban Ngày

Edit: Sherry

Số chương: 99 (95 chính văn + 4 ngoại truyện)

Tình trạng: đang edit

Thể loại: hiện đại, hài hước, vườn trường, con cưng của trời, dóc lòng vì nhân sinh.

Nhân vật chính: Thẩm Quyện, Lâm Ngữ Kinh

Cuộc chiến tranh đoạt học bổng diễn ra hùng hực khí thế, ở trước cửa phòng làm việc của thầy chủ nhiệm, Lâm Ngữ Kinh cùng Thẩm Quyện oan gia ngõ hẹp.

Lâm Ngữ Kinh về mặt đau thương, mắt rung rung: "Bạn học Thẩm, nói thật với cậu nhé, tôi là từ nông thôn đến đây, trong nhà rất nghèo, lúc đầu tên là Lâm Thúy Hoa, thôn Hoa sen chúng tôi chỉ có mỗi mình tôi có thể đến thành phố lớn học tập thôi, lần này nếu như tôi không lấy được học bổng sẽ không có tiền nộp học phí, không có tiền nộp học phí cũng chỉ có thể quay về thôn cho heo ăn..."

Thẩm Quyện đáng vẻ lười nhát, không đếm xỉa tới: "Thật là trùng hợp, tôi ở thôn Lá sen sát vách đấy, vốn tên là Thẩm Thiết Trụ, tôi không chỉ phải cho heo ăn, mà còn phải làm ruộng."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Hai người mặt không biểu cảm nhìn nhau ba giây, sau đó động tác đều nhịp, mỗi người xoay mình rời đi.

Thẩm Quyện chui vào máy bay trực thăng riêng, Lâm Ngữ Kinh lên Rolls-Royce Phantom phiên bản dài.

— Hai kẻ có tiền mỗi ngày ở trước mặt đối phương, chính xác là đối với nhau, nỗ lực mà giả dạng nghèo, câu chuyện cũ.

"Ngữ là ngữ không kinh chết người không ngừng ngữ, kinh là kinh động trời đất quý thần khóc than sự kinh đó."

(Ngữ tức là lời nói, kinh là kinh sợ, hai từ "Ngữ" "Kinh" là tên của nữ chính, có lẽ tác giả cố ý ám chỉ nên editor giữ nguyên từ hán việt.)

Lời editor:

Phần chữ in nghiêng đầu chương là nội dung tóm tắt chương (rảnh nên edit luôn, không phải tên chương).

Bộ này lấy bối cảnh từ thời thanh xuân và kéo dài đến lúc trưởng thành. Nam chính là xạ thủ thần đồng, nữ chính không phải kiểu em gái ngoan hiền.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Ngồi dậy tiếp khách

Cuối tháng tám, trời nắng chang chang, hơi nóng ngưng tụ tại một chỗ, dính dính nóng bức.

Mãi cho đến lúc trước khai giảng vài ngày, mấy trận mưa to lộn đầu hất xuống, nhiệt độ mới hạ xuống vài độ.

Hai giờ rưỡi xế chiều.

Lâm Ngữ Kinh đứng ở cửa trung tâm thương mại, nhìn nước mưa lộp bộp nện vào nền đá bằng phẳng trên mặt đất, bọt nước bắn lên, văng tung tóe thấm ướt giày của người đứng bên ngoài.

Đợi mười phút, mưa rơi không giảm.

Lâm Ngữ Kinh một tay gơ túi mua sắm lục lấy điện thoại, xác nhận không có cuộc gọi tới và tin nhắn, đi đến góc cửa thủy tinh to lớn phía trước, khoác túi lên cánh tay, lại xòe tiếp hai ngón trỏ và ngón cái, tạo dáng rồi gơ camera, xoay tròn trước mặt chọn cảnh, nhắm một mắt lại.

Cao ốc như rừng, cửa chính của trung tâm thương mại hướng ra mặt đường, cửa hàng bán lẻ với phong cách khác nhau mở ra ở mặt tiền cửa hàng, bảng hiệu Starbucks cực lớn ở con phố đối diện bị mưa to thấm vào, mỹ nhân ngư màu xanh lá như chìm vào đáy biển, toàn bộ hình ảnh đều hiện lên một cách ướt sũng, phồn hoa tối tăm mờ mịt.

Hoàn cảnh vừa quen thuộc vừa lạ lẫm.

Lâm Ngữ Kinh mới đến thành phố A vào hai ngày trước.

Ba tháng trước, cô chứng kiến cuộc sống hôn nhân đây đưa nhiều năm cuối cùng cũng đi đến hồi kết của Lâm Chi cùng Mạnh Vĩ Quốc.

Hai người trước khi ly hôn còn đánh nhau một trận.

Bởi vì quyền nuôi dưỡng Lâm Ngữ Kinh.

Lúc đó là sáu giờ rưỡi tối, ngày thứ hai sau khi quyết định ly hôn, một nhà ba người bọn họ ngồi trước bàn ăn ăn một bữa cơm cuối cùng, nói từ tài sản nhà xe cộ đến Lâm Ngữ Kinh, về mặt Lâm Chi từ đầu tới cuối rất bình tĩnh, mang theo một loại chết lặng lạnh lùng: "Toàn bộ căn nhà này thuộc về anh, xe tôi cũng không cần, con cái anh mang đi đi."

Thời điểm Mạnh Vĩ Quốc nghe thấy nửa câu đầu rất là hài lòng, nửa câu sau vừa xuất ra, ông ta bắt đầu nhăn mày: "Cái gì gọi là con cái tôi mang đi?"

Lâm Chi có chút không kiên nhẫn: "Tôi không có thời gian quán."

"Cái gì gọi là cô không có thời gian quán? Cô không có thời gian chẳng nhẽ tôi có thời gian?"

"Anh rất có đấy, " Lâm Chi cười lạnh một tiếng, "Ăn cơm miễn* nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng bày đặt làm người bận rộn rồi hả?"

() Cách nói châm biếm, ám chỉ loại đàn ông ăn bám phụ nữ.*

Mặt Mạnh Vĩ Quốc thoát đỏ thoát trắng, thẹn quá hoá giận trừng mắt với bà ấy, hít một hơi thật sâu bình phục tâm trạng: "Lâm Chi, hôm nay mọi người hào tị hào tán*, tôi không muốn tranh cãi với cô, hy vọng chúng ta có thể tôn trọng lẫn nhau."

() Gặp gỡ trong hòa hợp, chia tay trong hòa bình.*

Lâm Chi nhướng mày: "Thế nào, hiện tại mới nhớ tới việc nói chuyện tôn trọng cùng tôi? Lúc trước anh đến nhà của chúng tôi ở rể sao lại không nhìn thấy cái mặt của anh vậy?"

Mạnh Vĩ Quốc không thể nhịn được nữa, "Rầm" một tiếng hùng hổ vỗ xuống bàn, đứng dậy.

Lâm Chi cũng đứng lên theo, kèn chiến tranh bị thổi lên, hai người bắt đầu hồ đồ lú lẫn mà tranh cãi, đồ ăn trên bàn ăn bị ném mất bầy bầy tám tám

Lâm Ngữ Kinh bắt chéo hai chân, dùng đũa đâm vào bát cơm trắng của mình, cứ như vậy chống cằm nhìn hai người bởi vì chuyện ai nuôi con này mà bộc phát ra một đợt cãi vã mới, thậm chí không thêm e dè, ở ngay trước mặt cô bắt đầu đùn đẩy lẫn nhau.

Xem cô như con chó, nghe không hiểu tiếng người, không ai buồn để ý, tâm tình căn bản cũng không cần được coi trọng.

*

Mạnh Vĩ Quốc đúng là ở rể đấy.

Gia đình Lâm Chi ba đời dần thân vào thương trường, giàu đến chảy mỡ, Mạnh Vĩ Quốc và bà ấy là bạn học thời đại học, là ở nông thôn thi vào thành phố, học giỏi, vừa biết ăn nói lại vừa dịu dàng, hơn nữa lớn lên rất đẹp trai.

Thiếu niên mười tám mười chín tuổi, mặc áo T-shirt bằng vải được giặt đến bạc màu, tướng mạo sáng sủa, dáng người cao ngất, thoát nhìn cao ngạo cô độc mà anh tuấn.

Được nam sinh như vậy theo đuổi, có cô gái nào lại không động tâm, Lâm Chi cũng không ngoại lệ.

Học sinh nghèo cùng thiên kim tiểu thư yêu đương kết hôn, cũng không nhất định đều là kết cục tốt.

Từ khi Lâm Ngữ Kinh có trí nhớ đến nay, ba và mẹ thật sự không giống với nhà người khác, cô nhìn ra được Lâm Chi đã triệt để chán ghét Mạnh Vĩ Quốc rồi, sự chán ghét cùng cực đối với người đàn ông này cũng làm mài mòn hết sạch một chút yêu thích của bà ấy với đứa con của mình.

Lâm Ngữ Kinh vốn cho rằng, thời điểm cô bị ba mẹ cho là gánh nặng mà muốn vứt bỏ sẽ có chút khó sở.

Nhưng khi thật sự thấy một màn như vậy, cô cảm giác gì cũng không có.

Giống như là một hộp uống cạn một thùng rượu mạnh gì đó, đầu lưỡi hay đầu óc đều tê dại, ngay cả nửa điểm tri giác cũng không có, cứng đờ như gỗ.

Mạnh Vĩ Quốc không kiên trì ra tòa cùng Lâm Chi.

Quan hệ bối cảnh tiền bạc mọi thứ Lâm Chi đều có, ông ta lấy cứng đối cứng hoàn toàn là một con đường chết, cuối cùng Lâm Ngữ Kinh thuộc về ông ta, mỗi tháng Lâm Chi cung cấp cho cô một khoản phí nuôi dưỡng cố định.

Mạnh Vĩ Quốc tiên sinh nhanh chóng thoát khỏi bóng ma của một đoạn hôn nhân thất bại, một tháng sau khi ly hôn mang theo Lâm Ngữ Kinh gặp mặt bạn gái mới Quan Hường Mai của ông ta, hai người phát triển với tốc độ ánh sáng, thậm chí đã có cái kế hoạch năm năm đầu tiên, kết hôn lĩnh chứng dợn đến nhà người phụ nữ này ở thành thị, vào ở rể mười phần thuận thực.

Lâm Ngữ Kinh chỉ cảm thấy lớn lên đẹp trai lại giỏi nói chuyện thật sự rất tốt, có nhiều phú bà đàn độn nguyện ý cùng ông ta kết hôn như vậy.

Ngày thứ hai sau khi đem cô đến nơi này, hai người họ đi hưởng tuần trăng mật, trước khi đi Quan Hường Mai mỉm cười nhìn cô: "Về sau con hãy xem đây là nhà của mình."

Lâm Ngữ Kinh khẽ gật đầu.

"Con của cô hai ngày này cùng bạn học ra ngoài chơi rồi, có lẽ ngày mai trở về, cô đã nói với nó rồi, trong khoảng thời gian chúng ta không có ở đây này để thăng nhóc

chăm sóc con một chút, sau này nó chính là anh trai của con, một lát nữa cô đưa số điện thoại di động của con cho nó, để các con tự liên lạc với nhau." Quan Hường Mai tiếp tục nói.

"..."

Lâm Ngữ Kinh cũng không phải rất muốn liên lạc với con trai bà ta, nhưng thứ cô càng không muốn nhất chính là phá vỡ loại bầu không khí gia đình mẽ ngoài hài hòa này, cho nên vẫn là yên tĩnh gặt gặt đầu.

Quả nhiên, Quan Hường Mai rất hài lòng, còn nói: "Có việc cũng có thể cùng nói với dì Trương, không cần phải ngại, cũng không cần cảm thấy gò bó, tất cả mọi người rất thích con."

"..."

Lâm Ngữ Kinh nhìn thoáng qua dì Trương bên cạnh chỉ thiếu điều khắc lên trán cái nhãn "Hiện tại loại gà rừng gì cũng đều có thể giả thành thiên kim", "Thế loại cha ăn cơm mềm mang theo con gái đến chia tài sản" với "Mày đừng hòng lấy một phần tiền nào", cảm thấy ánh mắt Quan Hường Mai có lẽ có chút không dùng được.

*

Trong trung tâm thương mại mở máy lạnh quá lớn, vừa mới đi ra không ngờ vẫn cảm thấy nóng, ngay cả mưa cũng mang theo khí nóng, dường như chưa đợi được đến lúc rơi xuống đã bị bốc hơi trong không khí.

Lâm Ngữ Kinh không chút biểu cảm nhìn vào màn mưa, một lần nữa liếc nhìn thời gian.

Ba giờ rồi.

Cô nhẹ nhàng nhảy lên hai cái, thử cử động đôi chân đã đứng đến mức có phần tê cứng, chuông điện thoại vang lên, là số điện thoại di động cô vừa lưu tối qua, số của anh trai mà cô cần phải liên lạc kia.

Lâm Ngữ Kinh tiếp nhận điện thoại: "Anh trai."

Tên con trai tựa hồ bị một tiếng anh trai này của cô làm cho kinh sợ rồi, trầm mặc ít nhất mười giây, mới hỏi: "Mua đồ xong rồi hả?"

"Vâng."

"Tôi bị cảm, không đi đón cô được rồi." Anh trai lạnh nhạt nói.

"..."

Lâm Ngữ Kinh thực sự cảm thấy mình suy đoán rất chuẩn xác, cô luôn luôn là một người rất chân thành, khinh thường bất kỳ kẻ nào giả vờ đóng kịch, hơn nữa cái người này kỹ năng diễn xuất còn kém như vậy.

Không biết còn có người họ Lâm này à, đóa hoa em gái Lâm mềm mại.

Cô rất quan tâm bệnh tình của anh ta: "Có nghiêm trọng không, bao nhiêu độ thể ą."

Giọng cô gái nhỏ có chút dè dặt cẩn thận, nhỏ nhẹ êm tai, đối phương lại trầm mặc mười giây, giọng nói có điểm do dự: "Bốn mươi."

"..."

"Em giúp anh gọi cho 119 nhé." Lâm Ngữ Kinh chân thành tha thiết nói.

Số điện thoại phòng cháy chữa cháy, 119.

Tên con trai cúp điện thoại.

Lâm Ngữ Kinh để điện thoại di động xuống, ngẩng đầu lên, mắt nhìn bên ngoài sầm chớp giạt vang, mưa to phảng phất như có thể nện thùng nền đá trên mặt đất, lật ra một con mắt trắng to đùng.

Nhà mới của Lâm Ngữ Kinh ở khu biệt thự ngay trung tâm thành phố, cách hai quảng trường là một khu dân cư tồi tàn mà cũ kỹ.

Ở khu vực trung tâm của thành phố lớn, trong tình huống bình thường thế này có hai loại người, một loại là nghèo khổ chỉ có mỗi căn phòng nhỏ trong ngõ hẻm, một loại là giàu đến chảy mỡ mua khu nhà cao cấp hai ba mươi vạn một mét vuông.

Xe chạy được một nửa thì hết mưa rồi, trong không khí có hòa lẫn mùi bùn đất ẩm ướt, nghĩ đến phải ở cùng một nơi với anh ta, người "anh trai" chưa từng gặp mặt thân thể yếu ớt nhiều bệnh cùng với dì Trương ánh mắt luôn mọc trên trán kia, Lâm Ngữ Kinh đã tức giận đến mức thở gấp không đều, trực tiếp xuống xe tại phía sau khu dân cư kiểu cũ đó, dự định mần mê tại nơi có hoàn cảnh lạ lẫm này trong hai giờ đi đường nữa rồi mới trở về.

Mỗi một địa phương đều có một khu như vậy, phòng ở cũ kỹ, bức tường cũ rích cùng song cửa làm bằng gỗ, nước sơn màu đỏ thẫm từng mảng từng mảng bong tróc ra, trước cửa sổ gắn nổi các cây sào thật dài treo các loại ga giường và quần áo, có loại cảm giác sâu sắc rắng sâu bên trong nơi xưa cũ nhất của thành phố này chứa đựng bầu không khí yên bình.

Lâm Ngữ Kinh xuyên qua ngõ hẹp đi lên phía trước, quả nhiên, bên ngoài cùng vòng quanh mấy ngôi nhà đơn giản lộ ra bức ngăn phòng làm việc với mặt tiền cửa hàng, cô đơn giản quét hai mắt, tiếp tục đi vào trong.

Lắc lắc lư lư vừa đi vừa hát ca khúc chủ đề của Chú Bọt Biển tình nghịch, đi đến đầu hẻm rẽ trái, trông thấy một cánh cửa sắt màu đen.

Cánh cửa đơn đang mở, màu đen tuyền, nửa khép, trên cửa dùng sơn trắng quét một dãy tiếng anh.

Thoạt nhìn có điểm giống cửa vào nhà ma gì đó.

Bước chân Lâm Ngữ Kinh ngừng lại một lát, đi tới, nhìn rõ được hàng chữ trên lớp nước sơn là gì.

——TATTOO.

Cửa hàng xăm mình?

Cửa sắt không cao, cô nhón chân lên, bên trong là một cái sân nhỏ đại khái cũng chỉ có ba bốn mét vuông, đối diện có một cánh cửa gỗ, trên tấm bảng gỗ có khắc mấy biểu tượng rất phức tạp giống như thứ đồ vật nào đó.

Lâm Ngữ Kinh bị cửa hàng xăm mình mà từ trong ra ngoài đều chứa đầy sự "ta vô cùng trâu bò nhưng ta vô cùng bí ẩn" hấp dẫn sâu sắc rồi, cô do dự vài giây, đưa tay, duỗi ra một ngón trỏ, nhẹ nhàng mà đẩy cánh cửa sắt màu đen một cái, một tiếng kêu kẹt nhỏ vang lên, dần dần, dần dần mở ra.

Cái sân nhỏ kia mà quả thật chỉ lớn cỡ bàn tay, quỹ đạo sinh trưởng của thực vật bên trong thoạt nhìn đều rất hoang dã.

Lâm Ngữ Kinh bước tới đẩy cửa đi vào, trong phòng ánh sáng tối tăm, cảnh vật mờ nhạt chuyển hồng, bức tường xám sậm, phía trên treo thảm treo tường màu đỏ cùng các loại hình xăm hoa văn rậm rạp chằng chịt, xinh đẹp lại tinh vi.

Cô ngửa đầu nhìn một vòng, vừa quay đầu, bỗng dừng lại.

Mới phát hiện trong phòng này có người.

Ở nơi hốc xó phía sau cửa kia, bị ván cửa che khuất, góc chết của tầm mắt, lúc vừa mới vào không nhìn thấy.

Ghế sofa dài màu xám thẫm, thảm trải sàn dày, vô số đệm dựa gối ôm bị ném ngổn ngang bừa bãi, trên ghế sofa có một hai ba, ba người ngồi, lớn lên đều cao soái, thuộc về chủng loại soái ca rất có cá tính đấy, bộ ba bảo thai giữ lại đầu tóc bản tự như cây lau nhà, bấp tay ba bảo thai hình như có xăm hình hoa văn rườm rà.

Ba cây lau nhà hoa hòe lờ lợet nhìn thẳng vào cô, vẫn không nhúc nhích, bầu không khí quý dị, một tên trong đó còn giữ nguyên động tác một tay kẹp điều thuốc đưa đến bên môi, cứ như vậy ngừng giữa không trung cháy mòn, đầu điều thuốc treo lơ lửng tại vị trí cách môi ba cm, giống như bị người ta nhấn nút tạm dừng.

Sau đó, cây lau nhà số một chuyển động con ngươi, từ mặt của cô, xuống, chuyển qua quần áo của cô.

Lâm Ngữ Kinh không hiểu rốt cuộc là vì sao mà ba cái cây lau nhà này lại có vẻ mặt giống như xem đại tình tình trong vườn bách thú, ánh mắt mới lạ lại quý dị kia thiếu chút nữa làm cho cô tưởng mình vừa mới hát vang Cao nguyên Tây Tạng* rồi trần truồng chạy vào.

(*) Bài này mở đầu bằng một tiếng hét rất chi là "hoang dã" (=0=).

Cô cứ như vậy bị ba vị đại ca giang hồ quét mắt nhìn năm sáu giây, có chút lúng túng gơ tay lên: "... Ủây?"

Lách cách một tiếng, không khí một lần nữa bắt đầu lưu động, cây lau nhà số một đang ngồi trên tấm thảm trải sàn ngậm thuốc lá vào miệng, nhích lại gần ghế sofa, dùng cái cánh tay xăm đầy hoa văn gơ phía sau chọc: "Quyện gia."

Lâm Ngữ Kinh lúc này mới nhìn rõ, trên ghế sofa dài còn có người thứ tư.

Không thể trách ánh mắt cô không tốt, là trên đầu người thứ tư huyền bí trùm một tấm thảm màu xám thẫm, thẳng tuốt che đến lưng bụng, nửa dưới là quần dài xám đậm, hoàn toàn dung nhập vào ghế sofa có màu tương đồng, trên bụng còn đặt thêm hai cái gối, ngủ mà vẫn không nhúc nhích, còn bị người bạn cây lau nhà của cậu ta che hơn phân nửa, liếc mắt qua một cái thật sự không thể nhìn thấy.

Người bị chọc này hơn nửa ngày vẫn như cũ không có phản ứng, nằm ngay đơ thẳng đuột trên ghế sofa, giống như một vị *ngủ mỹ nhân* cao quý.

Cây lau nhà số một vẫn tiếp tục gọi cậu một tiếng: "Thảm Quyện."

Ngủ mỹ nhân nhúc nhích rồi, hừ ra một tiếng từ lỗ mũi, dựa sát vào ghế sofa co cặp chân cực dài đang duỗi thẳng lên, trở mình xoay mặt vào trong tiếp tục ngủ.

Thảm còn đang che trên đầu, nhìn qua rất dày, Lâm Ngữ Kinh chỉ sợ cậu ta làm mình ngộp thở mà chết.

Cây lau nhà số một chửi một tiếng, lay lay cơ thể, hai bàn tay vỗ vào mông cậu: "Con mẹ nó đừng ngủ nữa, ngồi dậy tiếp khách."

Ngủ mỹ nhân vốn đang yên ổn nghỉ ngơi bị quấy nhiễu ba lần bốn lượt, lại còn bị một cánh tay hoa hòe đột nhiên tập kích mông, chửi tục một tiếng, gơ tay mò cái gối đập xuống người bên cạnh, giọng nói của cậu cũng giống như tên*, mang theo vẻ mặt mồm nồng đậm, khàn khàn lại không kiên nhẫn: "Tôi tiếp con mẹ cậu, lần."

"..."

Một anh trai giang hồ** vô cùng nóng nảy.

(*) *Thảm Quyện*: Quyện nghĩa là một môi, uể oải.

(**) *Nguyên văn là xã hội ca*.

Hết chương 1.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hôm nay cho ra sân một phần móng của giang hồ Quyên gia.

Lâm Ngữ Kinh: Con người của tôi đặc biệt chân thành, tôi thật sự không phải là chuyên gia đùa giỡn (?)

-

Đã lâu không gặp, A Kiến mang theo Tiểu Kinh Ngư cùng Thẩm Quyên ca ca mà mọi người chờ mong đã lâu đến thăm hỏi năm mới mọi người, có khả năng là hai vị vương bực áp lẫn nhau bão bùng đùa giỡn, bão bùng lại bão bùng liền bão bùng ra gian (tình). Chuyện tình cũ (không phải), tóm lại sẽ cố gắng viết ah! Ngày mai bắt đầu cập nhật, thời gian tạm thời là tám giờ rưỡi mỗi đêm, đổi ngày, nghỉ phép trì hoãn sẽ thông báo trên văn án hoặc weibo @tê kiến nha.*

**Đang nhắc đến cụm từ "câu chuyện cũ" trong văn án*

Các tỷ muội, các bạn sẽ nhắn lại cho tôi, đúng không? Các người càng truy đuổi (ý là hỏi thúc) sẽ càng nuôi mập tôi hơn đấy, đúng không qwq!!! (...)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Nuôi trong nhà chú mèo sữa nhỏ*

() chỉ mèo con lúc mới sinh ra.*

Về sau, Trương Hàn, cũng chính là cây lau nhà số một mỗi khi kể về lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh, đều sẽ lộ ra một biểu cảm rất thần kỳ.

"Mặc chiếc váy nhỏ đứng ở đằng kia, ánh mắt thì sạch sẽ như trân châu trong suốt, vừa nhìn liền tưởng là bé cưng ngoan ngoãn đấy, quá là không ăn nhập với không khí xung quanh, " Trương Hàn lắc đầu, "Con mẹ nó tôi mà cũng có ngày nhìn lầm "

Nhưng giờ này khắc này, Lâm Ngữ Kinh ngay cả cậu ta gọi là cái gì cũng không biết, trong đầu toàn bộ đều viết tắt là cây lau nhà số một.

Cây lau nhà số một phản ứng rất nhanh, trong chớp mắt đã đưa thuốc lá ra xa trước khi gối ôm đập vào mặt, đưa tay đỡ một cái, cổ tay giữ lấy gối ôm xoay một vòng rồi ôm vào ngực mình, một lần nữa ngậm thuốc lá vào miệng, vẻ mặt trang nghiêm: "Hào công phu."

Như hai kẻ đần.

Bộ đôi hai kẻ đần này hoàn toàn không phát giác được bộ dạng ngốc nghếch của mình, thấy người gọi không tỉnh, xoay đầu lại cười híp mắt phát phát tay, phối hợp với bím tóc bấn thiêu cùng cánh tay đẩy hình xăm, có loại dữ tợn không nói ra được: "Em gái, xấu hổ quá, lão đại của chúng tôi trạng thái tinh thần không tốt lắm."

"..."

Lâm Ngữ Kinh không biết người này vì cái gì mà ngay cả thể loại câu "Trạng thái tinh thần của cậu ấy không tốt lắm" cũng nói thành kiểu làm cho người ta cảm thấy như là "Cậu ấy có bệnh tâm thần", cô nhìn thoáng cánh tay hướng tới mình nhiệt tình vùng vẫy của cậu ta, lại liếc qua - bờ mông - vị nằm trên ghế sofa ngủ trông như chết rồi, đồng thời được gọi là anh trai giang hồ Thẩm Quyên đó.

Quên nói, lại còn rất vênh lên.

Lâm Ngữ Kinh đối với hai người này đã có một phán đoán sơ bộ giản lược.

Không giống thẳng đầu nha.

Cô gật gật đầu, định nói không sao, tôi chỉ tùy tiện xem một chút thôi, anh để cậu ấy ngủ đi.

Kết quả lời còn chưa kịp nói ra miệng, đã nhìn thấy cây lau nhà số một một tay ôm gối ôm, tay kia phóng một cái tới mép ghế sofa, cánh tay một lần nữa dậm lên vị lão ca nóng này đang ngủ đó.

Thẩm Quyên hôm qua cả đêm không ngủ, buổi sáng lại ra ngoài, vừa ngủ chưa được mấy tiếng, giữa lúc đang ngủ chưa đủ giấc, tâm trạng bất ổn cực đoan gât gât mà mất tinh táo, lại bị người ta tập kích mông lần thứ hai.

Cậu bực bội lại âm u "đêch" một tiếng, cũng không ngủ nổi nữa, trở mình nằm ngửa trên ghế sofa, đưa tay giạt chăn trên mặt xuống.

Có một khoảnh khắc, Lâm Ngữ Kinh cho là mình sẽ nhìn thấy một đầu cây lau nhà số bốn.

Dù sao cũng là người một nhà mà, chính là phải chinh chinh tề tề, bím tóc bấn cánh tay xăm hoa lớn, biểu tượng tình bạn, tượng trưng cho sự thân mật khăng khít.

Kết quả là mạng che mặt màu xám thẫm bị cậu giạt xuống, anh trai giang hồ lộ ra bộ mặt thật, với ngoại hình bên trên mà nói một chút cũng không giang hồ, không thể nào thân mật với cơ hữu*.

() Cơ hữu (bạn bè cơ sở): thuật ngữ mạng, có nghĩa là mối quan hệ thân thiết giữa những người đàn ông, có nguồn gốc từ từ "gay".*

Thậm chí thoát nhìn có lẽ cũng không lớn hơn cô bao nhiêu, vẫn là một thiếu niên giang hồ.

Thiếu niên giang hồ mái tóc ngắn đen nhánh được cắt tỉa gọn gàng, một tay chống lên tấm đệm ghế sofa ngồi dậy, cúi thấp đầu, cánh tay buông trên đầu gối, ống tay áo cuộn lên, lộ ra một đoạn cổ tay trắng nhợt gầy gò.

Cậu chậm chạp ngẩng đầu, mắt đen kịt, là loại mắt hẹp dài hơi xếch, lúc này mí mắt rũ xuống, tỏa ra khí chất "Lão tử không có nhiều kiên nhẫn".

Tri hoãn đại khái hơn mười giây để hồi thần, cậu mới híp mắt nhìn qua.

Có lẽ là vừa mới hồi phục xong tâm trạng khi rời giường, cũng không nóng nảy chuyển sang giận chó đánh mèo đến Lâm Ngữ Kinh, chỉ nhú mày ngáp một cái, đứng lên: "Xăm hình?"

Trong thanh âm mang theo sự khàn khàn lúc chưa tỉnh ngủ, còn có một chút giọng mũi.

Lâm Ngữ Kinh thuận miệng đáp một tiếng: "Ừm."

"Chỗ nào." Thẩm Quyên xoay người sang chỗ khác, cảm tấm thảm vừa mới che trên đầu lên, tiện tay khoác lên chỗ tựa ghế sofa.

Từ phía sau nhìn thấy hai cái đuôi thẳng tắp, dài đến mức làm người ta muốn huýt gió, bộ đồ màu đen bị ép tới có chút nhăn, bên trong mép lưng quần, lộ ra một đoạn dây lưng.

Ánh mắt Lâm Ngữ không khống chế được liếc về thứ đã bị tập kích hai lần kia, cặp mông nhìn thực sự rất đẹp, vô thức thấp giọng bật thốt ra: "Bờ mông này..."

Ngữ khí tựa như tán thưởng, tựa như thờ dài.

Không khí yên tĩnh rồi.

Cây lau nhà số một số hai số ba một lần nữa bị nhấn nút tạm dừng, máy móc ngừng đầu.

Thẩm Quyên quay đầu nhìn cô, vẻ mặt buồn ngủ thản nhiên.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy âm thanh của mình rất nhỏ đấy, chính là âm lượng làm bầm lâu bầu, có điều trong căn phòng yên tĩnh này, cư nhiên phát ra có chút rõ ràng, một giây sau khi cô nói ra khỏi miệng liền hồi phục tinh thần, trong thoáng chốc khi đối phương xoay người đã cấp tốc phản ứng, lúc bốn mắt nhìn nhau thậm chí đã điều chỉnh tốt biểu cảm, nháy mắt đã an tĩnh mà vô tội nhìn anh, tựa hồ còn mang theo chút ngưng ngừng: "Xăm ngay tại đó ——" cô dừng một chút, bộ dạng muốn phản xin lỗi, "Có thể chứ?"

Thẩm Quyên nhướn mày: "Có thể."

Nhìn thấy chưa!

Đã nhìn thấy chưa! Bình tĩnh biết bao!

Không hổ là anh trai giang hồ đã trải sự đời!

Chẳng phải chỉ là xăm cái mông thôi sao!

Người ta sóng to gió lớn gì chưa từng thấy qua!!

Sự trâu bò này nếu như đã phát động, thì dù có đi tong xuống dưới cũng phải theo, Lâm Ngữ Kinh quyết định chắc chắn, bắt đầu lật xem tập hình xăm cùng các loại bút máy bản thảo bừa bãi lộn xộn trên bàn gỗ dài sát tường, giả vờ nghiên cứu tìm xem cái hoa văn nào thì tốt.

Dù sao vị anh trai giang hồ nóng nảy này đã tỉnh, cô còn dùng "Tôi chỉ tùy tiện xem một chút thôi, cậu tiếp tục ngủ đi" làm người ta oán giận quay về thì có thể sẽ bị đánh.

"Ôi, " Lâm Ngữ Kinh bốc lấy tờ giấy bên trên vẽ hình chú mèo Poko* cực kì xấu kia lên, không hiểu vì sao trong một đồng tác phẩm cao cấp tinh xảo này lại lộ ra loại tác phẩm nhồi nhét lẫn lộn của trẻ em dưới mười tuổi thể này, "Con A mộng này thật đáng yêu nha."

(*) Bộ phim hoạt hình chuyển thể từ manga của Fujiko F. Fujio, phát sóng ở Việt Nam với tên gọi Chú mèo máy Rocky.

Thẩm Quyên đã đi tới, soạn soạn mà kéo rèm một phát, nơi góc khuất đặt ghế sofa cho người nghỉ ngơi đó hình như là một khu làm việc được tách biệt với bên ngoài, anh đi đến bên cạnh cô liếc qua một cái: "Hello Kitty."

"Hả?"

"Đó là một Hello Kitty."

"..."

Lâm Ngữ Kinh cẩn thận nhìn một lúc, a, có lỗi tại.

Thôi được rồi, xin chào Kitty.

Cô khô khan mà cười hai tiếng: "Đây là người bạn nhỏ trong nhà vẽ sao?"

Thẩm Quyên lại ngáp một cái, thanh âm rất êm tai, vẫn là giọng mũi nghe có phần mệt mỏi: "Tôi vẽ đấy."

"..."

Huỳnh đệ cậu đừng gạt tôi nha?

Cậu nói cho tôi biết cái bức tranh này thật sự là của chuyên gia xăm mình về sao?

Lâm Ngữ Kinh trầm mặc vài giây, quyết định thay đổi khía cạnh: "Cái kia, xăm hình ở vị trí khác nhau, cũng sẽ có cái gì mà khác dạng với điều cần lưu ý của từng chỗ khác nhau phải không?"

Vấn đề này hợp tình hợp lý, tóm lại sẽ không phạm sai lầm.

"Đầu đòn, bảo dưỡng, đều không giống nhau, " Thẩm Quyện đứng tựa vào tường, thần sắc thờ ơ kéo dài âm thanh, "Nếu cái cô muốn là thư từ bút pháp hay thủy mệnh, vậy vẫn có biện pháp."

"Ở đâu đau nhất?"

"Vùng da mỏng."

"Oh, " tiểu cô nương rụt cổ lại, nhìn có vẻ như rất sợ, "Vậy chỗ nào tương đối không đau?"

Thẩm Quyện cũng đã nhìn ra, vị bằng hữu kia chính là thấy cậu tỉnh, cũng không tiện đuổi cậu về, đành cường ép tìm vài lời tùy tiện hỏi hỏi thôi, liền dứt khoát ngay cả mấy vị tỉnh cũng không định mở lên.

Anh dùng một chút, nhìn chằm chằm cô trong chốc lát, mới như cười như không nói: "Chính là ngay ở chỗ cô muốn xăm đấy."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

*

Lâm Ngữ Kinh ba hoa tám chuyện cùng Thẩm Quyện đối đáp năm phút đồng hồ, vắt hết óc đem mọi vấn đề về hình xăm mà đầu có thể nghĩ đến tất cả hỏi luôn một lần, xấp xỉ một lát nhìn thấy thời gian không sai biệt lắm, mới cực kì nhẹ nhàng thờ ra.

Đến cuối cùng, hai người đã không còn bất cứ thứ gì để đối thoại rồi, Thẩm Quyện phải dựa vào bức tường lười biếng mà đứng đấy, Lâm Ngữ Kinh có thể cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của cậu ta.

Cô cũng lười để ý.

Lúc đi ra cây lau nhà số một còn nhét tờ danh thiếp của studio cho cô, khiến cô phải cân nhắc khả năng có thể trở lại đây.

Toàn bộ quá trình Thẩm Quyện đều duy trì một tư thế kia, đứng giống như không xương vậy, vẫn là một bộ dạng buồn ngủ mắt mờ không ra như cũ.

Tường Hàn vừa mới chuẩn bị đóng cửa, quay đầu lại trông thấy cậu ngáp, vỗ vỗ khung cửa: "Đêm qua có phải cậu đi ăn trộm không đấy. Có sấm à?"

Thẩm Quyện lười nhác ngồi vào ghế sofa bên cạnh, tiện tay vơ cái phi tiêu trên bàn, vừa nheo nửa mắt mà ngáp một cái vừa hướng tới bảng phi tiêu màu đen bên kia tường ném qua: "Cuộc sống không dễ."

Phi tiêu nhỏ màu xanh lam bằng nhựa plastic, toàn thân đều trần ngập cầu thủ, phần đuôi miếng nhựa plastic còn gắn cộng lông, "Viu" một phát, bay qua nửa cái phòng vũng vàng mà đâm vào bảng phi tiêu.

Tường Hàn liếc một cái, khoảng cách khá xa, chạy tới hai bước mới thấy rõ, phi tiêu nhỏ vừa vừa vắn vắn đáp xuống hồng tâm nhỏ xíu màu đỏ, nửa chút cũng không sai lệch.

"Quyện gia của chúng ta vẫn là trâu bò, " Tường Hàn không phải lần đầu tiên nhìn thấy, vẫn cảm thấy khen thế nào cũng không đủ, cách khá xa, ánh sáng lại tối, tại vị trí đó của cậu thậm chí cũng không thấy rõ hồng tâm đang ở đâu. Tường Hàn xoay người quay lại đóng kỹ cửa xong, đi tới nằm sấp xuống nhỏ giọng nói: "Em gái vừa rồi á, có chút đẹp mắt nha."

Thẩm Quyện nhìn cậu một cái, không nói gì.

"Thì, cái loại này bên trong rõ là tiểu tiên nữ nhiệt tình, cậu hiểu không, bên ngoài lại còn giả bộ lạnh lùng, thật đúng là thần tiên."

Ánh mắt Thẩm Quyện dừng trên không trung, trong đầu bỗng nhiên hiện ra hình dáng vị tiểu tiên nữ vừa rồi.

Là ưa nhìn, chân vừa mịn vừa trắng, làn da trắng đến nảy sinh cảm giác trong suốt.

Chính là trống rỗng, trong mắt cái gì cũng không có.

Có lẽ lúc nhìn cậu so với lúc nhìn tảng đá trên mặt đất cũng không có gì khác nhau, trống rỗng thế đấy, mắt trái viết "Không dễ ỷ" mắt phải viết "Tùy tiện đi", hợp lại chính là "Tôi là ai" "Tôi đang ở đâu" "Tôi rốt cuộc đang làm cái gì".

Một tâm trạng mười phần mờ mịt, thiếu nữ tang thương chán chường vô cùng mơ hồ.

Tóm lại, thoát nhìn thật sự không giống thần tiên đến vậy.

Hai phút sau, Thẩm Quyện một lần nữa hạ thấp tầm mắt, tâm tình cũng không cao: "Cậu không phải chỉ thích phong cách gọi cảm hư hồng thôi sao."

"Cái gì gọi là tôi chỉ thích phong cách gọi cảm hư hỏng?" Trương Hàn vẻ mặt nghiêm túc gỡ đôi sam bản của mình ra, "Tôi thường thức hết thấy phong cách bỏ mắt của thiếu nữ xinh đẹp, như vừa rồi đó, cũng thật đáng yêu, như một người bạn nhỏ lén lút làm chuyện xấu sợ bị người ta phát hiện, tôi có thể nghe ra toàn bộ sự khấn nguyện của cô ấy lúc đến hỏi chuyện đây."

Thẩm Quyên nâng mày rồi hạ mày, từ chối cho ý kiến.

Trương Hàn càng nói càng cảm thấy hối hận rồi: "Sao lúc này tôi không nghĩ tới việc ra tay nhỉ, sao tôi lại cho danh thiệp studio chứ, có lẽ tôi nên trực tiếp đưa thêm cái phương thức liên lạc cá nhân gì đó ah, đơn thuần ngoan ngoãn nhiều như vậy, như nuôi trong nhà chú mèo sữa nhỏ."

Thẩm Quyên ngẩng đầu liếc mắt nhìn cậu ta, cảm thấy có chút buồn cười lặp lại: "Ngaoan?" Ánh mắt rơi vào mảnh giấy in Hello Kitty cực kì xấu đang nằm thẳng thớm trên bàn gỗ kia, "Dù là mèo sữa nhỏ, cậu thực sự ra tay, cô ta cũng có thể khiến cậu xương cốt không còn."

Trương Hàn hoàn toàn cảm thấy cậu chính là có thành kiến với con gái nhà người ta, bởi vì cô đến quá rầy rại gia ngũ bù, cậu ta khẽ dựa ra bên cạnh: "Loại tiểu tiên nữ kinh nghiệm sống chưa nhiều này, Hàn ca đây bắt đầu trêu chọc là sợ hãi ngay thôi."

"A, " Thẩm Quyên chân dài đuổi thẳng người ra phía trước, ngón trỏ gõ nhẹ lên mép bàn hai cái, lười biếng nói, "Cậu trêu đi."

Hết chương 2.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

"Cậu trêu một cái thử xem." Quyên gia rút ra đại đao dài năm mươi thước bình tĩnh mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Không xứng với mộng của tôi

Sau khi Lâm Ngữ Kinh ra khỏi studio xăm hình còn đi dạo thêm hai vòng nữa mới trở về, lúc trời tối hơn phân nửa, nhận được điện thoại từ lái xe của nhà Quan Hưởng Mai.

Lái xe họ Lý, cô chỉ gặp mặt ông một lần vào ngày vừa xuống máy bay, trên đường từ sân bay về nhà mới đều rất yên tĩnh, nói chuyện không nhiều lắm, nhưng ông thoát nhìn rất dễ gần.

Thời điểm nhận cuộc gọi đến là khi cô mới từ tiệm thuốc bước ra, trong túi nylon trắng đựng đủ loại hộp nhỏ màu sắc rực rỡ chất thành đống lớn, đầy đủ từ cảm mạo nóng sốt chảy mũi.

Anh trai chán ghét thì cứ chán ghét, cũng không thể mỗi ngày thật sự cùng anh ta âm ỉ long trời lở đất.

Ngón tay Lâm Ngữ Kinh móc lấy túi nhựa vung qua vung lại, một tay cầm lấy điện thoại đưa đến bên tai, không lên tiếng.

Trước kia bạn bè của cô cũng không nhiều, qua lại thì càng ít, bạn thân chỉ có hai — Lục Gia Hành và Trình Dật, đều là kiểu người bên này vừa thông bên kia liền trực tiếp ba la bỏ lộ tự nói chuyện một mình, cho nên cô có thói quen chờ đối phương mở miệng trước.

Im lặng hai giây đối phương trước sau không lên tiếng, cô kịp phản ứng, hậu tri hậu giác bổ sung tiếng xin chào.

"Xin chào xin chào, " đầu dây bên kia cũng lập tức vội hỏi âm câu chào, "Lâm tiểu thư, tôi là lão Lý, cũng không có việc gì, chính là hỏi một chút khi nào cô trở về."

"Cháu trở về ngay." Lâm Ngữ Kinh không buồn để tâm nói.

Bên kia dừng một chút, lại nói: "Cô gửi vị trí cho tôi đi, tôi đi đón cô, trời sắp tối rồi, tiểu cô nương chưa quen hoàn cảnh ở đây một thân một mình như thế, không an toàn lắm"

Lâm Ngữ Kinh chợt ngừng lại.

Động tác của cô đình trệ, gương mặt quét qua cảnh vật xung quanh một vòng, nửa ngày mới nói: "Không cần đâu ạ, thế thì phiền toái cho bác quá, một lát nữa cháu tự về được rồi."

Lão Lý cười nói: "Phiền toái với không phiền toái cái gì, tôi là một lái xe, chính là làm mấy việc này, hay cô chụp tấm hình chỗ nào gần đó gửi tới đây, tôi đều có thể tìm được."

Lâm Ngữ Kinh rù mắt, khí trời bên này không chỉ có nóng, sau cơn mưa còn ẩm ướt giống như ngâm trong nước, làm cho người ta nhất thời cũng khó mà thích ứng, cô đáp ứng, cúp điện thoại xong chụp lấy tấm hình gửi qua.

Vốn là nhà ở lân cận không xa, chưa tới vài phút, một chiếc Bentley màu đen đỗ ở ven đường.

Nhìn lướt qua bảng số xe, Lâm Ngữ Kinh mang theo túi đi qua, mở cửa xe rồi ngồi vào trong.

Lão Lý lên tiếng chào cô, cô hơi rướn người cúi xuống: "Phiền bác rồi."

Lão Lý ngược lại có chút ngượng ngùng: "Không phiền đâu, nên làm mà."

Lâm Ngữ Kinh không nói chuyện, nhìn con đường xa lạ ngoài cửa sổ, vụng trộm liếc nhìn qua lão Lý lái xe phía trước, mặc áo sơ mi trắng rất chỉnh tề, ống tay áo lộ ra vết ố vàng giặt không ra.

Trong xe là một khoảng yên tĩnh.

Lão Lý ho một tiếng: "Ngày kia đi học đúng không?"

Lâm Ngữ Kinh quay đầu lại: "Vâng."

"Đồ vật cần phải mua đủ chưa? Còn thiếu cái gì nói với tôi là được."

"Không có, đều mua rồi ạ."

"Vậy thì tốt rồi, còn thiếu cái gì nói ngay cho tôi biết nhé." Lão Lý lại lặp lại một lần.

"Vâng, " Thanh âm cô gái nhỏ nhẹ nhàng, "Cảm ơn ạ."

Cuộc trò chuyện ngược ngịu kết thúc.

Lâm Ngữ Kinh một lần nữa nghiêng đầu qua, nhìn ra bên ngoài cửa xe. Bắt đầu ngẩn người.

Khi cô còn bé thường xuyên bị mắng, Lâm Chi là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, không thể chấp nhận bất cứ tật xấu nào trên người cô, có thể là bà ấy cảm thấy, cô - đứa con gái mang thai mười tháng sinh ra căn bản chẳng có ưu điểm nào, chỗ nào cũng là sai, tất thấy bộ phận đều là "Mày với thằng cha kia là cùng một loại".

Mà Mạnh Vĩ Quốc căn bản không thể nào quên cô.

Khi còn bé, cô còn có thể ỉu rĩ một chút, sẽ nỗ lực học bài khảo thi chỉ hy vọng Lâm Chi có thể khích lệ cô một lần, sẽ cảm thấy khổ sở ỉu khuất, sẽ một mình trốn đi lên lút khóc.

Về sau phát hiện thói quen thật sự rất đáng sợ, bất luận là loại chuyện gì, chỉ cần quen rồi, cơ thể và tư duy đều sẽ tự nhiên tạo ra phản ứng.

Tựa như cô đã sớm hình thành thói quen bị quản giáo mắng mỏ, quan hệ gia đình hóng hét cùng ánh mắt vĩnh viễn không bao giờ thừa nhận, cũng có thể thuần thục ứng đối với Mạnh Vĩ Quốc hờ hững, Quan Hường Mai dỗi trả, đi Trường phòng bị thái độ khinh thường, còn có vị anh trai lạnh lùng địch ý chưa từng gặp mặt kia của cô.

Nhưng khi người đối mặt là một vị trưởng bối xa lạ chân thành thiện ý, cô có chút không biết phải làm sao.

Không quen thuộc, cũng không quá thành thạo, nhất là trong loại hoàn cảnh không có người thứ ba này, ngoại trừ nói lời cảm ơn, không biết nên nói cái gì.

*

Xe rất nhanh lái vào sân, dừng ở cổng ra vào, ngày tháng chín không có dài như vậy, buổi tối gần bảy giờ, sắc trời dần tối, Lâm Ngữ Kinh nói cảm ơn với lão Lý lần nữa rồi mới xuống xe, quay người đi tới cửa.

Đi được một nửa, nghe thấy sau lưng có âm thanh thiếu niên vang lên, nghe vô cùng không kiên nhẫn: "Sao lại trễ như vậy?"

Lâm Ngữ Kinh vô thức quay đầu, mới nhận ra là không nói với cô, mới vừa rồi cô không phát hiện, cổng sân không biết từ lúc nào đã có thiếu niên đứng đó, lúc này đang đi đến bên cạnh lão Lý: "Con cũng chờ người nửa giờ rồi đấy, đói chết con rồi."

Lão Lý cười ha ha: "Đói bụng? Đi, về nhà, buổi tối muốn ăn cái gì?"

Đèn trong hoa viên tỏa ra ánh sáng màu vàng ấm áp, chiếu lên hai người có ngũ quan bày phần tương tự.

Thiếu niên không chú ý tới ánh mắt bên này, nhàu lông mày, vẫn còn mất hứng: "Không muốn ăn, tùy tiện đi."

Lâm Ngữ Kinh quay người, lục chìa khoá ra mở cửa đi vào.

Trong căn phòng to như thế yên lặng không tiếng động, băng qua tiền sảnh đi vào phòng khách, ánh đèn thủy tinh rực rỡ lại sáng ngời, TV đang mở, trên bàn trà bày hoa quả đã rửa sạch, trên ghế sofa không có một ai.

Cô đột nhiên cảm thấy vô cùng chán nản.

Cái loại sầu não có chút mờ mịt này đến mà không hề báo hiệu, nguyên nhân ngay cả chính cô cũng không biết, xuất hiện đột ngột đến mức làm cho người ta có phản kinh hoảng.

Lâm Ngữ Kinh đi đến phòng bếp, rót nước vào ly thủy tinh lấy từ ngăn tủ trên, dòng nước lạnh lẽo xẹt qua cổ họng, cô thờ dãi ra một hơi, bưng ly nước đứng một mình giữa bàn dài nhìn điện thoại một lát, mới quay người rời khỏi phòng bếp, chuẩn bị lên lầu.

Mới đi ra chưa được hai bước, ngừng đầu, đã nhìn thấy trên ghế sofa có nhiều hơn một người.

Người con trai cũng đang nhìn cô, lớn lên còn rất soái, đường nét khuôn mặt có điểm giống Quan Hường Mai.

Lâm Ngữ Kinh dùng khoảng 0.5 giây kịp phản ứng, nhanh chóng kêu một tiếng: "Anh trai."

Cô từ nhỏ đến lớn không rèn luyện được bản lĩnh khác biệt gì, chính là miệng vô cùng ngọt, lúc cần thiết cũng có thể làm mình trở nên đặc biệt nghe lời.

Quả nhiên, tên con trai khỏe miệng có chút cứng nhắc, tựa hồ còn giật giật một cái, chỉ là như cũ không nói chuyện, biểu cảm bất thiện, ánh mắt phòng bị.

Lâm Ngữ Kinh đi qua, lục trong túi ra cái bịch nhỏ màu trắng, đặt vào bàn trà trước mặt hắn, nhỏ giọng nói xin lỗi với hắn: "Thực xin lỗi, lúc chiều là em nói đùa đấy, không có ý cho anh số điện thoại phòng cháy, nhưng vì anh nói anh nóng tới bốn mươi độ rồi..."

"..."

Phó Minh Tu mặt càng đen thêm rồi.

Lâm Ngữ Kinh làm như không phát hiện: "Anh chú ý thân thể, uống nhiều nước sôi."

Phó Minh Tu: "..."

Phó Minh Tu tức giận đến thiếu chút nữa đứng lên.

"Nước ấm, thực xin lỗi." Lâm Ngữ Kinh nhanh chóng sửa chữa, cẩn thận từng li từng tí nhìn nét mặt của hắn, giống như đang nhìn yêu ma quỷ quái gì đó.

Đối thủ tỏ ra chịu thua cái tốc độ quá nhanh đó, Phó Minh Tu cảm giác mình cứ như vậy bị nghẹn một ngụm khí, lên không nổi xuống không được, càng cảm khó chịu.

Chờ đến lúc hắn kịp phản ứng, Lâm Ngữ Kinh đã tựa như thỏ chui lên lầu không thấy nữa, Phó Minh Tu kéo lấy túi nilon cô thả trên bàn trà, nhìn thoáng qua.

Bên trong là mấy hộp thuốc cảm mạo cùng thuốc hạ sốt.

"..."

Hắn đột nhiên cảm thấy có chút không được tự nhiên, tâm tình hết sức phức tạp.

Trong một số thời điểm, có một vài tâm tình không có biện pháp nào khống chế, cho dù bản thân hiểu rõ sự bài xích vô cơ này là rất vô đạo lý không thể giải thích, nhưng trong khoảng thời gian ngắn vẫn chưa thể nào tiếp nhận được, đối với loại em gái từ trên trời rơi xuống này hoàn toàn không sinh ra bất kỳ hảo cảm nào.

May là cô cũng không có đáng ghét lắm.

Hay là chưa đủ đáng ghét?

Mới ngày đầu tiên đây, mà đã phòng cháy rồi lại nước sôi.

Phó Minh Tu không thể đoán trước được phải trải qua cuộc sống sau này như thế nào.

Quay đầu lại xác nhận được thiếu nữ quả thực đã lên lầu, Phó Minh Tu ném cái túi trong tay lên bàn trà một phát, ngón trỏ vươn ra trừng mắt chỉ vào túi nhựa kia: "Có ý gì? Cô là có ý gì? Ôn nhu đạo có phải không? Muốn nịnh nọt tôi? Vô dụng! Tôi cho cô biết, ĐỪNG! Có! Hông!"

*

Lâm Ngữ Kinh là bị đối tình đấy.

Khi tỉnh lại màn đêm đã buông xuống, đồng hồ dạ quang điện tử biểu thị hiện tại mới chín giờ, cô ngủ hai giờ, lên lầu vào phòng liền gục đầu đi ngủ.

Giữa chừng còn mơ thấy giấc mộng rất kinh hãi, mơ thấy người gọi là anh trai giang hồ Thẩm Quyến cầm lấy đồ vật không biết là máy khoan điện hay là cái quái gì nhìn vào cô. Máy khoan điện phát ra âm thanh "Rì rì rì", Thẩm Quyến mặt không biểu tình nói: "Mau cởi quần ra, tôi xăm cho cậu con Hello Kitty."

Lâm Ngữ Kinh nói: "Không được, cái mộng tôi lớn lên đẹp như thế, Hello Kitty cậu vẽ thật sự rất xấu, không xứng với mộng của tôi."

Thẩm Quyến nói: "Vậy tôi xăm cái đồng hồ dạ quang."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy so với đối tình, cô rõ ràng phải là bị cái giấc mộng này dọa cho tỉnh lại thì đúng hơn.

Cô chống đỡ thân thể ngồi dậy, tựa vào đầu giường, đầu tiên là phát ngốc nhìn đồng hồ một phút.

Sau đó chính là đối.

Trong dạ dày đảo sóng lộn biển, đối bụng đến mức khó chịu.

Buổi chiều từ cửa hàng về đến bây giờ, cô chỉ uống một ly nước, vốn là còn muốn ăn cơm tối rồi mới trở lại đây, kết quả lão Lý phóng tới một cú điện thoại, làm cô quên mất.

Lâm Ngữ Kinh thờ dài, thò tay bưng ly nước trên bàn thấp qua đầu giường, lại ừng ực ừng ực nốc hết một ly nước, cảm giác đối khát có chỗ giảm bớt.

Cô một lần nữa nằm lại lên giường, nhìn chằm chằm vào trần nhà, không biết làm gì liền nhớ tới lão Lý, cùng thiếu niên có lẽ là con của ông kia.

Nếu như cô là cậu ấy, có một người cha như vậy, liệu có phải cô cũng có thể làm nũng, cũng có thể phát một chút tính khí hay không.

Cô bỗng nhiên hiểu ra được tại sao vừa nãy mình phiền não như vậy.

Cô cảm thấy hâm mộ.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy bản thân hiện tại vô cùng quái lạ, cô cho tới bây giờ cũng không phải loại người đa sầu đa cảm này, có lẽ là do đến thành phố xa lạ, hoàn cảnh xa lạ, lại còn sắp đối mặt với cuộc sống sinh hoạt xa lạ cũng làm cho con người rất không có cảm giác an toàn, vì vậy cả cơ thể đều trở nên nhạy cảm không ít.

Dù sao cũng là rời khỏi nơi đã sinh sống vài chục năm, thậm chí bao gồm chuyện Lâm Chi cùng Mạnh Vĩ Quốc ly hôn này, đối với cô dù ít dù nhiều vẫn có chút ảnh hưởng.

Trước kia dù không chịu nổi, nhưng tốt xấu gì vẫn còn là một nhà, hiện tại thì cô ngay cả gia đình cũng không còn nữa rồi.

Bụng tức thời kêu rột rột hai tiếng đã cắt đứt đau buồn xuân thương thu của cô, Lâm Ngữ Kinh đưa tay vuốt vuốt mặt, lại tiện tay gỡ gỡ mái tóc ngủ đến có chút loạn, trở mình xuống giường, tùy tiện mặc vào cái quần, cầm lấy chìa khoá cùng điện thoại di động, chuẩn bị xuống lầu ra ngoài tự kiếm ăn.

Trong phòng bếp hẳn phải có ăn, nhưng vì để tránh cho những phiền toái không cần thiết, cô không muốn vào thời điểm này tự tiện một mình vào lục kiếm; vừa ra khỏi cửa, ánh đèn cùng trụ đèn tỏa ra ánh sáng êm dịu đẹp đẽ, dù sao cũng là ngôi nhà ba mươi vạn một căn, trình độ nghệ thuật của ngọn đèn có thể so với ánh đèn trong tiết mục nghệ thuật Italy.

Lúc lái xe trở lại còn không cảm thấy xa, lúc này bản thân đi rồi lại đi một hồi lâu mới ra khỏi cổng chính, trên đường phố đèn đuốc sáng trưng ngựa xe như nước, khắp nơi lộ ra mùi vị của thành phố lớn, Lâm Ngữ Kinh đi theo trí nhớ hướng tới hẻm cũ bên kia, lúc xế chiều hôm nay tới đây hình như đã từng thấy một cửa hàng tiện lợi 7-11*.

() 7-eleven: Tên một chuỗi cửa hàng tiện lợi phổ biến ở Trung Quốc. Có nguồn gốc từ Mỹ, được phát triển bởi nhà bán lẻ lớn nhất Nhật Bản Ito Yokado.*

Cảm giác phương hướng của cô vẫn dùng được, đi được xấp xỉ mười phút, nhìn thấy bảng hiệu 7-11 màu đỏ lục, tỏa ra hào quang thân thiết.

Lâm Ngữ Kinh đi vào, lấy một phần cơm nắm một chai nước trái cây hỗn hợp, lại muốn một phần Oden* —— chỉ còn ba loại: sườn viên, cái bó xôi đậu hũ và một khối cá nướng, cô trả tiền xong, cầm ly giấy đi ra cửa tiệm, ngồi xỏm ở cửa ra vào nhét một cục vào miệng.

() Oden hay Kanto hầm: xuất xứ từ Nhật, có thể được sử dụng cho bữa ăn hoặc như một món ăn nhẹ.*

Lúc này không nóng như buổi chiều, thành phố này vào đêm có chút chênh lệch nhiệt độ với ban ngày, gió mang theo cảm giác ẩm ướt mát rượi, cũng không quá lạnh, vừa vận thoải mái, thổi tan hết những u ám phiền muộn dai dẳng không dứt suốt hai ngày nay.

Lâm Ngữ Kinh tâm trạng rất tốt nhai nhai viên tròn, cúi đầu nhắm tiếp viên thứ hai, cắn vào trong mồm, lại ngẩng đầu, trông thấy góc đường đối diện có một đám người rẽ ra.

Ban đầu khoảng cách quá xa, cô không thấy rõ.

Về sau lúc đám người này đi tới ven đường chuẩn bị qua đường cái, hiển nhiên là định đi đến hướng bên này của cô, cô mới nhìn rõ.

Cây lau nhà số một hai ba, đi theo phía sau có anh trai giang hồ ngủ không tỉnh.

Anh trai giang hồ hẳn là buổi chiều vừa được bổ sung giấc ngủ, thoát nhìn rút cuộc đã không mệt mỏi, trên người vẫn là quần áo lúc chiều, có thêm chiếc áo sơ mi làm áo khoác, tay bỏ vào trong túi quần, đầu cúi xuống nghe người bên cạnh nói chuyện.

Còn rất sợ lạnh.

Không biết bọn họ nói gì đó, hai cái cây lau nhà phía trước nở nụ cười, bốn người cùng một chỗ băng qua đường cái, đi đến chỗ Lâm Ngữ Kinh.

Cây lau nhà số một cuối cùng đã nhìn thấy cô.

Lâm Ngữ Kinh chần chừ không biết có nên chào hỏi cậu ta một tiếng hay không, kỳ thật cô căn bản vốn không có ý định đi đến studio xăm hình kia một lần nữa, cũng cho là mình chắc sẽ không còn chạm mặt với bọn họ.

Kết quả nhân sinh duyên phận khắp nơi, có điều nếu studio mở ở chỗ này, khu đây đại khái cũng coi như là khu vực hoạt động của bọn họ.

Cô đem toàn bộ viên xiên nhét vào miệng, que trúc nhỏ ném vào ly giấy, vừa định đưa tay chào hỏi một cách tượng trưng rồi đi lướt qua.

Cây lau nhà số một bên kia lại đột nhiên quay đầu lại, thấp giọng cùng người bên cạnh nói gì đó.

Sau đó Thẩm Quyên ngẩng đầu nhìn qua, ánh mắt đối diện.

Bọn họ băng qua đường rồi đứng ở mép đường, ánh sáng từ cửa hàng tiện lợi hòa cùng ánh đèn đường mờ nhạt kéo cái bóng ra thật dài, đêm tối thấm dần làm cho ngũ quan thiếu niên thoát nhìn sâu thẳm lại lập thể, như là bức ảnh chính thêm hiệu ứng cổ xưa, con mắt màu đen giấu trong bóng đen của bức ảnh, nhìn không rõ tâm tình.

Lâm Ngữ Kinh nhớ tới giấc mộng vừa ngắn ngủi vừa chân thực lúc nãy, vô thức nhìn tay của cậu ta, sợ cậu lại giờ máy khoan điện xông lên nói "Cậu cởi quần ra, tôi xăm cho cậu con Hello Kitty."

Ba giây sau, Thẩm Quyên không biểu cảm gì đầu xuống.

Lâm Ngữ Kinh cứ thế ngẩn người, chớp chớp mắt, nhai đi nhai lại viên trong miệng rồi nuốt vào bụng, cũng không để ý, một lần nữa cầm que trúc nhỏ lên, hết sức chuyên chú mà ghim cái bó xôi đậu hũ vào.

Vừa ghim lên, con đường bên kia truyền đến một hồi tạp âm, lại là một đám người xuất hiện ở đầu phố, có khoảng sáu bảy người đi đến hướng bên này.

Cây lau nhà số hai chửi tục xong, bắt đầu xắn tay áo, tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Lâm Ngữ Kinh giác ngộ rồi.

Đây là một trận đấu giao hẹn trước đây, cuộc tỷ thí độ sức giữa đại ca giang hồ, quá trình cụ thể đại khái là tiền lễ hậu binh, trước vẫn sau võ, mọi người gặp mặt tại cửa ra vào 7-11, lão đại cùng lão đại hỏi han một cái, thắng đến khi có sự đụng chạm tứ chi đầu tiên, quá trình này, gọi là điểm nổ pháo.

Lại đến giai đoạn kế tiếp, chính là cái vị miệng nổ pháo thất bại kia then quá hoá giận, một lời không hợp chính là lập tức lấy ra đại đao dài năm mươi thước của bản thân đồng thời gọi các huynh đệ của mình một cái, có thể bắt đầu đánh nhau rồi.

Cô nhìn thấy hai tốp hòa lực vô cùng dồi dào khoảng cách giữa hai vị thiếu niên càng lúc càng gần, đứng ở cửa ra vào 7-11, đối tượng cầm đầu bên phía kia thoát nhìn cũng không lớn lắm, bộ dạng mười tám mười chín tuổi, ngậm lấy điều thuốc, sắc mặt bất thiện, ngũ quan cau có lại một chỗ, trên mặt tràn ngập "Ta là người hung ác".

Hai nhóm người cứ thế tụ họp lại cùng một nơi, tất cả những ai đi ngang qua đều đi đường vòng, Lâm Ngữ Kinh ngồi xổm trên bậc thang cửa hàng tiện lợi, trong tay cầm một ly Oden, lập tức trông có chút bất mãn.

Đại ca hung ác nghiêng đầu, nhìn cô một cái.

Lâm Ngữ Kinh cũng đã là một thiếu nữ có chuyện cũ hiểu rõ sự đời, đối với cái nhìn chăm chăm của thiếu niên bất lương cũng không lấy làm sợ hãi, ngẩng đầu lên dùng ánh nhìn chăm chú lễ độ đáp lễ cho hắn, trong miệng còn đang nhai món sườn viên, nhồm nhoâm nhồm nhoâm, không tránh không nhường.

Ánh mắt đại ca hung ác trượt đến đôi chân mặc quần đùi tình tứ trắng nõn của cô, dừng lại, phun ra một làn khói, vừa định nói chuyện.

Thẩm Quyên bỗng nhiên nghiêng người, đi về phía trước vài bước đứng trước mặt thiếu nữ, chắn tầm mắt của hắn.

"Ra kia trò chuyện?" Thẩm Quyên hất cằm lên.

Đại ca hung ác: "?"

Thẩm Quyên vô cùng có nguyên tắc: "Quấy rầy người ta ăn Oden, thật không lễ phép."

Hết chương 3.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

"Cậu nhìn con mọt cậu đấy, loại như cậu mà có thể nhìn à?" —— Thẩm Quyên, một anh trai giang hồ lễ phép.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Mày có tự cảm thấy mày rất vênh váo không?

Vốn là lúc Trương Hàn la hét nói muốn đi treu chọc cô bé, Thẩm Quyên cũng là thuận miệng lên tiếng, kỳ thật cậu căn bản không nghĩ rằng sẽ chạm mặt lần nữa.

Người ta rõ ràng chính là tùy tiện xem thôi, không biết hai kẻ đàn kia đang vui vẻ nhiệt tình cái gì, còn cùng cậu đánh cược xem lúc nào thì tiểu tiên nữ này lại đến, cô cuối cùng muốn xăm cái gì.

Kết quả không nghĩ tới, ngày hôm nay còn chưa qua, buổi tối liền gặp được rồi.

Hơn nữa cô gái này cũng không biết là lá gan to hay là thật sự định đem thái độ sống "Tùy tiện đi" của cô thực thi triệt để đến cùng, biết rõ chuyện gì đang xảy ra, thấy đối phương là một đám sáu bảy đứa con trai cả người tràn ngập "Ta là đến đánh nhau" hùng hùng hổ hổ đi tới, cô còn ngồi xổm ở đằng kia hồn nhiên mà ăn quên mình, ăn kiên trì, vừa ăn hình như còn vừa có chút ý tứ xem bọn họ làm trò hề.

Thậm chí lúc Trần Tử Hạo giáp mặt nhìn cô, cô còn nồng nhiệt cùng người ta đối mắt.

Bệnh cái lông gì vậy.

Trần Tử Hạo là con người gì Thẩm Quyên cũng ít nhiều hiểu rõ một chút, đến trường đại khái cũng chỉ là vì nhiệm vụ chứ không phải để học, đi thuê phòng đơn khách sạn, buổi sáng buổi chiều ra vào không cùng một cô, mỗi ngày cứ lẩn lộn như vậy, đem toàn bộ chút sức lực cuối cùng tiêu pha vào thời thanh xuân rẻ rúng của hắn.

Thẩm Quyên cảm thấy mình tuy chưa tính là thiếu niên tốt hay sử giả chính nghĩa gì đó, nhưng tốt xấu gì cô gái này cũng có duyên gặp mặt một lần, không giúp đỡ thì thật không có đạo lý.

Cũng may hứng thú của Trần Tử Hạo đối với cậu lớn hơn hứng thú với em gái xinh đẹp, hơn nữa lúc này đang so đo đối đầu, đằng sau còn có một đám huynh đệ nhìn xem, hắn liền xem những lời này như là một dấu hiệu khiêu khích.

Thẻ đồ thứ nhất, trị số phần nộ của BOSS quân địch tăng lên mười điểm

Trần Tử Hạo trầm mặc một lúc, không nói chuyện.

Hắn đối với Thẩm Quyên thật ra cũng có chút cổ kị.

Trường kĩ thuật Trần Tử Hạo học lúc trước đối diện với trường học của Thẩm Quyên, Thập Tứ trung, khi đó là trường sơ trung của Thẩm Quyên, hai người chạm mặt mấy lần, rất nhiều chuyện, Trần Tử Hạo có nghe nói qua, lúc ấy hắn không cho là đúng, một thằng nhãi sơ nhị, có thể trâu bò được bao nhiêu.

Mãi đến sau này khi hắn tận mắt nhìn thấy một lần, tiểu thiếu niên khi đó vóc dáng còn chưa cao to, túm lấy cổ áo người cao hơn cậu ta một cái đầu, một đường kéo vào hém nhỏ, phịch một tiếng ném tới thùng rác bằng sắt.

Thùng rác từng cái đổ xuống, rầm rập lẫn thật xa ra ngoài, một đồng lớn túi nhựa rơi vãi ra.

Người nọ rên rì. Nhỏ giọng kêu than câu gì đó, Thẩm Quyên cười lạnh một tiếng.

Lạnh đến tận xương tủy, mang theo lệ khí âm trầm lại bén nhọn.

Về sau Thẩm Quyên lại gây chuyện, nghe nói thiếu chút nữa là đã đánh người ta thành người thực vật, bởi vì trong nhà có tiền, vì vậy giải quyết ổn thỏa, rất nhiều người bán tin bán nghi, Trần Tử Hạo mới tin là thật.

Chuyện ngày hôm nay vốn chẳng có nửa điểm quan hệ với hắn, chính là huynh đệ hắn mới quen cùng với người bên Thẩm Quyên nảy sinh xung đột, trước khi đến hắn không biết, căn bản cũng không nghĩ tới Thẩm Quyên sẽ đến, nếu như hắn biết rõ, Trần Tử Hạo có lẽ sẽ không đến hỗ trợ việc này đâu.

Trần Tử Hạo ngậm lấy điều thuốc nhìn cậu, cười một tiếng: "Thế nào, Quyên gia hôm nay rảnh rồi như vậy, đến ra mặt cho huynh đệ?"

Ngữ khí khá lịch sự.

Quả thực hắn không muốn gây chuyện.

Lão đại bình thường đều sẽ cân nhắc nhiều lắm đấy, Trần Tử Hạo với tư cách là đại ca hung ác, mạch suy nghĩ đương nhiên cũng chín khúc mười tám ngoặt, hai giây này thực chất hắn đang điên cuồng cấp tốc cân nhắc giữa "Làm sao đây, bây giờ già bộ uy hiếp cho xong sao" cùng "Hay vẫn là rút lui triệt để luôn đi", không đợi hắn lựa chọn xong, đã nhìn thấy Thẩm Quyên chỉ một cái vào cửa 7-11, bình tĩnh nói: "Không phải, tôi đến mua chai nước."

"..."

Trần Tử Hạo mờ mịt trong nháy mắt, không rõ là cái gì làm cho vị lão đại có vô số truyền kỳ này giờ lại trông Phật như vậy.

Đoán chừng cũng không phải chỉ có mỗi mình hắn mờ mịt, an tĩnh vài giây, sau lưng Thẩm Quyên, cây lau nhà số hai phát to một tiếng kêu rên tê tâm liệt phế: "Bố! Sao người lại cự tuyệt chuyện của con chứ!!"

Lâm Ngữ Kinh cắn miếng bánh cá, nhìn không được cười đưa mắt lên nhìn, muốn nhìn một chút biểu cảm của cây lau nhà số hai khi nói xong lời này.

Kết quả cái gì cũng không thấy, Thẩm Quyên rất cao, vì khoảng cách quá gần, đứng ở trước mặt cô làm phân nửa tầm mắt của cô đều bị che khuất, hơn nữa cô ngồi, cậu đứng, từ góc độ này chân cậu thoạt nhìn càng dài, bờ mông...

Lâm Ngữ Kinh thường thức bờ mông của cậu trai giang hồ trong chốc lát, một bên ăn hết miếng bánh cá, đâm que trúc nhỏ vào ly giấy một cái, đâm vào khoảng không.

Cúi đầu nhìn, đã ăn xong, chỉ còn lại một chút nước canh.

Cô vẫn chưa thỏa mãn thờ dài, thả ly giấy xuống bậc thang bên cạnh, lại cầm com nắm lên, bắt đầu lột bao bì.

Túi bọc trong suốt bằng nhựa plastic, bóc ra có âm thanh róc róc, không chút kiêng kỵ lớn lối càn quấy bầu không khí gương cung bạt kiếm này.

Thẩm Quyên quay đầu, rũ mắt nhìn cô một cái.

Lâm Ngữ Kinh không phát hiện, cúi đầu nghiêm túc lại chuyên chú cùng bóc com nắm đầu chọi, cái đồ chơi này còn dính rất chặt.

Lúc cuối cùng cũng xé được vỏ bọc, cô nghe thấy Thẩm Quyên nói: "Tôi có hơi mệt, "

Thiếu niên thanh âm nhạt nhẽo, mang theo một chút giọng mũi, lộ ngay vẻ suy nhược miễn cưỡng, "Vì vậy hành động nhanh lên đi, cùng xông lên hết đi, giải quyết xong trở về ngủ, ngày kia đi học rồi, mai tôi phải bổ sung bài tập."

Trần Tử Hạo: "..."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Mọi người: "..."

Yên tĩnh quý dị.

Bạn nghe đi, đây chính là cái gì mà ngữ khí thiếu đòn, lời nói thiếu đòn gì gì đó đấy.

Lâm Ngữ Kinh không nhìn thấy biểu cảm của những người khác là gì, dù sao cô là sợ tới mức tay run lên, com nắm vừa xé mở bọc "bep" một phát rơi xuống đất.

Không đúng, đây rốt cuộc là một cậu trai giang hồ như thế nào?

Thế này cũng quá *vênh váo* * rồi.

Thì ra ngài vẫn còn phải học sao?

Ngài còn có thể nộp bài tập nữa à?

Chức nhiệm lớp của cậu ta nhất định rất vui mừng, cái người này trong lúc đang đi chợ đánh nhau cấp bách thế này, vậy mà còn nhớ kỹ phải rút ra thời gian hai ngày cuối của kì nghỉ hè để bổ sung bài tập.

Đại ca hung ác ngược lại là vẫn rất bình thân giữ nguyên không lên tiếng, có điều sau lưng hắn có người không nhìn được rồi, Lâm Ngữ Kinh cũng hiểu được cái người Thẩm Quyến này xác thực cần ăn đòn, hoàn toàn không coi người ta là cái gì, trong giọng nói đều là "Bọn người ngu dân này làm lãng phí thời gian ngủ của lão tử", khiến thái độ của hội đồng trở nên vô cùng không đoan chính.

Người họ đi tới trước vài bước, cao hơn Thẩm Quyến nửa cái đầu, thoát nhìn rất cường tráng, mặc áo ba lỗ màu đen cùng quần đùi thể thao, lộ ra bắp chân rắn chắc, ánh mắt rất nguy hiểm.

"Mày thật trâu bò nha," anh bập chân khi thể bức người, "Hạo ca gọi mày một tiếng là cho mày mặt mũi, mày lại thật sự coi mình là gia (ông nội) rồi hả? Quyến gia? Con mẹ nó mày có tự cảm thấy mày rất *vênh váo* * không.."

Thẩm Quyến đi về phía trước một bước, nện một quyền vào bụng hắn.

Ra tay rất nặng, Lâm Ngữ Kinh nghe thấy được tiếng cơ thể va chạm nặng nề.

Anh bập chân còn chưa nói dứt lời đã trực tiếp bị cắt đứt, nôn ọc một tiếng, khom gập người xuống, còn chưa kịp phản ứng, Thẩm Quyến một tay cầm lấy đầu hắn mạnh mẽ ấn xuống đất, đầu gối húc lên, bịch bịch một tiếng mà động vào, dùng gương mặt đó nhiệt tình mà hôn vào xương bánh chè của hắn, tay kia lại động một quyền vào dạ dày hắn.

Anh bập chân kêu cũng không ra tiếng, Thẩm Quyến lần nữa túm lấy tóc hắn lôi lên, hắn bị ép phải ngẩng đầu, máu mũi tí tách rơi xuống, đồ mắt nhìn chằm chằm cậu.

Miệng há rồi lại há, tựa hồ muốn nói chuyện.

Thẩm Quyến hất đầu hắn ra, một cước đá vào đầu gối hắn, anh bập chân bị đập trúng lão đảo một cái, khó khăn lắm mới đứng vững, chân sau mềm nhũn lại bịch một tiếng quỳ trên mặt đất.

Không ai nói chuyện, ngay cả Lâm Ngữ Kinh cũng không kịp phản ứng.

Anh bập chân một thân cơ thịt phẳng phất như bị nhồi đầy dầu nhớt, người quỳ trên mặt đất, một tay trực tiếp chống đất, bụm lấy dạ dày co rút nôn ọc, nước chua dâng lên không ngừng, nhưng cái gì cũng không nhả ra.

Thẩm Quyến rù mắt, vẻ mặt hồ hững nhìn hắn, cong môi cười cười: "Quyến gia đúng là rất *vênh váo* *."

(*) Nguyên văn của những từ đánh dấu * này là 屌 (diào): Một từ **rất** tục, không biết thay bằng từ gì nên mình biến đổi thành từ tương tự dựa theo ngữ cảnh.

*

Anh bập chân đại khái cũng coi là nhân vật lớn thứ nhì trong cánh quân địch, cuối cùng hắn lại bị đánh một trận, đối phương cảm thấy nhục nhã triệt để mủi phần, thế là sôi trào, cùng với đủ loại lời mắng chửi bắt đầu xông lên.

Cây lau nhà số hai giương nanh múa vuốt phốc một cái xuất hiện, đuôi sam bắn bay bay trên không trung cảm giác vô cùng có tiết tấu, vừa gầm thét vừa giương ra một cú đâm xinh đẹp: "Chuyện của lão tử lão tử tự mình giải quyết, con mẹ mày đây! Đền đây! Tất cả đến đánh tao đi! Đánh chết tao này!!!"

"..."

Sao Lâm Ngữ Kinh lại cảm thấy thiếu niên bất lương lúc này đang có ý gì đó nhỉ.

Cơm nắm vừa mới rơi xuống đất rồi, cô dùng vỏ bọc lấy nhặt lên định đi bỏ vào thùng rác, kết quả vừa quay đầu đã nhìn thấy bên trong cửa hàng tiện lợi 7-11, phía sau cửa kính, chị nhân viên thu ngân đang bối rối mà cúp điện thoại, mấy nhân viên trong cửa hàng tụ tập lại một chỗ, đều đang nhìn qua phía này.

Cô dùng một chút, đang do dự giữa "Lén lút chạy đi một mình" và "Nói cho bọn họ biết một tiếng", nghĩ vài giây, vẫn là giơ tay lên, nhẹ nhàng kéo tay áo thiếu niên đứng trước mặt cô.

Thẩm Quyến vốn đang ở bên cạnh xem kịch đến say sưa đấy, người bên bọn cậu tuy ít, nhưng chỉ cần Trương Hàn thôi là đủ đánh được rồi, đối phương lại còn bị phé đi một người còn đang nằm rạp trên đất nôn kìa, vì vậy có lẽ cũng không có vấn đề gì.

Lại nhìn xuống đồng hồ, mười giờ hơn.

Cậu đang chuẩn bị vụng trộm chuồn về nhà tắm rửa rồi ngủ, chợt cảm nhận từ sau ống tay áo truyền đến một chút sức kéo rất nhỏ.

Thẩm Quyến quay đầu lại, hạ mắt nhìn tay áo của mình.

Bị hai ngón tay nắm lấy, nho nhỏ trắng trắng, móng tay được gọt giữa tròn trịa mà sạch sẽ, đầu ngón có một phần móng trắng nõn như trắng rằm, xa hơn phía sau là ngón tay xinh đẹp mảnh khảnh cùng một đoạn cổ tay trắng như có thể xuyên thấu qua.

Cậu nâng nâng mi mắt, ánh mắt di chuyển lên nhìn cô gái kéo tay áo cậu, nhướn mày, tỏ vẻ nghi vấn.

Lâm Ngữ Kinh buông lỏng tay, chỉ chỉ nhân viên thu ngân bên trong cửa hàng tiện lợi, thấp giọng nói: "Hình như tôi vừa nhìn thấy chị ấy báo cảnh sát."

Bên kia đang kịch liệt mà vật lộn với nhau, tạp âm rất lớn, Thẩm Quyên không nghe rõ, nhú nhú mày cúi người xuống, đầu sát vào một chút: "Hà?"

Lâm Ngữ Kinh cũng phối hợp bước tới phía trước thò thò đầu, đi đến bên tai cậu lặp lại: "Vừa rồi chị gái kia hình như đã báo cảnh sát."

Thẩm Quyên ngửi thấy một chút hương vị non nớt ngọt ngào mà thanh thanh đậm đậm, như là buổi chiều trong hậu hoa viên hương hoa hỗn tạp xuất hiện bánh trái cây cùng sữa bò ngọt ngào.

Cậu mặt không đổi sắc nghiêng nghiêng đầu, kéo ra một chút khoảng cách, đứng thẳng dậy: "Vậy đi thôi."

Lâm Ngữ Kinh ngăn người, cùng đứng lên theo: "A?"

"Không phải báo cảnh sát sao." Thẩm Quyên ngáp một cái, đi vào phía trong 7-11.

Lâm Ngữ Kinh trầm mặc hai giây, thật sự nhin không được: "Sao cậu còn chưa tỉnh ngủ."

Đình đông một tiếng, cửa thủy tinh cảm ứng mở ra, Thẩm Quyên nhìn cô một cái, hướng về phía đồng hồ treo tường há há cảm: "Mười giờ rưỡi, thời gian ngủ tốt nhất."

"..."

Không ngờ đó còn là một anh trai giang hồ dưỡng sinh.

Lâm Ngữ Kinh liếc mắt, nhìn Thẩm Quyên bình thân đi một vòng quanh tủ lạnh trước cái nhìn chăm chú sợ sệt của chị nhân viên cửa hàng, ôm một túi com nắm, tiện thể lấy tiếp, cậu quả thật vẫn là mua chai nước.

Trở lại còn cầm một túi khăn ướt, tính tiền, sau đó lúc chị nhân viên cửa hàng đem túi com bỏ vào lò vi sóng hâm nóng thì xé mở túi khăn ướt, rút ra một tờ, dựa vào trước quầy thu ngân chậm rãi mà lau tay.

Đại khái là bởi vì cậu vừa mới đánh tên bấp chân.

Thân hình thiếu niên thon dài gầy, biếng nhác đứng dựa vào quầy thu ngân, bộ dạng yên tĩnh lại chăm chú không có nửa điểm giống với người vừa mới tàn nhẫn nện vào đầu gối đối phương, tay rất đẹp, dưới ánh đèn cửa hàng tiện lợi lộ rõ vẻ trắng lạnh, có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh nhàn nhạt.

Cậu cúi đầu, mũi rất cao, trán từ trên rủ xuống như thế, che nửa đôi mắt đen nhánh hẹp dài, lông mi không tính là rất dài, nhưng lại vô cùng dày đặc, phần mi ở đuôi mắt nhếch lên, loại mắt lạnh lùng lại đa tình.

Lâm Ngữ Kinh nhìn thoáng qua chị nhân viên cửa hàng rõ ràng có chút sợ hãi, nhưng lại nhin không được một mực vụng trộm nhìn cậu, nội tâm "gào" một tiếng.

Chi gương mặt này, chưa nói tới trước đây, về sau nhất định sẽ gây tai họa cho biết bao tiểu cô nương đấy.

Lò vi-ba lò "đình đông" một tiếng, động tác Thẩm Quyên cũng dừng lại, ngẩng đầu lên, nhìn xem nhân viên thu ngân của cửa hàng.

Chị gái nhân viên còn đang nhìn cậu, sững sốt hai giây mới kịp phản ứng, đỏ mặt vội vàng chuyển ánh mắt, mở lò vi-ba ra, dùng khăn giấy bao quanh com nắm lấy ra.

Thẩm Quyên nhận lấy nói cảm ơn, đem tờ khăn ướt ném vào thùng rác, quay người ra khỏi 7-11.

Lâm Ngữ Kinh đi theo cậu ra ngoài.

Gió đêm mát lạnh, hai người vượt qua cửa ra vào nơi một đám đánh đánh giết giết, hai thiếu niên nhanh chóng rút lui khỏi hiện trường phạm tội, đi ra đến đầu phố, Lâm Ngữ Kinh dừng bước, quay đầu nhìn lướt qua, loáng thoáng như trông thấy thân ảnh các chú cảnh sát.

Trời giáng chính nghĩa, thiếu niên bắt lương như chim thú tán ra.

Cô quay đầu: "Cậu thật sự không lo cho bạn của cậu à."

Cứ như vậy chuẩn đi, cậu còn có muốn làm đại ca giang hồ được tin phục không vậy.

Thẩm Quyên "Ừ" một tiếng, không quay đầu nhìn lại, đưa com nắm trong tay cho cô.

Thiếu niên xinh đẹp tay cầm com nắm chia đến trước mặt cô, Lâm Ngữ Kinh ngăn người, chớp mắt hai cái: "Hà?"

"Cái vừa nãy không phải rơi rồi sao." Thẩm Quyên nói.

Hết chương 4.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

"Quyên gia đúng là rất vênh váo đấy."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bổ sung bài tập suốt đêm

Không biết có phải vì được vây xem một trận đánh nhau khấn trương kích thích nên tiêu hao không ít tinh thần hay không, ban đêm Lâm Ngữ Kinh ngủ đặc biệt tốt, là giấc ngủ sâu nhất của cô trong ba ngày từ lúc chuyển đến đây.

Một đêm không mộng mị, sáng hôm sau lúc cô mở mắt ra, thậm chí còn có vài phần hoảng hốt, cứ như vậy trong phút chốc tưởng là mình vẫn còn ở trong nhà cũ.

Cô chớp chớp mắt, thấy tấm màn màu hồng viền lụa tơ tằm rủ xuống, rèm cửa sổ dày cộm cùng thảm nhung trải sàn trắng sữa, mới chậm rãi hồi phục tinh thần.

Nói một cách công bằng, nhìn bề ngoài, khả năng làm việc Quan Hướng Mai kỳ thật vô cùng chu toàn, lúc Lâm Ngữ Kinh còn chưa tới đây, bà đã giúp cô chuẩn bị xong phòng, thậm chí còn có nguyên bộ gấu bông bằng nhung cùng mấy bộ đồ ngủ thoạt nhìn cũng rất đắt tiền, trông có vẻ như vô cùng đề ý.

Nếu ngày đầu tiên gặp mặt có thể giấu cho tốt mấy phần đề phòng cùng xa cách trong mắt kia một chút, phỏng chừng hiện tại Lâm Ngữ Kinh cũng có khả năng tình thâm ý thiết gọi bà một tiếng mẹ.

Quần lầy chân lẫn hai vòng, Lâm Ngữ Kinh bò xuống giường, tắm rửa thay quần áo một lát rồi đi xuống lầu, ngồi cùng Phó Minh Tu ăn bữa sáng thập phần ngọt ngào.

Giữa lúc hai người không nói câu nào, Lâm Ngữ Kinh có nói với anh ta câu buổi sáng tốt lành, nhưng anh ta thậm chí ngay cả đầu cũng không ngẩng, đen mặt từ đầu đến cuối, một cái liếc mắt cũng không cho cô.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Sao hôm nay tâm tình người anh trai này của cô trông như càng tệ hơn hôm qua thế nhỉ?

Tâm tư đàn ông thật đúng là như kim dưới đáy biển, bạn vĩnh viễn sẽ không thể biết anh ta rút cuộc vì cái gì mà trở nên mất hứng.

Cô cũng lười để ý, ăn sáng xong liền lên lầu về phòng, vừa vào phòng đóng cửa lại thì Mạnh Vĩ Quốc gọi điện thoại tới.

Lâm Ngữ Kinh ngồi xếp bằng ở trên giường, nhìn ra ngoài cửa sổ nhận điện thoại: "Ba."

"Tiểu Ngữ, là cô." Quan Hướng Mai cười nói.

Lâm Ngữ Kinh ngừng lại một chút, ngoan ngoãn cất giọng chào hỏi.

Quan Hướng Mai lên tiếng, thanh âm ôn nhu: "Ngày mai đi học đúng không?"

"Dạ." Ánh mắt Lâm Ngữ Kinh rơi vào mặt bàn phía trước cửa sổ, phía trên đó để một đồ vật đen sì, Lâm Ngữ Kinh híp mắt lại, chăm chú nhìn trong chốc lát.

"Lúc trước cô đã giúp con liên lạc xong với nhà trường rồi, Minh Tu tuần sau mới khai giảng, ngày mai để nó dẫn con đi."

"Vâng."

À, là cơm nắm ngày hôm qua, quên ăn.

"Khi đi học, đừng khấn trương, cũng đừng sợ hãi."

"Vâng."

Tuy đây là khai giảng nhưng vẫn là một chiến trường.

Quan Hướng Mai: "Có chuyện gì cứ nói với Minh Tu, không cần xấu hổ, vừa vặn trường học của nó cũng gần đó, bình thường nó có thể chiều có con một chút."

"..."

Lâm Ngữ Kinh nhượng nhượng mảy, đối với việc Phó Minh Tu chiều có cô một chút này không ôm bất cứ kỳ vọng nào.

"Được ạ, cảm ơn đi." Lâm Ngữ Kinh nói.

Quan Hướng Mai dặn dò được một lúc thì cúp điện thoại, Lâm Ngữ Kinh để điện thoại đi động xuống, ngồi trên giường phát ngốc trong chốc lát rồi thờ dài.

Đối với một người mẹ kế mà nói, vô luận là chân thành hay diễn trò, Quan Hướng Mai cũng làm không tệ rồi, ít nhất cho đến bây giờ, hình như chỗ nào cũng đều thích hợp, không tìm ra bất kỳ sai sót nào.

Trước kia lúc cô khai giảng, Lâm Chi cũng chưa từng quan tâm cô như vậy.

Lâm Ngữ Kinh cầm di động ném lên giường, bỏ người từ giường xuống đất, đi đến trước bàn cầm lấy túi com nasm kia, nhìn thoáng qua hạn sử dụng, 0-5 độ trong ba ngày.

Cô mở ra, cắn một miếng, gạo trắng biến chất ôi thiu, vị chua tràn lan trong miệng.

"..."

Quá dốc tâm can rồi.

Lâm Ngữ Kinh chạy vọt vào toilet đem phần com nasm kia nôn ra sạch sẽ, lại súc miệng nhiều lần mới cảm giác mùi vị đó phai nhạt đi một chút, trở về nhìn bịch com nasm mới cắn một miếng đặt trên bàn kia, Lâm Ngữ Kinh đột nhiên cảm thấy hơi có lỗi với Thẩm Quyên.

Phí phạm công sức của một vị thiếu niên giang hồ bất lương, dùng một tí ôn nhu hiền lành còn sót lại của cậu ta mua com nasm cho cô.

*

Mặc dù Quan Hường Mai đã nói để cho Phó Minh Tu mang cô đến trường, nhưng Lâm Ngữ Kinh chẳng hề cảm thấy Phó Minh Tu sẽ thật sự dẫn cô đi, sáng sớm hôm sau, lúc gần đến giờ, cô xuống lầu, dưới lầu quả nhiên không có ai.

Di Trương đang ở phòng ăn, Lâm Ngữ Kinh uống ly sữa bò, ăn trứng ốp la xong, nhặt miếng bánh mì nướng ngậm trong miệng rồi đi ra ngoài, ra khỏi cổng sân đã thấy lão Lý đang đứng bên cạnh xe, cúi đầu xem điện thoại.

Lâm Ngữ Kinh đi qua, hơi nghiêng người.

Lão Lý vội vàng ngẩng đầu lên, nụ cười trên mặt còn chưa kịp thu hồi, vô thức chà xát màn hình điện thoại lên quần áo một cái, vội nói: "Chào buổi sáng Lâm tiểu thư."

Ánh mắt Lâm Ngữ Kinh lướt nhanh qua, trông thấy khuôn mặt tươi cười sáng lạn của thiếu niên trên màn hình di động, dừng một chút.

Cô ngậm bánh mì nướng trong miệng lên xe, vụng về lóng ngóng đáp một tiếng: "Chào buổi sáng bác Lý."

Trường học mới của Lâm Ngữ Kinh không cùng một khu với nhà mới, lái xe đi bình thường mất chừng nửa giờ.

Đầu tháng chín, không ít trường học khai giảng, hoặc là đi làm sớm tránh giờ cao điểm, xe xếp kín một hàng lại một hàng, trông thấy cổng Bát Trung đã là hơn một tiếng sau, phía trước là núi xe biển xe, lấp kín một con phố bên ngoài trường.

Cô dứt khoát xuống xe, tự mình đi qua, nhìn thấy bên cạnh có không ít thiếu niên thiếu nữ mặc đồng phục cười xe đạp cũng tự mình dắt xe đi qua, rõ ràng đã bị cả hàng xe sang trọng xếp kín con phố ngáng đường.

Lâm Ngữ Kinh đi đến cổng trường học, trước tiên là ngẩng đầu thường thức cái cổng ra vào của trường Bát Trung.

Trước khi Quan Hường Mai gọi điện thoại cho cô hôm qua, cô thậm chí còn không hỏi xem hai năm cuối mình sẽ học ở trường cao trung nào, hiện tại xem ra, trường học này có lẽ vẫn rất tốt.

Ít nhất với bề ngoài như thế thì xem ra cũng được.

Đi vào cổng chính là đến một quảng trường nhỏ, hai bên đường là một hàng cây dài nhìn không thấy điểm cuối, bên tay trái có vài sân bóng rổ ngoài trời rất lớn, bên tay phải là đủ loại kiến trúc, cũng không biết là cái gì.

Lâm Ngữ Kinh tới phía trước bảng chỉ dẫn bên lề quảng trường nhỏ, theo đó đi thẳng một đường về phía trước, nhìn thấy một nơi có lẽ là tòa nhà giảng dạy chính.

Mô hình kiến trúc cao lẫm, có bốn tầng, cô đứng ở cửa ra vào có chút mờ mịt, không biết khối mười một có phải là tòa nhà này hay không, văn phòng giáo viên ở tầng nào, lại quay người vừa hay trông thấy bên trong có giáo viên đi ra, Lâm Ngữ Kinh liền vội vàng tiến lên hai bước: "Thầy ời."

Thầy giáo già hòa ái dễ gần, một đầu Địa Trung Hải*, cười ha ha lên tiếng, lập tức bước đến.

(*) *Ý chỉ tóc hói.*

Lâm Ngữ Kinh vội vàng nói: "Em là học sinh mới chuyển trường tới, cho em hỏi một chút, tòa nhà giảng dạy của lớp mười một là ở đây phải không ạ?"

*

Lưu Phúc Giang là chủ nhiệm lớp 10 khối mười một, từ sau khi nhận lớp này, ông từng có vô số lần nghĩ lại, mình rốt cuộc đã chọn tới tầng quản lý của trường học khi nào vậy.

Bát Trung trọng tự nhiên khinh xã hội, ban tự nhiên mười lớp, ban xã hội sáu lớp, lớp 1 là lớp thực nghiệm, tùy tiện kéo ra một người cũng đều là nhân vật phong vân từng nhận đủ loại phần thưởng, lớp 10 tùy tiện kéo ra một người, cũng là nhân vật phong vân.

Lưu Phúc Giang đã hơn năm mươi tuổi, dạy sinh học, Phật nhiều năm như vậy cho tới bây giờ vẫn chưa từng làm chủ nhiệm lớp, không rõ vì sao lần đầu tiên làm chủ nhiệm lớp liền biến thành tên quản lý cho một đám nhân vật phong vân.

Nhưng mà nếu như phải làm, vậy phải dốc sức làm cho tốt nhất rồi, Lưu Phúc Giang cảm thấy, không có học trò không dạy được, chỉ có giáo viên không dạy được học trò, vì vậy trước lúc khai giảng, cả một tuần lễ ông tìm đọc 《 Tâm lý học tội phạm 》《 Nhà tù tâm lý học 》《 Làm một giám ngục đúng cách —— điều khiển tù nhân có kĩ thuật 》.

Lúc vừa nghe nói có một học sinh chuyển trường sắp đến, Lưu Phúc Giang còn đang đắm chìm trong ước mơ tươi đẹp với tương lai của sự nghiệp giáo dục, nhiệt tình

dào dạt cảm xúc dâng cao, xiết chặt tay chuẩn bị đến cổng trường học nghênh đón bạn học mới.

Kết quả vừa mới ra khỏi lầu dạy học, liền chạm mặt rồi.

Văn phòng giáo viên tổ sinh vật khối mười một.

Lưu Phúc Giang cười híp mắt nhìn cô: "Em tên là Lâm Ngữ Kinh?"

Lâm Ngữ Kinh gật gật đầu.

Cô bé còn chưa có lĩnh đồng phục, áo T-shirt trắng váy đen, buộc tóc đuôi ngựa sạch sẽ gọn gàng, là một tiểu cô nương rất xinh đẹp.

Cũng không giống loại học trò không nghe lời.

Lưu Phúc Giang lặng lẽ dùng bài thi trên bàn che﴿ Điều khiển từ nhân có kĩ thuật ﴾xuống dưới: "Em là từ Đé Đô tới đây?"

"Dạ." Lâm Ngữ Kinh khẽ gật đầu.

"Phụ trung à." Lưu Phúc Giang lại hỏi.

Lâm Ngữ Kinh tiếp tục gật đầu.

Lưu Phúc Giang cười ha hả nói: "Phụ trung thế nào, nhỏ hơn trường của chúng ta đúng không?" Ông biểu lộ niềm tự hào to lớn, "Trường của chúng ta lớn biết bao!"

"..."

Lâm Ngữ Kinh:?

Lâm Ngữ Kinh gật đầu như gà con mổ thóc, phụ họa nói: "Quá lớn luôn đấy!"

Lưu Phúc Giang thoát nhìn rất hài lòng với cô, từ điều kiện sân trường nói đến chất lượng dạy học: "Trường học của chúng ta mặc dù ở thành phố A chưa tính là danh giá nhất nhì, nhưng cũng coi là trọng điểm loại thượng đẳng, tư chất giáo viên và chất lượng giảng dạy cơ bản khẳng định là có thể cam đoan đấy, những cái khác tôi không dám nói trước, chỉ năm vừa rồi đây thôi, em có biết năm trước tỉ lệ học sinh lên lớp của trường chúng ta là bao nhiêu không?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh vô cùng hiếu kỳ: " Bao nhiêu ạ."

Lưu Phúc Giang vỗ bàn một phát: "98%!"

Lâm Ngữ Kinh: "Oa."

Phản ứng của cô làm Lưu Phúc Giang cảm thấy vô cùng thỏa mãn: "Em có biết năm trước tỉ lệ trúng tuyển vào trường của chúng ta là bao nhiêu không?"

"Không biết ạ."

Lưu Phúc Giang: "Chín trên mười!!"

Lâm Ngữ Kinh: "Oa!!!"

Giáo viên sinh học bàn bên cạnh: "..."

Lưu Phúc Giang đối với bạn học mới này phi thường hài lòng, lại nói mấy câu, chuông dự báo vừa vãn vang lên, liền dẫn theo cô đi tới lớp 10.

Chuông vào học còn chưa ngân lên, bạn học lục lục tục tục đi vào lớp, hành lang lầu dạy học ánh sáng chói chang, mấy nam sinh nữ sinh trêu đùa nhau hô oang oang chạy tới, Lưu Phúc Giang tâm tình cực tốt giương cao cổ gào lên phía trước: "Không được đùa giỡn trên hành lang!"

Lâm Ngữ Kinh bị giọng nói đột ngột xuất hiện của ông dọa tới mức giật mình một cái, Lưu Phúc Giang để ý thấy, nghiêng đầu lại: "Làm em sợ à?"

Lâm Ngữ Kinh liền vội vàng lắc đầu: "Không có không có."

Lưu Phúc Giang cười: "Được, vậy em chuẩn bị tâm lý cho tốt nhé."

"..."

Lâm Ngữ Kinh mãi nghĩ xem mình đi đọc sách thì phải chuẩn bị tâm lí gì.

Phòng học lớp 10 ở cuối hành lang lầu 4, cô tay ôm cặp sách trống rỗng, theo Lưu Phúc Giang đi vào lớp học.

Lâm Ngữ Kinh rũ mắt xuống, đứng bên cạnh bục giảng, cảm thấy có phần hiểu được vì sao ban nãy Lưu Phúc Giang bảo cô chuẩn bị tâm lý cho tốt rồi.

Chuông vào học vang lên, bên dưới là một đám người đông đúc mà náo loạn, nữ sinh ngồi ở bàn trên hi hi ha ha mà cười thành một chuỗi, một nam sinh gờ cán cây lau nhà nện bình bịch vào bảng thông báo phía sau: "Con mẹ nó đưa nào đưng vào trà hoa cúc của tao?!"

Lưu Phúc Giang hắng giọng một cái, ôn hòa nói: "Có chuyện gì thế hả, tất cả mọi người yên tĩnh một chút nào, vào lớp rồi."

Không ai để ý.

Lưu Phúc Giang cũng không tức giận: "Tôi là Lưu Phúc Giang, từ hôm nay trở đi chính là chủ nhiệm lớp của các em đây, chúng ta sắp vượt qua hai..."

Nam sinh giờ cán cây lau nhà phía sau đã có phát hiện mới, phần nộ lên đến cực điểm: "Con mọ nó đưa nào đồ súp Bảo đậm đặc* vào trà hoa cúc của tao rồi!!!"

(*) 浓汤宝: Một loại súp hộp phổ biến ở Trung Quốc.

Lưu Phúc Giang kiên nhẫn: "... năm trăm quý nhất trong cuộc đời các em, tôi cũng là lần đầu tiên làm chủ nhiệm lớp, tôi tin tưởng vững chắc rằng không có học trò nào không dạy được, chỉ có giáo viên không dạy được học trò..."

"..."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy, cảm thấy 98% lên lớp mà Lưu Phúc Giang vừa mới nói kia chính là gạt người đấy.

Cô thờ dài, cảm cặp sách rộng đứng bên cạnh bục giảng, mặt không biến sắc mà nhích lại gần khe cửa, cúi thấp đầu nghe Lưu Phúc Giang lại bắt đầu nói đến mấy câu chuyện cũ thần bí trong nhiều năm dạy học của mình.

Bỗng trong nháy mắt, trong phòng học đột nhiên an tĩnh.

Âm thanh Lưu Phúc Giang lộ ra đặc biệt rõ ràng: "Tôi lúc ấy cũng còn trẻ, tính khí không được tốt lắm, tôi liền hỏi người học sinh kia vì sao mà em đến trễ, các em đoán xem lúc đó cậu ta nói gì với tôi, cậu ta nói thầy giáo, hôm qua em bỏ sung bài tập suốt đêm, không dậy nổi, như thế tôi còn có thể tức giận sao? Thật là một đứa trẻ tốt."

Không ai nói chuyện, phía dưới hoàn toàn yên tĩnh.

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên, nhìn theo ánh mắt của mọi người liếc qua phía cửa ra vào.

Thẩm Quyên đứng ở cửa, cả người một thân đồng phục thành thành thật thật, áo khoác trắng, quần đen, tóc thoát nhìn hình như còn chưa kịp chải, có hơi rối loạn, mí mắt sụp xuống, thanh âm khàn khàn, mang theo âm mũi nồng đậm: "Thầy giáo, hôm qua em bỏ sung bài tập suốt đêm, đến muộn."

Hết chương 5.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Hướng mặt qua bạn cùng bàn của em

Khách quan mà nói, Bát Trung ở thành phố A tuy rằng không phải là trường học tốt nhất gì, nhưng cũng coi như nằm trên cái đuôi của tuyến trọng điểm, cũng thuộc về hàng ngũ trường học mà mỗi năm có rất nhiều cha mẹ học sinh ra sức vung tiền nhét con mình vào.

Hơn nữa cái trường này vô cùng có tiền, số lượng sách cất trữ trong thư viện nhiều kinh khủng, ký túc xá học sinh được xây như kiểu khách sạn cao cấp, tầng cao nhất của nhà ăn thể mà còn có món Y, tuy rằng cơ bản chẳng có ma nào đi, so với nhà hàng cao cấp thì mọi người lại càng thích ra ngoài trường ăn mì Bần* với lẩu cay hơn.

(*) 板面: Tên dịch từ tiếng anh là Banmian: một loại mì phổ biến ở Trung Quốc.

Khu vực bên trong lại còn chiếm diện tích kinh người, tỉ lệ học lên còn vượt hơn phân nửa.

Lưu Phúc Giang quả thật có vốn liếng để tự hào, trường học của chúng ta lớn đúng hông! Trường học của chúng ta Còn! Có! Tiền!

Mà việc cấp độ nhân vật phong vân như Thẩm đại gia đây học trong trường nổi danh kiểu này, Lâm Ngữ Kinh cũng đã sớm dự đoán được, dù sao trong thời kì thanh

xuân xáo động, vẫn hay mọc ra một khuôn mặt giang hồ ca như vậy.

Vấn đề nằm ở chỗ, thành phố A có nhiều trường cấp ba như vậy, cậu ta hà cớ gì lại học ở Bát Trung, lại còn ở lớp 10 cao nhì nổi danh nữa chứ.

Có vài thời điểm Lâm Ngữ Kinh cảm thấy kì quái đến khó tin, cô với Thẩm Quyên quả thật có thể xem là hữu duyên, cô đến cái thành phố này được một tuần, gặp người này ba lần, so với số lần gặp người anh trai ở chung một nhà với cô kia còn nhiều hơn.

Lúc cô nhìn thấy cậu, Thẩm Quyên cũng nhìn thấy cô.

Thiếu niên thoạt nhìn không có phản ứng gì quá lớn, chỉ hơi chau mày rồi hạ mày, lại khôi phục bộ dạng hồ hững uể oải vô cùng đặc trưng của cậu, mắt hẹp dài nhìn chăm chăm vào cô.

Một.

Hai.

Ba.

Bốn.

Năm.

Nhìn năm giây, Thẩm Quyên ban cho cô một cái ngáp thật to.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Chẳng nhẽ tôi nhìn cực kì thôi miên hay sao hả?

Cô đảo mắt nghiêng đầu, quyết định làm lơ phần duyên phận tuyệt vời không tả nổi này.

Lưu Phúc Giang lúc trước dạy lớp mười hai ở tòa nhà phía bắc bên kia, mỗi ngày ru rú trong nhà, trừ chuyện giáo án với lên lớp ra thì cái gì cũng không quan tâm, càng không hiểu được những thiếu niên thời nay cả ngày ở trong trường đánh đánh giết giết này.

Ông không biết Thẩm Quyên, chỉ nhìn thấy thằng nhóc mặc đồng phục chỉnh tề, nói chuyện thông thả ung dung, còn rất khiến người khác ưa thích.

Lớn lên cũng tốt, cao gầy, lúc buông thông tay đứng ở đằng kia trông có điểm lười, nhưng lưng lại rất giống thân cây trúc, thẳng tắp, trông như một tiểu nam tử hán.

Chỉ là không mang cặp sách.

Hà? Không mang cặp sách sao?

Lưu Phúc Giang nói: "Đến trễ à, ngày đầu tiên khai giảng, muộn hai phút thì muộn hai phút, không sao đâu."

Thẩm Quyên khom người chào: "Cảm ơn thầy."

Lưu Phúc Giang hòa ái nhìn cậu: "Vậy bài tập của em đâu?"

"..."

Thẩm Quyên trầm mặc hai giây: "Em quên đem theo."

Lưu Phúc Giang: "..."

Mọi người: "..."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Huỳnh đệ, lời này của cậu nói ra làm người ta không biết phải dùng cách nào để tiếp lời cậu đâu đó biết không.

Bỏ sung bài tập suốt một đêm nói quên mang liền quên mang, cậu cũng quá chân thật rồi.

Lâm Ngữ Kinh cũng không biết nên bày ra biểu cảm nào cho tốt, cái này nếu đổi thành chủ nhiệm lớp tính khí nóng nảy của cô lúc ở Phụ Trung, thì hai người hẳn là đã đánh nhau rồi.

Cũng may Lưu Phúc Giang là một người tính tình Phật gia, hơn nữa còn vô cùng vui vẻ tin tưởng học sinh, nói em ngày mai nhớ mang đến rồi bảo cậu tự tìm chỗ ngồi ngồi đi, Thẩm Quyên đi vào phòng học đứng trước bục giảng, quét mắt một vòng tìm kiếm chỗ trống.

Lớp mười một phân ban tự nhiên xã hội, các lớp đều được chia lại một lần nữa, vì vậy hiện tại bạn học mỗi lớp cơ bản đều là một nửa của một nửa, có chút quen thuộc có chút lạ lẫm, chỗ ngồi cũng là tới trước ngồi trước, tùy tiện hỗn loạn, hai người một bàn, chiếu theo hàng dọc chia làm bốn tổ mỗi tổ sáu hàng, một lớp bốn mươi tám người.

Thẩm Quyên là người đến cuối cùng, phần lớn vị trí cuối cùng bên cạnh cửa sổ đều đã bị chiếm hết, ngay phía trước bục giảng là học sinh tốt nhiệt tình yêu học tập, chỉ còn hàng đầu tiên thừa lại một vị trí sát tường, bên cạnh đó cách lối đi nhỏ còn một chỗ nữa.

Thẩm Quyên chọn lấy chỗ sát tường kia, cúi đầu đi tới nhìn nam sinh ngồi bên ngoài, thanh âm rất bình tĩnh, vô cùng có lễ độ: "Nhường một chút, cảm ơn."

Từ sau khi Thẩm Quyện đi vào, đám người lớp 10 vừa nãy còn khí thế ngất trời chợt như một lũ gà con bị bóp nghẹt họng, nửa điểm thanh âm cũng không có.

Lúc này mọi người đều đang hướng mắt nhìn theo, yên tĩnh chăm chú nhìn nghi thức nhập tọa của lão đại, ngay cả Lưu Phúc Giang cũng bị bầu không khí này lây nhiễm, không nói lời nào, cũng không kể tiếp những chuyện làm người ta hoài niệm trong cuộc đời dạy học nữa, cùng nhìn theo một lúc.

Lâm Ngữ Kinh cũng không biết đây rốt cuộc có gì hay mà nhìn, nhưng nếu tất cả mọi người đều nhìn, thôi thì cô cũng nhìn đi.

Sau đó, cô liền nhìn thấy người nam sinh ngồi bên ngoài kia, dưới cái nhìn chăm chăm của Thẩm Quyện và tất cả mọi người, há miệng run rẩy móc cặp sách ra từ học bàn, cầm bình nước nhỏ trên bàn lên, đứng dậy đi đến bàn bên cạnh ngồi xuống vị trí cách lối đi nhỏ.

Lâm Ngữ Kinh?

Lâm Ngữ Kinh thử nhớ lại một lát, ban nãy Thẩm Quyện đúng là nói "Nhiều một chút, cảm ơn." chứ đâu phải "Cút ra, cảm ơn." nhỉ.

Cho nên mới nói Thẩm Quyện này ở Bát Trung rốt cuộc là có cái dạng truyền kỳ gì, mà làm cho người ta sợ đến như vậy, đến dùng khí ngồi cùng bàn với cậu ta cũng không có?

Thẩm Quyện trái lại không có phản ứng gì, rất bình tĩnh đi vào, ngồi xuống vị trí sát tường ở hàng đầu tiên.

Nguyên cả lớp, đại khái chỉ có một mình Lưu Phúc Giang không cảm thấy khác thường, ông phi thường hài lòng xoay đầu lại, nhìn thoáng qua Lâm Ngữ Kinh, rốt cuộc đã ý thức được cô đứng ở chỗ này được chừng mười phút rồi, cười ha hả nói: "Được rồi, em Lâm Ngữ Kinh này cũng trở về chỗ ngồi đi."

Nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh gật nhẹ đầu, Lưu Phúc Giang nói tiếp: "Vị trí trước tiên cứ ngồi như vậy, nếu có học sinh ngồi ở chỗ sau không nhìn thấy tan học có thể tới tìm tôi, tôi giúp các em điều chỉnh một chút. Thật ra tôi không muốn đổi chỗ ngồi cho các em lắm đâu, bởi vì nhiều khi, lựa chọn trong đời của các em thường hay thần kỳ lắm đấy, phạm vi của sự lựa chọn này rất rộng, từ lớn đến nhỏ, thậm chí bao gồm chuyện chọn chỗ ngồi của các em lúc này nữa nha, em đã chọn ngồi ở đây rồi, thì đó đã nói lên rằng cái chỗ này, vị trí này có duyên với các em đấy, mảnh đất con này á, từ trường của nó cùng với các em, hai bên các em hấp dẫn lẫn nhau, vì vậy các em lựa chọn nơi đây..."

"..."

Lâm Ngữ Kinh mặt không đổi sắc ôm cặp sách vượt qua bụi giảng, đi đến chỗ ngồi duy nhất trong cả lớp, không có lựa chọn nào khác ngồi xuống.

Thẩm Quyện nằm trên mặt bàn mặt ú ồm chau mày mà nghe Lưu Phúc Giang bắt đầu một vòng thao thao bất tuyệt mới, lần diễn thuyết này của ông hoàn cảnh rất tốt, tất cả mọi người rất yên tĩnh, ánh mắt đám gà con thỉnh thoảng rơi vào gáy của lão đại ngồi ở hàng thứ nhất cùng với cái lưng vì nằm sấp mà cong lên kia, người anh em lúc này bảo là bị người ta đồ súp Bảo đảm đặc vào trà hoa cúc vừa vận an vị ở phía sau Lâm Ngữ Kinh, Lâm Ngữ Kinh nghe thấy cậu dùng âm lượng rất thấp nói với bạn ngồi cùng bàn của cậu ta: "Má mẹ nó, Thẩm Quyện cùng lớp với chúng ta kia."

Ngồi cùng bàn của cậu ta không nói chuyện.

Trà hoa cúc tiếp tục nói: "Vậy thành ra đình chỉ học một năm à, tao còn tưởng là nó bị đuổi học rồi đấy chứ."

Ngồi cùng bàn của cậu ta im lặng như gà.

Trà hoa cúc: "Đưa lần trước xảy ra chuyện á, có phải chính là ngồi cùng bàn của nó không ta, cái lão đại này trâu vãi, ngoại trừ bạn học mới còn ai dám ngồi cùng bàn với nó, mẹ nó sợ vỡ mồm quá mà."

Ngồi cùng bàn của cậu ta có khát vọng sống cực kì kiên cường, đến một cái rắm cũng không thả.

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu nhìn Thẩm Quyện một cái.

Thiếu niên dựa vào bức tường lười biếng mà nửa nằm trên mặt bàn, mu bàn tay chống đỡ mặt, dựa đầu qua bờ tường, về mặt không có gì thay đổi, thoạt nhìn không một gợn sóng.

Trà hoa cúc rốt cuộc đã kịp phản ứng, dùng âm thanh thấp hơn nói: "Ê, chúng ta ở đây nói chuyện với âm lượng này, lão đại có nghe được không nhỉ?"

An tĩnh hai giây.

Thẩm lão đại thẳng người, quay đầu lại, biểu cảm bình tĩnh, ngữ khí lạnh nhạt, chỉ là giọng mũi vẫn rất nặng như cũ, nghe như bị cấm: "Được."

Trà hoa cúc: "..."

Trà hoa cúc mặt mũi trắng bệch, lắp bắp: "Đó đó đó không phải đâu, tôi không phải nói xấu cậu đâu, thật đó."

Lão đại không lên tiếng, quay đầu, khôi phục lại tư thế nằm sấp vừa rồi.

Trên bụi giảng Lưu Phúc Giang đại khái vô cùng mãn nguyện với khung cảnh yên tĩnh lúc này, nói đến sống động như thật, lại phát biểu thêm một đoạn nữa mới chuẩn bị kết thúc, Lưu Phúc Giang hắng giọng một cái: "Chúng ta bây giờ là lớp mới, phải không, chủ nhiệm lớp mới, bạn học mới, cũng là khởi đầu mới, về sau mọi người đều là một tập thể, là người của lớp mười. Đám các em cũng đều là những đứa trẻ có cá tính, về sau trong quá trình học tập sinh hoạt của các em, có thể sẽ xảy ra xung đột, tồn tại một ít mâu thuẫn, nhưng nếu vì cái này mà chia rẽ, thì tôi đây tuyệt đối không cho phép đâu đấy!"

Lưu Phúc Giang thu lại bộ dạng tươi cười, biểu cảm đột nhiên trở nên nghiêm túc... mà bắt đầu: "Tôi biết rõ rằng giữa các em có một số bạn học quen biết nhau, có một số chưa biết, vì vậy hiện tại, tôi với tư cách là chủ nhiệm lớp của các em, yêu cầu các em phải hoàn thành bài tập đầu tiên, mọi người—— tất cả mọi người xoay người lại, hướng mặt qua bạn ngồi cùng bàn của các em, cùng em đó đối mặt một phút."

"..."

???

Từ khi Thẩm Quyên bước vào đến giờ, trong phòng học vẫn luôn rất yên tĩnh, lần đầu tiên truyền đến từng trận náo động, tất cả mọi người bị cái bài tập ngu ngốc này làm kinh hoàng rồi, bùng nổ một trận bất mãn kháng nghị.

"Thầy ơi em không làm được đâu!"

"Lố quá rồi thầy ơi!"

"Giang ca! Bỏ qua cái này được không!"

"Tôi fuck! Tổng Chí Minh, mẹ nó đồ đàn độn nhà cậu đừng có dùng thứ ánh mắt gọi tình đó nhìn chăm chăm vào tôi như vậy!"

Lưu Phúc Giang trông rất Phật thế, ấy vậy mà ngoài dự đoán của mọi người lại kiên trì với loại chuyện mà ông cảm thấy có thể xúc tiến tình cảm bạn học nhưng thật ra không có bất kỳ ý nghĩa nào như vậy, cuối cùng mọi người không có cách nào, bắt đầu đi bắt đầu đối mặt với bạn ngồi cùng bàn.

Lâm Ngữ Kinh im lặng mà xoay người, Thẩm Quyên cũng đang nhìn cô, sau khi đối diện với ánh mắt một lời khó nói hết của thiếu nữ, cậu bình tĩnh nhường nhường này.

Trên bục giảng, Lưu Phúc Giang bắt đầu tính giờ: "Chuẩn bị! Bắt đầu!"

Lâm Ngữ Kinh mặt không biểu cảm nhìn Thẩm Quyên, tận lực làm mình trở nên thất thần.

"10 giây." Lưu Phúc Giang nói.

Nhây giờ mới qua 10 giây?

"Hai mươi giây."

Cả người Lâm Ngữ Kinh đã bắt đầu cứng ngắc.

"Ba mươi giây."

Lâm Ngữ Kinh bắt đầu điên cuồng suy nghĩ coi có gì có thể nói với cậu.

Nếu không nói lời nào, toàn bộ cơ mặt của cô sẽ bắt đầu co quắp mất.

Lại nhìn nhìn Thẩm Quyên, vẫn là tư thế như không xương lúc này, rất bình tĩnh dán mắt nhìn bạn ngồi cùng bàn mới của cậu ta.

Thẩm Quyên không có khả năng phân biệt tướng mạo người khác phái, có đôi khi Trương Hàn giờ tới hỏi cậu cô gái bên nào trông xinh đẹp hơn, cậu chỉ cảm thấy đều như nhau, nhìn đều na ná nhau.

Bạn ngồi cùng bàn mới của cậu này, trái lại nhìn rất có độ phân biệt.

Bím tóc đuôi ngựa, váy dài, mang đôi giày da màu đen nhỏ, tất dài quá gối bao lấy đôi chân thon dài xinh đẹp.

Mắt hạnh hơi xếch, mí mắt rất mỏng, làn da trắng tinh tể, khoảng cách này quá gần, Thẩm Quyên thậm chí có thể thấy rõ lông tơ nhỏ trên chóp mũi mịn màng của cô.

Lông mi thật mẹ nó dài.

Trước kia sao lại không phát hiện, đồ đàn Trương Hàn này ánh mắt không tệ đấy chứ.

"Năm mươi giây!" Lưu Phúc Giang bấm tay một cái vẫn không quên cổ vũ cho bọn họ, "Kiên trì! Sắp rồi! Thắng lợi ở ngay phía trước!"

Ngồi cùng bàn mới bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi: "Cậu bị cảm à?"

"Hả?" Thẩm Quyên nhìn chăm chăm vào lông mi của cô, còn có một chút thất thần, không để ý "Ừ" một tiếng, "Hoi hoi."

"Cái com nắm kia của cậu, " Ngồi cùng bàn lại nói, "Đêm hôm đó tôi quên ăn, hôm sau ngủ dậy phát hiện bị hồng mắt."

"Hồng thì hồng thôi." Thẩm Quyên cũng không để tâm tới việc cô ăn hay không ăn túi com nắm đó.

"Tốt! Đã hết giờ!"

Ngay tại lúc Lâm Ngữ Kinh mơ hồ cảm giác mình sắp lúng túng, phương xa rốt cuộc cũng truyền đến tiếng hô cứu vớt của Lưu Phúc Giang.

Lâm Ngữ Kinh thả lỏng bả vai, thở hắt một hơi xoay người lại, cảm thấy mình cuối cùng đã sống lại.

Lưu Phúc Giang thoát nhìn rất hưng phấn, ông cảm thấy bản thân rốt cuộc cũng có thể bước ra bước đầu tiên dưới tư cách là chủ nhiệm lớp, ông vụng trộm liếc qua quyển《 Lúc bạn dán mắt nhìn thiếu niên phản nghịch, thiếu niên phản nghịch cũng ở đó dán mắt nhìn bạn 》bày ra trên bục giảng:

【..... Bước thứ hai: "Nói". Khi bạn qua được bước đầu tiên: cửa ải khó khăn "Nhìn" này, bạn cũng đã thành công một nửa, dù sao bước đầu tiên vĩnh viễn là khó khăn nhất, vì vậy điều bạn cần bây giờ là làm cho bọn họ có thể mở miệng "Nói" ra thiện ý của mình. Bạn phải biết rằng, hiện tại thứ bạn đang đối mặt là một đám phản nghịch....】

Nội dung tiếp theo ở mặt giấy sau rồi, Luru Phúc Giang quyết định nghe theo lý giải của chính mình.

Ông về viên phấn viết, quay đầu, kít kít kít viết xong bốn chữ to đẹp để lên bảng đen —— Bạn ngồi cùng bàn của tôi*.

(*) Nguyên là "ngã đích đồng tác"

Luru Phúc Giang phui tay, cười ha hả mà xoay đầu nói: "Bây giờ, tôi cho mọi người thời gian ba phút, tất cả mọi người nghĩ một lát xem trong quá trình đối mặt vừa rồi, bạn ngồi cùng bàn để lại cho em ấn tượng đầu tiên là gì, chốc lát nữa từng bạn học đều phải lên phía trước đây, nói một chút về ấn tượng ban đầu của em với bạn ngồi cùng bàn mới, trong mắt em, bạn ấy như thế nào."

"..."

?????

Thế này vẫn chưa xong, Luru Phúc Giang hướng tay qua bức tường bên bàn cô mà chỉ một cái: "Bắt đầu ngay từ bên này đi, Lâm Ngữ Kinh, em lên trước."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Trời ạ.

Hết chương 6.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lâm Ngữ Kinh: Nói cái gì mà nói, con mẹ nó tôi biết nói cái gì đây.

Bạn học Thẩm Quyện, cậu làm sao thế? Bảo cậu đối mặt với bạn ngồi cùng bàn cơ mà, cậu nhìn tất dài của bạn ngồi cùng bàn làm gì hả?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bờ mộng ngạo nghệ vênh lên

Mỗi vùng khí hậu nuôi dưỡng ra một kiểu người, Lâm Ngữ Kinh giờ này phút này, cảm thấy người ở vùng này thật sự hiếm thấy quá rồi, đây phải là dạng khí hậu gì mới có thể dưỡng thành người như vậy?

Cô vốn cho là, chuyện khó xử nhất lúc nhập học là tự giới thiệu, kết quả Luru Phúc Giang dùng hành động thực tế nói cho cô biết, không đâu, tôi còn có thể làm cho em lúng túng hơn.

Cho em giới thiệu bạn ngồi cùng bàn lần đầu tiên gặp mặt, hắc hắc, xem tôi cơ trí chưa kìa?

Lâm Ngữ Kinh phải kiềm chế rất lâu, mới ngăn được tâm hồn thiếu nữ bất lương sắp quên từ lâu bắt đầu rục rịch nổi dậy.

Đặt vào quá khứ, thời điểm cô còn non trẻ, lúc này có lẽ đã bỏ gánh không làm

Nhưng lúc này dù sao cũng không phải là quá khứ.

Không ai có thể một mực nghĩ về quá khứ, một mực sống trong quá khứ.

Cô hít một hơi thật sâu, bắt đầu nhớ lại người tên Thẩm Quyện này.

Lần thứ nhất nhìn thấy cậu ta là lúc nào nhỉ?

Ba ngày trước.

Thiếu niên đầu trộm cái thảm, nằm trên ghế sofa ngủ đến mơ mơ màng màng.

Chân dài, bờ mộng ngạo nghệ vênh lên, hướng giới tính còn đang làm người ta nghi vấn.

Hết rồi.

Khăng định không thể nói như vậy.

Thế là Lâm Ngữ Kinh, người vừa quyết định từ hôm nay trở đi, cô sẽ trở thành một người bình thường, một nữ sinh cấp 3, chuyển đến trường học mới, mới ngày đầu tiên khai giảng, tổ chức phía trên đã phân ngay cho cô một giáo thảo* cấp bậc đại soái uy bức làm bạn cùng bàn.

() Người đẹp trai nhất trường.*

A, đây thật là khiến người ta hưng phấn.

Lâm Ngữ Kinh mặt không biểu cảm nghĩ.

Lần này Lưu Phúc Giang có ý để mọi người trực tiếp tự giới thiệu nhằm tăng thêm ấn tượng đầu tiên với bạn ngồi cùng bàn, tuy nhiên vì Lâm Ngữ Kinh là học sinh chuyên trường, cô vừa đứng phía trước tự giới thiệu rồi, nên ông liền thêm một hạng mục, giới thiệu bạn ngồi cùng bàn mà cô không biết rõ, lão đại thanh danh vang dội giáo phách* giáo thảo.

() Bá chủ trong trường*

Trên bục giảng, Lưu Phúc Giang nhắc tay một cái: "Tốt, ba phút qua rồi, chúng ta hãy vỗ tay hoan nghênh bạn học Lâm Ngữ Kinh."

Bộp bộp bộp bộp bộp, dưới lớp vang lên một loạt tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Lâm Ngữ Kinh đứng lên, xoay đầu nhìn thoáng qua, Thẩm Quyên rút cuộc đã thay đổi tư thế, thẳng lên dựa vào tường nhìn cô.

Thấy cô quay đầu, đại khái tưởng rằng đang đợi bạn cùng bàn là cậu ta cổ vũ ủng hộ, do dự hai giây, Thẩm Quyên nâng hai móng vuốt thon dài của cậu lên, cũng lười biếng vỗ theo hai cái.

Vô cùng cho cô mặt mũi.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Tôi cảm ơn cậu nhá.

Cô đi đến trước bục giảng, dưới lớp hoàn toàn yên tĩnh, nhìn ánh mắt của cô thậm chí có điểm đau thương, thật giống như sau khi cô nói xong xuống khỏi bục, Thẩm Quyên sẽ rút trong học bản ra một thanh đại đao thái đem cô xắt thành từng miếng.

Lâm Ngữ Kinh trầm mặt vài giây, mở miệng: "Bạn ngồi cùng bàn của tôi —— "

Cô suy nghĩ một chút: "—— rất ham học tập, một ngày trước khai giảng vì bỏ sung bài tập mà không chỉ thức cả đêm dẫn đến đi trễ, lại còn bị cảm nặng."

Một mảnh yên tĩnh, trong lớp chỉ còn âm thanh hô hấp.

"Xong bài tập còn quên đem theo." Lâm Ngữ Kinh cuối cùng vẫn không nhận được bổ sung.

"..."

Một mảnh tĩnh mịch, lúc này ngay cả tiếng hô hấp cũng không có.

Trà hoa cúc biểu lộ vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ cùng kính nể, nhìn cô như nhìn một dũng sĩ lưng đeo thuốc nổ, chuẩn bị đi phá lô-cốt.

Lúc này không ai dám vỗ tay nữa rồi, đều sợ không cẩn thận đâm chọt trúng chỗ nào đó mà đối nghịch với lão đại.

Lâm Ngữ Kinh vô cùng bình tĩnh đi xuống dưới trong ánh mắt khâm phục của mọi người.

Thứ hai vốn là Thẩm Quyên, kết quả Lâm Ngữ Kinh vừa ngồi xuống, có một giáo viên gõ cửa phòng học, Lưu Phúc Giang đi ra ngoài nói chuyện với cô ấy hai phút.

Đợi đến khi trở lại: "Tiếp theo là ai?"

Không ai cử động, cũng không ai nói chuyện, tầm mắt mọi người đều đã rơi vào người Thẩm Quyên.

Thẩm Quyên cụp mí mắt, bình thần lại lười nhác ngáp một cái: "Em vừa nói xong rồi."

Nói rồi, cậu nghiêng đầu, ánh mắt xéo qua liếc Trà hoa cúc ngồi phía sau một cái.

Trà hoa cúc nhanh chóng hiểu ngầm, vẻ mặt mang nặng trọng trách đứng lên: "Thầy giáo, đến em."

Vạn sự khởi đầu nan, Lâm Ngữ Kinh mở đầu xong, tất cả mọi người phía sau trôi chảy không ít, đợi mọi người trong lớp trải qua trăm nghìn đắng cay giới thiệu xong mình và bạn cùng bàn, hai tiết buổi sáng cũng qua đi, chuông tan học vang một tiếng, tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra, như ong vỡ tổ chạy ra khỏi phòng học.

Lúc hoạt động giới thiệu bạn cùng bàn tiến hành được một nửa, Thẩm Quyên cũng đã gục xuống bắt đầu ngủ, khi tan học Lưu Phúc Giang tới đây nhắc nhở Lâm Ngữ Kinh nói cô đừng quên đến tòa nhà nghệ - thể linh đồng phục, lại sợ cô tìm không ra, tiện tay túm lấy Trà hoa cúc đang định chạy ra ngoài, sai cậu ta đi cùng, thuận tiện giới thiệu sơ môi trường và cơ sở của Bát Trung.

Trà hoa cúc tên Lý Lâm, con người thật ra rất tốt, chỉ là nói... quá nhiều.

Bát Trung quả thực rất lớn, xanh hoá rất tốt, bên trái cổng chính còn có hồ nước riêng. Lý Lâm trước tiên mang cô đến thư viện dạo qua một vòng, thư viện hai tầng, số lượng sách lưu trữ rất lớn, tầng một là phòng mượn đọc và phòng tự học, trên cửa chính thẳng đứng đặt khối đá tự nhiên cực lớn, trên bề mặt có khắc tám chữ to bằng bút lông đen "Đôn phẩm lệ học, hoàng nghị trí viễn" *.

() Thành tâm cố gắng học tập, ý chí sắt đá vững vàng.*

Ra khỏi thư viện đi tới phía trước là nhà ăn, so với thư viện, Lý Lâm rõ ràng quen thuộc với nhà ăn hơn một chút, lúc này còn là buổi sáng, trong phòng ăn không có người nào, Lý Lâm đưa cô tạt vào bên trong: "Bên này là nhà ăn, tầng một đều như thế này, kỳ thực tôi cảm thấy mùi vị đồ ăn đã bị cháy sạch rồi, có điều cũng không có quá nhiều người ăn, chỉ có hồi lớp nười mới nhập học bị nhà trường lừa đến đây thôi, sau này mọi người đều ra ngoài ăn cả."

Hai người từ nhà ăn đi đến tòa nhà nghệ - thể, băng qua một khu xanh hoá lớn cùng sân bóng rổ, có ba sân bóng rổ ngoài trời nối tiếp nhau, mỗi sân đều có nam sinh đang chơi bóng, phía sau khung đỡ rổ bóng* và hai bên sân bóng có vài đám con gái ngồi đó, có người đang nhìn, có người chỉ tụ tập một chỗ nói chuyện phiếm.

(*) Kiểu như thế này:

Đồng phục Bát Trung là áo khoác thể thao cùng quần thể thao, mùa hạ thì đổi thành áo tay lửng, nữ sinh cũng đều mặc quần dài đồng phục, phóng mắt nhìn khắp sân trường toàn bộ đều là áo trắng quần đen.

Lâm Ngữ Kinh không có đồng phục, tuy rằng cũng là trên trắng dưới đen, nhưng phía dưới váy xếp li là một đôi chân thon dài thẳng tắp, vóc dáng thoát nhìn gần một nét bầy, vẫn như cũ cực kì bắt mắt.

Hơn nữa là, cô lớn lên nhìn cũng rất bắt mắt.

Mấy nam sinh cầm bóng nhìn qua bên này, huyết sáo hai tiếng.

Lâm Ngữ Kinh lười để ý đến, Lý Lâm xoay đầu liếc nhìn qua, "Bà mẹ nó" một tiếng, quay đầu nhỏ giọng nói: "Bạn học mới, ngồi cùng bàn của cậu kia."

Lâm Ngữ Kinh ngừng một lúc, quay đầu lại.

Thẩm Quyện ngồi dưới một khung đỡ rổ bóng, đỉnh đầu mà giương chân, cánh tay khoác trên đầu gối, trong tay cầm chai nước khoáng.

Cậu hẳn là vừa xuống không bao lâu, ánh mắt nhìn còn chưa tập trung, mang theo cảm giác nhập nhèm lúc mới tỉnh ngủ.

Bên cạnh có một nam sinh ngồi trên quả bóng rổ, mắt nhìn Lâm Ngữ Kinh, nói gì đó với cậu.

Thẩm Quyện giương mắt, liếc nhìn về hướng bên này của cô.

Đổi mặt 1.5 giây, Lâm Ngữ Kinh xoay đầu tiếp tục đi lên phía trước: "Đi thôi, tòa nhà nghệ - thể có xa không?"

Lý Lâm tỏ vẻ kinh thán cùng kính sợ đối với sự bình tĩnh của cô, hấp tấp đi theo cô: "Bạn học mới, tôi phát hiện cậu thật sự rất trâu bò nha, cậu có biết bạn cùng bàn của cậu là ai không?"

Lâm Ngữ Kinh rất nghiêm túc trả lời câu: "Thẩm Quyện."

"Ài, không phải, cậu biết Thẩm Quyện là ai không?"

"Không biết." Lâm Ngữ Kinh đã nhìn ra ham muốn docks bầu tâm sự của cậu ta, rất phối hợp nói, "Giáo thảo?"

Lý Lâm gật gật đầu: "À —— phải đấy."

Lại lắc đầu: "Có điều không được đầy đủ lắm."

Hai người lúc này đã ra khỏi sân bóng rổ, Lý Lâm quay đầu nhìn lướt qua, nói: "Đám vừa nãy chơi bóng bên kia á, lớp mười hai đấy."

"À." Lâm Ngữ Kinh gật gật đầu.

Lý Lâm: "Trước kia là bạn cùng lớp với Thẩm Quyện."

Lâm Ngữ Kinh ngừng lại một lát, giương mắt lên: "Trước kia?"

"Đúng, đáng nhẽ hiện tại cậu ta cũng là lớp mười hai rồi, " Lý Lâm thấp giọng nói, "Thẩm Quyện lúc học mười một từng gây chuyện, thiếu chút nữa đem bạn cùng bàn của cậu ta đánh đến chết rồi, lúc mang ra cả người toàn là máu đấy, rất nhiều bạn học đều nhìn thấy, nghe nói ánh mắt với tinh thần của cậu ta lúc đó, cực kì kinh khủng luôn á."

"Ồ, vậy sao, " Lâm Ngữ Kinh nhớ tới bộ dạng của thiếu niên lúc đánh nhau, thuận miệng hỏi một câu, "Vì sao thế?"

"Tôi cũng không biết vì sao, không có mấy người biết rõ nguyên nhân đâu, quan hệ tốt với cậu ta cũng không ai dám đến hỏi mà, dù sao sau đó cậu ta liền không tới nữa, tôi tưởng cậu ta đã bị đuổi học hay chuyển trường gì đấy rồi, kết quả không nghĩ tới chỉ nghỉ học một năm, còn cùng một lớp với tôi, còn ngồi đằng trước tôi, tôi nói xấu cậu ta còn bị cậu ta mẹ nó nghe thấy toàn bộ, " Lý Lâm vẽ mặt tâm như tro tàn, "Bạn học mới, cậu cảm thấy tôi còn có thể sống qua đoạn ngo hay không?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh đặc biệt nghiêm túc uốn nắn cậu ta: "Tiết Đoan Ngọ là vào tháng năm, gần đây nhất chính là Trung thu."

Lý Lâm: "... À."

*

Sân bóng rổ, Hà Tùng Nam nhìn chăm chăm vào bóng lưng Lâm Ngữ Kinh, "Dệt" một tiếng: "Xem ra giá trị nhan sắc của tiểu học muội lớp mười năm nay dễ gây đánh nhau lắm nha, loại này có thể gây ra ba vạn đợt sóng đấy."

Thẩm Quyện không buồn phản ứng với hắn, vặn mở chai nước tự mình uống, cổ họng kéo dài, yết hầu chuyển động.

"Cậu thấy ánh mắt em ấy lúc vừa quay đầu không? Như một nữ vương, cả người đều bày ra một cỗ khí chất "Mây tính là cái rắm ấy"." Hà Tùng Nam nói rất hăng hái, suy nghĩ một chút lại kịp phản ứng, "Không đúng, lớp mười lúc này không phải còn huấn luyện quân sự sao, đó là lớp mười một hay lớp mười hai? Làm sao có chuyện tôi đã thấy mà không có ấn tượng."

Thẩm Quyện chậm rãi vặn cái nắp chai, tiện tay quăng ra góc, chai nước khoáng bay một vòng trên không trung, vang một tiếng nhỏ, chuẩn xác tuyệt đối rơi vào thùng rác: "Lớp mười một đấy."

"Chuyện trường tới đây?"

"Ừ."

"Bảo sao tôi chưa từng thấy, " Hà Tùng Nam vỗ tay đôm đốp, "Nguồn tin của cậu vẫn như cũ thập phần nhanh nhẹn nha, mới trở về ngay cả em gái xinh đẹp học khối nào cũng biết rồi, vậy học lớp nào cậu biết không?"

"Biết, lớp 10 đấy, bạn cùng bàn của tôi."

Hà Tùng Nam bình tĩnh, dùng năm giây tiêu hóa tin tức này: "Bạn cùng bàn mới của cậu?"

"Ờ." Thẩm Quyện ngửa người ra sau.

"Tôi fuck, cậu bị giáng cấp vậy mà vẫn rất hạnh phúc nha, " Hà Tùng Nam nhìn Lâm Ngữ Kinh đã đi xa, vẽ mặt tràn đầy hâm mộ, "Bạn cùng bàn này của cậu có chút thú vị đó, cái chân này, ngắm cả năm nha Quyện gia."

Thẩm Quyện nhìn hắn một cái.

Hà Tùng Nam vẫn còn đuổi dài cổ ngo, tiện thể đưa tay ra trước phụ họa: "Cậu xem kia, phần giữa váy và tất quá gói ẩ, cái chỗ đấy, cậu biết gọi là gì không —— đấy gọi là khu vực cấm kị."

Thẩm Quyện bình tĩnh mà gọi hắn một tiếng: "Hà Tùng Nam"

"Hửm?" Hà Tùng Nam đáp, không quay đầu lại, tầm mắt vẫn còn lưu luyến trên khu vực cấm kị đang đi xa dần, ánh mắt dính như keo.

Thẩm Quyện nhắc chân, giẫm lên quả bóng rổ đang đỡ móng hân, đá tới một phát.

Bóng rổ văng thật xa ra ngoài, móng Hà Tùng Nam liền đáp xuống đất, hân rên ra một tiếng "Oái", rốt cuộc đã chịu quay đầu, kêu thảm: "Quyện gia! Ngài làm cái khi gì vậy!!!"

Thẩm Quyện nhìn hân: "Đó là bạn cùng bàn của tôi."

"Con mẹ nó chứ ai chả biết bạn cùng bàn của cậu, " Hà Tùng Nam xoa móng đứng dậy, đau đến nhe răng nhếch miệng, "Không đúng, vậy thì sao?"

"Không phải bạn cùng bàn của cậu." Thẩm Quyện nói.

Hết chương 7.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Quyện gia: Trong lòng cậu có thể nín nhịn một chút không? Là bạn cùng bàn của cậu hay sao mà cậu nhìn?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Bọn giang hồ các cậu

Bát trung là trường cho phép nội trú, có điều không được tự yêu cầu, bạn học có nhà tương đối gần thì phải về nhà ở, trường Phụ trung trước kia của Lâm Ngữ Kinh không có chuyện nội trú này, vì vậy không biết, kết quả khi nghe Lý Lâm giới thiệu sơ cho cô về khu ký túc xá học sinh, cô liền quyết định phấn đấu quên mình nội trú tại trường.

Nhưng vì cô đến muộn, phòng đã sớm được phân cho bạn học rồi, lính nhảy dù như cô đây không còn chỗ trống.

Hơn nữa còn phải được phụ huynh ký tên đồng ý.

Bản thân Lâm Ngữ Kinh cũng không biết mình bây giờ rốt cuộc có được xem là có phụ huynh không, có điều việc mỗi tuần chỉ phải về nhà một lần thực sự có lực hấp dẫn quá lớn, vì vậy vào buổi tối, Lâm Ngữ Kinh vẫn gọi điện thoại cho Mạnh Vĩ Quốc.

Mạnh Vĩ Quốc trước giờ chưa từng kiên nhẫn hỏi han, đột nhiên lần đầu tiên trong đời hỏi cô trường học mới hoàn cảnh thế nào, có chung sống hòa thuận với bạn học không, giáo viên có tốt không.

Lâm Ngữ Kinh cũng không định nói thẳng chuyện cô muốn sống trong trường, nghĩ rồi lại nghĩ, chợt cảm thấy việc nói mấy chuyện nhỏ nhặt này cho Mạnh Vĩ Quốc trở nên vô cùng khó khăn.

Thầy giáo Lưu Phúc Giang này bạn nói xem ông tốt hay là không đây? Nhất định là tốt, hơn nữa nhìn ra được là vô cùng có trách nhiệm, chỉ là lần đầu tiên làm chủ nhiệm lớp nom có phần không thuần thực, hơn nữa tuổi đã to thành một bố vậy rồi mà còn kiên tin vào luận thuyết năng lượng tình yêu có thể cứu vớt thế giới.

Sống chung với bạn học cũng rất hòa thuận, ngồi cùng bàn là một đại soái uy mãnh nghe nói đã thiếu chút nữa đánh chết bạn cùng bàn trước kia của cậu ta.

Lâm Ngữ Kinh quyết định cần phải uyển chuyển một chút: "Rất tốt, trường học rất lớn, bạn học giáo viên đều... nhiệt tình."

Mạnh Vĩ Quốc tâm tình không tệ: "Ban đầu đi Quan của con muốn chuyển con đến Nhất trung đấy, nhưng ba không cho, trường học này cũng đâu thua kém Nhất trung bao nhiêu, anh của con lúc trước chính là tốt nghiệp ở đây."

Lâm Ngữ Kinh phản ứng một hồi lâu, mới ý thức được danh xưng "Anh của con" lạ lẫm này là để chỉ Phó Minh Tu.

Cô kháng cự một lúc, vẫn là không phản bác, quyết định đi vào chủ đề chính: "Ba, con muốn sống ở trường."

Mạnh Vĩ Quốc trầm mặc một lát: "Cái gì?"

"Bát trung là trường học cho phép ở nội trú, lớp chúng con có rất nhiều bạn học ở trong trường, con cũng muốn sống ở trường, " Lâm Ngữ Kinh nói thật nhanh, "Con lúc trước chưa từng nội trú ở trường, nên muốn thử xem "

"Không được, " Mạnh Vĩ Quốc từ chối rất dứt khoát, "Việc con chưa từng làm rất nhiều, con đều muốn thử hết sao?"

Lâm Ngữ Kinh chậm rì rì nói: "Buổi sáng con tới trường bị kẹt xe, cũng rất lãng phí thời gian —— "

"Anh trai con trước đây cũng là về nhà ở đấy, sao người ta được, mà con lại không được?" Cô còn chưa nói xong, đã bị Mạnh Vĩ Quốc không chút kiên nhẫn cắt ngang, chút tâm tình tốt mới nảy đã tan biến mất, "Con như vậy là không thích ở nhà?"

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy người đàn ông này đại náo trở mã không hoàn chỉnh, cô "muốn sống ở trường" đi đến đó không biết sao lại biến thành "Không thích ở nhà".

Cô bắt đầu cảm thấy có chút phiền: "Con không phải không thích ở nhà."

"Di Quan của mày đối với mày còn chưa đủ tốt à? Chuyện gì cũng suy tính chu đáo đến vậy, mẹ mày có khi nào quan tâm mày như vậy chưa? Mày bây giờ là muốn sống ở trường, muốn tự do một chút, chuyện này nếu tao nói với di Quan của mày thì bà ấy sẽ nghĩ như thế nào hả?"

Âm thanh của Mạnh Vĩ Quốc biến thành nhạc nền, như lúc máy bay cất cánh, động cơ bắt đầu ồ ồ mà vang lên, thanh âm kia không ngừng đi vào lỗ tai, khóa trong đầu không ra được, quấy cho não người cùng dịch thể lẫn lộn cả lên, căng phình.

"Bọn Phụng Hoàng nam* ở rề các người tâm tư đều nhạy cảm như vậy sao?" Lâm Ngữ Kinh giọng điệu bình tĩnh hỏi.

**Chỉ những người đàn ông sinh ra ở nông thôn, sinh sống và làm việc tại thành phố nhưng vẫn duy trì một số quan niệm sống khác biệt với người ở đây, phần lớn là kiểu người bủn xỉn, nhạy cảm, tự trọng cao,... (baidu)*

Bầu không khí như đông đặc, Mạnh Vĩ Quốc ngừng lại, dường như không thể tưởng tượng nổi, ông im lặng năm giây, khó khăn phát ra một tiếng: "Mày nói cái gì?"

Lâm Ngữ Kinh cúp điện thoại.

Tắt điện thoại, tắt máy, làm liền một mạch, cô nhìn chăm chăm vào điện thoại trên giường trong chốc lát, bỗng nhiên trở mình xuống giường, chạy đến ngăn tủ ở góc phòng kéo vali da ra, lục lấy dụng cụ tháo SIM trong hộp điện thoại, lại tháo cả SIM ra, lúc này mới coi như xong.

Phòng này cách âm rất tốt, sau khi đóng cửa lại một chút âm thanh cũng không có, Lâm Ngữ Kinh ngồi trên giường, mở mắt nhìn quanh một vòng, lần đầu tiên trong vòng một tuần từ lúc chuyển đến đây, cô cẩn thận đánh giá căn phòng của mình. Cô còn nhớ rõ vào ngày đầu tiên, Quan Hường Mai dẫn cô đi lên, nói "Cho tiểu công chúa của chúng ta xem phòng của nàng nào".

Thiết kế và trang trí theo phong cách hoàng gia châu Âu, hành lang nhỏ, từ cửa tiến vào là đến một phòng khách nhỏ, kéo rèm cửa ra bên trong là phòng ngủ, lớn, không giống phòng kiểu mẫu.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có chút trào phúng.

Có đôi lúc cô thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của Mạnh Vĩ Quốc.

Cô chỉ là muốn sống ở trường, yêu cầu đơn giản nhỏ nhoi như vậy. Ở chỗ này làm cho cô bức bối đến không thở nổi, cô không thể đè nén loại áp bức này, phiền muộn này, cảm giác ăn nhở ở đầu hít thở không thông không biết Mạnh Vĩ Quốc đã từng có hay chưa, dù sao cô đã có, từng giây từng phút đều có, chỉ cần cô nán lại ở chỗ này, bất kể khi ăn uống khi ngủ nghỉ, loại cảm giác này không thể nguôi đi dù chỉ một phút.

Mà từ cái nhìn Mạnh Vĩ Quốc, cô tựa hồ phải mang ơn, thập phần vui vẻ mà tiếp nhận bố thí của Quan Hường Mai, hơn nữa phải bày ra vẻ dạt dào yêu mến đối với nhà mới, một chút ý tứ rồi khỏi cũng không thể có.

*

Ngày hôm sau Lâm Ngữ Kinh dậy thật sớm, lúc xuống lầu đi Trường còn đang làm bữa sáng, trông thấy cô, có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên: "Lâm tiểu thư? Cái đó bữa sáng tôi..."

Lâm Ngữ Kinh chào hỏi buổi sáng, vẫy vẫy tay: "Không có gì ạ, cô không cần gấp gáp, con đến nhà ăn của trường ăn."

Tránh được giờ cao điểm buổi sáng, trên đường rút cuộc đã không còn bị chặn, lúc Lâm Ngữ Kinh đến lớp người vẫn chưa nhiều, không ít bạn học mang theo bữa sáng trong tay, đang bước vào bên trong.

Mấy người ngồi trong phòng học cũng không ngoại lệ, tất cả đều đang ngồi chỗ mình miếng cắn bánh bao, đầu cũng không ngừng mà múa bút thành văn.

Lâm Ngữ Kinh bị bầu không khí học tập nồng đậm này làm cho kinh sợ rồi, bắt đầu có chút tin tưởng tỉ lệ học lên 98% mà Lưu Phúc Giang nói.

Cô mang túi sách ngồi xuống, ngoảnh đầu thấy Lý Lâm đang múa bút thành văn, hai mắt hiếu kỳ nhìn, phát hiện cậu ta đang vẽ sinh vật: "Hôm qua sinh học có bài tập?"

Ngày đầu tiên khai giảng, Lưu Phúc Giang là người duy nhất không giao bài tập cho bọn họ, Lý Lâm lúc ấy còn đang trào lộng mà ôm bạn cùng bàn của cậu ta xúc động không ngớt.

Có điều câu tiếp theo khiến người ta không cười nổi nữa: "Tuy nhiên bài tập hè, ngày mai phải nộp nha, tất cả đại biểu môn ngày mai thu một lát nhé."

Quả nhiên, Lý Lâm đầu cũng không ngừng: "Không phải, bài tập hè."

Lâm Ngữ Kinh đã hiểu, bầu không khí học tập nồng hậu đây đặc này toàn bộ là vì bổ sung bài tập.

Tuy rằng khối mười một vừa chia lớp, thầy lúc trước của bọn họ đều không giống nhau, nhưng bài tập nghỉ đông và nghỉ hè đều giống nhau, mỗi khối thống nhất in xong phát xuống đây, mỗi môn ba mươi bộ bài tập, mỗi ngày một bộ, cả tháng không ngừng.

"Mỗi ngày học tập sáu tiếng, khỏe khoắn vui vẻ năm mươi năm, sống đời hạnh phúc mãi mãi." Lý Lâm một bên múa bút thành văn một bên cắn bánh bao hàm hồ nói.

Trên bàn của cậu phủ đầy bài tập, đã lan đến tận phía bạn cùng bàn của cậu, Lâm Ngữ Kinh cứ như vậy chạy đến tùy ý quét hai mắt, không sai biệt lắm so với bài kiểm tra, mặt trước tô vào chỗ trống*, mặt sau là đề lớn gián đáp, ngữ văn và anh ngữ còn có viết văn, đề cũng không khó, phần lớn đều là kiến thức căn bản.

(*) Giống kiểu bài trắc nghiệm.

Chỉ có điều văn toán ngoại ngữ vật lý kết hợp, cộng lại cũng chừng trăm bộ bài tập rồi, chồng chất thành một xấp dày đặc, cho dù sao chép, có thức cả đêm thì cũng phải chép đến run tay đấy nhì.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy Thẩm Quyện tám phần là đang khoác lác.

Tuy rằng cô cũng không rõ một người tạm nghỉ học như cậu, rốt cuộc là lấy bài tập ở đâu ra mà bỏ sung.

Lâm Ngữ Kinh xoay người sang chỗ khác, nhìn thoáng qua thời khoá biểu, tiết thứ nhất là Anh ngữ, cô lấy sách tiếng Anh ra, ngáp một cái, nằm trên mặt bàn tiện tay lật xem.

Nhìn hai phút, Lâm Ngữ Kinh ngừng lại một chập, nhớ tới lời hôm qua Lưu Phúc Giang nói, ở kí túc xá cần có phụ huynh viết giấy xác nhận và kí tên.

Cô tiện tay rút quyển vở ra, xé xuống một trang giấy, cầm lấy bút xoay xoay viết ba chữ Mạnh Vĩ Quốc.

Chữ Lâm Ngữ Kinh lớn, rất bay bổng, không giống chữ con gái viết, trước kia cô từng xem chữ của những bạn học khác, cả đám đều chỉnh tề thanh tú, tinh xảo vô cùng, cô cũng từng đặc biệt học theo, nhưng không học được.

Sau đó cô đành buông tha, bay bổng thì bay bổng đi, dù sao cũng không xấu.

Hôm qua lúc cô tự giới thiệu đã viết tên của mình trên bảng đen, còn được Lưu Phúc Giang khen chữ nhìn rất đẹp, phóng khoáng.

Vấn đề là ở đây rồi.

Lưu Phúc Giang từng thấy chữ của cô, nhưng cô thực sự không thể viết được kiểu chữ thứ hai.

Lâm Ngữ Kinh cầm lấy bút, thay đổi thể chữ, xoay xoay uốn uốn mà rạch một nét, một lần viết lại tên Mạnh Vĩ Quốc, trông như người bạn nhỏ vẽ tranh, xấu đến không dám nhìn.

Cô thờ dài, chống đỡ đầu tiếp tục vẽ bừa lên giấy.

Khoảng chừng mười phút sau, góc bàn cô bị người ta gõ nhẹ hai cái.

Lâm Ngữ Kinh vô thức nghiêng đầu, trông thấy một bàn tay khớp xương rõ ràng.

Không biết tại sao, cô đột nhiên nhớ tới một bài viết trên weibo từng xem rất lâu trước đây, *bạn cảm thấy bộ phận nào của đàn ông là gọi cảm nhất*.

Đáp án bên trong nghìn kỉ trăm lạ, tuy nhiên số phiếu cao nhất vẫn là tay, còn có xương quai xanh.

Cô ngẩng đầu lên, Thẩm Quyện đứng ở lối đi nhỏ bên cạnh, rũ mắt nhìn cô, trong miệng còn ngậm túi sữa đậu nành.

Ánh mắt Lâm Ngữ Kinh không tiếng động đảo qua vị trí xương quai xanh của cậu, nhìn thấy cổ áo màu trắng.

Thiếu niên mặc áo khoác đồng phục nghiêm túc chỉnh tề, khóa kéo đến ngực, giặt rất sạch sẽ, chớp mũi có thể ngửi được một chút mùi hương thanh sạch của nước xả vải.

Theo những gì Lâm Ngữ Kinh biết trước đây, bá chủ trường học hoặc là không mặc đồng phục, hoặc là phía trên vẽ hoa hoa hòe hòe, hoàn toàn không giống thế này.

Mí mắt đã không còn nhấp nhòe nữa.

Ánh mắt nhìn cũng không mệt mỏi.

Xem ra hôm qua chất lượng giấc ngủ của lão đại không tệ lắm.

Lâm Ngữ Kinh để bút xuống, đứng lên, Thẩm Quyện vào trong ngồi xuống.

Cậu hôm nay trái lại là có mang túi sách, chỉ là nhìn khá nhẹ nhàng khiến người ta hoài nghi không biết thực sự bên trong có đồ gì không. Thẩm Quyện tiện tay ném túi sách ném vào học bàn, nhìn sơ qua thời khoá biểu hôm nay ghi trên bảng đen, rút sách tiếng Anh ra, ngậm sữa đậu nành mở đến tờ thứ nhất, tay kia thò vào túi sách trong học bàn bắt đầu mò.

Mò mẫm như thế khoảng chừng một thế kỷ, ngay khi Lâm Ngữ Kinh định nghĩ xem cậu đang làm chuyện quái gì, thì người này rốt cuộc đã như trải qua chín chín tám tám một kiếp nạn trăm nghìn đắng cay đi Tây Thiên thỉnh kinh xong —— không nhanh không chậm rút cây bút ra, xoay xoay ghi tên vào trang đầu sách tiếng Anh.

Viết còn rất đẹp mắt, trong ấn tượng của cô loại chữ khéo tay này không quá giống chữ gián bò chó lê của một anh trai giang hồ thất học.

Điều bất ngờ của người này thật đúng là tàng tàng lớp lớp.

Nhìn dòng chữ khéo tay đẹp mắt kia, lại nhìn trang giấy chỉnh tề y nguyên bị bán thân viết lên đám chữ như gà bới, Lâm Ngữ Kinh gõ tay vào mép bàn, suy tư vài giây ngắn ngủi, sau đó nhích gần qua bên cạnh: "Ủây, bạn học Thẩm."

Thẩm Quyện không ngẩng đầu, ngậm sữa đậu nành cúi đầu nghiêm túc xem sách tiếng Anh, vừa nhìn sách vừa xoay xoay chuyển bút.

Còn xem sách tiếng Anh, cậu xem có hiểu không vậy?

Lâm Ngữ Kinh lại nhỏ giọng gọi cậu một tiếng: "Thẩm Quyện?"

Thẩm Quyên làm như không nghe thấy.

Lâm Ngữ Kinh có chút không kiên nhẫn, nhưng có việc cầu người, không thể không cúi đầu, cô áp chế hỏa khí đang ập vào bàn của hai người, chớp mắt nhìn cậu: "Bạn cùng bàn ới?"

"Lạch cạch" một tiếng, bút trong tay Thẩm Quyên đã rơi xuống mặt bàn.

Cậu ngừng hai giây, không biểu cảm xoay đầu lại: "Cậu nói chuyện thật giỏi."

Lâm Ngữ Kinh quyết định uyển chuyển một chút, đối với loại lão đại này, không thể biểu đạt mục đích quá rõ ràng, cô chỉ chỉ sách tiếng Anh của cậu ta: "Cậu có từ đơn không biết có thể hỏi tớ."

"Cảm ơn, " Thẩm Quyên trầm mặc một lát, tựa hồ cảm thấy mình cần phải chỉnh lại thanh danh của bản thân, "Tiếng Anh của tôi vẫn ổn."

Lâm Ngữ Kinh mang về mặt "Cậu mẹ nó đừng nói nhảm" nhìn cậu, thốt ra như phản xạ có điều kiện chưa qua não: "Bọn giang hồ các cậu trước khi tiến vào xã hội, đến lớp học tập bằng cách khoác lác sao?"

Hết chương 8.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thẩm Quyên: Cậu nói chuyện thật giỏi, mẹ nó đừng làm nũng nữa, tay lão tử tê dại rồi này, bút cũng rơi mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Chưa bao giờ học tập

Trong khoảnh khắc Lâm Ngữ Kinh buộc miệng thốt ra cũng đã kịp phản ứng, vừa định thu lại, nhưng nhất thời tìm không thấy từ tròn vẹn hợp lý, cứ như vậy dờ người nửa giây, lời đã nói xong rồi.

Giống như tai nạn "Bờ mông này" từng xảy ra ở nơi làm việc.

Lúc này thảm hại hơn, là thật sự không có cách nào chỉnh tròn, vỡ tan vỡ nát, vô cùng thê thảm.

Lâm Ngữ Kinh nhìn Thẩm Quyên, há to miệng.

Có lẽ lão đại trước giờ chưa từng bị người khác nói như vậy, cũng ngờ ngẩn cả người.

Sừng sốt ba giây, ngay khi Lâm Ngữ Kinh tưởng mình sắp trở thành bạn cùng bàn "thiếu chút nữa bị cậu ta đánh đến chết" tiếp theo, đến ngày mai tiền nhiệm trước mắt sẽ bị thay thế, thì Thẩm Quyên bỗng nhiên bắt đầu cười.

Cậu đẩy sách tiếng Anh tới phía trước, thẳng người xoay qua, dựa lưng vào bức tường, bả vai run run, nhìn cô cười đến cực kì sung sướng.

Lần đầu tiên Thẩm Quyên nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh, đã cảm thấy cô hẳn là không ngoan hiền như vậy, ít nhất là không vô hại được như vẻ bên ngoài.

Như kiểu thiết bị bảo vệ nào đó được khởi động, có thể cô ta là kiểu hoàn toàn hờ hững với thế giới bên ngoài, trên người cô còn có trạng thái chậm chạp mê mang, mũi nhọn bị ép mòn.

Sự nhận thức này, lúc gặp cô lần nữa ở cửa ra vào 7-11 đêm đó đã được chứng thực.

Chưa từng thấy mèo sữa nhỏ nào bình tĩnh vây xem thiếu niên trung học đánh đánh giết giết như vậy.

Về sau cẩn thận nghĩ tới tình cảnh khi đó, Thẩm Quyên thậm chí có một loại ảo giác, nếu lúc ấy để cô đi xuống đối mặt với Trần Từ Hạo như thế, cô có thể sẽ cùng người ta đánh nhau.

Ánh mắt thiếu nữ lúc ấy đúng là không kiên nhẫn.

Giữa trống rỗng và tùy tiện đi lẫn vào một chút nóng này, một chút không kiên nhẫn khó phát giác.

Vì vậy đánh giá của Thẩm Quyên đối với Lâm Ngữ Kinh lại tăng thêm một tầng.

Một thiếu nữ tinh thần sa sút, tâm tình thập phần mờ mịt, tang thương khó hiểu, hơn nữa tính khí cũng không tốt lắm.

Thẩm Quyên không phải người thích lo chuyện bao đồng, cả đời là tín đồ danh dự của giáo phái "Liên quan gì tới tôi", không quá quan tâm việc tiểu bạn cùng bàn chán chường này cất giấu chuyện xưa gì trong đó.

Nhưng cậu không nghĩ tới, mới chỉ được vài ngày mà cô đã không đóng kịch nổi nữa.

Tiểu mèo sửa cuối cùng đã đuổi móng vuốt nhỏ nhỏ sắc bén của mình, tựa như gãi ngứa mà thăm dò tính cào cào của cậu một cái.

Khiến toàn bộ sự mất ngủ, choáng váng, đau đầu, nhức não mà con cảm mạo mang đến cho cậu biến mất hết.

Cậu cảm rất nghiêm trọng, mất vài ngày mới có lại ý thức, hôm qua uống thuốc, bây giờ vẫn còn sốt nhẹ, cổ họng đau rát, lúc nói chuyện âm thanh vừa trầm lại vừa khàn, cười lộ lên thì càng khê, trầm thấp như pháo bùng bên tai, ầm ầm làm lỗ tai người ta run lên.

Lâm Ngữ Kinh nằm trên mặt bàn, vẻ mặt vừa quái dị vừa vô cảm nhìn cậu, không rõ đã chọc trúng chỗ nào mà làm anh trai giảng hồ cười trào phúng.

...

Lý Lâm ngồi phía sau và bạn cùng bàn Diệp Từ Ngang của cậu cũng cảm thấy rất kinh hồn bạt vía.

Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyên nói chuyện xin chữ ký với âm lượng bình thường, ngồi phía sau cũng có thể nghe thấy bảy tám phần, nhất là một câu "Bọn giảng hồ các cậu trước khi tiến vào xã hội, đến lớp học tập bằng cách khoác lác sao" của bạn học mới, thời điểm thốt ra, đã dọa cho Lý Lâm chân mềm nhũn.

Sau khi nhận thức được bàn phía trước có thể nghe thấy bàn sau nói chuyện, Lý Lâm cùng Diệp Từ Ngang đã triệt hết tất cả những câu giao tiếp không cần thiết, lợi dụng thần kỳ ba giây trao đổi ánh mắt đã luyện được từ ngay hôm qua, hai người liếc nhau, không hẹn mà cùng bưng lấy cái bàn lên lên kút lút chậm chạp kéo ra sau một chút, mãi đến khi cạnh bàn mà áp sát vào ngực đến không thở nổi mới coi như xong.

Lý Lâm im lặng chờ đợi một trận tinh phong huyết vũ*, song, cậu nghĩ với một cô gái như bạn học mới, giáo phách thế nào cũng sẽ có chút thủ hạ lưu tình thôi.

() Có nghĩa là gió tanh mưa máu.*

Kết quả bọn họ chỉ nghe thấy, giáo phách bắt đầu cười.

Vị đại ca giảng hồ giết người không chớp mắt này lúc nghe thấy bạn cùng bàn mắng hấn, chẳng những không tức giận, mà sau khi sừng sốt một hồi lại bật cười đến cực kì sung sướng.

Lý Lâm và Diệp Từ Ngang lần nữa liếc nhau, thấy được trong mắt đối phương một cảm xúc giống mình.

Chẳng nhẽ phát điên rồi.

...

Thẩm Quyên cứ như vậy nhìn cô cười một hồi lâu, ngay khi Lâm Ngữ Kinh cảm thấy một giây sau mình có thể sẽ nhìn không được, trực tiếp đem sách tiếng Anh trong tay đập lên đầu cậu thì cậu chợt ngừng lại, liếm liếm môi, trong giọng nói còn mang theo sự vui vẻ nồng đậm: "Muốn khoác lác cũng cần phải học đấy."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Không thể nào, người này sao có thể nói chuyện được với cái ngữ khí thiếu đòn như vậy?

"Bạn học Thẩm, tôi cho rằng là bạn cùng bàn với nhau thì nên tương thân tương ái, " Lâm Ngữ Kinh mở to mắt bắt đầu bịa đặt, "Tôi là muốn cùng cậu hỗ trợ lẫn nhau, hai chúng ta cùng nhau học tập, cùng nhau tiến bộ."

"Được được, tương thân tương ái, " Thẩm Quyên cúi đầu cười một cái, cắn chữ lặp lại một lần, "Cậu muốn cùng tôi tương thân tương ái thế nào."

Cậu lúc này đang nghiêng người tựa vào tường, bộ dạng lười nhác trông như một thiếu gia cà lơ phất phơ, vài phần học sinh tốt vừa mới giả dối đáp nạn ra ngoài lúc này, giờ đều đã không còn nữa.

Lúc bản thân Lâm Ngữ Kinh nói thật sự không cảm thấy gì, kết quả bị cậu nhắc lại lần nữa như thế liền cảm thấy chỗ nào cũng không bình thường.

Cô bỏ qua này một chút mất tự nhiên và cứng nhắc này, cũng không có ý định quanh co vòng vò lãng phí thời gian, dứt khoát nói thẳng điều kiện với cậu ta: "Tôi muốn cậu giúp tôi viết lên giấy xác nhận, ký tên là được, về sau lúc cậu học tập chỗ nào không hiểu tôi đều có thể giảng cho cậu."

"Điều kiện này của cậu không được hấp dẫn cho lắm, " Thẩm Quyên chậm rì rì nói, "Bọn giảng hồ chúng tôi chỉ toàn khoác lác, chưa bao giờ học tập."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Được được, coi như cậu lợi hại.

*

Đề tài này không thể tiếp tục thêm nữa, tự học buổi sớm qua một nửa, tất cả đại biểu môn vừa được phong hôm qua đã bắt đầu thu bài tập hè, Lâm Ngữ Kinh không cần nộp, nhìn ngó Thẩm Quyên lồi từ cái cặp xách xếp lếp nom có vẻ vô dụng ra một chồng bài tập.

Lâm Ngữ Kinh nhìn lướt qua, không biết cậu lấy được bài từ chỗ nào, quả đúng là giống y chang bọn Lý Lâm, trên bài tập cơ bản chỉ làm đề trắc nghiệm, đề lớn toàn bỏ trống, đôi chỗ vẽ thêm hai đường phụ tuyến, quá trình giải đề cũng không ghi.

Chi điền ABCD thì chắc chắn là nhanh rồi.

Lâm Ngữ Kinh thấy Thẩm Quyên hết sức tự nhiên, đem những tờ bài tập hè cơ bản chỉ điền ABCD rồi bỏ trống phân nửa đưa cho đại biểu, không hiểu là cái gì làm cho cậu ta tự tin như vậy.

Là vì cậu ta vốn ôn nhu thế sao?

Đại biểu môn đoán chừng cũng muốn khuyên cậu một tiếng, cậu viết như vậy thì chi bằng không nộp, dù sao cậu ngừng học quay về vốn cũng không cần nộp.

Nhưng lão đại trong truyền thuyết ghé đến mức làm người ta nghe tin đã sợ mất mật, đại biểu môn dùng tốc độ ánh sáng tiếp nhận bài tập của Thẩm Quyện, lại dùng tốc độ ánh sáng lùi về, dừng ở chỗ này thêm nửa giây cũng không dám, huống chi là nói nhiều một câu.

Đội hoạt động thu bài tập lẽ mà lẽ mề chấm dứt, tự học sớm cũng vừa hết giờ, giáo viên tiếng Anh ôm giáo án đi vào phòng học.

Giáo viên tiếng Anh là một cô giáo rất xinh đẹp, trông cũng trẻ trung, tràn đầy sức sống chào hỏi bọn họ: "Good morning everyone!"

Không ai đáp lại cô, đại bộ phận lớp 10 cao nhĩ bày rõ tác phong học sinh kém không ai quản nổi của mình, chép xong bài tập hè là khối đá lớn trong lòng đã rơi xuống, mỗi người tự tìm kiếm tư thế thoải mái nhất gục xuống ngủ, có một số ngả đầu lên mép bàn lấy điện thoại di động ra lướt, bắt đầu một học kỳ mới, một ngày chiến đấu mới.

Chỉ có vài bạn học nhiệt tình hiếu học hồi âm, Giáo viên tiếng Anh nom cũng không bị ảnh hưởng gì, vô cùng vui vẻ cùng mấy bạn học kia trao đổi, trao đổi trong chốc lát rồi bảo mọi người lấy sách giờ đến bài đầu tiên, bắt đầu vào học.

Lâm Ngữ Kinh đảo mắt vụng trộm liếc qua, Thẩm Quyện bên cạnh không lật mở bài đầu của sách tiếng Anh mà lật đến phía sau, đến cỡ 2/3 quyển sách, đang rù mắt xuống vắn về bút, xột xoạt viết lên trang giấy, thoạt nhìn còn rất nghiêm túc.

Giấy tiếp theo, một tiếng xé giấy thanh thúy vang lên, Thẩm Quyện đem trang giấy cậu vừa viết xong xé ra, đẩy tới trước mặt Lâm Ngữ Kinh.

"..."

Cô kéo qua liếc một cái: 【 Ký tên gì 】

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy chữ mình đã đủ lớn đủ bay bổng, nhưng chữ của Thẩm Quyện này còn hơn thế, như sắp bay lên sánh vai cùng mặt trời ấy, thế mà vẫn tuyệt đẹp, nét bút sắc bén, khung chữ cũng đẹp mắt.

Vì thế cô cũng cầm lấy bút, ghi lên phía trên: 【 Bọn giảng hồ các cậu trong giờ học đều không nói chuyện, dựa vào truyền giấy? 】

Thẩm Quyện thật ra là vì cảm mạo, cổ họng không thoải mái, không thích nói chuyện.

Có điều nếu bạn cùng bàn đã nói như vậy.

Cậu tiện tay đẩy tờ giấy qua mép bàn, ngoảnh đầu nói: "Cậu muốn ký cái gì."

Suy cho cùng vẫn còn đang trong giờ, Lâm Ngữ Kinh là hình tượng học sinh tốt, nhìn thoáng qua giáo viên tiếng Anh trên giảng đài, nghiêng người chòm sát vào cậu.

Thẩm Quyện lại nghĩ thấy cái loại đó, hương hoa hồng hòa với vị bánh táo và sữa bò ngọt lịm.

Cậu rù mắt xuống, ánh mắt vừa vắn rơi vào vành tai mỏng manh của cô gái, trông thấy chỗ đó có một cái xương sụn không rõ ràng, lỗ tai nhỏ xíu. Ánh mắt dời xuống, dừng trên dải tai trắng nõn hai cái.

Thẩm Quyện mặt không chuyển sắc dời tầm mắt.

Lâm Ngữ Kinh không để ý tới, cô nằm trên mặt bàn sấp người qua, nhỏ giọng nói với cậu: "Giấy xác nhận nội trú ở trường, tôi muốn sống ở trường, thầy Lưu nói nhất định phải có phụ huynh ký tên đồng ý xác nhận, nhưng mà ba tôi không đồng ý, không ký tên cho tôi, tôi lại không thể tự ký tên của ông được."

Thẩm Quyện nghe rõ.

Bạn cùng bàn muốn sống ở trường, ba cô không đồng ý, cho nên cô muốn làm giả giấy xác nhận, tìm cậu.

"Vì vậy?" Thẩm Quyện như cười như không nhìn cô, thanh âm mang theo một chút giọng mũi, khàn giọng, "Cậu bảo tôi làm cha cậu một lần?"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Hết chương 9.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Trong lòng Thẩm Quyện rất đặc ý: Tiểu nha đầu rất táo bạo nha, còn chơi tình thú với tôi.

Quyện gia, phiền ngài tình táo một chút được không?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 10

Tôi là cha nuôi của cậu

Lâm Ngữ Kinh muốn ấn đầu Thẩm Quyên lên tường cho cậu ta biết cái gì gọi là cha.

Nhưng rồi nghĩ lại, người ta nói cũng đâu có sai, chẳng qua là mở ra một mạch suy nghĩ mới, hơn nữa người dạt dào lòng biếng này giọng nói có chút khàn nên mới nghe giống thiếu đàn ông thôi.

Tuyệt đối không phải cố ý nói như vậy.

Không phải cái rắm.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, trầm mặc hai giây rồi nói: "Bạn học Thẩm, sau này chúng ta còn có quãng đường hai năm phải đi."

Bạn học Thẩm nhú mày: "Uy hiệp giang hồ."

"..."

Cậu còn chưa thôi hả?

Lâm Ngữ Kinh hít một hơi thật sâu, được rồi, nhin một chút gió êm sóng lặng, lùi một bước biển rộng trời cao.

Huống hồ cô còn có việc muốn nhờ.

"Thật xin lỗi, " Trên giảng đài, giáo viên tiếng Anh đang đọc một đoạn văn, vừa đọc vừa phiên dịch cho bọn họ một lần, Lâm Ngữ Kinh đề thấp thanh âm, đặt cằm trên mặt bàn bên cạnh cậu khẽ khàng lên tiếng, "Tôi không nên nói cậu là tên giang hồ, tôi chỉ thuận miệng nói thôi, không cố ý đâu, gửi đến cậu lời xin lỗi chân thành nhất của tôi, hy vọng bạn cùng bàn của tôi có thể đại nhân đại lượng, tha cho tôi lần này."

Tiếng cô nàng vốn êm tai, lúc này hạ thấp xuống, mang theo chút mềm mại nhẹ nhàng tự nhiên.

Mèo sữa nhỏ nhắc móng vuốt cào đủ rồi, lại chẹp một cái đập lên, đệm thịt âm ỉm áp vào, chỉ còn lại mềm mại.

Cô nói xong, Thẩm Quyên không đáp lại.

Lâm Ngữ Kinh có phần không nhin nổi nữa, bạn cùng bàn giết người không chớp mắt này của cô lòng dạ thật sự có chút hẹp hòi.

Lâm tiểu thư cũng là một thiếu nữ hơi nóng tính, mùa hè trời hanh vật ráo càng làm cho hỏa khí dồi dào hơn, thêm nữa khoảng thời gian này còn liên tục bị bội, cùng với ngày hôm qua bị Mạnh Vĩ Quốc làm thành như vậy, nên tâm tình của cô vốn là cực kì bức bối, lúc ở bên ba ruột cô còn chưa từng nũng nịu, huống chi là với một bạn học mới gặp chưa được mấy ngày, còn không tính là quen biết.

Giang hồ đến đâu cũng vô dụng, cậu vẫn còn chưa bị tôi lừa nhì?

Lâm Ngữ Kinh trợn trừng mắt một cái, thu lại đầu và cánh tay đang gác trên bàn phía Thẩm Quyên, không để ý tới cậu nữa.

Giảng co một mực tới trưa.

Lâm Ngữ Kinh chuyển trường tới đây, vượt qua cơ hồ nửa cái Trung Quốc, học tập gì đó dù nhiều dù ít cũng có chút không quen vùng, cần phải thích ứng, cho nên cả buổi sáng cô đều nghe giảng bài, thật sự cũng không cảm thấy gì.

Nói tỉ lệ học lên của Bát trung không thấp vẫn có thể tin cậy được, tuy rằng các bạn học của cô thoát nhìn không có mấy ai là giống đang học tập nghe giảng, nhưng trình độ giảng dạy của giáo viên đúng là rất cao, trọng tâm nào cũng nắm vững chính xác, một tiết học đi rất nhanh.

Thẩm Quyên cũng không phải là người nói nhiều, nói đúng hơn là cái người này từ lúc tiết Anh kết thúc đến giờ, vẫn đang ngủ, nằm sấp trên mặt bàn, xoay mặt về phía bức tường, ngủ đến thiên hôn địa ám nhật nguyệt vô quang*, lúc giáo viên vật lý nóng nảy dưới sự nơm nớp lo sợ của toàn bộ bạn học, ném hai viên phấn lên đầu cậu, cũng không thể làm cậu tỉnh ngủ.

() Nghĩa là trời đất tối tăm, mặt trời mặt trăng không còn chiếu sáng.*

Thẳng đến giữa trưa chuông tan học vang lên, Thẩm Quyên mới chậm rãi mà đứng dậy.

Ngủ miết tới trưa đầu óc vẫn có phần mờ mịt, cậu ngồi tại chỗ trì hoãn trong chốc lát, nghiêng đầu qua.

Bên cạnh không ai, tiểu bạn cùng bàn đã đi rồi, liếc qua thời gian một cái, mười hai giờ, chắc là đi ăn cơm.

Thẩm Quyên nhớ tới ban sáng lúc cô đang trừng mắt nhìn cậu một hồi lâu, sau đó động tác cực nhỏ nghiêng nghiêng răng.

Thẩm Quyên nhin không được, liếm môi phát khô cười ra tiếng.

Lúc này tất cả mọi người đã đi ăn cơm, trong phòng học trừ cậu ra không còn ai khác, mở cửa sổ ra, bên ngoài loáng thoáng truyền đến tiếng đùa giỡn.

Thiếu niên cúi thấp đầu, tiếng cười khan khản khe khẽ vang lên trong phòng học trống trải, có chút đột ngột.

Cậu của lúc ấy quả thực nhất thời không kịp phản ứng, cảm mạo nổi lên đem đầu óc đốt mất một nửa, phản ứng có chút trì trệ.

Chờ cậu kịp phản ứng, trong chốc lát không nghĩ được phải nói gì.

Sau đó chỉ nghe thấy con mèo nhỏ bắt đầu ken két ken két nghiêng rặng.

Hòa khí quả là lớn.

Thẩm Quyên nửa dựa vào tường ngáp một cái, ánh mắt rơi vào hai tờ giấy trên bàn Lâm Ngữ Kinh, ngừng lại một chút.

Trên đó viết một đồng chữ lớn rậm rạp chèn chặt, tên người gồm ba chữ, ngắn ngang lộn xộn có lớn có nhỏ, có quy quy củ củ có rồng bay phượng múa, điểm duy nhất giống nhau chính là xấu đến không nỡ nhìn.

Cậu hí hí mắt, nhìn chăm chăm vào chữ phía trên phán đoán trong chốc lát, mới thẳng người, chậm rãi mà tiện tay xé xuống một trang giấy từ quyển vở, cầm bút lên rồi dựa trở lại.

Vừa mới hạ bút, liền nghe thấy hành lang vang vọng một trận gào thét âm ỉ: "Quyên bảo! Cậu ở đâu Quyên bảo!" Hà Tùng Nam dựa cửa thò đầu vào, "Con mẹ nó chứ chờ dưới lầu của cậu mười phút rồi đấy, gọi điện thoại đến cậu cũng không nhận, tôi phải bò lên tới lầu bốn tìm cậu cơ đấy, mệt chết tôi, đi ăn cơm đi, cậu làm gì đó?"

Thẩm Quyên "Ồ" một tiếng, không ngừng đầu, cầm bút ghi: "Đợi chút đã, xong ngay đây."

Cậu vừa mở miệng, Hà Tùng Nam liền sùng sốt: "Cổ họng cậu bị sao vậy?"

"Cảm mạo."

"A, phát hỏa rồi sao?" Hà Tùng Nam tựa vào khung cửa đứng, cúi đầu nhìn cậu*, cười đến vô cùng xấu xa, "Mỗi ngày đối mặt với bạn cùng bàn mỹ nữ chân dài của cậu, Quyên gia, phát hỏa rồi đúng chứ?"

() Nhắc lại một chút, bàn của Thẩm Quyên và Lâm Ngữ Kinh ở hàng đầu nằm sát tường, từ câu trên thì chắc là sát tường bên phía cửa chính.*

Thẩm Quyên liếc mắt nhìn hần, không nói chuyện.

"Tới đi, " Hà Tùng Nam vẫn tiếp tục cọt nhả, "Thích thì tới luôn đi, muốn theo đuổi thì theo đuổi ngay, chớ lãng phí giá trị nhan sắc của cậu, tranh thủ đương tuổi thanh xuân bông bột năng động của cậu mà lưu lại một đoạn tình yêu lãng mạn duy mỹ* đi, đừng để sau này huynh đệ nhớ lại thời cấp 3 đều mẹ nó nghĩ tới một Thẩm Quyên ế ẩm."

() Duy mỹ: duy nhất + đẹp dễ*

Thẩm Quyên không nhìn hần, để mặc hần ở một bên thỏa thích mà diễn trò, cúi thấp đầu xoay xoay xoay viết, Hà Tùng Nam đọc thoải một hồi mà không ai thêm đáp lại, cũng đành ngậm miệng, chạy đến dòm cái đồ chơi cậu đang viết trong tay, vừa dòm vừa ngắt ngắt nói nói nhảm lại: "Đồng ý cho học sinh Lâm Ngữ Kinh trợ ở trường... Phụ huynh..."

Hần chưa đọc hết, Thẩm Quyên đã viết xong, để bút xuống, gấp đôi tờ giấy trong tay lại, tiện tay túm lấy một quyển sách đặt trên mặt bàn phía Lâm Ngữ Kinh, kẹp giấy vào.

Hà Tùng Nam cảm thấy hoang mang vãi ra, còn chưa kịp phản ứng: "Lâm Ngữ Kinh là ai thế?"

Thẩm Quyên chẳng buồn trả lời hần, thả sách lại rồi đứng dậy, buổi sáng lúc ngủ lấy áo khoác đồng phục choàng trên vai, cậu đứng dậy cầm cổ áo đồng phục phát một cái, phui lên.

Hà Tùng Nam nhìn thoáng qua quyển sách kia: "Bạn cùng bàn của cậu?"

"Ừ."

Hà Tùng Nam vẽ mặt ngu ngơ nhìn cậu: "Không phải chứ, Quyên gia, ngài làm gì vậy? Mới được hai ngày, sao có thể lên làm cha em gái nhà người ta? Chơi tình thú hả?"

"Cút, " Thẩm Quyên cười mắng hần một câu, "Cậu tưởng tôi là cậu à? Cách 10 km cũng có thể nhìn thấy sóng hoa* nhé."

() Bạn Thẩm muốn nói mình đào hoa áy mà.*

"Con mẹ nó chỉ mỗi cậu mới có sóng được chưa, cậu không phải tôi, cậu chính là không thèm, " Hà Tùng Nam nói, hần cứ thể tổng hợp mấy chữ trên tờ giấy kia một hồi rồi hiểu rõ, cậu ấy già mạo phụ huynh bạn cùng bàn viết giấy xác nhận ở trọ tại trường đây mà, kết hợp với một cước đạp hần xuống đất lúc trước, Hà Tùng Nam cảm thấy có chút khó tiếp nhận, "Sao thế A Quyên gia, thực sự coi trọng?"

Thẩm Quyên mặc áo khoác đồng phục lên, vừa đi ra phòng học vừa cúi đầu kéo kéo phéc-mơ-tuya, thanh âm nhàn nhạt: "Coi trọng cái rắm."

"Coi trọng cái rắm mà cậu đã vội vàng làm cha người ta rồi, " Hà Tùng Nam song song cùng cậu xuống lầu, "Còn lần trước nữa, tôi chỉ nhìn chân cậu đã không vui, còn đạp tôi! Đạp huynh đệ của cậu!! Cậu còn không phải là coi trọng người ta?"

"Không liên quan tới cái đó, " Thẩm Quyên hơi rướn cổ, đưa tay xoa cổ họng hai cái, "Cậu nhìn chòng chọc vào chân con gái nhà người ta, không cảm thấy bản thân giống tên biến thái sao?"

"Tôi không cảm thấy, " Hà Tùng Nam trả lời vô cùng dứt khoát, hoàn toàn không để ý mặt mũi, "Lòng yêu cái đẹp cậu không có sao? Cậu không phải cũng nhìn chăm chăm vào bạn cùng bàn mới đến bốc lửa sao, chứ sao cổ họng lại đau? Lừa này bốc lên từ đâu vậy?"

Thẩm Quyên đạp hần một phát.

Hai người một đường xuống lầu, dưới lầu có vài nam sinh đang đứng, vừa cúi đầu chơi điện thoại vừa tán dóc mà chờ.

Đồng phục Bát trung tuy rằng đều giống nhau, nhưng mỗi khối cũng có chút điểm khác biệt nhỏ, chủ yếu nằm ở hai đường kẻ dọc trên quần đồng phục và ống tay áo, lớp mười hai là màu lam nhạt, mười một màu tím.

Tòa nhà dạy học của khối mười hai và mười một không cùng một nơi, bình thường ngoại trừ mấy chỗ như sân bóng và nhà ăn thì ở bên ngoài căn bản là không thấy mặt, vì vậy giờ này khắc này, mấy vị mặc đồ kẻ gạch lam nhạt đại diện cho học sinh lớn tuổi nhất trường này bỗng có phần trở nên bất mắt, một số cao nhị mua com hộp về phòng học ăn đi ngang qua, đều liếc hai mắt ngo qua đây một chút.

Một người trong đám chơi điện thoại bỗng nhiên ngẩng đầu, thấy rõ người đi ra, đem di động cất đi, rồi đột ngột vỗ tay bôm bốp hai cái.

Ba người còn lại cũng ngẩng đầu lên, động tác vô cùng đều nhịp mà cất di động, bốn người xếp thành một hàng đứng nghiêm tại cửa ra vào lầu dạy học khối mười một, nhìn người trên bậc thang, cùng hô lên: "Chào buổi trưa Quyện gia! Quyện gia vất vả rồi! Cung nghênh Quyện gia hồi cung!"

Âm thanh thiếu niên trong treo, khí thế dồi dào, xông thẳng lên mây.

Đám cao nhị đi ngang qua: "..."

Thảm Quyện: "..."

Thảm Quyện mặt không đổi sắc lướt qua: "Ngu ngốc."

Hà Tùng Nam cười đến eo cũng không thẳng nổi nữa rồi, hướng tới cậu hô: "Thế nào đại ca! Phong cách chưa!"

Thảm Quyện quay đầu lại, đưa tay chỉ vào hắn: "Cổ họng tôi đau, một câu nói nhảm cũng không muốn nói, cậu đừng để tôi đánh cậu."

Hà Tùng Nam hướng cậu kính một cái: "Đã rõ đại ca! Đi ăn thôi đại ca! Ăn bún nhé đại ca!"

*

Bên cạnh Bát trung có rất nhiều quán ăn, ra cổng quẹo phải vượt tiếp qua một con đường, là đến một con phố mở đầy quán ăn nhỏ.

Lẩu cay bún gạo, mì Bún nôi đất, đồ nướng, còn có đồ rán gì đó, đầy đủ mọi thứ, mọi thứ nên có thì đều có, quán hàng đầu còn có lẩu nôi đất.

Lâm Ngữ Kinh không có người quen, một mình, chọn quán bún gạo nôi đất, đi vào thì phát hiện cũng không có bàn trống, chỉ có ở góc xó phía sau bên cạnh một cô gái là có chỗ trống.

Lâm Ngữ Kinh đi tới, hỏi cô ấy một tiếng: "Bạn học, bên cạnh cậu có ai không?"

Tiểu cô nương đang cúi đầu yên tĩnh ăn bún gạo, bỗng nhiên có âm thanh vang lên, cô sợ hết cả hồn, vội vàng ngẩng đầu, vội vàng lắc đầu.

Mắt mở to nhìn chăm chăm, trong miệng còn ngậm bún gạo, phình to, nói không ra lời.

Đúng là một tiểu cô nương đáng yêu, ánh mắt rất sáng, làn da có hơi ngăm đen, mặt tròn tròn, giống như một viên, kẹo đường chocolate?

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy tâm trạng bức bối không biết bao lâu của mình được chữa lành một chút đỉnh, cô ngồi xuống bên cạnh cô ấy, gọi một phần bún gạo, bắt đầu nghĩ xem rốt cuộc nên giải quyết chuyện Mạnh Vĩ Quốc như thế nào.

Cô dù thế nào cũng không muốn ở lại căn nhà đó, nhưng rồi ngẫm lại, coi như cô có làm giả giấy xác nhận, chờ Mạnh Vĩ Quốc trở về, cũng không tránh khỏi một trận nhao nhao.

Hình tượng con ngoan thanh tâm quả dục mà cô đáp nặn nhiều năm không phải sẽ tan vỡ sao?

Lâm Ngữ Kinh đã hoàn toàn quên mất chuyện đêm qua cô máng to "Bọn Phượng Hoàng nam ở rề các người" rồi.

Quán ăn bên cạnh trường tốc độ dọn thức ăn đều rất nhanh, loại bún này thì càng nhanh, chưa đầy một lát liền có rồi, Lâm Ngữ Kinh hồi phục tinh thần, cúi đầu đối mặt với nôi bún gạo phát nổ năm giây, mới ý thức được không có đôi đũa.

Cô ngẩng đầu nhìn một vòng, trông thấy một hộp đũa đặt ở cái bàn sát vách tường bên trong, vừa định đưa tay tới lấy, trước mặt đã xuất hiện một đôi đũa, còn có một phần thịt, của bàn tay nhỏ nhắn hơi đen.

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu, Tiểu Kẹo Đường chocolate cầm lấy đôi đũa đưa tới trước mặt cô, thoạt nhìn có chút ngượng ngùng, nhìn cô chớp chớp mắt.

Lâm Ngữ Kinh tiếp nhận, nói một tiếng cảm ơn.

Tiểu Kẹo Đường: "Không... Không cần..."

Tiếng cô ấy rất nhỏ, tại quán nhỏ âm ỉ này gần như không nghe được, là vì ngồi sát bên cạnh, Lâm Ngữ Kinh mới nghe thấy đấy.

"Cần, cần dấm chua không..." Tiểu Kẹo Đường dùng giọng cực nhỏ, lắp bắp nói.

Lâm Ngữ Kinh kịp phản ứng là đang nói với cô, lắc đầu: "Không cần, cảm ơn."

"Không, không có..." Cô ấy ngay cả *không có gì* cũng nói không ra.

Thế này cũng quá khản trương rồi.

Cả người Lâm Ngữ Kinh từ mặt đến thân đều dính đầy vô hại, chính cô cũng biết rõ, thoát nhìn chính là một người tốt rất dễ gần, không hiểu vì sao cô gái này lại sợ đến nỗi nói cũng không lưu loát.

Tiểu Kẹo Đường không nói nữa, hai người liền an tĩnh như vậy ăn thêm vài phút đồng hồ, Lâm Ngữ Kinh lấy điện thoại di động ra, mở máy.

Từ đêm qua đến giờ, điện thoại di động của cô vẫn luôn tắt.

Quả nhiên, vừa khởi động máy, từng cái tin nhắn liền nhảy ra bên ngoài, tên Mạnh Vĩ Quốc chiếm đầy cả màn hình.

【 Mạnh Vĩ Quốc: Mày vừa mới nói cái gì? Mày lặp lại lần nữa cho tao. 】

【 Mạnh Vĩ Quốc: Lâm Ngữ Kinh, bây giờ mày thực sự là cánh cứng cấp rồi? 】

【 Mạnh Vĩ Quốc: Tao đối xử với mày không tốt? Tao cho mày ăn, cho mày uống, đưa mày đến trường học tốt, mẹ mày không cần mày, là tao nuôi mày —— 】

"Kinh kịch" một tiếng, Lâm Ngữ Kinh mặt không biểu cảm khóa đi động, màn hình trong nháy mắt khôi phục khung màu đen, thế giới rồi cuộc đã yên tĩnh.

Cô thả di động xuống cạnh bàn, tiếp tục ăn bún gạo.

Vừa cắn một cái cá viên, cửa quán truyền đến một loạt tiếng cười đùa, vài nữ sinh đi tới, người đầu tiên hô lên một tiếng: "Hết bàn rồi à?"

"Hết rồi!"

"Vây chờ một lát đi, hôm nay tao chỉ muốn ăn bún gạo."

"Đội mấy thế ki à, phiền chết mất."

"Ài, kia không phải là còn chỗ trống sao, kéo một cái ghế tới đó ghép đi."

Tiểu Kẹo Đường bên cạnh rõ ràng cứng đờ một cái, Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu, thấy cô cúi thấp đầu, lông mi rất dài, run rẩy phủ xuống.

Cả quán ăn chỉ còn mỗi bàn các cô này là có chỗ trống, bàn dài bốn người ngồi, Lâm Ngữ Kinh cùng Tiểu Kẹo Đường ngồi ở một bên, đối diện vốn đang có người, vừa nãy đã ăn xong, lúc này trống không.

Mấy nữ sinh bên ngoài thương lượng hai câu, đi đến, sau đó không biết là ai bỗng nhiên cười một tiếng: "Đây không phải là Ý tỷ của chúng ta sao?"

Một bàn tay đặt lên mặt bàn phía Lâm Ngữ Kinh, ngón tay rất sạch sẽ xinh đẹp, trên cổ tay đeo cái dây đỏ kiểu dáng đơn giản: "Ý tỷ của chúng ta cũng tới ăn bún gạo? Vây nổi bàn đi."

Chính là loại âm điệu làm người ta chán ghét.

Mấy nữ sinh trực tiếp ngồi xuống đối diện, ba người, còn một người kéo ghế tới đây, ngồi cạnh Lâm Ngữ Kinh, sau khi kêu món ăn xong liền ngồi đợi nói chuyện phiếm, cười rất lớn tiếng, có chút âm ỉ, còn rất chói tai.

Lâm Ngữ Kinh thờ dài, tốc độ nhanh hơn một chút, muốn ăn xong nhanh rồi trở về.

Chưa được vài phút, ánh mắt ba nhóc kia đã chuyển hướng, rơi vào bên kia Lâm Ngữ Kinh, nhìn Tiểu Kẹo Đường ngồi cạnh cô: "Ý tỷ, bún ăn ngon không?"

Tiểu Kẹo Đường không nói chuyện, Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu, thấy tay cô run run bấu chặt chiếc đũa.

"Ài, Ý tỷ, bạn học đi cùng cậu đây nè, sao không nói chuyện đi, cậu phải hữu nghị với bạn học một chút chứ."

Cô gái mang dây đỏ lúc này nhếch miệng cười: "Bảo cậu ta nói gì đây, một người cà lăm."

Tiểu Kẹo Đường cúi thấp đầu, động cũng không động, không nhìn thấy biểu cảm.

"Ý tỷ, làm gì khó chịu thế, cậu nói gì đi chứ, nói một câu cho bọn tao nghe xem, sao không lễ độ gì hết vậy?"

"Thích nghe cậu nói chuyện thôi, " một cô bé khác giữ cổ họng bắt chước, "Các các các cậu đáng ghét! Còn còn còn bắt tôi!"

Tiếng cô ta rất lớn, nói xong mọi người trong quán ăn đều nhìn qua, ba người ồ lên một trận cười nhạo chói tai.

Lâm Ngữ Kinh cảm giác được, cô gái bên cạnh cả người đều đang run.

Lâm Ngữ Kinh nhắm mắt lại.

Lúc này bún gạo của đám dây đỏ cũng xong, bà chủ mang theo ba nôi đất nhỏ tới đây, đặt trên bàn các cô.

Mấy người vừa cười vừa cầm đũa, lại đến lấy dấm chua, lấy xong Dây đỏ bỗng nhiên "Ài" một tiếng, "Ý tỷ, cậu ăn bún gạo mà không rưới dấm sao? Tôi giúp cậu rưới, thế này đủ chưa? Chưa đủ thì thêm một chút..." Cô ả mang bình dấm chua trong tay sang đây, trực tiếp vịn nắp ra, ào ào trút hết cả lọ dấm vào nôi đất nhỏ của Tiểu Kẹo Đường.

Vị chua nồng đậm lan tràn trong không khí.

Ba cô gái đối diện lại bắt đầu cười, một người trong đó cười như sắp chết, "Dùng dùng" vỗ bàn, cái bàn nhỏ trong quán ăn thoát nhìn chất lượng không tốt lắm, vì động

tác của cô ta mà lung lay rất nguy hiểm: "Không được rồi, Lý Thi Kỳ mày quá đáng nha, sao lại bắt nạt người ta như vậy?"

"Tao bắt nạt nó chỗ nào, " Dây đỏ cười nói, "Tao chẳng phải đang quan tâm sao?"

Cổ họng Tiểu Kẹo Đường không phát ra một tiếng nào, đầu cúi xuống thật thấp, bả vai run rồi lại run.

Lâm Ngữ Kinh nghe thấy một âm thanh rất nhẹ rất nhỏ, tiếng hít mũi yếu ớt.

Đùng một tiếng, thần kinh căng thẳng không biết bao nhiêu ngày cùng với một tiếng này đứt phăng cả thể.

Như một lon coca bị lắc lư liên tục, khí bên trong nén đầy đến cực hạn, nắp bình cuối cùng không chịu nổi áp lực, ùng một tiếng nổ bùng ra.

Hôm nay rõ thật là, sao ở đâu cũng gặp phải bọn ngu dốt này?

Lâm Ngữ Kinh đẩy nôi đất tới trước mặt, ngẩng đầu lên, quăng đôi đũa lên bàn một phát, một tiếng vang giòn giã.

Ba nữ sinh im lặng một trận, tay Dây đỏ còn đang cầm bình dấm lợ lợ trên nôi đất Tiểu Kẹo Đường, xoay đầu nhìn qua.

Lâm Ngữ Kinh liếc liếc môi, nhìn cô ta: "Mắt cậu bị khiếm khuyết sao?"

Nữ sinh kia ngây ngẩn cả người: "Cái gì?"

Trong tiệm rất yên tĩnh, tất cả mọi người dòm ngó động tĩnh bên này.

"Cái gì là cái gì, tôi nói cái gì cậu không nghe được à? Cậu chẳng nhẽ không chỉ bị đui mà còn bị điếc, " Lâm Ngữ Kinh lúc này cả người đều bốc hỏa, ngữ khí rất căng, mỗi một câu đều lộ rõ nỗi bức bối cùng không kiên nhẫn, "Ép ép ép ép đến phiên chết rồi, ăn cũng không ngần ngại miệng của cậu à?"

"Tao fuck..." Nữ sinh kia giận quá hóa cười, "Không phải chứ, bọn tôi nói chuyện liên quan gì đến cậu, cậu là ai hả —— "

"Tôi là ai à?" Lâm Ngữ Kinh nheo mắt lại, "Tôi là cha nuôi của cậu đấy, hoặc là cậu cảm miệng rồi yên tĩnh ăn, ăn xong thì lăn, hoặc là cha nuôi thay ba ba của cậu dạy cho cậu biết cái gì gọi là lễ độ cùng tư chất."

Hết chương 10.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lâm Ngữ Kinh: Tôi nóng tính rồi sao!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Phía trên tôi có người

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy mình là một người vô cùng thanh tâm quả dục, tính khí phi thường tốt, bình thường chuyện gì cô cũng nhẫn nhịn được, tự mình điều chỉnh một lát, hít sâu hai cái, niệm kinh Phật hai lần, liền không tức giận nữa.

Nhân sinh tựa như một vở kịch, vì hữu duyên nên mới gặp nhau.

Hà có gì.

Thế nhưng trong cuộc sống của cô, lại đầy rẫy lũ ngu dốt ngu dốt ngu dốt và cả trăm thời điểm không thuận ý, người bình thường cũng khó mà giữ được tâm trạng bình ổn.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có lẽ mình và thành phố này bất tự tương khắc.

Ăn bún gạo, cũng có thể gặp phải kẻ ngốc.

Loại thủ đoạn bắt nạt người khác này, cô vẫn luôn cho là trò chơi của đám trẻ sơ trung.

Cô liếc nhanh qua ba cô gái đối diện, cảm thấy có chút phiền.

Thực sự không muốn đánh nhau với con gái.

Phiền phức, hơn nữa rất khó coi.

Con gái đánh nhau, ngoại trừ cào thì chính là kéo, giống như hạng đàn bà chanh chua chửi đồng, chung quy không thể phối hợp với bọn họ cùng kéo tóc nhau chửi ầm lên được, vậy bạn nói xem nên đánh hay là không đánh đây.

*

Thắm Quyên đối với chuyện ăn không có ý kiến gì, tất cả đều nghe theo đám người ẩm ỉ Hà Tùng Nam, Hà Tùng Nam tưởng niệm quán bún gạo ở cổng trường kia rất lâu, một đoàn người lũ lượt đi ra, đến cửa quán bún, Hà Tùng Nam nhòm vô trong nghĩa thứ: "À, không có chỗ, đổi quán khác đi."

"Ừm, " Thắm Quyên gạt nhẹ đầu định đi tới trước, dư quang đảo qua, dừng lại.

"Đi thôi, ăn phở xào nhá? Nhanh lên một chút, bây giờ đã hơn mười hai giờ rồi, ăn xong tôi muốn về ngủ trưa." Hà Tùng Nam bên cạnh vừa đi lên trước vừa nói, đi được hai bước, không thấy người phía sau đuổi tới, ngoái đầu nhìn lại.

Thắm Quyên còn đứng ngoài quán bún gạo, trong miệng ngậm thuốc lá, chưa châm, người vẫn không nhúc nhích, nhìn vào bên trong.

Hà Tùng Nam lui lại hai bước, thuận theo ánh mắt của cậu lại ngó vào trong, cũng không phát hiện cái gì khác thường: "Sao vậy? Người quen à?"

"À, " Răng Thắm Quyên cắn đầu thuốc lá, "Người quen."

Hà Tùng Nam lại cẩn thận xem xét, nhận ra, hướng vào trong chỉ một cái: "Ài, đây không phải là Lý Thi Kỳ sao, không dễ dàng nha, cậu còn nhớ cô ta à, tôi tưởng cậu đã sớm quên."

Thắm Quyên nghiêng đầu, mơ hồ nhìn hân: "Ài?"

"... Bạn cùng lớp cũ với ngài khiêm Hoa khôì lớp, " Hà Tùng Nam nói, "Không đúng, Quyên gia, ngài đừng nói thế trước mặt người ta chứ, con gái người ta đã từng theo đuổi cậu hơn một năm đấy."

"À..." Thắm Quyên một chút ấn tượng cũng không có, ngược ngược đầu, nhìn thấy nữ sinh kia đem cả một lọ dấm chua đổ hết vào bát cô gái đối diện.

Hà Tùng Nam cũng nhìn thấy, mở to hai mắt nhìn: "Kia có phải Từ Như Ý không nhì."

Cái tên Từ Như Ý này, Thắm Quyên ngược lại là có chút ấn tượng.

Trước kia lúc cậu còn ở lớp 3, sau chỗ ngồi có một Tiểu Cà Lăm, nói chuyện rất ít, động một chút lại xấu hổ, hỏi Thắm Quyên lớp mười hầu như cả học kì đều không thêm mang bút, toàn là mượn cô ấy, mượn một năm coi như cũng phát triển đến có thể nói hơn mấy câu hữu nghị.

Về sau vẫn là nghe bọn họ nói chuyện phiếm biết được, con gái nông thôn, trong nhà không có tiền, học giỏi, trường học cấp học bổng toàn phần cộng trợ cấp đặc biệt tuyển vào.

Trong quán bún gạo, Lý Thi Kỳ cùng hai người bạn của cô ta đang vỗ bàn cười, vừa cười vừa đem chai dấm không trong tay trở lại, Từ Như Ý chỉ ngồi ở đằng đó thế kia, cúi thấp đầu, một tiếng cũng không nói.

Vì vậy mấy cô gái càng cười đến thoải mái.

Hà Tùng Nam trông có chút kinh hãi, hân, Thắm Quyên, Từ Như Ý Lý Thi Kỳ và cả mấy nữ sinh bên trong trước kia đều cùng một lớp đấy, bình thường ở lớp Hà Tùng Nam chưa hề chú ý đến mấy chuyện con gái này, chỉ biết Từ Như Ý biệt hiệu là Tiểu Cà Lăm, bởi vì cô ấy cả lăm, không biết rõ lăm, cả lớp toàn gọi như vậy, hân ngẫu nhiên cũng sẽ gọi theo một tiếng, cũng không quá đề ý.

Nhưng mà kiểu lúc này, rõ ràng là đang bắt nạt người ta.

Hà Tùng Nam nhủ nhủ mảy, vừa định đi vào, chợt nghe thấy một tiếng con gái rất dễ nghe: "Mất cậu bị khiêm khuyết sao?"

Lý Thi Kỳ ngây ngẩn cả người.

Hà Tùng Nam cũng ngây ngẩn cả người, hân nghiêng nghiêng đầu, nhìn từ sườn mặt của cô gái kia, rất đẹp, gò má lại quen quen, làn da rất trắng, tóc đen đơn giản cột thành đuôi ngựa cao cao, đồng phục quy củ, phía trên cổ áo lộ ra một đoạn cổ trắng ngần, đường nét thoát nhìn mềm dẻo mảnh mai.

Hà Tùng Nam nhận ra, khu vực cảm kị.

Chính là người trong ánh mắt tràn đầy "Mây tính là cái rắm ấy", nữ vương đại nhân nhà Quyên gia.

Nữ vương đại nhân nhữ khí rất căng: "Tôi là cha nuôi của cậu đấy, hoặc là cậu cảm miệng rồi yên tĩnh ăn, ăn xong thì lẩn, hoặc là cha nuôi thay ba ba của cậu dạy cho cậu biết cái gì gọi là lễ độ cùng tư chất."

Thuộc kiểu vô cùng kích thích ý chí chiến đấu của người khác đấy, khinh thường, coi rẻ, cấu kinh, còn mang một chút càn quấy dạng "Ta là ông nội của mày, mày chính là cháu ta".

Lời thoại này cũng quá thuần thực, nhìn qua chính là một chị gái từng gặp sự đời.

Hà Tùng Nam không nhịn được huyệt sáo, quay đầu, nhìn thoáng qua Thắm Quyên bên cạnh.

Quyên gia không nhìn hân, híp híp mắt, cắn trong miệng điếu thuốc căn bản còn chưa đốt, cạ một cái vào hàm răng.

Đầu tháng chín, thời tiết còn rất nóng, trong quán chen chúc nhồi đầy bàn với người, càng nóng, Lâm Ngữ Kinh ngồi đưa lưng về phía cửa, không phát hiện người đứng bên ngoài, ba cô gái đối diện gần đến bật cười, một trong số đó vỗ bàn một cái rồi đứng lên, sắp lại gần nhìn cô, lại nhìn lướt qua ống tay áo đồng phục của cô: "Không phải chứ, cũng có bệnh à? Tôi cùng bạn học của tôi tâm sự, cũng ở đây ra về ư ỹếp cái gì, còn cha nuôi, có phải bình thường cũng rất hay đi tìm cha nuôi không? Một đứa lớp mười một như cũng —— "

Lâm Ngữ Kinh một câu cũng không nói, cô lia mắt liếc qua bàn, bún nổi đất, mới vừa lên, nước canh bên trong nóng hổi, nếu đầu úp vào cái này có khả năng bị phỏng.

Cô canh có chừng mực, một tay đẩy bún gạo trước mặt cô ta ra phía trước, tay kia ấn lấy ót nữ sinh "Phanh" một tiếng đề lên mặt bàn.

Nữ sinh căn bản không ngờ rằng cô sẽ trực tiếp động thủ, mọi người không kịp phản ứng, mặt tiếp xúc chính diện với mặt bàn đầy dầu mỡ, cô ta thét chói tai, gãy giữa muốn ngừng đầu, bị người ta gắt gao giữ lại.

"Chị gái nói chuyện chú ý một chút, tích cho mình chút khẩu đức, " Lâm Ngữ Kinh ghé bên tai cô ta mà nói, "Bằng không thì lần sau tôi sẽ trực tiếp nhấn cái đầu này của chị vào trong nồi đất đấy."

Vị mang dây dõ sát bên cũng đã kịp phản ứng, đưa tay chụp qua, Lâm Ngữ Kinh đứng dậy nghiêng người về sau tránh thoát, tay ấn cô gái kia không buông lỏng, tay kia một phát bắt được cổ áo đồng phục của Dây đỏ, nhấc chân móc lấy ghế nhựa vừa ngồi rồi đá đi, ghế nhựa nặng nề đập vào đầu gối Dây đỏ, Lâm Ngữ Kinh thuận thế nắm lấy cổ áo cô à hất qua bên cạnh.

Không gian nơi này vốn chật hẹp, người cô à cũng đứng không vững, bị đụng trúng rồi hất qua như vậy liền trực tiếp ngã xuống cạnh đó, rầm rầm mà xô ngã chồng ghế nhựa màu lam bên cạnh.

Trong quán một mảnh hỗn loạn, tiếng con gái kêu cùng với tiếng ghế lật đổ, bà chủ vội vã từ sau bếp đi ra, Tiểu Kẹo Đường ngồi bên cạnh cũng sợ choáng váng, trên mặt còn dính nước mắt, hơn nửa ngày, mới run run rẩy rẩy vươn tay kéo đồng phục Lâm Ngữ Kinh: "Đừng... Đừng đừng đánh, đừng đừng, đánh nhau, xin... xin..."

Lâm Ngữ Kinh cúi đầu nhìn cô một cái, Tiểu Kẹo Đường sợ tới mức cả người đều co nhanh lại thành một nhúm, khóc đến mức bả vai co rút.

Cô nắm lấy tay cô ấy, kéo cô ấy đi ra ngoài.

Tiểu Kẹo Đường bị cô lôi kéo lao đảo một cái, ngoan ngoãn đi theo, đi tới cửa đụng trúng mấy người đứng đấy, Lâm Ngữ Kinh cũng không ngừng đầu, lách cánh tay đối phương kéo tiểu cô nương đi tới, qua đường cái, lại đi tiếp, quẹo vào một con đường khác.

Đường này khách sạn nhà hàng tương đối ít hơn, bên cạnh vừa hay là một cửa hàng tiện lợi.

Lâm Ngữ Kinh mắt nhìn thiếu nữ bên người, đi vào, mua một nắm kẹo que đi ra, chọn lấy một cây vị dâu đưa cho cô ấy.

Nữ sinh không khóc nữa, đang ngồi trên bậc thang trước cửa hàng tiện lợi chùi mắt, thoát nhìn rất đáng thương.

Lâm Ngữ Kinh thờ dài, ngồi xuống cạnh cô ấy: "Khóc cái gì, người khác bắt nạt cậu thì cậu đánh cô ta, đánh hai bữa là nghiêm chỉnh ngay, chẳng lẽ cậu khóc là sau này cô ta sẽ không bắt nạt cậu nữa à? Cậu càng dễ bắt nạt thì lại càng bị ức hiếp hơn đấy."

Nữ sinh nắm kẹo que ngừng đầu lên, ánh mắt đỏ bừng: "Tôi, đánh, đánh không lại."

"Đánh không lại thì mắng, bắt kể có thâm độc thế nào cũng được, " Lâm Ngữ Kinh tiện tay nhặt cây kẹo que vị vải, bóc vỏ kẹo rồi nhét vào miệng, "Bên người có đồ gì thì ném hết lên mặt bọn chúng, đánh nhau chính là phải tiên hạ thủ vi cường*, rồi đánh cho mấy á đó mê man, làm cho bọn họ phản ứng không kịp, sau đó liền đi mức giáo viên, ngồi trong văn phòng giáo viên khóc, khóc như vừa rồi cậu khóc đó, nói mấy đứa đó bắt nạt cậu, mấy đứa đó đánh cậu."

() Nghĩa là ra tay trước thì chiếm được lợi thế.*

Tiểu Kẹo Đường nghe đến ngây người, sững sờ nhìn xem cô.

Lâm Ngữ Kinh cười, đôi mắt xinh đẹp cong cong nhìn cô: "Cảm thấy tôi nói rất có lý đúng không?"

Kẹo Đường đỏ mặt, tôi tôi tôi cả buổi, cũng không nói được tôi cái gì, cuối cùng lắp bắp mà: "Cảm... Cảm ơn..."

"Không có gì, " Lâm Ngữ Kinh đứng lên, "Kỳ thật cũng không phải là vì cậu, vừa vận tâm tình tôi cũng rất khó chịu, mấy nhóc đó ở bên cạnh bức ép tôi đau cả đầu, phiền muốn chết, sau này bọn họ mà còn bắt nạt cậu, thì cậu tới lớp 10 khối mười một tìm tôi."

*

Một bữa cơm trưa mới ăn được một nửa đã bị quấy rối triệt triệt để đề, nhìn thời gian còn lại muốn ăn nữa cũng không kịp nữa rồi, cuối cùng Lâm Ngữ Kinh đến nhà ăn trường học mua hai cái bánh bao trở về, ngồi trong phòng học vừa chơi điện thoại vừa ăn xong.

Nghỉ giữa trưa kết thúc, Thẩm Quyên tính một chút rồi trở về, lúc cậu trở lại Lâm Ngữ Kinh đã ngủ rồi, tiểu cô nương nằm nghiêng đầu trên mặt bàn, ngủ đến rất thuần thực, áo khoác đồng phục rộng thùng thình bị lệch, mặc trên người cô càng để lộ khung xương mỏng manh của cô, một người gầy gò nhỏ nhắn.

Thẩm Quyên không gọi cô, cũng không vội vàng đi vào, nghiêng dựa vào cửa ra vào nhìn vài giây.

Cậu bỗng nhiên muốn cười.

Vừa nãy tại quán bún gạo, người này đến nhìn cũng chưa từng nhìn cậu một cái, về sau bọn Lý Thi Kỳ kịp phản ứng hùng hùng hổ hổ đuổi theo ra, còn bị cậu cản lại đấy.

Thẩm Quyên nhìn ra ý định "khống chế" đó của Lâm Ngữ Kinh.

Động tác tay quả thực gọn gàng, không hề nương tay chút nào, còn có độ thuần thực kinh người, tuy nhiên ra tay có chừng có mực, đầu óc rất thanh tỉnh.

Chuông vào học vang lên, Lâm Ngữ Kinh nhú nhú mày, chậm chạp ngồi dậy từ mặt bàn, vừa nhấc mắt, đã trông thấy bạn cùng bàn của cô đứng ở cửa ra vào nhìn cô.

Thiếu nữ ngủ trưa không đủ, vẻ mặt cũng viết đầy chữ mất hứng, cau mày mơ mơ màng màng cùng cậu đối mặt trong chốc lát, chậm rì rì nhấc tay lên, lông mi mềm mại như nhung rủ xuống, thật dài, đầu ngón tay trắng trắng nho nhỏ dụi dụi mắt.

Mí mắt Thẩm Quyện co giật như nhảy một cái.

Qua hơn mười giây, Lâm Ngữ Kinh mới phản ứng kịp, đứng lên nhường chỗ cho cậu.

Thẩm Quyện ngồi xuống, không ai nói chuyện, Lâm Ngữ Kinh vẫn còn trong trạng thái hỗn loạn nửa mê nửa tỉnh, hai mắt ươn ướt ngồi tại chỗ mà ngáp.

Buổi chiều tiết đầu tiên là hóa học, tiết học đầu của giáo viên hóa, Thẩm Quyện rút một quyển sách hóa mới tinh từ chồng sách, mở tờ thứ nhất, xoạt xoạt xoạt ký tên.

Lâm Ngữ Kinh phát hiện, bạn cùng bàn của cô đặc biệt thích kí tên, tựa như người bạn nhỏ để dạy được phát cho sách mới liền lật tờ đầu tiên viết lên tên lớp và tên mình vào, cậu cũng muốn viết, mỗi môn mỗi quyển đều viết, hai chữ Thẩm Quyện viết rất rộng bay phượng múa, chiếm hơn phân nửa trang trống, giống như con người lớn lồi của cậu.

Thẩm Quyện chú ý tới tầm mắt của cô, cũng xoay đầu lại.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, chớp mắt mấy cái, có một loại mắt tự nhiên do nhìn lên bị bắt gặp.

Thiếu niên trái lại có vẻ rất tự tại, thoáng nghiêng đầu nhìn tiểu bạn cùng bàn của cậu: "Vừa nãy lúc cậu đánh nhau, đã nói gì với người ta thế?"

Lâm Ngữ Kinh ngừng lại một trận, đại não kịp vận hành hai giây, phân nửa buồn ngủ còn sót lại đều bị dọa không còn.

Lâm Ngữ Kinh: "Cái... Cái gì?"

"Chính là câu cậu nói lúc ấn lấy đầu người ta, ghé bên tai cô ta nói đấy." Thẩm Quyện nói.

Lâm Ngữ Kinh từ kinh hãi đến mờ mịt, sau đó mặt không biểu cảm nhìn cậu, thoát nhìn giống như đang cân nhắc xem hiện tại giết người diệt khẩu còn kịp hay không.

Lâm Ngữ Kinh: "Cậu nhìn thấy rồi."

"Ừ." Thẩm Quyện thoải mái nói.

Lâm Ngữ Kinh nhớ lại một thoáng, quán bún gạo kia rất nhỏ, vậy mà không phát hiện có bạn cùng lớp ở đó: "Tôi không nhìn thấy cậu."

"Vừa vặn đi ngang qua, ở cửa ra vào, " Thẩm Quyện vẫn có chút hiếu kỳ, lúc ấy đã nhìn thấy cô ghé bên tai người ta thấp giọng nói gì đó, cô gái kia từ dốc sức liều mạng gầy gù đến không còn nhúc nhích, hiệu quả hết sức kinh người, "Cho nên, lúc ấy cậu đã nói cái gì vậy."

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, bỗng nhiên nở nụ cười vô hại.

Thẩm Quyện là lần đầu tiên trông thấy cô cười như vậy, ngũ quan của cô nhìn quá ngoan, cười lộ lên ánh mắt cong cong, bộ dạng mười phần hồn nhiên vô tội, dạng mặt hơi xéch lên, như tiểu hồ ly non nớt ngờ nghệch.

Thẩm Quyện ngăn người, mí mắt lại nhảy dựng.

"Tôi nói, phía trên tôi có người, " tiểu hồ ly tinh chậm rãi nói, "Đại ca giang hồ Thẩm Quyện của tôi ở ngay cửa trông giữ đấy, cậu mà cử động một cái tôi sẽ kêu lên."

Thẩm Quyện: "..."

Hết chương 11.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lâm Ngữ Kinh một câu thành sáu, một câu quyết định tư thế sinh hoạt hạnh phúc ngày sau của cô (?)

Editor:

Thâm quá =>) thâm quá rồi =>) Đề nghị các bạn chớ suy nghĩ sâu để tránh học máu =>)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Cậu đưa tay đây

Lâm Ngữ Kinh đến ba ngày sau mới phát hiện tờ giấy xác nhận kẹp trong sách đấy.

Thậm chí cô vốn đã định ngừng đấu tranh, đang trong tuần Phó Minh Tu nhập học, những ngày này hai người trừ lúc ăn tối ra thì căn bản là không thấy mặt, chờ anh ta nhập học rồi hẳn là càng không thấy.

Lâm Ngữ Kinh không muốn gây phiền phức, cũng không muốn vì mấy chuyện này mà cãi nhau với Mạnh Vĩ Quốc, thật sự không cần thiết, ở nhà thì ở nhà thôi, dù sao

cũng là mỗi phòng một cửa, hoàn toàn yên tĩnh, cũng không có ai quản cô.

Kết quả là buổi tối một ngày trước, cô xuống lầu rót nước, nghe thấy dì Trương và Phó Minh Tu nói chuyện trong phòng khách.

Hơn mười giờ tối, người giúp việc đều ngủ rồi, trong phòng trống trơn, dì Trương dè nén cuống họng, âm thanh không lớn: "Dì thấy đứa con Mạnh tiên sinh mang tới, trông giống một đứa thật thà đấy, trong khoảng thời gian này cũng một mực không nói tiếng nào."

Lâm Ngữ Kinh đi đến đầu cầu thang, ngừng lại.

Phó Minh Tu không nói gì, dì Trương tiếp tục nói: "Nhưng thấy vậy chứ chưa chắc vậy đâu, trẻ nhỏ bây giờ che giấu giỏi lắm, Phó tiên sinh để lại cho con cái gì, con nhất định phải tranh thủ ——"

"Dì Trương, " Tiếng Phó Minh Tu có hơi thiếu kiên nhẫn, "Con không quan tâm mấy thứ kia, con cũng không phải là vì cái này nên mới không thích nhỏ đó, con chẳng qua là ——" anh ta trầm mặc một lát, âm thanh cực thấp, "Con chẳng qua là không thích."

Dì Trương thở dài: "Dì biết rõ con không quan tâm, con đứa nhỏ này từ nhỏ đã như vậy, nhưng của con thì phải là của con, con cũng không thể để đến cuối cùng đồ nhà mình rơi vào tay người ngoài chứ."

"Phu nhân nói là nói cho con yên tâm, một phần tiền cũng sẽ không tặng không ra ngoài, nhưng mà ai biết có lên mạng gì đó cho hai cha con này không chứ?"

"Hơn nữa cô bé kia trông rất đáng yêu, kiểu như vậy mới là nguy hiểm nhất, con với Phó tiên sinh giống y chang nhau, cứng miệng mềm lòng nhất, đừng để đến lúc đó bị người ta lừa gạt..."

"Dì nhìn con lớn lên, con chính là thiếu gia dì Trương yêu thương nhất, trong mắt dì ở cái nhà này ngoài con ra, Nhị tiểu thư gì đó, dì đều không thừa nhận..."

Lâm Ngữ Kinh bưng cái ly không trong tay, im lặng đi lên lầu.

Cả đêm đó không hề uống một ngụm nước, bỗng nhiên không biết làm sao, lại không cảm thấy khát nước nữa.

Trong phòng tắt đèn, một mảnh tăm tối, laptop không tắt, đặt trên ghế dài cuối giường, màn hình mờ sáng phát phim điện ảnh, ánh sáng nhấp nháy lay động.

Lâm Ngữ Kinh nằm ngửa trên giường, vươn tay ra nhìn trần nhà, trong căn phòng u tối hiện lên năm ngón tay thon thon dài dài.

Cô mờ mịt chớp chớp mắt.

*

Hôm sau mới bốn giờ hơn Lâm Ngữ Kinh đã bò dậy.

Lúc cô xuống lầu phòng khách phòng ăn đều không có người, một khoảng yên tĩnh, tựa như vạn vật đều đang ngủ say, Lâm Ngữ Kinh đưa mắt nhìn thời gian trên điện thoại di động, năm giờ rưỡi.

Cô ra cửa, lão Lý đương nhiên vẫn chưa tới, một mình Lâm Ngữ Kinh chậm rãi ra ngoài, ra khỏi khu biệt thự dựa theo bản đồ điện tử tìm trạm tàu điện ngầm, lúc đi ngang qua 7-11 ngừng lại một chút.

Một tuần trước, cô cũng đã ở đây chứng kiến một trận chiến gió tanh mưa máu của các lão đại.

Lâm Ngữ Kinh đi vào mua hai cái bánh rán nhân đậu, cầm hộp sữa tươi làm bữa sáng, đi đến trạm tàu điện ngầm.

Vị trí chỗ này rất tốt, xe gì cũng thuận tiện, còn có tàu điện ngầm đến nơi gần trường học, trông cũng không vòng vèo xa xôi, sáu giờ sáng, người trên tàu điện ngầm còn không tính là nhiều, lúc Lâm Ngữ Kinh đi lên vẫn còn chỗ trống, cô ngồi xuống, gửi tin nhắn cho lão Lý, một bên cầm hộp sữa kia uống.

Kết quả thời gian đi đến trường chỉ mất hơn nửa tiếng, không chênh lệch lắm so với thời gian bình thường lão Lý đưa cô đi.

Thời điểm Lâm Ngữ Kinh đến, trong lớp một người cũng không có, cô nằm bò lên mặt bàn, bắt đầu ngủ bù.

Mãi đến lúc tự học sớm kết thúc, chuông vào học tiết một vang lên, Lâm Ngữ Kinh ngồi dậy, bạn cùng bàn của cô cũng chưa tới.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có một bạn cùng bàn đi học không đúng giờ cũng rất tốt, ít nhất lúc ngủ bù sẽ không bị quấy rầy.

Mãi đến lúc tiết thứ ba sắp bắt đầu, anh trai giảng hồ mới khoan thai đến trễ.

Tiết thứ ba là tiết của lão Giang. Lưu Phúc Giang tính cách tốt, trừ dài dòng ra thì không còn vấn đề nào khác, chung đụng cả tuần đến giờ học sinh và ông cũng đã dần quen thuộc, xưng hô cũng từ thầy Lưu biến thành Giang ca, lão Giang.

Lão Giang lên lớp giống như dây dưa giầy vò người khác vậy, cũng có thể là vì trước lúc khai giảng đã phân tích qua trình độ trung bình của lớp 10 cao nhĩ, sợ bọn họ không theo kịp, một thí nghiệm lai giống đậu Hà Lan của Mendel mà giảng đến tận bây giờ, Lâm Ngữ Kinh cũng lười nghe, sách đang mở đặt trên mặt bàn, chống đỡ đầu cực kỳ nhàm chán tiện tay lật ra sau.

Kết quả là nhìn thấy giấy xác nhận bên trong.

Lâm Ngữ Kinh sừng sốt vài giây, phán đoán trong chốc lát, không nhận ra đây là chữ Thẩm Quyện đấy.

Cũng không giống cách viết thường ngày tựa tựa con khi khô bị trời tháo chạy đến cổng trời mà một giây sau có thể "Viu" một tiếng bay lên trời của hần, khoa tay múa chân trông còn rất trầm ổn trang trọng, từng chữ từng chữ, phần kí tên cuối cùng —— phụ huynh: Mạnh Vi Quốc.

Tuy rằng không giống chữ bình thường cậu viết, nhưng trừ cậu ra, hình như cũng không có người thứ hai biết chuyện này.

Lâm Ngữ Kinh quay đầu, nhìn về phía người ngồi bên cạnh.

Thẩm Quyên đang xem video, nằm sắp rũ rượi chống đỡ đầu, điện thoại dựng cao sau một chồng sách, tài liệu học tập vừa vận tạo cho cậu một giá đỡ điện thoại tự nhiên nguyên chất.

Hầu như trên mỗi quyển sách của người này đều chỉ có một cái tên của cậu, từ khi đi học cho tới bây giờ chưa từng thấy cậu ghi chú cái gì lên đó, cùng lắm là già vờ già vệt gạch ngang hai cái, ra vẻ đánh dấu một cái trọng điểm.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, muốn nói lại thôi.

Giấy xác nhận này ghi lúc nào, cô hoàn toàn không biết.

Cô căn bản không nghĩ tới Thẩm Quyên sẽ thật sự giúp cô làm xác nhận.

Lại nhớ lại một hai ngày nay thái độ của cô không có chút nhiệt tình hữu nghị nào, Lâm Ngữ Kinh lại cảm thấy thật sự rất có lỗi.

Cô là một thiếu nữ giang hồ có tình có nghĩa, có ơn tất báo, vô cùng chú trọng nghĩa khí.

Cũng không thích mắc nợ người khác.

Mà một tuần từ khai giảng đến nay, Thẩm Quyên vào tiết trừ ngữ thì chính là xem video, lúc không có việc gì đọc sách thì bộ dạng cũng như người rảnh rảnh rồi rồi lướt xem mà không hề qua nào, người ta nói quả thực không sai, anh trai giang hồ chưa bao giờ học tập, không quá cần cô ban phát trợ giúp trong học tập gì đó.

*

Giữa giờ nghỉ trưa, Lâm Ngữ Kinh đem giấy xác nhận giao cho Lư Phúc Giang.

Lư Phúc Giang không chút nghi ngờ, Lâm Ngữ Kinh giao giấy xác nhận trễ, phòng ngủ cơ bản cũng đã chia xong, tình huống này của Lâm Ngữ Kinh cần đến tìm giáo viên hậu cần hỏi một chút, xem xem làm sao chia, Lư Phúc Giang cười ha ha nói với cô xong, lại hỏi cô tình hình học tập gần đây: "Thế nào, thường ngày áp lực học tập lớn không, có thể đuổi kịp không?"

"Dạ, cũng được." Lâm Ngữ Kinh khiêm tốn nói.

Trước bàn làm việc của Lư Phúc Giang còn có một thiếu niên đang đứng, chỉ mặc áo khoác đồng phục, nửa dưới mặc quần jean bó sát, thô kệch phát khùng, nhưng trái lại tóc lại được chải chuốt gọn gàng gàng*.

(*) Nguyên gốc là 利利素素 (lì lì suǒ suǒ) một thành ngữ Trung Quốc, chỉ sự chinh tề và gọn ghẽ.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu ta một cái, cảm thấy có chút quen mắt, nhin không được liếc qua vài lần.

Thiếu niên ngược lại nhìn chằm chằm vào cô, một cái chớp mắt cũng không có.

"Tiểu Lâm chưa từng e ngại đối mặt với người khác" nghiêng đầu, nhìn cùng cậu ta.

Tiếp tục chưa được vài giây, đã bị Lư Phúc Giang cắt ngang, Lâm Ngữ Kinh giao giấy xác nhận xong xoay người ra khỏi văn phòng, lúc đóng cửa còn nghe thấy Lư Phúc Giang chân thành nghiêm túc nói với Quân jean bó sát: "Mẹ em nói với tôi rồi, tôi cảm thấy không sao cả, em còn trẻ mà, lát nữa em về lớp ——"

Lâm Ngữ Kinh cho rằng đó là một người nào đó ở lớp khác Lư Phúc Giang dạy, bị kêu đến giáo huấn.

Kết quả buổi trưa ăn cơm xong trở về, vừa mới vào lớp, liền cảm nhận được một trận gió "Vụt" lướt qua người, kèm theo đó là một thiếu niên gào khóc thảm thiết: "Ba ba! Mẹ nó Người thực sự quăng em đây xuống cục cảnh sát à!"

Lâm Ngữ Kinh nhìn Quân jean bó sát đang nằm úp trên mặt bàn của mình, liếc mạt đập phình phịch lên người Thẩm Quyên, có chút ngờ nghệch.

Thẩm Quyên cũng không kịp phản ứng, ngo ngẩn vài giây, sau khi thấy rõ người thì "À" một tiếng: "Cậu cũng ở lớp 10 hả?"

"Đúng thế ba ba, sao cậu nói đi là đi không gọi tôi một tiếng vậy, tôi cùng bọn Tường Hàn trực tiếp bị chú cảnh sát giáng chính nghĩa, lúc mẹ tôi lãnh về xong còn xem bị đánh chết."

Lâm Ngữ Kinh nhớ lại, gương mặt này quả thực từng gặp.

Cây lau nhà số hai.

Đuôi sam bản cánh tay xăm hoa nhỏ.

Chỉ có điều thiếu niên hiện tại chưa nói tới đuôi sam bản đã bị tháo gỡ sạch sẽ, ngay cả tóc cũng bị cạo, dài đến lổ tai, lộ ra vàng trán, thoát nhìn sạch sẽ mát mẻ, làm người ta thiếu chút nữa không nhận ra.

Cây lau nhà số hai không hồ là con trai ruột, ba ba Thẩm Quyên của cậu ta lúc đánh hội đồng trực tiếp vứt cậu tự sinh tự diệt mà cậu cũng không mang chút thù nào, thoát nhìn giống như tập mãi thành quen rồi, đau xót kể lại mình nửa đêm ngồi chồm hồm ở cục cảnh sát, còn viết kiểm điểm với tiêu đề là 《 Về sau tôi mà đánh lộn nữa thì chính là cháu trai 》， rạng sáng được hốt về nhà mẹ nó lại còn bị đánh một trận kép hỗn hợp, cộng thêm cạo sạch bách cái đầu tóc của cậu.

Cậu cứ như vậy chống hông xanh nằm trên bàn Lâm Ngữ Kinh mà nói chuyện với Thẩm Quyên, Lâm Ngữ Kinh ngồi cũng không xong, liền đứng ở cửa ra vào một lúc, vừa xem điện thoại vừa nghe cậu được cậu không.

"Ba ba, thật là, " cây lau nhà số hai vẫn còn tâm sự, "Cậu biết lúc tôi biết mình được phân vào cùng một lớp với cậu vui sướng biết bao nhiêu không, cậu vui không? Tôi là con của cậu đấy! Con trai ruột Vương Nhất Dương của cậu đã quay lại rồi! Còn cùng lớp với cậu đấy! Quay lại hiểu kính Người đây!!"

Thẩm Quyên đạp chân vào thanh ngang ở cạnh bàn mà cười một tiếng: "Được rồi, biết rõ cậu hiểu thuận rồi, nói xong chưa? Nói xong thì rút đi, bạn cùng bàn của tôi đang chờ đấy."

Lâm Ngữ Kinh đột nhiên bị điểm danh còn chưa tiêu hóa xong chuyện cha con cùng một lớp này, có phần không kịp phản ứng, để điện thoại di động xuống, ngẩng đầu nhìn qua.

Vương Nhất Dương chớp mắt mấy cái, trong mắt rốt cuộc không còn có mỗi ba ba cậu ta nữa, cậu ngoảnh đầu lại, nhìn Lâm Ngữ Kinh một cái, ánh mắt thoát nhìn rất nhiệt tình: "Chị gái nhỏ, " Vương Nhất Dương đi tới, cười hi hi nhìn cô, "Lại gặp mặt rồi, thật là có duyên nha, thực không dám giấu, lần đầu tiên nhìn thấy cậu đã cảm thấy có duyên với cậu, cậu trông hơi giống với mẹ ruột tớ, đặc biệt thân thiết. "

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Thời khắc đánh nhau khi thiếu niên này vung vẩy nắm đấm hô lớn rằng "Đánh chết tao này" cô nên nhìn ra, cây lau nhà số hai này đầu óc tám phần không dùng được.

Vương Nhất Dương hào hứng nhìn cô: "Vậy hình xăm kia của cậu, định thể nào, nghĩ ra sẽ xăm gì chưa?"

Lâm Ngữ Kinh mù mờ nhìn cậu ta trong chốc lát, mới nhớ ra có chuyện như vậy.

"À, " cô phát ra một âm tiết đơn giản, liếc Thẩm Quyên một cái, "Còn chưa quyết định."

Vương Nhất Dương rất khẩn trương, tựa như sợ Lâm Ngữ Kinh không xăm ở chỗ của bọn họ ấy, nghiêm túc nhìn cô: "Chị gái nhỏ, tớ nói thật, kỹ thuật ba ba tớ cực kỳ tốt, thật đấy, cũng không đau chút nào đâu, cậu để cậu ấy làm * cậu đi." (*Editor: chỗ này xin được phép lược bỏ từ "cho" =)))*)

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Thẩm Quyên: "..."

Sao nghe thấy sai sai chỗ nào ấy nhỉ, nhưng lại giống như chẳng có chỗ nào sai cả.

Trong đầu Thẩm Quyên không kiềm chế được xuất hiện một đồng lớn ý nghĩ đặc sắc lung tung bừa bãi, thái dương nổi gân xanh, vô thức nhìn Lâm Ngữ Kinh một cái.

Cô gái nhỏ há to miệng, không biết nói gì cho phải, thoát nhìn có phần ngờ ngác, vẫn chưa kịp phản ứng.

Vương Nhất Dương còn lo Lâm Ngữ Kinh không tin, kéo áo khoác đồng phục lên để lộ non nửa cánh tay hoa hộc của cậu ta: "Tớ cũng là cậu ấy làm cho đấy, cậu xem, hình này này —— "

Thẩm Quyên không thể nhìn được nữa, nhấc chân từ gầm bàn ra đạp cậu một cước: "Cấm miệng."

Vương Nhất Dương ngậm miệng.

*

Hội khai giảng Vương Nhất Dương không trực tiếp đến đây, một đầu đuôi sam bản con mẹ nó bị cưỡng ép cắt hết, cậu ta nổi lên một cuộc bức xúc lớn, phản nghịch một tuần mới trở về đi học.

Trong lớp vốn chỉ bốn mươi tám vị trí, vừa vẹn, sau khi cậu ta trở lại Lưu Phúc Giang sai cậu ta đến hậu cần chuyển một bộ bàn ghế đến, ngồi ở trước Thẩm Quyên, cạnh bục giảng, một người một bàn, đài ngọc của vua chúa.

Tiết đầu của buổi chiều là Tiếng Anh, giáo viên tiếng Anh giọng nói ôn nhu, là một trong những tiết có năng lực thoải mái nhất, hơn nữa vừa ăn cơm trưa xong người vốn dễ buồn ngủ, cả lớp đều buồn ngủ.

Giáo viên tiếng Anh không bị ảnh hưởng chút nào, giảng bài nước chảy mây trôi cả tiết, giảng đến cao hứng còn tự hưởng ứng chính mình, tự đối đáp.

Lâm Ngữ Kinh mẩu mực dịch từ đơn, nhìn Thẩm Quyên một cái, thiếu niên mở sách Anh để trên mặt bàn, một tay đỡ đầu, ba ngón tay kia xoay bút vèo vèo, cách một lát còn lật một trang sách giả vờ ra vẻ.

Chẳng qua giáo viên phía trên mới nói tới mục thứ hai, cậu đã lật đến tiết bảy tám đằng sau rồi.

Lâm Ngữ Kinh háng giọng một cái, cơ thể nhích qua một chút, nhỏ giọng nói: "Buổi sáng tôi đi nộp giấy xác nhận rồi."

"Hả?" Thẩm Quyên ngừng động tác xoay bút, ngược đầu lên, có chút mê mang, qua vài giây mới ý thức được cô nói cái gì, "À."

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu: "Cái đó..."

Thẩm Quyên ngẩng đầu.

Thiếu nữ không lên tiếng.

Thẩm Quyên thối mái mà nhướng lông mày.

Lâm Ngữ Kinh muốn cảm ơn.

Một cách thật tâm thật ý.

Chuyện này nói ra cũng rất kỳ quái, bình thường cô chưa hề biết cảm giác mang ơn là gì, lúc thì không để tâm, lúc thì qua loa lấy lệ, không thì là cố ý tỏ vẻ ngoan ngoãn lừa người, nghe lọt tai, lời cảm ơn có thể há miệng là ra, liên tục không vấp, nói đến làm người ta vui vui về về. Hiện tại lúc thật sự muốn nói một tiếng cảm ơn, trái lại khiến người ta rất khó mở miệng, thậm chí có chút lúng túng.

Một câu cảm ơn thôi mà.

Hai chữ.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, ghen hơn nửa ngày, cuối cùng thất bại mà thở ra một hơi, một tay thò vào túi áo khoác đồng phục, thanh âm rất nhỏ, như mèo con: "Cậu đưa tay đây..."

Thẩm Quyên nhìn cô, thậm chí cũng chưa qua não, nghe cô nói như vậy, liền đưa tay ra.

Lâm Ngữ Kinh lục trong túi áo một lát, nắm lấy thứ gì đó đặt vào lòng bàn tay cậu.

Tay của thiếu nữ trắng trắng nhỏ nhỏ, đầu ngón tay cọ sát vào lòng bàn tay cậu, có chút mát mẻ, ngay sau đó liền có một vật hơi lạnh rơi xuống tay, mang theo một xú trọng lượng.

Thẩm Quyên rú mắt, một cây kẹo que yên tĩnh nằm trong lòng bàn tay cậu.

Gậy màu trắng, giấy kiếng bao lấy viên kẹo, màu trắng mịn.

Vị mật đào.

Hết chương 12.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thế giới nội tâm của Thẩm Quyên: A a a a a a a a a a a a a a a a là kẹo đó!! Vợ cho!!!! (xoay tròn nhảy múa)

Thật xin lỗi, hành động lời nói đều là tự tác giả xàm, Quyên gia không phải, Quyên gia không có, Quyên gia rút trường đao năm mươi thướt gác lên cổ tác giả uy hiếp cô nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Chẳng qua là

Cây kẹo que mà Lâm Ngữ Kinh cho Thẩm Quyên là cái trước kia mua cho Tiểu Kẹo Đường còn dư lại, lúc đó cô mua một bó to, mỗi vị đều lấy một cây, hiện tại trong túi áo cũng còn không ít, Lâm Ngữ Kinh mang toàn bộ đến trường, tiết tự học lúc không có chuyện gì thì ăn một cây.

Vương Nhất Dương trước giờ vốn là một người thoải mái, sau khi gặp lại Lâm Ngữ Kinh ở trường học, liền xếp Lâm Ngữ Kinh vào hàng ngũ "Người bạn may mắn cực kỳ có duyên, lớn lên nhìn cũng dễ gần", chỗ ngồi của cậu ta ở ngay trước Lâm Ngữ Kinh, nguyên một buổi chiều, biến người bạn sau thành bạn cùng bàn của mình, một tiết học thì có đến nửa tiết là quay xuống tám chuyện.

Cuối cùng Thẩm Quyên thật sự không còn kiên nhẫn nghe cậu ta xàm xí, ném bút một cái, mặt không biểu cảm nhìn cậu ta: "Vương Nhất Dương, câm miệng, biến."

Vương Nhất Dương làm động tác kéo khóa miệng, lu loát dứt khoát lẳng lặng xoay lên.

Vô cùng nghe lời ba ba.

Buổi chiều thứ sáu, rất nhanh thôi sẽ đến kì nghỉ cuối tuần, tâm trạng của mọi người đều có phần lơ lửng, tiết cuối cùng là tự học, vừa khai giảng, trận chiến tranh giành giờ tự học của các giáo viên bộ môn còn chưa chính thức bắt đầu, Lâm Ngữ Kinh sáng nay thật sự dậy quá sớm, làm xong hai tờ đề tiếng Anh, liền gục xuống bàn định ngủ một lát.

Kết quả ngủ một giấc thẳng tới lúc chuông tan học vang lên, trong phòng ảm ỉ một trận, mọi người trong lớp xô đẩy nhau chạy ra ngoài.

Lâm Ngữ Kinh đứng lên, thở dài, thậm chí có phần hy vọng tiết tự học này kéo dài đằng đẳng, thẳng tới thứ hai đi học.

Cô bất đắc dĩ bắt đầu sắp xếp túi sách, cất xong mấy tờ bài tập, nghiêng đầu nhìn thấy bàn của bạn cùng bàn cô giống y như lúc trước, bài thi toàn trống trơn đặt trên bàn, người ta ngày cả mang đi cũng không cần.

Lâm Ngữ Kinh tính toán chuyện đời rất rõ ràng, Thẩm Quyên giúp đỡ cô, một cây kẹo que không thể xem là trả sạch ân tình, Lâm Ngữ Kinh thu gom túi sách được một

nửa lại buông xuống, cầm lấy một cây bút kéo bài thi của Thẩm Quyên qua, liếc qua đề trắc nghiệm thứ nhất, rồi viết đáp án lên.

Vừa viết xong, bút chợt ngừng.

Tự lẩm bầm với mình, Lâm Ngữ Kinh à.

Đây là bài thi của người ta mà, mày thế này là làm gì vậy.

Lâm Ngữ Kinh lại một lần nữa để bài thi trở lại, vừa vận đến phiên bọn Lý Lâm làm trực nhật, mấy nam sinh làm việc cầu thả vụng về, cầm chổi ngồi ở bàn cuối lớp bắt đầu ần núp, thấy Lâm Ngữ Kinh đứng dậy mới bớt chút thời gian ngẩng đầu nhìn thoáng qua: "Bạn học mới, thứ hai gặp nha."

Lâm Ngữ Kinh khua khua tay, không quay đầu lại.

Lý Lâm nhìn bóng lưng của cô chép chép miệng: "Không biết vì sao, tao cảm thấy bạn học mới này của chúng ta cũng bạo thật."

"Khăng định rất bạo luôn đó, " Một nam sinh bên cạnh đầu cũng không ngẩng mà đánh game, "Không tàn bạo mà dám ngồi cùng bàn với Thẩm Quyên à? Còn an an toàn toàn nguyên vẹn ngồi hết một tuần lễ." Nam sinh nói xong, màn hình tối sầm, ngủm rồi.

"Tuy nhiên xinh đẹp thì vẫn là xinh đẹp, hai ngày trước đã có người ở lớp 3 tới tìm tao hỏi số điện thoại cậu ấy, tao nói tao không có, bạn học mới của chúng tao cách xa trần thế như vậy, trái lại dù có muốn lên bắt chuyện, nhưng bên cạnh còn có một vị Phật già ngồi đấy, thế thì mẹ nó ai mà dám, " Cậu ta ngẩng đầu, nhìn về phía Lý Lâm, "Này, mày ở ngay đằng sau cậu ấy, có số điện thoại cậu ấy không?"

Lý Lâm không biểu cảm nhìn cậu ta: "Tao? Mẹ nó chứ lúc Thẩm Quyên ở đó nói cũng không dám nói, thờ cũng phải thờ nhẹ đấy, có thể sống được bao lâu thì hay bấy lâu, chẳng lẽ tao có thể bỏ lơ cậu ta để xin số điện thoại bạn cùng bàn của cậu ta sao?"

*

Lâm Ngữ Kinh ra khỏi cổng trường, đi đến đầu đường, liền nhìn thấy xe của lão Lý đã đỗ ở xa xa đường kia.

Lão Lý biết rõ cô không thích cho xe chạy trực tiếp đến cổng trường, nên mỗi lần đều dừng ở sát bên đợi cô, bước chân Lâm Ngữ Kinh dừng một chút, đi qua.

"Chào bác Lý."

"Ai, Lâm tiểu thư."

Lần đầu tiên Lâm Ngữ Kinh gặp lão Lý, ông gọi cô là Nhị tiểu thư, da đầu Lâm Ngữ Kinh đều run lên, lão Lý thận trọng, từ đó về sau rốt cuộc không còn gọi như vậy nữa.

Lão Lý lái xe rất ổn, Lâm Ngữ Kinh cả người mệt mỏi, đỡ lấy đầu mê man buồn ngủ ngồi phía sau: "Bác Lý, cháu đã nộp đơn xin nội trú ở trường."

Lão Lý ngăn người, qua kính chiếu hậu nhìn cô một cái: "Nội trú ở trường sao?"

"Vâng, trường học đó ký túc xá một dãy lại một dãy, có lẽ cuối tuần có thể chuyển, " Lâm Ngữ Kinh nói, "Đến lúc đó cháu nói trước với ông, nếu không mỗi ngày phải lãng phí không ít thời gian đi đến trường."

Lão Lý gật đầu cười: "Ồ, đúng, " ông lại do dự, "Cô đã nói với Mạnh tiên sinh chưa?"

Lâm Ngữ Kinh không trả lời.

Lão Lý thở dài.

Ông thật sự rất thương xót cho tiểu cô nương này, thật là một đứa trẻ tốt, thường ngày nhìn có vẻ nghe lời, kỳ thật tính khí thế mà rất bướng bỉnh, có chuyện gì cũng không nói, là một người im lìm như thế.

Cũng chỉ là tiểu nha đầu mới mười sáu mười bảy tuổi, chính là thời điểm đẹp nhất, là độ tuổi nên lớn tiếng cười, lớn tiếng khóc.

Lão Lý lái xe cho Phó gia cũng được mười mấy năm, chưa bao giờ nói nhiều, nhịn rồi lại nhịn, vẫn là không nhịn được nói: "Giấu không được gì đâu, cô vẫn nên nói chuyện với Mạnh tiên sinh, mẫu thuẫn nào cũng giải quyết được bằng lời nói, Mạnh tiên sinh cũng yêu thương cô, trên thế giới này có cha mẹ nào lại không yêu con của mình."

Lâm Ngữ Kinh cười một cái, khẽ nói: "Đúng vậy, có cha mẹ nào không yêu con mình."

*

Lúc Lâm Ngữ Kinh về đến nhà, Phó Minh Tu hiếm hoi không ở trong phòng trên lầu, người đang ngồi ở ghế sofa chơi điện thoại.

Nếu là bình thường, Lâm Ngữ Kinh còn có thể chào hỏi anh ta, nói chuyện hai câu, biểu đạt chút hữu nghị của mình, tuy nhiên đêm qua cô không khéo nghe được hết những lời kia, hiện tại một câu cũng không muốn nói, cất lời chào đã là mức lịch sự tối thiểu của cô.

Ngược lại Phó Minh Tu trông thấy cô bước đến, để điện thoại di động xuống, nhìn cô, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

Lâm Ngữ Kinh bình tĩnh nhìn anh ta.

Đợi vài giây, ngay lúc cô chuẩn bị xoay người lên lầu, Phó Minh Tu mới mở miệng: "Thứ hai."

Bước chân Lâm Ngữ Kinh ngừng lại.

"Thứ hai, vừa hay tôi cũng phải trở lại trường, đưa cô đi học."

"..."

Lâm Ngữ Kinh thiếu chút nữa tưởng là mình xuyên việt rồi, hoặc là Phó Minh Tu bị người ta cướp hồn: "Cái gì?"

Phó Minh Tu không kiên nhẫn nhìn xem cô: "Tôi cũng là vì có chuyện muốn nói với cô, nên mới tìm một cơ hội nói chuyện với cô, cô đừng tưởng tôi —— "

"Được, " Lâm Ngữ Kinh đáp ứng, nói cắt ngang anh ta, tiện thể cúi người chào, "Cảm ơn anh trai, anh trai vất vả rồi, em lên lầu ạ."

Đối với chuyện anh ta định nói cái gì không có hứng thú, cũng không có kiên nhẫn.

Tổng cộng đã hai lần Phó Minh Tu nghe thấy Lâm Ngữ Kinh nói như vậy lúc chỉ có cả hai, lại một lần mắc kẹt tiến thoái lưỡng nan như thế nữa, bức bối không chịu được.

Anh ta cau mày, trừng mắt nhìn bóng lưng thiếu nữ đeo cặp sách lên lầu, hơn nửa ngày, bức bối xoắn một câu thơ tục: "Đ*ch..."

*

Cuối tuần Lâm Ngữ Kinh cũng không có chuyện gì làm, ở thành phố này một người quen cô cũng không có, ở trong phòng ngủ người hai ngày, ngoại trừ giờ cơm xuống lầu cùng Phó Minh Tu lũng túng ăn một bữa, thời gian còn lại cô đều ở trong phòng trông nằm.

Cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, cô sớm muộn gì cũng sẽ mắc bệnh tự kỷ.

Buổi tối thứ bảy, Lâm Ngữ Kinh nhận được điện thoại của Lâm Chi.

Sau khi Lâm tiểu thư cùng Mạnh tiên sinh ly hôn, lần đầu tiên Lâm Ngữ Kinh nhận được điện thoại từ mẹ, bình thường đều là tiền trên đúng hạn chuyển đến thẻ, lúc nhìn thấy cuộc gọi hiển thị, Lâm Ngữ Kinh sững sốt một chút.

Lâm Chi vẫn là phong cách lúc trước, hỏi mấy câu giống như giáo viên đi thăm hỏi gia đình, thậm chí không nghe thấy bà ấy có chút dao động nào, học tập thế nào, kì thi lần trước làm được bao nhiêu điểm, tiền có đủ dùng hay không.

"Đưa cho con thì chính là cho con, phải là con tiêu, một phần tiền cũng không được đưa cho ba con." Sau cùng Lâm Chi nói như vậy.

Bà đối với Mạnh Vĩ Quốc quả thực đã chán ghét đến tận tận cùng, chán ghét đến mức tất cả tiền tiêu vặt và tiền sinh hoạt của cô đều trực tiếp gửi đến thẻ của Lâm Ngữ Kinh, còn sợ Mạnh Vĩ Quốc động vào một phần tiền của cô.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy là vợ chồng mà cuối cùng có thể thành như vậy cũng rất thú vị đấy, gật gật đầu, nhớ ra đối phương không nhìn thấy, lại bổ sung một tiếng: "Dạ."

Mấy vấn đề khuôn mẫu chưa từng thay đổi đã hỏi xong, hai người lại trầm mặc, đều không nói gì.

Cuối cùng vẫn là Lâm Chi phá vỡ không khí ngột ngạt này, giọng nói của bà có chút dịu dàng hiếm thấy: "Tiểu Ngữ, không phải mẹ không muốn mang theo con, chẳng qua là —— "

"Con biết rồi, " Lâm Ngữ Kinh rất nhanh cắt ngang bà, nhìn thẳng vào bức tường già dối phức tạp, "Con biết rồi, con biết rõ rồi."

Lâm Ngữ Kinh vẫn cảm thấy, cô và Lâm Chi quan hệ tốt hơn một chút.

So với Mạnh Vĩ Quốc, cô từ nhỏ đã thích Lâm Chi hơn.

Không biết có phải giữa ba và mẹ vẫn có vài điểm khác nhau hay không, Mạnh Vĩ Quốc đối với cô cơ hồ là chẳng buồn quan tâm, mà Lâm Chi, tuy rằng thái độ lạnh nhạt, nhưng bà có quan tâm cô đấy.

Cũng sẽ hỏi thành tích của cô, hỏi học tập của cô, Lâm Ngữ Kinh tới tận bây giờ vẫn không nghĩ tới Lâm Chi sẽ không cần cô.

Không phải mẹ không cần con, vậy thì vì cái gì.

Chẳng qua là mẹ có nhiều chuyện cần xử lý hơn, chẳng qua là công việc của mẹ luôn bẽ bộn, chẳng qua là có rất nhiều chuyện, trong lòng mẹ đều xếp phía trước con.

Chẳng qua vì con không quan trọng, chẳng qua vì mẹ không yêu con.

Lâm Ngữ Kinh một chút cũng không muốn biết, nội dung đằng sau "chẳng qua là" là cái gì.

Một từ "Chẳng qua là" đã đủ rõ ràng rồi.

Hết chương 13.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hôm nay nằm mơ thấy mình đến một cửa hàng mua đồ, mua hai vật trang sức nhỏ, bỏ ra hai khối tiền.

Sau đó bắt đầu chuyển ghế ngồi ở đó cùng chủ tiệm trà giá, ép người ta giảm cho mình 50 xu, chủ tiệm sắp khóc rồi, nói thực sự không được.

Sau khi tình ngu chính mình cũng rất mờ mịt, cái gì thế này, thế này chẳng phải là thổ phi sao.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Mẹ nó, chẳng lẽ đây chính là cảm giác động tâm

Lúc Lâm Ngữ Kinh ra ngoài là hoàng hôn, thời điểm gặp ma.

Nhật Bản có một truyền thuyết, vào thời xa xưa, mọi người tin vào Âm Dương Ngũ Hành, yêu ma luôn hiển hiện vào thời khắc ngày đêm giao nhau, nhân loại đi trên đường đến tốt cùng vẫn không thể phân rõ là người hay yêu, vì vậy hoàng hôn được gọi là thời điểm gặp ma.

Điện cổ này vẫn là Trình Dật nói cho cô, khi đó ba người bọn họ, trốn tiết tự học tối lên sân thượng trường hóng gió, đúng lúc hoàng hôn, trên đỉnh đầu ngập tràn mây đỏ, bầu trời bị mảng lớn mảng lớn đốt cho đỏ rực.

Khi đó Trình Dật hạ thấp cổ họng: "Cậu đi trên đường, đến cuối cùng cũng sẽ không phân biệt nổi người cậu vừa lướt qua là con người hay là yêu quái già thành, vì vậy nếu có người gọi tên cậu vào thời điểm này, cậu ngàn vạn lần không được đáp lại, đáp một tiếng, hồn liền bị câu đi, nếu có người đi tới trước mặt cậu, cậu phải hỏi hẩn, "Giọng cậu ta trong vắt, "Người đến từ phương nào?"

Lục Gia Hành lúc ấy đang ngồi sát bên cạnh: "Trình Dật."

"Hửm?" Trình Dật lên tiếng.

Lâm Ngữ Kinh: "Trình Dật."

"Hửm?"

Lục Gia Hành: "Trình Dật."

Trình Dật ù ù cạc cạc: "Hửm? Không phải hai cậu bị gì chứ?"

Lục Gia Hành chịu hết nổi chỉ vào cậu ta: "Cậu thông minh thế này, sau này cũng đừng ra ngoài vào giờ đấy, hồn sẽ bị câu đến mấy chục lần mất."

Lâm Ngữ Kinh bên cạnh cười đến không chịu nổi.

Lâm Ngữ Kinh đi qua từng công hoa viên một, khoe môi vô thức cong cong.

Lúc cô đi không hề nói với ai, cũng chỉ có vài nhà biết rõ, chuyện của Lâm gia không bao lâu sau Trình Dật và Lục Gia Hành cũng biết cả rồi, ngày thứ hai đến thành phố A, Trình Dật liền giáng một cú điện thoại tới đây mắng cho cô một trận, lời lẽ đa dạng phức tạp trôi chảy đến độ không lặp nhau.

Lâm Ngữ Kinh khi đó cũng không nói gì, chỉ cười, cười xong Trình Dật đầu bên kia đột nhiên trầm mặc, thiếu niên luôn luôn om sòm như động cơ vĩnh cửu không ngừng bép bép bép đã trầm mặc ít nhất hai phút, mới khàn cuồng họng gọi cô một tiếng: "A Hành phát cầu rồi này, Kinh Ngư tiểu muội, ở bên kia bị ai bắt nạt thì nói với Trình ca ca và Lục ca ca của em đây, các anh trai đánh máy bay phóng đến báo thù cho em, thần căn sát thần, ai cũng không ngăn được."

Lâm Ngữ Kinh cười đến cay cay mắt: "Ai là Kinh Ngư tiểu muội, cút nhanh lên."

Trên đường phố ngựa xe như nước, ô tô bíp còi mông mông lung lung, mơ hồ có ai kêu tên của cô, kéo cô từ hồi ức ra ngoài.

Lâm Ngữ Kinh hồi phục tinh thần, thanh âm kia lại vang một tiếng, cô ngo ngẩn hai giây, ngẩng đầu thoáng nhìn qua bầu trời đỏ rực, không biết vì sao chợt nhớ tới câu nói mười phần thiếu não kia của Trình Dật "Có người gọi cậu ngàn vạn lần không được đáp lại, nếu không hồn cậu sẽ bị câu đi".

Không đợi cô kịp phản ứng, bà vai đã bị người ta vỗ một cái.

Lâm Ngữ Kinh quay đầu lại.

Vương Nhất Dương và một nam sinh đứng đằng sau lưng cô, tay Vương Nhất Dương xách túi, cười he he nhìn cô, nam sinh kia Lâm Ngữ Kinh không biết, vừa liếc nhìn, mới nhận ra có hơi quen mắt.

Là trước kia có một lần ở sân bóng rổ, cái người ngồi trên quả bóng rổ nói chuyện với Thẩm Quyên, Lý Lâm nói là bạn học cũ của Thẩm Quyên.

Vương Nhất Dương coi bỏ đồng phục, lại đổi sang thường phục là đuôi sam bản phong cách hợp rơ với băng phải anh em, tiếc rằng khuôn mặt lại trắng trắng mềm mềm, đầu tóc còn mới được sửa thành kiểu đậm chất học sinh, thoát nhìn giống thiếu niên cao trung thời kỳ phản nghịch hơn.

Thiếu niên cao trung cười hi hi nhìn cô: "Ngữ Kinh tỷ tỷ, trùng hợp thật nha," Cậu ta rất đặc ý, xoay đầu nhìn về phía thiếu niên Bóng rổ, "Tôi nói đúng rồi nha, cậu còn không tin."

Hà Tùng Nam liếc mắt khinh bỉ, trong lòng tự nhủ tôi không tin hồi nào, tôi đây, chỉ mới thấy bóng lưng, đã quay lại nhìn thêm vài lần rồi, tôi cũng nhận ra đấy biết không?

Hắn không thèm chấp nhặt với tên nhóc ranh này, rất già dối võ võ tay: "Dương của tôi giỏi quá, Dương của tôi cừ nhất."

Vương Nhất Dương rất hưởng thụ, vui vẻ nghiêng đầu lại: "Tỷ tỷ, đi xăm mình? Quyết định hình xong rồi hả?"

Lâm Ngữ Kinh: "A?"

Cô ngẩng đầu nhìn lướt qua, mới phát hiện từ hướng này đi tới trước, quả đúng là studio xăm hình đó của Thẩm Quyên.

Cô vừa định giải thích, cô chỉ tùy tiện tản bộ thôi, Vương Nhất Dương đã nói: "Có điều hôm nay không thích hợp lắm, trong tiệm không nhận việc nữa, chúng tớ ăn lẩu."

Lâm Ngữ Kinh cúi đầu liếc qua hai túi nilong trong tay cậu ta, đại khái chính là loại lẩu nhà làm, còn chưa nghĩ ra phải nói gì, liền nghe thấy Vương Nhất Dương đặc biệt nhiệt tình nói: "Cùng đi chứ? Mọi người đều quen cả rồi."

"..."

Lâm Ngữ Kinh không biết Vương Nhất Dương tính thế nào mà ra kết luận "Mọi người đều quen cả rồi" đó, cô với Vương Nhất Dương chỉ mới gặp mặt có ba lần cộng với giao tình một buổi chiều, nhưng người trước giờ đã tự nhiên đến trình độ đỉnh cao, cậu ta cứ thế chỉ dùng một cái tay đã đếm xong mấy giờ ở chung thành một đáp án lớn gấp mấy lần, làm như Lâm Ngữ Kinh là bạn thân nhiều năm của cậu ta.

Lâm Ngữ Kinh đang nghĩ xem từ chối thế nào.

Hà Tùng Nam bên cạnh cười tủm tỉm nhìn cô: "Lát nữa tiểu học muội có hẹn không? Không thì đến đây đi, " hắn bày vẽ mặt người từng trải, "Ngày nghỉ, là thứ xa xỉ cỡ nào chứ, chờ em đến tuổi anh đây, sẽ biết rõ khoảng thời gian nghỉ ngơi để cùng bạn học ăn bữa lẩu thể này quý giá nhường nào."

"Giờ này sang năm, em sẽ phải ngồi trong lớp múa bút thành văn mà làm đề." Hà Tùng Nam đau khổ nói.

"..."

Vậy xin hỏi sao bây giờ anh không ở trong phòng học múa bút thành văn làm đề, mà lại chạy đến đây ăn lẩu thế?

*

Vương Nhất Dương này, tuy rằng trước giờ tự nhiên cộng thêm chút dằn, nhưng thật ra cũng không phải là người giỏi giao thiệp.

Cậu ta nhiệt tình mời Lâm Ngữ Kinh, kỳ thật là hoàn toàn do chính Hà Tùng Nam giật dây, cậu ta chỉ nói câu "Ờ, cậu nhìn em gái đằng trước kia, có hơi giống một bạn học mới của tôi."

Hà Tùng Nam liền ngẩng đầu theo, tiếp đó cả người đều rực cháy.

Bạn cùng bàn nhỏ của Quyên gia.

Chân vừa dài vừa mịn, Nữ Vương đại nhân tính khí vô cùng kiên cường.

Hà Tùng Nam như được bơm máu gà rút điện thoại ra ngay giữa đám đông ùng ùng gõ chữ: [Các huynh đệ, mang một em gái đến nha, hoan nghênh không đây.]

Tường Hàn hồi âm trước nhất: [Mang đi, cậu mang em gái đến chẳng phải là chuyện bình thường sao, cậu còn hỏi gì nữa?]

Tường Hàn: [Đề cô gái nhỏ đến, cậu đừng đến, anh em chăm sóc giúp cậu, cậu yên tâm đi, sau này em dâu của tôi sẽ thành chị dâu của cậu.]

(*) Chú thích (có thể thừa thãi): Hiểu thế này, em dâu của Tường Hàn là vợ của Hà Tùng Nam, ý là chỉ em gái cậu ta dẫn đến. Bạn nhỏ Tường Hàn không chỉ tường nhằm "cô gái nhỏ" là người yêu Hà Tùng Nam mà còn định hót tay trên.

Hà Tùng Nam cười đến vô cùng bi ối: [Đừng nha, không là em gái của tôi đâu đấy, cậu mà muốn chiều cố thật coi chừng bị lột da.]

Tường Hàn: [?]

Hà Tùng Nam: [Của Quyên gia đấy.]

"..."

Thuốc lá trong miệng Tường Hàn thiếu chút nữa rơi mất, vỗ bàn ùng ùng, rống cổ hét: "Quyên gia!!!"

Thẩm Quyên ở phòng trong vẽ, không đáp lại cậu ta.

Tường Hàn: "Thẩm Quyên! Hà Tùng Nam nói vừa nãy đã gặp được vợ cậu!!!"

Phòng trong không một tiếng động.

Hà Tùng Nam nói Tường Hàn đương nhiên không tin, nhưng như vậy cũng không ảnh hưởng đến việc cậu ta cọt nhả một cú, cậu ta cười sảng sặc dụi tắt thuốc lá, từ trên ghế salon đứng dậy chạy đến cửa phòng trong, tựa trên khung cửa nhìn cậu: "Lão Thẩm, cậu thẳng thắn để được khoan hồng nào, Ran Asakawa* hay Aoi Yu**?"

(*) Nữ diễn viên đóng AV người Nhật, số lượng AV bán ra của cô đã đạt kỉ lục Guinness.

(**) Một nữ diễn viên người Nhật.

Chú thích (có thể thừa thải): Hai nữ diễn viên này một người là phong cách gợi cảm quyền rũ (Ran Asakawa), một người là kiểu ngây thơ đáng yêu. Nên có thể hiểu là Tường Hàn đang hỏi "vợ" của ngài Quyện gia đây thuộc thể loại nào.

Thẩm Quyện ngồi dưới đất đưa lưng về phía cửa, tay cầm bút máy đang vẽ trên bảng phác thảo, thuận miệng nói: "Ozawa Alice* đi."

Tường Hàn ghen một cục: "Quyện gia, phiền cậu tôn kính với nữ thần của tôi một chút, " Cậu ta nghiêm túc nói, "Người ta tên Maria, Ozawa Maria*, mẹ nó không phải tên Alice."

(*) Lại là 2 nữ diễn viên AV, Ozawa Maria chuyên đóng loại AV khẩu vị nặng.

"Không phải đều giống nhau à." Thẩm Quyện không ngẩng đầu, ngòi bút điểm trên giấy hai cái, tiếp tục vẽ.

"Giống nhau ở đâu? Cậu nói cho tôi nghe giống nhau ở đâu?" Tường Hàn chân thành nói, "Cậu có thể giống một thiếu niên bình thường như đám bọn tôi, hiểu rõ một chút về giáo dục giới tính vỡ lòng không?"

Thẩm Quyện tiện tay tóm một cái gối tựa ném qua: "Mau cút đi."

*

Lâm Ngữ Kinh cũng không biết vì sao mình lại thật sự cùng bọn Vương Nhất Dương chạy đến cửa studio xăm hình vô danh này.

Có thể là vì cô vừa nhận điện thoại của Lâm Chi xong, gấp gáp cần một ít loại náo nhiệt này, loại chuyện có thể khiến cô thay đổi lực chú ý, thêm nữa Hà Tùng Nam và Vương Nhất Dương thật sự là nhiệt tình quá mức, kiểu nhiệt tình khẩn thiết này thậm chí làm Lâm Ngữ Kinh thấy hai người họ giống như bán hàng đa cấp vậy, Lâm Ngữ Kinh có loại cảm giác nếu như cô cự tuyệt lần nữa, Vương Nhất Dương sẽ ôm chân cô ngồi dưới đất khóc mất.

Studio vẫn như cũ, sân nhỏ lớn cỡ bàn tay, cây cỏ bên trong rậm rạp hỗn loạn không ai chăm sóc, cửa khép, mơ hồ nghe được một vài âm thanh từ trong truyền ra.

Hà Tùng Nam đẩy cửa ra, Lâm Ngữ Kinh đi vào.

Bên trong không có gì khác so với lần trước cô thấy, gian phòng được phân chia khu vực rất rõ ràng, trên ghế sofa chất đầy ôm gối, một phía khác là hai bàn gỗ dài chất đầy hình vẽ, bên cạnh có một máy tính, lại nhìn vào hai cánh cửa sắt bên, Lâm Ngữ Kinh đoán là phòng xăm hình với phòng vệ sinh gì đó.

Lâm Ngữ Kinh vừa bước đến, Tường Hàn liền ngậy ngấn cả người: "Tiểu tiên nữ?"

Tiểu tiên nữ chớp mắt mấy cái, hơi không được tự nhiên giơ tay lên: "... Hey?"

Giống y chang lúc bọn họ mới gặp.

Nhớ lại tình cảnh, thời gian đảo ngược, Tường Hàn cảm giác tim mình như bị một ngàn đóa hoa đánh trúng.

Cậu ta rống cổ gào lên một tiếng về phía phòng trong: "Quyện gia! Đi ra tiếp khách!!!"

Lời thoại vẫn là câu kia, có điều Lâm Ngữ Kinh của lúc đó cảm thấy lúng túng, còn hiện tại không biết vì sao, đột nhiên rất muốn cười.

Lần này trái lại không có phản ứng gì gồng gồng gì, chưa đến nửa phút, cánh cửa của phòng đầu tiên mở ra, Thẩm Quyện đi từ trong ra, cậu mặc áo T-shirt màu trắng, bên trên không có hình vẽ gì, một bên tai đeo tai nghe, sợi tai nghe bên kia cong cong lượn lượn rơi trước ngực.

Cậu ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh, dừng một chút ở cửa ra vào, khẽ nhướn mày rồi hạ mày.

Hà Tùng Nam cười đến vô cùng hồn nhiên: "Trên đường gặp bạn cùng bàn của cậu, Quyện gia, tương phùng chính là duyên."

"..."

Không biết vì điều gì, Lâm Ngữ Kinh chợt nhớ tới Trình Dật - kẻ thường xuyên bày ra kiểu biểu cảm giả dạn, từng trưng hoa mẫu đơn đỏ thắm đóa to bông lớn chung quanh hai ly rượu đỏ, phía trên in chữ màu sắc rực rỡ, "Tương phùng chính là duyên, vì hữu nghị cạn ly nào bằng hữu của tôi".

Trong sân nhỏ dựng cái bàn lớn, trên bếp điện từ đặt một nồi lẩu, vị cay đồ lòng tươi ngon bên trong khiến tuyến nước bọt của người xem bắt đầu sùng sục nổi dậy. Bọn Hà Tùng Nam để hết những nguyên liệu nấu ăn mới mua lên trên bàn, Lâm Ngữ Kinh đi rửa tay, cô vừa vào toilet, Tường Hàn liền vèo vèo chạy ào tới đây, chạy đến bên cạnh Thẩm Quyện: "Quyện gia, cô ấy vừa chào tôi đấy, cậu trông thấy không?"

Thẩm Quyện bật nắp lon coca: "Không."

"Đúng, cậu còn chưa có đi ra, " Tường Hàn nói, "Quá thuần khiết rồi, chọc cho tôi run sợ."

Thẩm Quyện ngẩng đầu, nhìn cậu ta.

Về mặt này Hà Tùng Nam quá quen thuộc.

Một tuần trước, hắn cũng là vì bỏ qua cái biểu cảm chăm chăm tường như không có gì như thế, mà dẫn đến chuyện mộng bị đập rơi khỏi bóng rổ, đến giờ xương cụt vẫn còn mơ hồ đau.

Hà Tùng Nam cảm giác bản thân có lẽ đã mang "căn" bệnh, trời mây trời mưa gì đó mộng sẽ đau.

Hắn nhìn Tường Hàn một cái, người này còn hoàn toàn chưa ý thức được nguy hiểm đến gần, đang ôm ngực về mặt rúng động: "Mẹ nó, chẳng lẽ đây chính là cảm giác động tâm?"

Hà Tùng Nam quyết định cứu anh em một mạng, mắt nhìn cửa phòng vệ sinh đóng chặt, đề thấp âm thanh: "Cậu động tâm cái rắm ấy."

"Đó là bạn cùng bàn của Quyên giả, " Hà Tùng Nam chỉ vào cậu ta, "Không phải bạn cùng bàn của cậu."

"..."

Tướng Hàn rất mờ mịt: "Không đúng, phải là bạn cùng bàn của tôi thì tôi mới được động tâm sao?"

Hà Tùng Nam còn chưa kịp nói, cửa nhà vệ sinh mở, Lâm Ngữ Kinh đi từ trong ra, chủ đề kết thúc.

*

Bá chủ trường học Thẩm Quyên này, tuy rằng nghe trong truyền thuyết tương đối khiến người ta kinh hồn bạt vía, nhưng trong khoảng thời gian chung đụng này, thật sự không giống một phần tử bạo lực không biết tốt xấu thiếu chút nữa đánh chết bạn cùng bàn.

Nhất là sau chuyện giấy xác nhận đó, Lâm Ngữ Kinh tạm thời phân cậu ta đến hàng ngũ người tốt.

Hơn nữa, người này cũng không có loại bạn kiêu căng tàn bạo quái gở, bạn cậu ta đúng là rất nhiều đó, nhưng mỗi người đều vô cùng ý tứ, ăn lẩu khí thể ngất trời, không có một giây tê nhạt.

Thẩm Quyên nói không nhiều lắm, ngẫu nhiên nói hai câu, phần lớn thời gian đều là ăn không nhanh không chậm.

Bọn thiếu niên trung học ăn lẩu, khẳng định không thể thiếu rượu, Tướng Hàn đẩy một thùng bia từ phòng trong ra, mỗi người một lon, phát đến Lâm Ngữ Kinh, cậu ta cười cười, thu lại: "Tiêu tiên nữ, lấy một lon?"

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt, không nhận lấy ngay, ngừng hai giây: "Tôi không giỏi lắm, chỉ một ly thôi."

Một đám con trai, người duy nhất được xem là quen biết cũng chỉ có mỗi Thẩm Quyên, mà cũng chỉ có thể nói là bạn học, chưa thể xem là bạn bè, Lâm Ngữ Kinh không có ý định uống rượu.

Cô vốn định làm một ly tô lòng là được rồi.

Đám Tướng Hàn toàn là đàn ông, bình thường đều quen thói thô lỗ, căn bản không nghĩ nhiều như vậy, con gái theo chân đám bọn họ còn không tính là quen biết, chưa từng bận tâm đến chuyện uống rượu gì đó, chỉ cảm thấy cô gái nhỏ muốn uống thì uống một ít, không muốn uống thì thôi, một ly cũng được.

Tướng Hàn mở rượu, vừa định cầm lấy cái ly không của Lâm Ngữ Kinh.

Thẩm Quyên bỗng nhiên đưa tay, nắm lấy thành ly xoay ngược lại, miệng ly chúc xuống, lấy ly của cô úp ngược xuống mặt bàn.

Tay kia cầm lon coca bên cạnh, ngón trỏ móc vào đai lon, một tiếng "Cùm cụp" nhỏ vang lên, khui ra, đặt ở trước mặt Lâm Ngữ Kinh: "Không thích hợp, coca đi."

Hết chương 14.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Anh trai giang hồ chu đáo dịu dàng:D

Gỗ bảng đen nói cái này xú, chương kế tiếp là V (chương VIP) rồi, ngày mai phát hồng bao cho mọi người.

Lần này sẽ không viết gì để quảng bá cho tác phẩm nữa, sợ các bạn thấy phiền, nếu thấy tác giả này ba hoa phản nghịch* đạo văn gì gì đó, thì nói một câu.

(*) Ý chỉ việc tác giả viết truyện có nội dung phản loạn, không hợp pháp.

Cám ơn các vị đã ủng hộ miếng cơm của lão đại đây!!! Ya! Ya! Yay!!!!!!

Sherry: Trốn chui gần 2 tuần, tui xin phép nhóm lên đăng chương rồi "chón" tiếp. Ahhihi, yêu mọi người <3 moah~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Vị thành niên

Vị thành niên

Thẩm Quyên vừa dứt lời, tất cả mọi người đều dờ ra, cánh tay Tướng Hàn vất vèo trên không trung, Hà Tùng Nam ngẩng đầu, miếng đậu hũ cá Vương Nhất Dương đang định cho vào miệng, "Bánh bạch" một tiếng rơi lại vào bát.

Hà Tùng Nam phản ứng đầu tiên, để đũa xuống, cười híp mắt: "Ai dà, sao lại không thích hợp, em gái đến ăn lẩu, uống một ly cho nóng người, đâu không có gì không được."

Thẩm Quyên liếc hắt một cái: "Vị thành niên."

"..."

Hà Tùng Nam lập tức bị chẹn họng, chỉ chỉ Vương Nhất Dương bên cạnh: "Tên này cũng vị thành niên."

Bạn học vị thành niên Vương Nhất Dương bị chỉ vào đang nhai đậu hũ cá, bụng lon bia lên, ừng ực ừng ực nốc hết một phần ba, sáng khoái đến hà ra một hơi.

Hà Tùng Nam sấp lại gần, cười híp mắt gõ gõ cái lon: "Sao bạn cùng bàn nhỏ của cậu lại không được?"

Thẩm Quyên đã nhìn ra, tên này chính là cố ý như vậy.

Cậu thả tay xuống, khẽ dựa người ra sau, hơi ngẩng đầu lên, nhướn mày nhìn hắt, không nói gì.

Hà Tùng Nam giờ cao hai tay: "Được, rồi rồi, không được thì không được, em nhỏ vị thành niên, em nhỏ uống coca."

Vương Nhất Dương say sưa xem trò vui, móng vuốt chỉ chỉ Hà Tùng Nam: "Anh Nam, em nói này anh thành thành thật thật ăn không được sao, sao cứ phải nhây thế, lần này anh có vui không"

Hà Tùng Nam vui, Vương Nhất Dương xem trò vui cũng rất vui vẻ.

Tường Hàn lại rất ngờ ngáo, cậu ta cảm thấy hình như có chỗ nào đó không thích hợp.

Kết bìa kia vốn chỉ còn một nửa, mấy người Hà Tùng Nam bọn họ quả thực chính là thùng rượu, bìa mà làm y như nước, uống xong non nửa thùng mà mặt không hề biến sắc, chia xong mấy lon cuối đã hơn tám giờ.

Trong nôi đã không gì nữa rồi, Lâm Ngữ Kinh ngẫu nhiên gặp được chút rau quả ăn, vừa ăn vừa nghe bọn họ nói chuyện phiếm.

Con trai tám chuyện trên trời không hề giống con gái, kỳ thật Lâm Ngữ Kinh đã sớm quen, cô không có bạn phái nữ đặc biệt thân thiết gì đó, trước kia đi ra ngoài cùng bọn Lục Gia Hành và Trình Dật cũng là nghe một đám nam sinh bọn họ ngồi xúm lại trò chuyện, con trai tuổi này, trò chuyện đều là về chơi, đi chơi, đấu bóng, con gái, thì thoảng lan sang mấy chuyện đời trụy, cơ bản đều giống nhau.

Trời đã hoàn toàn tối, trong sân nhỏ treo không ít đèn dây, đèn ngoài hiên công cũng bật lên, ánh sáng mờ nhạt lại sáng bừng.

Trong con hẻm chỗ studio xăm hình, nơi khoảng sân nhỏ lớn cỡ bàn tay, lầu cay ừng ực ừng ực bốc hơi nóng, những thiếu niên trẻ trung mà sôi nổi tại thành phố lạ lắm sống động này, từng chút từng chút một mờ ra trước mắt cô, loại cảm giác nồng nhiệt hăng hái kỳ lạ.

Đám Vương Nhất Dương đang tán gẫu đến cao hứng, nhìn thấy mới tám giờ, chuẩn bị đi mua bìa tiếp, Hà Tùng Nam không nói hai lời, túm ngay lấy Vương Nhất Dương và Tường Hàn kéo ra ngoài: "Đi nào anh em, đi mua bìa."

Ra khỏi cửa còn ngoảnh đầu đưa mắt nhìn Thẩm Quyên, ánh mắt rất hàm súc: "Quyên gia, giữ nhà nha."

Lâm Ngữ Kinh còn đang nhai một cọng cải xanh, lần nữa ngẩng đầu liền không thấy đám thiếu niên ồn ào đâu hết, sân nhỏ trong phút chốc hoàn toàn tĩnh mịch.

Thẩm Quyên yên tĩnh ngồi bên cạnh, dựa vào ghế, tay mân mê cái ly không mà Lâm Ngữ Kinh chưa hề dùng đến.

Phát giác được tầm mắt của cô, cậu ngẩng đầu: "Ăn no rồi?"

Nãy giờ cậu im lặng suốt, vừa lên tiếng, âm thanh có hơi khàn, bị đêm tối và ánh đèn mờ đi một tầng, mang theo chút cảm xúc kì dị.

Lâm Ngữ Kinh gật gật đầu, ánh mắt rơi vào bàn tay cầm ly của cậu, tay cậu nhìn rất đẹp, ngón tay rất dài, đầu ngón tay vân về miệng ly, xương tay trên mu bàn tay hơi nhô lên, thoát nhìn thon gầy hữu lực.

Cô chợt nhớ tới thiếu niên bất lầy ly của cô vừa nãy, dáng vẻ lúc cầm lấy lon coca kéo nắp ra, phóng tới trước mặt cô.

"Trong nhà có gác công không?" Thẩm Quyên đột nhiên hỏi.

"Hả?" Lâm Ngữ Kinh sững sốt xong, lắc đầu.

Thẩm Quyên dịch ghế ra sau: "Bọn họ không biết chơi đến khi nào, nếu cậu gấp thì nói, tôi đưa cậu về trước."

Lâm Ngữ Kinh không rõ đây có phải lệnh đuổi khách gì đó của cậu không.

Ăn no rồi thì đi nhanh lên, còn nán lại chỗ này làm gì? Hai chúng ta quen biết à?

Là ý tứ này sao?

Cô nhìn thời gian, tám giờ rưỡi, chậm rãi gật nhẹ đầu: "Chờ bọn họ về đã, đánh tiếng chào hỏi, hiện tại cũng không khuya lắm, tự tôi đi được."

Thẩm Quyên nhìn cô một cái, "Ừ" một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Com nước no nê, tuy rằng không uống rượu, nhưng mỗi ngày Lâm Ngữ Kinh cùng ăn com với Phó Minh Tu, thật sự là thể nghiệm quá thống khổ, cô cảm thấy cứ nuốt trôi nãi như vậy có thể cô sẽ bị bệnh dạ dày gì đó.

Đúng là rất lâu rồi chưa được ăn tối thư thái như này, lúc này có hơi buồn ngủ.

Cô đưa tay, tắt bếp điện tử vẫn còn sục sùng sục tỏa bong bóng, một tay nắm lại chống đỡ đầu, lười biếng mà nhìn chăm chăm tấm bảng gỗ khắc totem* treo trên cửa studio nhà cậu trong chốc lát: "Đây là tiệm của cậu sao?"

(*) Hay còn gọi là vật tổ, xuất phát từ chữ "totem" của Ấn Độ, là những biểu tượng để phân biệt nhóm này với nhóm khác, được người Anh-Điêng ở Bắc Mỹ coi như biểu tượng của một bộ tộc hoặc gia đình. (internet)

Ví dụ như những cái này (tên thì có vẻ lạ nhưng thực ra nó rất quen thuộc):

Thẩm Quyện giương mắt lên: "À, " ánh mắt cậu thâm trầm, tiếng cũng khàn khàn, "Xem là vậy đi, của cậu tôi đây."

Lâm Ngữ Kinh chú ý được, nhìn cậu một cái, thay đổi chủ đề: "Ồ..., xăm hình có phải rất lời không?"

"Cũng được, tôi kiếm được không nhiều lắm, lợi nhuận làm tiền sinh hoạt, " Cậu liếc cô một cái, "Muốn xăm?"

Lâm Ngữ Kinh ngẩn người, lắc đầu: "Nhìn đau."

Thẩm Quyện như cười mà không cười nhìn cô: "Chỗ cậu chọn không đau lắm đâu."

"..."

Lâm Ngữ Kinh phản ứng ba giây mới nhớ được chỗ cậu nói là chỗ nào, mặt không biểu cảm nhìn cậu, "Bạn học Thẩm, cậu bây giờ nói chuyện không thú vị gì cả."

Thẩm Quyện cong môi: "Được thôi."

"Vậy bình thường cậu cũng ở đây sao?" Lâm Ngữ Kinh hỏi.

"Ồ, " Thẩm Quyện dừng một chút, nói, "Chỗ này là nhà tôi."

Lâm Ngữ Kinh không nói gì nữa.

Mấy câu đó của Thẩm Quyện, thực sự đều quá thâm ý, làm cho người nghe không cách nào không nghĩ nhiều.

Nơi này ngoại trừ việc ở tại khu vực trung tâm thành phố thì mấy khác thật sự không tính là tốt, kiểu phòng cũ trong hẻm xưa này, sàn nhà bằng gỗ thoát nhìn đã sắp mục nát, giẫm lên kêu kéo kẹt kẹt, một tầng bảy tám hộ, diện tích mỗi hộ rất nhỏ, cách âm cực kém.

Hơn nữa là tiệm của cậu cậu ta, nhưng lại là nhà cậu.

Chỉ trong nháy mắt, não Lâm Ngữ Kinh bổ sung thêm vô số nội dung, từ một Thẩm Quyện bá chủ trường học tàn nhẫn cuồng bạo biến thành một người có chuyện cũ, một cậu nhóc đáng thương phải dùng lợi nhuận từ việc xăm hình của mình làm tiền sinh hoạt nuôi sống bản thân.

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt, chậm rãi kéo dài suy nghĩ, trong đầu hiện ra chuyện cũ nhỏ năm vạn chữ, nhin không được ngáp một cái.

Cô gái nhỏ trông rất buồn ngủ, ngáp một cái xong ánh mắt đã uơu ước, hơi đỏ, độ cong của đuôi mắt tăng lên, khóe mắt hơi cong, lông mi rũ rượi sụp xuống.

Cô hơi lạnh, cứ khe khẽ rụt cổ, ngón tay ôm cánh tay vô thức cọ xát.

Thẩm Quyện nhìn cô một lát, buông cái ly trong tay: "Vào trong đợi đi."

Đầu ngón tay Lâm Ngữ Kinh đã lạnh cóng rồi, vội vàng gật nhẹ đầu, đứng lên, theo sau cậu vào trong.

Cô ngồi xuống ghế sofa, Thẩm Quyện theo bên cạnh cầm tấm thảm đưa cho cô, Lâm Ngữ Kinh nói cảm ơn, nhận lấy giữ ra.

Thảm màu xám thẫm, lông tơ rất dày, cảm giác mềm mại, ấm áp.

Lâm Ngữ Kinh giờ lên cao năm giây, trong lòng thành kính mặc niệm ba tiếng.

Đây chính là thảm của lão đại.

Tấm thảm lão đại dùng để phủ đầu, vậy mà lại cho cô đắp.

Cô cẩn thận từng chút bung ra một góc, khoác lên cơ thể.

Trong phòng rất ấm, cả người Lâm Ngữ Kinh ngã vào trong ghế sofa, trong ngực ôm gối tựa, lại ngửa đầu ngáp thêm một cái.

Cô chợt phát hiện, trần nhà cũng được vẽ.

Trước Thần Điện là một Thiên Sư có đôi cánh dài đang nâng bó hoa tươi đẹp trong tay, trên vách đá thẳng đứng là ma quỷ cầm đinh ba đứng trên đồng xương người, dưới chân là nham thạch nóng chảy đỏ thẫm sôi sục.

Một nửa thiên đường, một nửa địa ngục.

Lâm Ngữ Kinh vốn định hỏi thử xem là ai vẽ, cô hơi ngẩng đầu lên, lại không thấy Thẩm Quyện ở đâu cả.

Có thể là ra ngoài ăn tiếp rồi, còn chưa no ư.

Cô ngheo đầu, dụi dụi mắt.

*

Thắm Quyên đi vào trong tìm cái cốc không, van máy lọc nước chưa bật, bên trong không có nước ấm, cậu tìm được ấm nước, đi đun ấm nước sôi.

Cậu tựa lên nóc tủ lạnh ở phòng bếp trong chốc lát, móc hộp thuốc lá từ trong túi áo, gỡ ra một điếu, ngậm lấy sờ tìm bật lửa.

Sờ được một nửa, nhìn thoáng ra bên ngoài.

Người trên ghế sofa bị che khuất hơn phân nửa, chỉ có thể nhìn thấy một đoạn tay rủ xuống mép ghế sofa.

Thắm Quyên mò mẫm cất lại bật lửa vào túi áo, điếu thuốc rút ra vút qua một bên.

Chưa tới vài phút nước đã sôi, Thắm Quyên rót một ly đem ra ngoài, Lâm Ngữ Kinh đã ngủ rồi.

Cô nghiêng người, cả cơ thể rúc lại trùng vào ghế sofa mềm mại cùng một đồng gối dựa, trong tay kéo kéo tấm thảm chỉ dám bung một góc, một góc đắp lên nửa cánh tay, nhìn trông hết sức đáng thương.

Thắm Quyên đặt ly nước trong tay lên bàn trà, đứng bên cạnh ghế sofa cúi đầu ngó một lát.

Do dự hết nửa ngày, cậu đưa tay, kéo tấm thảm lên trên, kéo qua ngực, bả vai ——

Ngoài cửa truyền đến tiếng nói cười huyền ảo của nam sinh, một giây sau, cửa bị đẩy ra: "Quyên gia —— Quyên a —— "

Tay Thắm Quyên run lên, thảm "soàn soạt" rớt xuống, vừa vịn che kín đầu Lâm Ngữ Kinh.

Hà Tùng Nam đẩy cửa tiến vào, nhìn một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi vào cơ thể người trên ghế sofa nơi góc khuất.

Thắm Quyên đứng bên cạnh ghế sofa, một tay còn đang giơ trên không trung, quay đầu nhìn cậu ta.

Trên ghế sofa phồng lên một cục, bị thảm màu xám thẫm che chặt kín từ đầu trở xuống, chỉ lộ ra tí tẹo đầu ngón tay trắng non buông xuống.

Hà Tùng Nam mù mờ: "Các cậu đã làm gì vậy, cậu trùm tiểu nữ vương lại làm gì? Tình thú mới?"

Thắm Quyên đề thấp cuống họng: "Câm miệng "

Hà Tùng Nam ngậm miệng, Thắm Quyên quay đầu nhìn thoáng qua một cục kia, dùng hai giây, đưa tay kéo mép tấm thảm xuống một chút.

Một khuôn mặt thiếu nữ nhỏ nhắn lộ ra, trong phòng chỉ bật hai ngọn đèn, ánh sáng rất yếu, cô gái hô hấp rất nhẹ, đều đều êm dịu, làn da trắng, lông mi cực dài rủ xuống, vừa đậm vừa dày.

Dưới mắt cô có một lớp quầng thâm, lông mày hơi nhíu, khi tỉnh còn chưa rõ ràng đến thế, lúc này an tĩnh lại, cả người đều lộ ra vẻ mệt mỏi nhàn nhạt, xem giống như rất lâu rồi chưa ngủ ngon.

Thắm Quyên thẳng người lên, mò lấy điều khiển từ xa từ đầu bên kia của ghế sofa, tắt hết hai ngọn đèn, trong phòng tối xuống, cậu đi tới cửa, hất hất cằm về phía Hà Tùng Nam: "Đi ra ngoài."

Hà Tùng Nam ngoan ngoãn đi ra ngoài, Thắm Quyên theo sau cậu ta, đóng cửa lại.

Bên ngoài Tường Hàn và Vương Nhất Dương đang ngồi tùm một chỗ kề vai sát cánh trò chuyện, Thắm Quyên ngồi xuống chỗ hai người, Hà Tùng Nam há to miệng: "Không phải chứ, lão Thắm..."

Thắm Quyên giương mắt: "Gi?"

Tường Hàn cũng ngẩng đầu lên: "Tiểu tiên nữ đi rồi?"

"Chưa, ngủ bên trong."

Tường Hàn gât gât đầu, nói: "Quyên gia, tôi nghe nói chuyện của cậu."

Thắm Quyên nghiêng đầu qua, kỳ thật chẳng biết cậu có chuyện gì.

Tường Hàn biểu cảm rất nghiêm túc: "Lúc trước tôi chỉ thuận miệng nói thôi, nếu cậu thật sự thích, anh em sẽ tuyệt đối không tranh giành với cậu, nhưng mà cậu cũng phải tranh đoạt hăng hái một chút chứ, chẳng hạn như hôm nay nè, cậu để người ta ngủ một mình trong đó ư? Thích thì phải vào ngủ cùng cô ấy chứ!"

Thắm Quyên buồn cười nhìn cậu, cái người này không hiểu sao mỗi ngày đều đút mấy thứ linh tinh vào đầu: "Cậu nghĩ sao mà cho ra cái kết luận này vậy."

Tường Hàn nói: "Nếu cậu không thích thì tại sao lại ngăn người ta uống rượu?"

Gió buổi tối quả là lạnh, lúc Thắm Quyên đi ra có mặc thêm chiếc áo khoác, cậu lấy từ túi áo ra hộp thuốc lá và cái bật lửa, rử mắt châm thuốc: "Hai chuyện khác nhau mà."

"Sao lại là hai chuyện khác nhau chứ?" Tường Hàn nói.

"Người ta là một cô gái nhỏ, cũng không quen với chúng ta, " Thẩm Quyên cắn thuốc lá, nhích ra sau, "Uống rượu cùng một đám con trai hoàn toàn xa lạ nhờ có chuyện gì xảy ra, không thích hợp."

"Ồ —— không quen ——" Hà Tùng Nam kéo dài giọng, ý vị sâu xa chăm chăm nhìn cậu, "Không quen rồi cũng sẽ quen đúng chứ, vậy quen thuộc rồi có thích hợp không?"

Thẩm Quyên nheo mắt, cười: "Không thích hợp, biến, đừng nghĩ."

*

Lâm Ngữ Kinh mơ một giấc mộng rất dài.

Lâu lắm rồi cô chưa mơ thấy giấc mộng mà mình nhớ rõ nội dung như thế này, sau khi chuyển chỗ chất lượng giấc ngủ luôn không tốt, trái lại là liên tục nằm mơ, chỉ là tình dục xong phần lớn đều sẽ không nhớ kỹ.

Giấc mộng nhớ được rõ ràng gần đây nhất vẫn ngày gặp Thẩm Quyên lần đầu đó, thiếu niên tay cầm máy xăm hình xăm cho cô cái đồng hồ dạ quang.

Lần này vẫn là cậu, ngón tay xinh đẹp cầm một ly thủy tinh, miệng ly lao xuống đập lên mặt bàn, âm thanh mông mông lung lung, như là truyền đến từ nơi rất xa: "Coca đi."

Lâm Ngữ Kinh lúc ấy thật ra muốn nói, cola cô chỉ uống Pepsi, cô không uống Coca Cola.

Mấy câu EQ thấp như vậy khẳng định không thể nói lúc ấy, vì vậy chỉ có thể nói trong mộng.

Quả nhiên, cô vừa nói xong Thẩm Quyên đã nổi quạu, Lâm Ngữ Kinh cảm thấy mình có thể sẽ trở thành bạn cùng bàn thứ hai thiếu chút nữa bị đánh chết, lúc trực tiếp mất mạng tại trận, cô tỉnh.

Lúc vừa mở mắt còn có một thoáng mờ mịt, bốn phía quá tối, cái gì cũng không thấy rõ. Lâm Ngữ Kinh chống người ngồi dậy, sờ đến thảm mềm mại, tưởng mình là đang nằm trên giường ở phòng ngủ, nhưng lại cảm thấy là lạ ở đâu đó.

Lúc đang hoảng hoảng hốt hốt, tinh thần chậm chạp, bỗng nghe thấy có người nói: "Tỉnh rồi?"

Tiếng của con trai, gần trong gang tấc, như là sát bên tai, trầm thấp, đi vào lỗ tai làm cả người chấn động, giật mình một cái.

Cô sợ tới mức thiếu chút nữa kêu ra tiếng, ý thức lơ mơ, thân thể cứng đờ, theo tiềm thức giờ tay hướng về phía âm thanh tung một cái tát.

Cùng lúc đó Thẩm Quyên mò đến tìm điều khiển từ xa, ấn mở đèn, dưới ánh đèn lơ mơ, Lâm Ngữ Kinh thấy khuôn mặt không chút biểu cảm của cậu.

Nhưng mà tay cô đã một đi không trở lại, Lâm Ngữ Kinh tròn to hai mắt, nghe thấy một tiếng "Chát" giòn giã vang lên, lòng bàn tay có xúc cảm ấm áp.

Mạnh mẽ chân thực mà quái cho cậu một cái tát.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Cậu làm sao thi đậu cao trung vậy

Cái tát lạnh lạnh lành lành này, đánh cho Thẩm Quyên tỉnh ngủ.

Cậu căn bản không ngờ rằng bản thân bị đánh, hoàn toàn không hề chuẩn bị, sức lực lần này không nhỏ, thậm chí khiến cho đầu cậu chéch sang một bên, tóc tai cũng theo đó bay qua.

"Mẹ kiếp?" Cậu buộc miệng thốt ra.

Thẩm Quyên nhớ đến thường ngày ở trong lớp, sau mỗi lần Lâm Ngữ Kinh bị chuông vào học đánh thức, đều cau mày, về mặt cau có ngẩng đầu, sau đó phải phát ngốc ít nhất năm ba phút mới có thể hồi phục tinh thần.

Cậu đột nhiên cảm thấy mình có chút may mắn khi chưa từng đánh thức cô, bằng không thì có lẽ lúc cậu mở mắt ra, thứ đập vào mặt cậu chính là hai cái tát.

Hóa khí lúc rời giường của nha đầu này thật sự có hơi lớn.

Cậu xoay đầu lại.

Lâm Ngữ Kinh hoàn toàn ngây dại, miệng khê há to, chỉ như thế nhìn cậu.

Thẩm Quyên cũng nhìn cô, đôi mắt màu đen sâu thẳm, không nhìn ra tâm trạng.

Năm giây sau, "Phụt" một tiếng, Lâm Ngữ Kinh phá vỡ trạng thái.

Cô không nhìn được, bắt đầu cười.

Ban đầu kiềm nén một tiếng, về sau cô nhìn không nổi, ôm gối tựa ở trong ghế sofa cười đến bật tới bật lui.

Cô vừa tỉnh ngủ, không phải loại giấc ngủ nằm bò trong lớp ngắn ngủi như lúc thường, cô đem ghế sofa làm giường một giấc thật sâu, cả người đằng sau đều vắt ngang qua. Lúc này được thăm quần khắp người, trong lòng còn ôm cái gối, đôi mắt cong lên, sáng ngời.

Tóc bị ép đến có phần loạn, cả người thoát nhìn rất mềm mại.

"Thật xin lỗi, " Lâm Ngữ Kinh cười nói, "Thật xin lỗi, tôi chưa kịp phản ứng, vừa này tiếng của cậu quá gần."

Thẩm Quyên chỉ thấy tức giận đến phải bật cười.

Lá gan của cô gái nhỏ này cũng khá lớn đấy.

Cậu tựa vào ghế sofa, nhìn thiếu nữ vẫn còn phồng má nhìn cười rất vất vả, lửa giận đều không thể phát ra được, có chút bất đắc dĩ: "Được rồi, buồn cười như vậy sao?"

"Không có, không buồn cười chút nào, " Lâm Ngữ Kinh xoa xoa khuôn mặt cười đến phát mòi, ngoan ngoãn nhìn cậu, "Thật xin lỗi, tôi thật sự không cố ý, cậu đừng nóng giận."

"Tôi biết rồi, không tức giận." Thẩm Quyên thật sự bất đắc dĩ.

Cảnh báo giải trừ, Lâm Ngữ Kinh hắng giọng một cái, kéo tấm thảm trên người xuống, chậm rãi xếp lại: "Ánh mắt vừa này của cậu khủng khiếp thật đấy, tôi cứ tưởng một giây sau cậu sẽ đánh tôi, người tát cậu lần trước có phải đã không còn trên thế giới này nữa không?"

Thẩm Quyên đưa tay, ngón cái cọ một cái lên khóe miệng còn hơi run: "Người tát tôi lần trước còn chưa ra đời, cậu là người đầu tiên."

Cậu làm động tác này có phần soái, mang theo chút vô lại và gọi cảm một cách thờ ơ, vô cùng câu người.

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt nhìn cậu, "Địch" một tiếng, lắc đầu.

Thẩm Quyên không chú ý, đứng dậy nhìn cô đem tấm thảm đã gấp xong để qua một bên: "Trễ lắm rồi, tiễn cậu?"

Lâm Ngữ Kinh cũng đứng dậy, cô lục điện thoại ra liếc nhanh qua thời gian, mười giờ rưỡi, cô ngủ hơn hai tiếng.

Giấc ngủ này thật là sâu, ngay cả cô đều có chút bất ngờ, dường như đã rất lâu rồi cô không ngủ sâu như thế này.

"Không cần, nhà tôi không xa." Lâm Ngữ Kinh tiện tay cào cào tóc, cắn dây su cột tóc, chuẩn bị buộc lại.

Thẩm Quyên nhìn chằm chằm vào dây su màu đen kia trong chốc lát, dời ánh mắt: "Gần đây?"

"Ừ, " Lâm Ngữ Kinh buộc tóc xong, vung vẩy đầu, "Bên cạnh."

Thẩm Quyên cũng không nhiều lời nữa, tiễn Lâm Ngữ Kinh ra tới cửa, cô gái nhỏ xoay người lại, phát phát tay với cậu: "Bạn cùng bàn, thứ hai gặp?"

Thẩm Quyên tựa vào trước cửa sắt màu đen, đám Tường Hân chẳng biết đi từ lúc nào rồi, chùm đèn dây nhỏ đều đã tắt, chỉ để lại một chiếc đèn hành lang lơ mờ, làm ngũ quan thiếu niên rơi xuống âm ảnh.

Cậu cong cong khóe môi, cười nhạt một cái: "Thứ hai gặp."

*

Thành phố này đầu tháng chín còn có ve kêu, độ chênh lệch nhiệt độ ngày đêm rất lớn, lúc Lâm Ngữ Kinh ra ngoài không có mặc áo khoác, lúc này nhìn không được chà xát cánh tay.

Cũng không phải là lạnh lắm, mà là kiểu âm ẩm kia đấy, cái rét do bị khí lạnh bao bọc làm người ta không nén nổi muốn run cả răng.

Đi ngang qua 7-11, cô đi vào mua chút đồ ăn vặt, lần này đổi lại là Oden* thừa rất nhiều, có điều buổi tối cô đã ăn quá no, không mua nữa, chỉ rút cây kẹo cao su từ quầy thu ngân, vị việt quất, trà tiền xong bóc ra bỏ vào miệng.

*Bánh cá hằm (đã từng chú thích).

Lúc trở về đã gần mười một giờ, trong nhà vắng tanh như cũ, Lâm Ngữ Kinh lên lầu, vừa chuẩn bị về phòng, cửa căn phòng cách vách đã mở ra.

Cô ngẩn người, vừa định chào hỏi, Phó Minh Tu đã không cảm xúc xoay người rời đi.

Lâm Ngữ Kinh cũng quay người, mở cửa chuẩn bị vào phòng, Phó Minh Tu bỗng nhiên mở miệng nói: "Sau này cô có thể yên lặng một chút được không vậy?"

Lâm Ngữ Kinh xoay đầu lại, Phó Minh Tu đứng ở đầu bậc thang, cau mày nhìn cô: "Mấy giờ rồi? Cô không ngủ thì người khác cũng không ngủ chắc? Cô về muộn như vậy khiến tôi rất phiền."

"..."

Lâm Ngữ Kinh xem tí nữa là bật cười, cái nhà cách âm mỗi phòng một cửa này của anh ta, cô có đứng ở cửa nhà chửi ầm lên thì thứ đàn như anh ta chắc cũng không nghe thấy, âm thanh lên lầu của cô có thể lớn được bao nhiêu.

Lí do sứt sọc như vậy, trên mặt còn viết đầy "Tao chính là đang làm mày khó chịu đấy, đến đây cãi nhau với tao đi", Lâm Ngữ Kinh chắc chắn sẽ không ầm ĩ với anh ta, cô rất hiểu chuyện gạt nhẹ đầu: "Em biết rồi, ngày mai em mua cho anh cái bịt tai nhé."

"..."

Phó Minh Tu: "Cái gì?"

Lâm Ngữ Kinh liếc mắt nhìn anh ta: "Anh không phải ngại ồn ào sao, cách âm tốt như vậy mà cũng không dùng được, vậy kết hợp thêm với bịt tai đi."

Phó Minh Tu xoay người lại, tiến tới trước hai bước, cúi đầu nhìn cô, biểu cảm âm trầm: "Lâm Ngữ Kinh, tôi mặc kệ trước kia cô là cái loại gì, dù là loại đêm hôm về nhà còn không chịu ngủ, nếu như cô đã đến nhà của tôi, bây giờ là "em gái" tôi, thì dẹp bớt lại ngay cho tôi, bằng không tôi sẽ không chiều ý cô nữa."

Lâm Ngữ Kinh khoanh tay đứng ở đó, trông ngoan ngoãn đấy, đưa tay, lắc lắc túi đồ ăn vặt trong tay về phía anh ta.

Phó Minh Tu nhăn mày: "Làm gì đó?"

"Ăn, " Lâm Ngữ Kinh nói, "Này tôi đói bụng, ra ngoài mua chút đồ ăn vặt."

Phó Minh Tu "Phi" một tiếng: "Trong tủ lạnh không có à? Không ăn được hay là không uống được đây?"

"Có, có rất nhiều, " Lâm Ngữ Kinh nhìn anh ta, bình tĩnh nói, "Nhưng tôi không biết tất cả thứ kia là của ai, tôi không muốn hôm sau bị người ta nói sau lưng Lâm tiểu thư diễn trò không tốt gì cả, nửa đêm lên lút tùy tiện bôi tung đồ, cũng không hỏi là của ai."

Cô miễn cưỡng nhắc mắt lên: "Hoặc là bị người ta kéo tới trước mặt chất vấn vì sao không nói tiếng nào đã đồ của hắn ta, anh có thể không hiểu, nhưng phận ăn nhờ ở đậu, tôi phải chú ý."

Phó Minh Tu sững sờ ngay tại chỗ, hơn nửa ngày vẫn không nói một lời.

Lâm Ngữ Kinh cười ngọt ngào với anh ta một cái, nhai kẹo cao su thổi một cái bong bóng, một luồng hương việt quất: "Em về phòng đây, anh trai ngủ ngon."

*

Chú nhật trôi qua rất nhanh, sau khi Lâm Ngữ Kinh cùng Phó Minh Tu tiến hành một đoạn đối thoại không chút vui vẻ vào 11h nửa đêm tối thứ bảy thì không nói chuyện lẫn nhau nữa, tuy rằng mỗi lần ăn cơm con người này đều vụng trộm liếc mắt nhìn cô, nhưng đại khái là có đi Trương và người giúp việc cản trở, anh ta cũng không nói lời nào.

Lâm Ngữ Kinh liền xem như không nhìn thấy, cơm nước xong xuôi liền rút lui, nửa ánh mắt dư thừa cũng không có.

Sáng sớm thứ hai, lúc cô xuống tầng Phó Minh Tu đã ở dưới lầu rồi, hai người ăn sáng xong, Lâm Ngữ Kinh đi ra ngoài, Phó Minh Tu cũng đi theo ra.

Lão Lý quả nhiên không có ở đó, Lâm Ngữ Kinh đứng ở cửa ra vào, nhìn Phó Minh Tu một cái.

Tên con trai làm mặt lạnh, không nói tiếng nào, bỏ đi.

"..."

Lâm Ngữ Kinh thật sự không muốn chấp nhặt với anh ta, cũng không hiểu người sinh viên đại học năm 2 lớn hơn cô vài tuổi này vì có gì lại gây thơ như vậy.

Cô lườm một cái, băng qua vườn hoa đến cổng sân, đẩy cổng lớn ra đi lên phía trước.

Đi được một nửa, sau lưng bỗng có người ần ần cò ô tô, Phó Minh Tu lái xe dừng bên cạnh cô, cau mày, là biểu cảm anh ta thường bày ra: "Không phải đã nói hôm nay đi cùng tôi sao?"

"Không phải anh đi trước sao?"

"Tôi đi lái xe tới đây, " Phó Minh Tu cực kỳ bức bối, "Cô ở đây giận dữ với ai vậy?"

"..."

"Tôi thật sự không có, " Lâm Ngữ Kinh thờ dãi, "Tôi tưởng anh nhất thời đổi ý không muốn đưa tôi đi."

Phó Minh Tu hừ lạnh một tiếng: "Lên xe."

Lâm Ngữ Kinh cam chịu số phận, ngoan ngoãn bò vào.

Cô vốn cho rằng hai người sẽ lại triển tiếp một đoạn khẩu chiến gay gắt.

Kết quả đều không có, người đằng trước rất yên tĩnh, trên đường không nói một câu, chẳng qua là lông mày từ đầu tới cuối luôn nhíu chặt, không hề buông lỏng.

Nửa giờ sau, xe chạy đến một con phố phía trước Bát Trung, Lâm Ngữ Kinh vỗ vỗ ghế phó lái: "Chỉ đến đây thôi, tự tôi đi qua được rồi, không thì còn phải đi vòng."

Phó Minh Tu nhìn cô một cái, dừng xe ở ven đường, ngừng một chút, lớn giọng ho khan hai tiếng: "Uầy."

Lâm Ngữ Kinh vừa mở cửa xe, quay đầu, nghỉ hoặc nhìn anh ta.

"Đồ trong tủ lạnh, " Phó Minh Tu nhìn cô một cái, xoay đầu lại, "Đều có thể ăn, đừng để ý nhiều như vậy."

Lâm Ngữ Kinh ngáy ngơ cả người.

Phó Minh Tu vô cùng kiên nhẫn "Dạch" một tiếng, trừng mắt với cô: "Được rồi, tranh thủ thời gian xuống đi, cô nhìn mà không nhận ra phía trước đã kẹt kín đến cỡ nào rồi hả? Tôi không cần thời gian gấp rút đến trường chác?"

*

Mãi đến khi bước vào phòng học, Lâm Ngữ Kinh vẫn có phần không kịp phản ứng.

Tính cách tên Phó Minh Tu này kỳ thật rất dễ nhìn thấu, thẳng thắn thoải mái có tiền tình tình nóng nảy, kiêu ngạo, tự cao, cảm thấy trên cả thế giới mình là trâu bò nhất, mình là con kưng của Vũ Trụ, tất cả đồ bên người đều là của anh ta.

Vì vậy Lâm Ngữ Kinh tới, làm anh ta thấy khó chịu, làm anh ta cảm thấy nguy hiểm, gia đình của anh ta, đồ vật vốn có của anh ta, sau này có khả năng đều phải chia cho một người khác một nửa.

Tựa như dì Trương nói, Lâm Ngữ Kinh là tới chiếm gia sản đấy, đoạt lấy những vật vốn chỉ thuộc về Phó Minh Tu kia.

Anh ta chán ghét cô, Lâm Ngữ Kinh cảm thấy rất bình thường, dù rằng tiền nhà anh ta cô cũng chẳng hiếm lạ gì, chính cô cũng không phải không có tiền.

Cô vốn là cho là vậy đấy, nhưng hôm nay cô lại đột nhiên nhận ra rằng, người này hình như không giống với phân tích của cô lắm.

Lâm Ngữ Kinh như mộng du mà đi vào phòng học, bên cạnh trước sau như một không có người, Thẩm Quyên bình thường đều phải chờ tới tiết hai tiết ba mới đến được.

Lý Lâm ngồi phía sau ngó thấy cô đến mà như thấy sinh mệnh. Như ánh sáng, ánh mắt cũng sáng trưng: "Kinh Nhi, làm bài tập vật lý chưa?"

Lâm Ngữ Kinh "À" một tiếng, rút tập bài tập vật lý từ trong túi xách ra đưa cho cậu ta, tiện thể hỏi một câu: "Toán có cần không?"

"Cần cần, " Lý Lâm nhận lấy, cảm động đến xém giàn giụa nước mắt, cũng không ngẩng đầu lên mà múa bút thành văn: "Tớ mẹ nó thực sự quá cảm động, may mắn suốt đời đều dùng để gặp bạn bạn trước chu đáo như cậu, cậu là con áo là cha mẹ của tớ, là tính mạng của tớ. Ánh sáng cuộc đời."

Lý Lâm vào lúc Thẩm Quyên không có mặt vẫn nói được rất nhiều đấy, cái miệng kia tựa như máy ép hoa quả có thể ép được vô số lời bốn cọt, nhưng chỉ cần Thẩm Quyên đến một cái, lập tức cắt điện.

Lý Lâm bỏ sung bài tập, Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu câu được câu không trò chuyện với cậu, phần lớn thời gian là nghe Lý Lâm nói, Lý Lâm nháp một hộp trà hoa cúc: "Quả thật, tớ đã phục cậu rồi, cậu có thể không chút sợ hãi đối mặt với bá chủ trường học giết người không chớp mắt thế này, phần dũng khí và can đảm này khiến phạm nhân như tớ vô cùng bội phục."

Lâm Ngữ Kinh chống đỡ đầu, nhớ tới biểu cảm của thiếu niên sau khi bị quất một cái tát.

Lơ mơ, mịt mờ, kinh ngạc, và khó tin bóp lại cùng một chỗ, tóm lại vô cùng phức tạp, phức tạp đến mức cậu cũng quên phải tức giận.

Lâm Ngữ Kinh vốn tưởng mạng nhỏ của mình có lẽ phải chấm hết tại đó rồi.

Bá chủ trường học bị người ta tát một tát, còn là một đứa con gái, nếu cái này mà truyền ra anh trai giang hồ liệu có còn lăn lộn trong giang hồ được nữa không.

Lâm Ngữ Kinh quyết định tìm thời gian mời Thẩm Quyên ăn cơm trưa, trình trọng mà biểu đạt sự áy náy của mình.

Kết quả cô không đợi được người đến, mãi cho đến lúc giải lao giữa trưa, Thẩm Quyên cũng chưa đến.

Một mình Lâm Ngữ Kinh ăn cơm xong đi về, cần túi sữa bò ngọt lịm đi về hướng trường học, mới đi tới cổng trường học, một bóng người chạy như bay nhào tới.

Mạnh mẽ ập vào ngực cô.

Trường học này còn có kiểu ôm ấp yêu thương này sao?

Bịch sữa bò trong tay Lâm Ngữ Kinh xém tí nữa bị đánh rơi, lui về sau hai bước, trông thấy Tiểu Kẹo Đường lo lắng nhìn cô, biểu cảm thoát nhìn như sắp khóc.

Đồng phục của cô ấy nhăn nhúm nhúm, tóc cũng rối tung, trên quần áo và tóc đều có rất nhiều bụi phấn trắng, màu sắc rực rỡ, đủ sắc màu, diện tích rất lớn, rất dễ làm người khác chú ý, nhìn qua liền biết ngay là bị người ta cô ý bôi đi, khóe mắt còn có một mảng tím xanh, như là đụng phải chỗ nào.

Hai bên có rất nhiều học sinh nhìn cô.

Về mặt của Lâm Ngữ Kinh lạnh xuống: "Là ai làm, Dây Đò lần trước sao?"

Tiểu Kẹo Đường không nói lời nào, chỉ lắc đầu, đôi mắt đỏ ửng: "Các cậu ấy, tìm, tìm cậu, ở ngay dưới lầu cậu, cậu... cậu trước tiên đừng về."

Lâm Ngữ Kinh cười: "Tìm tôi? Vậy rất tốt, tôi khỏi tốn công đi tìm."

Cô nói xong liền đi về hướng lầu dạy học bên kia, Tiểu Kẹo Đường kéo cô, cô ấy bắt đầu khóc lên, thanh âm nghẹn ngào, toàn thân đều đang run lên: "Là chuyện của

tôi, cậu đừng đi, các cô ấy ghê lắm, rất nhiều người, tìm người... cậu đừng, đừng đi..."

Lâm Ngữ Kinh dừng lại nhìn cô ấy.

Cô là xấp xỉ một sáu mét tám, Tiểu Kẹo Đường lại rất thấp, vừa gầy vừa yếu ớt, thấp hơn cô một cái đầu, cô cúi đầu xuống, trông thấy bả vai run rẩy và đỉnh đầu rối tung của cô ấy.

Lâm Ngữ Kinh thờ dài, đưa tay sửa lại cổ áo giúp cô ấy: "Tuy rằng còn chưa biết cậu tên gì, nhưng mà tôi rất thích cậu."

Tiểu Kẹo Đường ngẩng đầu lên, trên mặt toàn là nước mắt, mũi khốc đến đỏ bừng, thoát nhìn hết sức chật vật.

Lâm Ngữ Kinh hơi cúi người, vỗ vỗ lên đỉnh đầu rối tung của cô ấy, nhẹ nói: "Người mà tôi thích không ai được phép bắt nạt."

Lâm Ngữ Kinh lôi Tiểu Kẹo Đường đi về phía lầu dạy học khối 11, xa xa đã nhìn thấy một đám người đứng dưới lầu, Tiểu Kẹo Đường nói với cô nhỏ Dây Đò kia tên là Lý Thi Kỳ, là người lúc này đang đứng chính giữa, đang nói chuyện với một cái nam sinh bên cạnh.

Lâm Ngữ Kinh nhìn sơ qua, khoảng bốn năm nữ sinh, một nam sinh, khoảng cách xa quá không nhìn rõ tướng mạo, chỉ có thể thấy là rất cao, rất cường tráng.

Các ả không biết Lâm Ngữ Kinh ở lớp nào, Tiểu Kẹo Đường lại nhất quyết không chịu nói, liền dứt khoát trực tiếp ở dưới lầu dạy học chờ cô, mặc dù Lâm Ngữ Kinh cũng không hiểu vì cớ gì không giải quyết cái chuyện vật này trực tiếp ngay lúc đó mà phải cách chút cuối tuần, mà phải để đến thứ hai mới tìm cô.

Bởi vì thứ hai có nghi thức kéo cờ sao? Trông có cảm giác nghi thức hơn sao?

Lý Thi Kỳ cũng trông thấy cô, cả đám đứng thẳng người, trong đó có một nam cao lớn vạm vỡ, tùy tiện khoác lên người bộ đồng phục, nhìn qua là biết không phải ở Bát Trung.

Lâm Ngữ Kinh đi tới, nhìn rõ được người nam kia liền nhếch miệng cười.

Cô cảm thấy thật thần kỳ, ở nơi này cô chỉ thấy mặt được tổng cộng có mấy người, vậy mà còn luôn được gặp lại.

Anh Bắp Chân.

Anh Bắp Chân ở cửa ra vào 7-11.

Anh Bắp Chân ở cửa ra vào 7-11 mà bị hai quyền của Thẩm Quyện động đến phun cả dịch dạ dày.

Đây cũng là một loại duyên phận.

Anh Bắp Chân có lẽ không nhận ra cô, dù sao ngày đó cô cũng chỉ là tám phong nền, người này có lẽ đã bị Thẩm Quyện nện cho ngu luôn rồi, cũng không thèm chú ý ai khác, bởi vì mặt của hắn ta vẫn rất chán.

Lâm Ngữ Kinh chuyển hướng sang Lý Thi Kỳ bên cạnh: "Tiểu tỷ tỷ, ý gì đây?"

Lý Thi Kỳ khoanh tay nhìn cô: "Cũng không có gì, anh của chị hôm nay rảnh rồi, chị dẫn anh đến chào hỏi với em," cô ả ghé sát lại nhìn cô, "Em quý xuống nói tiếng xin lỗi với chị, để chị đánh trả cú đánh kia, bọn chị chẳng qua là chào hỏi thể thôi."

"..."

Lâm Ngữ Kinh lại bắt đầu hoài nghi độ chân thật của ti lệ học lên ở Bát Trung rồi, thật muốn hỏi cô bé giảng hồ văn tương là mình học sinh lớp 8* một chút: Cậu làm sao thi đậu cao trung vậy?

(*) Nguyên văn là sơ trung nhị niên cấp, tương đương với lớp 8 ở bên mình.

Cô liếm liếm đôi môi, cười một cái, nói: "Thế này đi, tôi thấy chuyện này không có gì to tát, tôi có mấy phương pháp giải quyết, cậu nghe một chút xem, thấy được không nhé."

Thanh âm của cô rất mềm, mang theo ý cười, hoàn toàn không còn sự hung hăng lớn lối trong tiệm bún gạo ngày đó.

Lý Thi Kỳ cũng cười, vênh vào tự đắc nhìn cô, biểu cảm rất hả hê, cô ta cảm thấy cơn tức này của mình đã được xả ra rồi.

Nghỉ trưa trên thao trường có rất nhiều người, người hai bên đều đang ngóng qua bên này hóng hớt, Lâm Ngữ Kinh bẻ đầu ngón tay, ngón cái dựng thẳng lên: "Một, tôi đánh cậu một cái, cậu gọi tôi một tiếng ba ba, sau đó nói xin lỗi với bạn của tôi."

Ngón trỏ dựng thẳng lên: "Hai, tôi không đánh cậu, bản thân cậu tự giác một chút, gọi tôi một tiếng ba ba, sau đó nói xin lỗi với bạn của tôi."

Lâm Ngữ Kinh ôn hòa nhã nhặn nhìn cô ả, vô cùng dân chủ mà trung cầu ý kiến của ả: "Trước mắt tôi đây chỉ nghĩ ra hai cách giải quyết này, nếu cậu có cách khác thì chúng ta có thể thương lượng, nhưng phải thỏa mãn hai điều kiện phía sau."

Lý Thi Kỳ đoán chừng tới tận bây giờ cũng chưa từng gặp được người như vậy, vài giây sau mới kịp phản ứng, cô ta lớn lên trông để nhìn đấy, chắc là kiểu từng học vũ đạo, là dạng thiếu nữ có chút khí chất thời thượng.

Thiếu nữ thời thượng lúc này biểu cảm vô cùng vụn vặt, trông như hận không thể lập tức đem cô lột da: "Mày quả đúng là ti tiện đến sợ, mày thích bị đánh à?"

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu cười: "Tôi chưa bao giờ bị đánh, " ánh mắt cô cong cong, cười đến dịu dàng lại khiêu khích, "Tôi thích được người khác gọi là ba ba."

Hết chương 16.

Editor:

Ngoài lề: Lâm tỷ giàu quá QAQ

Bên lề:

Giải thích một chút về danh xưng, tui đặt hơi rối loạn, nhưng cơ bản là dựa vào tính cách và tình huống. Chẳng hạn như với mấy kiểu như Lý Lâm, "Cây lau nhà số hai",... thì xưng hô với Lâm tỷ là tớ - cậu, tuy đối với anh em lại là tôi - cậu, tao - mày (cách này có phần dân dã nên sẽ ít dùng, tùy trường hợp).... *lười viết tiếp*

À, còn một điều chắc các bạn hông để ý nhưng tui vẫn nói, có mấy chương tui gọi Phó Minh Tu và Hà Tùng Nam là "hắn" ở ngôi số 3 (lúc đó nổi hứng =.=) bây giờ đổi lại thành "anh ta" và "cậu ta" cho bớt đặc biệt nhé, mắc công có bạn lại hiểu nhầm thành nhân vật phản diện gì đó. (haha)

Ngoài lề tập 2:

Làm tới đoạn Lâm tỷ và Tiểu Kẹo Đường tui có cảm giác mình đang edit bách hợp +A+)...Là tui quá đen tối sao?! QwQ

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mong Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mẹ nó quần cũng mặc ngược

Câu "chưa bao giờ bị đánh" này là chém đấy, kỳ thật khi Lâm Ngữ Kinh còn bé đã bị đánh không ít.

Cô nhóc khi đó tuổi còn nhỏ, tính khí nóng nảy, mỗi ngày đều lạnh mặt ra, tính khí vừa ngang ngạnh vừa tệ hại, còn không ai quản thúc, như một tiểu nha đầu hoang dã, cả ngày coi mình là con trai, đi về nhà lúc nào cũng thương tích đầy người.

Lúc Lục Gia Hành và Trình Dật không có ở đây, cô một mình đánh nhau với một đám nhóc con, bị đè xuống đất cũng không khuất phục, tay chân đều không nhúc nhích được mà còn muốn cắn người, giống như một tiểu quái thú hóa rồng.

Một đứa trẻ tính cách vô cùng cứng rắn, so với hiện tại quả thực tưởng như hai người.

Lượng tích nhiều sẽ làm chất tăng vọt, đánh nhau cũng như vậy, bị đánh càng nhiều càng liên tục, cơ thể lại càng nhớ kỹ.

Sau khi Lâm Ngữ Kinh ý thức được bản thân thật sự là cha không thương mẹ không muốn, tính cách bắt đầu trở nên thay đổi, góc cạnh của cô ngày càng trở nên nhẵn nhụi. Cô từ một người đầy gai nhọn dần thu liễm thành bất động thanh sắc, lúc mười hai tuổi lại cùng Lục Gia Hành đi học judo một năm, từ đó về sau chỉ có cô đuổi theo đánh người khác là chính.

Về sau Lâm Ngữ Kinh rất hiếm khi xuất hiện, tất cả mọi người đã là học sinh trung học chín chắn, cũng không còn làm mấy chuyện đánh đánh giết giết kia nữa, bạo lực có thể giải quyết được vấn đề gì? Không có gì quan trọng hơn việc học, chỉ có học tập mới có thể làm cô cảm thấy vui vẻ.

Vì thế sau này đi cùng Lục Gia Hành và Trình Dật ra ngoài đánh nhau, Lâm Ngữ Kinh thường không quá tham gia náo nhiệt. Các thiếu niên mang theo nhiệt huyết tràn trề, thân thể khỏe mạnh trẻ trung chia phe nể nang chửi vật lộn với nhau, cô chỉ ngồi xôm bên cạnh niệm cổ văn cho bọn họ:

"Người khẩu kỹ* ngồi sau tấm bình phong, một bàn, một ghế, một quạt, một phù xích** mà thôi —— "

() Khẩu kỹ (kỹ thuật miệng): một loại tạp kỹ, dùng kỹ xảo của miệng để mà bắt chước các âm thanh khác. Câu cổ văn trên nằm trong quyển tân văn thời Thanh "Khẩu kỹ" xuất xứ từ tác phẩm 《Ngu Sơ Tân Chí 》 tác giả Lâm Tự Hoàn. Nội dung kể về một cuộc phô bày khẩu khí rất đặc sắc, có trong SGK Ngữ Văn ở Trung Quốc.*

(**) Phù xích là mình giữ nguyên từ Hán Việt, do mình không biết cái này trong tiếng Việt gọi là gì, chính là cục gỗ hình chữ nhật, vuông vức mà quan tòa thời xưa lấy nó đập lên bàn để thu hút sự chú ý. (hình minh họa)

Lục Gia Hành một quyền quạt ngã một tên, vẫn không quên quay đầu mắng cô: "Lâm Ngữ Kinh cậu có bệnh tâm thần à! Con mẹ nó cậu có tật xấu gì vậy?"

Lâm Ngữ Kinh sôi sục kích động ngẩng đầu: "Tức sùi bọt mép! Tựa vào lan can! Mưa thôi rồi rít! Ngước mắt nhìn, ngửa mặt lên trời thét dài, chí lớn! Kịch liệt!!"

(*) *Lại là một câu cổ văn.*

Lục Gia Hành: "..."

Câm nín vẫn hoàn câm nín, đôi khi sẽ xui xẻo đụng vào mấy trò ranh ma ngớ ngẩn, đôi khi sẽ gặp mấy đứa teo não muốn tìm chết, bạn muốn ngăn cũng chẳng ngăn nổi.

*

Giờ nghỉ giữa đã qua hơn nửa rồi, Lâm Ngữ Kinh liếc nhìn thời gian, thời gian ngủ trưa cơ bản đã không còn, có chút bức bối.

Nhưng lẽ mà đến thế nào cũng phải chịu thôi, một đoàn người hùng hậu ra khỏi cổng trường, băng qua dãy phố bán cơm gần trường đi lên phía trước, đến một khoảng sân nhỏ của một tiểu khu nằm trong khu dân cư.

Tiểu khu đã cũ lắm rồi, bên cạnh có một rạp để xe đạp, đỉnh rạp màu lam bản thiêu vô cùng, trần ngập vết bão táp mưa sa, trên bồn hoa vỡ vụn làm bằng gạch men, một con mèo ba đốm nằm trong góc, nghe thấy tiếng động ngẩng đầu lên, lười nhác "Meow" một tiếng.

Tiểu Kẹo Đường đã hoàn toàn sợ đến mức không nói nên lời, sít sao túm chặt tay áo Lâm Ngữ Kinh, muốn kéo cô trở về.

Lâm Ngữ Kinh tựa như trấn an vỗ vỗ tay cô ấy, kéo cô ra phía sau mình, liếc nhanh một vòng.

Cô cũng đã nghe rõ, Lý Thi Kỳ đến hôm nay mới tới tìm cô, là vì hôm nay "anh" cô ta mới có thời gian. Một cô nhóc như cô, dù có hung hăng thế nào, chống lại gã khác phái thân thể như một huấn luyện viên thể hình thế này nhất định sẽ sợ hãi. Cô ta cũng có phần kiêng kị với Lâm Ngữ Kinh, nên không muốn một mình tìm cô, cô ta phải tìm người chống lưng cho mình.

Chỉ cần anh Bắp Chân vẫn ở đây, thái độ của cô ta trước sau vẫn rất mạnh mẽ, nếu chống lưng không còn, cô ả chính là vật trang trí.

"Nói rõ ràng trước, chuyện hôm nay hôm nay xong, " Lâm Ngữ Kinh nhìn vị anh trai toàn thân cơ bắp kia, "Bữa nay chúng ta giải quyết mọi chuyện sạch sẽ, bất luận kết quả thế nào, đều không được tính sổ."

Lý Thi Kỳ im lặng, vô thức nghiêng đầu nhìn người bên cạnh.

Anh Bắp Chân thật ra chính là tới đây chống lưng thôi, không có ý định thật sự ra tay với một cô nhóc. Chuyện cái cọ ả giữa nữ sinh này, phải để tự Lý Thi Kỳ làm, hẳn không định xen lời. Bằng không để người khác nghe được, hẳn đánh nhau với một cô gái nhỏ, như vậy mất mặt lắm.

Anh Bắp Chân nhìn cô, khẽ gật đầu: "Được."

Tiếng hân vừa dứt, Lâm Ngữ Kinh đã xông lên trước.

Tư duy của anh Bắp Chân còn đang dừng lại tại giai đoạn "Để cho Lý Thi Kỳ tự ra tay giải quyết", căn bản không ngờ tới người ta trực tiếp hướng ngay về phía hắn.

Lâm Ngữ Kinh tốc độ rất nhanh, khoảng cách giữa hai người vốn không tính là xa, cơ hồ là nháy mắt, thiếu nữ đã vọt đến bên cạnh hắn. Hắn rất cao, Lâm Ngữ Kinh không với tới đầu hắn, bèn duỗi tay túm lấy cổ áo hắn, đầu gối táo bạo đánh lên chỗ có thể gọi là cái chân thứ ba của đàn ông.

Gã con trai cứng đờ trong nháy mắt, không thốt nổi một tiếng, kẹp hai chân lại. Lâm Ngữ Kinh nhanh chóng nghiêng người quay lưng lại, duỗi thẳng hai gối dùng một tay đập chết khuỷu tay hắn, căng bả vai làm một cú "Bình bịch", chính là một cú ném qua vai.

Tiểu Kẹo Đường hét lên một tiếng.

Anh Bắp Chân nằm đơ trên nền gạch của tiểu khu, ót thân thiết mà hôn vào mặt đất. Một tiếng nặng nề trầm đục vang lên, âm thanh vô cùng dọa người.

Hắn có bò cũng không đứng dậy được, bụm lấy đũng quần cuộn tròn run rẩy trên mặt đất.

Lâm Ngữ Kinh xoa xoa vai phải. Kỳ thật vừa nãy cô không nắm chắc lắm, trong lòng cũng không chắc chắn, dù sao cũng là một người đàn ông mạnh mẽ lực lưỡng, hình thể gần gấp đôi cô. Thẩm Quyện đâm hân như đâm bơ, không có nghĩa cô là cũng làm được hiệu quả này.

Lý Thi Kỳ mặt mũi trắng bệch, câm nín đứng ở đó. Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu, lúc này, nét mặt của cô vẫn bình tĩnh: "Vẫn là hai phương thức giải quyết kia của tôi, " cô nhàn nhạt nhìn cô ả, "Hoặc cậu tiếp bước anh cậu nằm ở đây —— cậu đừng nghĩ các cậu nhiều người, với mấy người các cậu, chân còn không bằng cánh tay to của anh trai đây. Hoặc là đâm các cậu lần lượt quỳ xuống, quỳ xong nói với bạn tôi lời xin lỗi, không thì chính các cậu tự giác trực tiếp nói xin lỗi, về sau cậu chuẩn bị cho kỳ thi Đại Học của cậu, tôi đọc sách của tôi, tất cả chúng ta đều vui vẻ."

*

Hôm qua Thẩm Quyện liên tục vẽ đến bốn giờ sáng. Sau khi khai giảng cậu không có nhiều thời gian, việc trong studio chòng chát không ít. Lần này khách hàng đặt trước bản vẽ, thứ bảy lấy, làm việc công cả lưng. Cậu vốn nghĩ vẽ đến khoảng trước hai giờ trước rồi đi ngủ, kết quả vào một cái, đến khi lại nhắc mắt thì trời đã sáng cả.

Tình ngủ đã mười một giờ, Thẩm Quyện tắm rửa một cái, vốn định hôm nay dứt khoát không đi, ăn trưa xong tiếp tục vẽ. Kết quả vừa đi từ phòng tắm, liền nhận cuộc gọi của Hà Tùng Nam.

Thẩm Quyện cầm bàn chải nhận lấy, không nói chuyện.

Hà Tùng Nam: "Này, người anh em, đừng ngủ nữa, tranh thủ thời gian đến trường đi."

Thẩm Quyên ửng ực ửng ực súc miệng xong.

Hà Tùng Nam "Lý Thi Kỳ dẫn người đến chặn bạn cùng bàn nhỏ của cậu đấy, ở cửa ra vào lầu dạy học đấy."

Thẩm Quyên ngừng lại một cái, thả bàn chải đánh răng xuống: "À?"

Hà Tùng Nam "Không biết, không biết, nhìn không giống học trò, chắc ở trung cấp nghề nào đó. Thật ra giờ cậu tới đây cũng không biết có kịp hay không, có điều bạn cùng bàn nhỏ của cậu còn chưa trở về, tôi đoán là còn khoảng tối đa mười phút nữa cô sẽ về tới, cậu còn muốn tới đây——"

"Trước tiên cậu trông giúp tôi một chút." Thẩm Quyên nói xong thì cúp điện thoại.

Hà Tùng Nam nghe đầu dây điện thoại bên kia chỉ còn tiếng "Tút tut tut", để điện thoại di động xuống, chụp gửi cho cậu một tấm hình.

Nửa giờ sau Thẩm Quyên đến.

Lúc ngày giờ nghỉ trưa đã hết rồi, trong sân trường không còn một ai, Hà Tùng Nam lách lách lấp ló ngồi chờ gần cổng trường, vừa quay đầu liền trông thấy phía sau có một chiếc Ducati dừng lại.

Thiếu niên cưỡi moto hạng nặng dừng ở đằng kia, một chiếc chân dài chống xuống đất, trên người còn khoác đồng phục Bát Trung giản dị đến tột hậu, có loại phong cách tây và què kết hợp hoàn mỹ, ở trên sân trường lộng gió tỏa ra hương vị thành thị và miền quê.

Dáng người hoàn hảo có điểm soái.

Hà Tùng Nam há to miệng, nhìn Thẩm Quyên đã bỏ mũ bảo hiểm, hất đầu, tóc vẫn còn ẩm ướt: "Người đâu?"

"Đi qua bên kia rồi, tôi cho người để mất tới rồi, cũng không thể ở ngay trong trường học," Hà Tùng Nam nhìn cậu, "Không phải chứ, ngài lái moto hạng nặng mà còn mặc đồng phục sao? Không thể ăn mặc phong lưu một chút à? Ngài là anh hùng đi cứu mỹ nhân đây."

Thẩm Quyên vừa đi lên phía trước vừa nhìn cậu ta một cái: "Tôi, học sinh tốt, học sinh tốt đều mặc đồng phục."

Hà Tùng Nam bật cười: "Tôi đưa ghi chép cho cậu, cậu có đọc không, cái mà cậu khinh bỉ nhiều lần đó."

"Không."

"Sao cậu lại không đọc chứ," Hà Tùng Nam rất sốt ruột, "Bạn cùng bàn nhỏ của cậu thật sự là Nữ vương, quá thuần thực, chân đẹp đến mức tôi không thể không ôm. Nếu cô cứ mãi ở Bát Trung, thì danh xưng bá chủ trường vinh dự này của cậu có lẽ không còn nữa đâu."

Bọn họ đi rất nhanh. Bước chân của Thẩm Quyên lớn, chân Hà Tùng Nam có sai hết sức cũng không đến, vượt qua pho com đi về phía trước đến một đầu đường. Hà Tùng Nam đứng ở cổng sân của một tiểu khu, vẫy vẫy tay với Thẩm Quyên.

Thẩm Quyên đi qua, tiến vào sân trong của tiểu khu, trông thấy cách đó không xa bên cạnh rạp xe đạp có một đám người đứng.

Lý Thi Kỳ cùng vài cô gái đứng ở cạnh rạp xe đạp, trên mặt đất còn có một người nằm ôm đùi quần.

Hà Tùng Nam bị cảnh tượng trước mắt làm hút hồn, vừa định nhấc chân đi lên phía trước, liền bị Thẩm Quyên kéo lại, nghiêng người, đứng ở cửa chưa tiến vào.

"Không phải chứ, một tên lão luyện mạnh mẽ như vậy, bị cô hạ gục rồi hả?" Hà Tùng Nam hạ thấp giọng, chỉ anh Bắp Chân trên mặt đất, biểu cảm cực khoa trương bày ra một khẩu hình, "Một cô gái nhỏ ——"

Thẩm Quyên không nói gì.

Từ Như Ý đưa lưng về phía cửa ra vào đứng trước mặt các cô, Lý Thi Kỳ đang xin lỗi cô ấy, âm thanh rất nhỏ, bọn họ đứng ở chỗ này đều không nghe được.

"Tiểu ty ty, lớn tiếng chút đi," Lâm Ngữ Kinh ngồi xổm trên bồn hoa bằng gạch men, lười biếng đỡ đầu nhìn thoáng ra bên ngoài, "Tôi thật sự không có thời gian, tiết đầu tiên buổi chiều của lớp chúng tôi là vật lý, Vương khùng long cậu biết không? Nghe qua rồi nhĩ, thực sự vô cùng khó tính."

Lý Thi Kỳ trừng cô một cái.

Đầu ngón tay Lâm Ngữ Kinh che bên môi, nhíu mày.

Thẩm Quyên nghiêng người, dựa lưng vào bức tường ở cổng tiểu khu.

Bức tường âm âm màu vàng nhạt, bong tróc ra từng mảng, trong góc có một cái mạng nhện, phía trên có một con nhện rất nhỏ đang chậm chạp bấu lấy một sợi tơ mà bò lên.

Thẩm Quyên nhìn chăm chú trong chốc lát, nghe tiếng con gái bên trong, thờ ra một hơi.

Cậu đột nhiên cảm thấy bản thân như người bị bệnh thần kinh.

Biết rất rõ rằng cô không phải là người tính tình dễ bắt nạt, dù có đánh không lại cũng không biết cạy mạnh, chắc chắn sẽ không để mình thua thiệt một ai.

Vậy mà chẳng biết vì điều gì mà để điện thoại xuống tóc cũng không kịp sấy, mặc quần áo chạy ngay tới đây.

Sợ thuê xe *, tàu điện ngầm chậm, cứ như vậy cưỡi xe người khác một đường bão táp đến đây, rốt cuộc là vì điều gì.

Mẹ nó quần cũng mặc ngược rồi**.

(*) *Chỗ này tác giả để là 賭 : đặt cược, tui thấy chẳng liên quan gì, đoán mò là tác giả gõ nhầm nhưng tui không biết tiếng Trung nên chẳng biết từ đúng là từ nào...*

(**) *Quần đồng phục là quần kiểu thể thao nên có mặt ngược mặt trước ra mặt sau thì cũng không dễ thấy đâu nha ><.*

*

Lúc Lâm Ngữ Kinh trở về tiết học đầu tiên của buổi chiều đã trôi qua một nửa, cô gặp Thẩm Quyên và Hà Tùng Nam ở cổng trường.

Cửa chính Bát Trung không khóa, nhưng sau giờ nghỉ trưa để ra vào trường phải đăng ký, chú bảo vệ trong phòng bảo an ánh mắt sáng như tuyết đầy, không buông tha cho bất kỳ con gà nào.

Lâm Ngữ Kinh cùng Tiểu Kẹo Đường Từ Như Ý đi đăng ký kí tên, đi vào, đã thấy hai người này tựa như đang tản bộ, không nhanh không chậm, không nhanh không chậm men theo sân bóng đi lên phía trước, hoàn toàn không có chút cảm giác gấp gáp vì bỏ lỡ nửa tiết học.

Hà Tùng Nam còn cười cười nói nói đấy, quay đầu nhìn thoáng qua, ngó thấy các cô, lên tiếng chào hỏi.

Lâm Ngữ Kinh tới tận bây giờ chưa từng thấy học sinh mười hai nào đứng cảm như vậy, trước kia lúc cô ở Phụ Trung bắt gặp học sinh lớp mười hai đều là dạng ngay cả lúc ăn cơm, cũng hạn không thể cầm đầu vào bài thi.

Từ Như Ý cùng lớp với Hà Tùng Nam, ở lầu dạy học khác, Thẩm Quyên và Lâm Ngữ Kinh cùng một chỗ, hai người một đường đi thẳng tới lầu dạy học khối mười một.

Tâm trạng Lâm Ngữ Kinh rất tốt, cô liếc sơ qua thiếu niên bên cạnh, hình như tâm trạng cũng rất tốt, đại khái là ngủ đủ rồi.

Theo quan sát của Lâm Ngữ Kinh đối với người bạn cùng bàn trong khoảng thời gian này, cậu chỉ có ba cái trạng thái, tỉnh ngủ, chưa tỉnh ngủ, và đang ngủ.

Hai người tiến vào lầu dạy học, bên trong lầu dạy học yên lặng, trong phòng học truyền đến tiếng giảng bài của tất cả giáo viên bộ môn, Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu: "Tôi nghỉ hôm nay cậu không tới."

"Hả?" Thẩm Quyên tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì mà phát ngốc, chậm chậm lên lầu, mù mịt trong thoáng chốc, "À, vốn là định như vậy."

Lớp 10 khối 11 ở tầng bốn, Lâm Ngữ Kinh ba bước nhập làm hai bò đi lên, giáo viên vật lý tên Vương Nhiên*, tính cách cực kì tương xứng với tên của ông đấy, động một chút liền bốc lửa, biệt hiệu Vương khủng long, là phó chủ nhiệm của lớp cô.

(*) *Wang Nhiên: Nhiên 燃 - bốc cháy.*

Lâm Ngữ Kinh vô cùng không muốn đến trễ tiết của ông, đã trễ mà còn trễ cả nửa tiết.

Quả nhiên, chờ bọn họ leo đến cửa lớp rồi gõ cửa xong, Vương Nhiên chống lên bục giảng xoay đầu lại: "Giỏi nhì, hai người các em thật sự là hai bạn cùng bàn tương thân tương ái đấy à, sao các em không đợi hết giờ rồi hãy về? Tiết của tôi mà cũng dám trốn?"

Lâm Ngữ Kinh im lặng, cúi thấp đầu, tay vắt chéo sau lưng, ngoan ngoãn đứng nghe giáo huấn.

Ngày thường cô đi học đều rất nghiêm túc, lại ngồi hàng đầu, tất cả giáo viên bộ môn đều có ấn tượng tốt với cô, một cô gái nhỏ rất điềm đạm dịu dàng.

"Mới khai giảng được hai tuần mà đã bắt đầu trốn học rồi, tôi nói chứ thầy Lưu chính là nuông chiều các em, rồi trong tay tôi, xem tôi chỉnh các em thế nào, " Vương khủng long vỗ thước tam giác trong tay, "Bốp" một tiếng. "Nói đi, lần lượt nói, vì sao đi trễ, nguyên nhân gì, nghĩ thế nào, nói không được tôi cho chép định luật Ôm năm trăm lần."

Tay Lâm Ngữ Kinh run lên, ngẩng đầu, quay đầu nhìn Thẩm Quyên.

Thẩm Quyên cũng rú mắt nhìn cô, hơi nheo mắt.

Ánh mắt thiếu nữ tràn đầy cảm xúc, Thẩm Quyên đọc được trong đó sáu chữ cái cùng một dấu chấm câu —— "Thật xin lỗi người anh em"

Thẩm Quyên còn chưa kịp phản ứng.

"Thầy Vương, cậu ấy muốn trốn tiết, " Lâm Ngữ Kinh nhanh chóng quay đầu đi, tay chỉ vào Thẩm Quyên, nghiêm túc nói, "Em với tư cách bạn cùng bàn của cậu ấy, em cảm thấy mình có nghĩa vụ bắt cậu ấy trở lại."

Hết chương 17.

Xe Ducati: đây chỉ là một mẫu minh họa thôi, không biết Thẩm Quyên đi kiểu nào.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Tiểu Lâm dạy cậu học vật lý

Cuối cùng Thẩm Quyện bị phạt chép định luật Ôm một nghìn lần.

Lâm Ngữ Kinh một tuần nay làm bài tập đầy đủ, ở lớp nghiêm túc nghe giảng, với cả chưa từng làm sai bài kiểm tra nhỏ nào, đặc biệt yêu học tập, thường ngày còn an tĩnh lễ độ, nói chuyện cũng không hề lớn giọng. Lời nói của cô, Vương khủng long căn bản đã tin một nửa.

Một đứa bé ngoan như vậy, làm gì có lý do trốn học!

Không thể nào.

Chỉ có một khả năng, cô là bị người bạn cùng bàn này kéo đi.

Trái lại với Thẩm Quyện, không phải ngủ thì chính là không đi học, Vương khủng long căn bản không cần nghĩ, không chạy đâu được.

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt, cúi đầu xuống, giọng rất nhỏ, vô cùng đáng thương, thậm chí còn tình nguyện chủ động nhận sai: "Nhưng em quả thực cũng đã vi phạm kỷ luật của lớp rồi, đến muộn. Thầy Vương, em chép phạt rồi, thầy đừng nóng giận nữa nhé."

Đúng lúc Lưu Phúc Giang đi từ văn phòng ra, liếc mắt nhìn vào cửa, nghe thấy lời này, cảm động đến sắp khóc.

Đúng là một đứa trẻ tốt! Ai nói lớp 10 không có học sinh ngoan? Có bạn học gương mẫu như vậy, Lưu Phúc Giang tin rằng, sớm muộn gì cũng có một ngày, lớp 10 sẽ không còn là lớp có bình quân đứng thứ nhất từ dưới tính lên nữa.

Wang khủng long: "Được, vậy em không cần chép nữa, Thẩm Quyện, em chép một nghìn lần."

"..."

Thẩm Quyên ngẩng đầu lên: "?"

Cái nhìn chăm chăm lạnh lùng của bá chủ trường học vốn đã không còn có lực sát thương với cấp độ giáo viên nhân dân ưu tú như Vương khủng long đây. Vương khủng long đã dạy không biết bao nhiêu học trò, được chứng kiến vô số bá chủ trường học, cũng không ít đưa trên lớp một lời không hợp là trực tiếp mắng giáo viên. Thẩm Quyên nhiều lần đảm nhiệm chức bá chủ trường học trước mắt xem ra cũng khá trầm lặng, bài tập đều chép mỗi phần trắc nghiệm rồi đem nộp.

"Một nghìn lần, em nhìn cái gì mà nhìn?" Vương khủng long chống thước ba góc, gõ gõ lên mép bực giảng: "Em học tập bạn cùng bàn của em chút đi, người ta trên lớp làm trắc nghiệm toàn là điểm tối đa, em nhìn lại mình thử xem, trên lớp ngay cả cái bóng của em tôi cũng không thấy. Khai giảng được một tuần rồi, em nói xem tôi đã nhìn thấy em mấy lần? Công thức định luật Ôm em có biết là cái gì không? I bằng U chia R, chép! Công thức suy ra cũng phải chép cho tôi! Không biết thì hỏi bạn cùng bàn của em đây! Tôi không tin em chép một nghìn lần mà vẫn còn quên được?"

"..."

Thẩm Quyên thật sự phục rồi.

*

Xế chiều, Lưu Phúc Giang đến tìm Lâm Ngữ Kinh, nói với cô chuyện phòng ngủ.

Ngôi trường Bát Trung này tiền nhiều như nước, phòng ngủ trường cấp ba nhà người ta là tìm cách sao cho nhỏ nhếch được nhiều nhất. Bát Trung không giống vậy, phòng ngủ của nam nữ có đến mấy tòa nhà. Lại nói học sinh vốn nhiều, nhưng học sinh trọ ở trường lại không nhiều, vì vậy đều là hai người ngủ một phòng, còn không vẫn còn không ít phòng.

Lâm Ngữ Kinh tới muộn, nữ sinh trong khối trọ ở trường vừa hay là số chẵn, mình cô được chia cho một phòng. Nghi giữa giờ có đi nhìn sơ qua, gian phòng không lớn, nhưng rất sạch sẽ, hai chiếc giường một tủ sách, có một phòng tắm nhỏ độc lập mấy mét vuông.

Lúc trở về lớp thì Thẩm Quyên đang chép định luật Ôm, $I = U/R$, $U = IR$, $R = U/I$ lấp kín cả trang giấy, nhìn thấy cô đi đến, liếc cô một cái, động tác dưới tay vẫn không ngừng lại.

Thẩm Quyên viết chữ tiếng Anh nhìn cũng rất đẹp, ngoắc ngoắc vênh vênh phóng khoáng lại ngang tàn. Khi làm hình xăm, bình thường có lẽ có không ít người muốn xăm câu tiếng Anh gì đó, muốn vậy thì chữ không thể nào xấu được.

Trong lòng Lâm Ngữ Kinh thật ra có hơi thẹn với cậu, cũng cảm thấy rất có lỗi. Nhưng nếu phải chép thứ đồ chơi này năm trăm lần, cô thà ở đây yên lặng xấu hổ còn hơn.

Cô ngồi xuống, hắng giọng một cái, lấy ra một cây kẹo que từ học bàn, cẩn thận từng li từng tí đặt trên vở Thẩm Quyên.

Hiện tại Lâm Ngữ Kinh cảm thấy vô cùng may mắn vì lúc trước, khi cô dỗ dành Từ Như Ý đã mua một bó lớn kẹo que.

Bút Thẩm Quyên ngừng một chút, đảo tròn mắt nhìn qua, viên kẹo bọc trong giấy bóng màu cam, là vị quýt.

Cậu nghiêng đầu, cô gái nhỏ đặt hai tay lên đùi, mong ngóng nhìn cậu, biểu cảm có chút nịnh nọt.

Thẩm Quyên để bút xuống, chậm rãi bóc giấy gói kẹo, nhét vào miệng, sau đó tiếp tục ghi.

Lâm Ngữ Kinh nhẹ nhàng thở ra.

Thiếu niên biếng nhác ngồi ở đằng kia, tay xoay xoay viết công thức, trong miệng còn ngậm que nhỏ màu trắng.

Động tác cầm bút của cậu không quá chuẩn mực, ngón cái móc vào đầu ngón tay ngón trỏ, khớp xương hơi lòi ra, lộ ra một chút trắng xanh. Mỗi khi viết xong một hàng, sẽ khẽ nhấc một ngón tay, làm động tác nhỏ nghiêng bút.

Ánh nắng buổi chiều sáng rõ, trong phòng học có phần ấm ỉ lúc nghỉ giữa tiết, cậu thiếu niên ngậm kẹo que lười nhác viết chữ.

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt, lần đầu tiên cảm nhận được chút gì đó của tuổi trẻ trên người Thẩm Quyên.

Cô phục hồi tinh thần, hắng giọng một cái, sắp lại gáy: "Bạn học Thẩm, ăn kẹo của tôi thì chứng tỏ đã tha thứ cho tôi nha, chúng ta hòa nhé?"

Thẩm Quyên nhìn cô một cái: "Thứ đồ chơi rách này, " Cậu cắn kẹo, âm thanh có chút mơ hồ: "Tôi chép thay cậu năm trăm lần, cậu chỉ tặng mỗi cây kẹo que, đuôi ăn này à?"

Lâm Ngữ Kinh vô cùng biết điều, nhanh nhẹn gơ tay: "Ba bữa sáng."

Thẩm Quyên không nói gì, ngời bút bên dưới tiếp tục ghi xoay xoay, cứng rắn cắn nát kẹo quýt trong miệng, rắc rắc.

Lâm Ngữ Kinh: "Năm bữa!"

Thẩm Quyên rút que kẹo trụ lúi ra, tùy ý nhấc tay ném một phát, que nhỏ màu trắng bay qua đỉnh đầu Vương Nhất Dương, "Lạch cạch" rơi vào thùng rác cạnh bục giảng: "Được thôi."

*

Thật ra Lâm Ngữ Kinh cảm thấy chẳng có gì đáng kể, bởi vì dù có phải đưa bữa sáng bao nhiêu ngày, thì sáng sớm Thẩm Quyên cũng sẽ không đi học.

Kết quả người này không chỉ đến, mà còn đến liên tục cả một tuần.

Vì bữa sáng này, mỗi ngày ông chủ Thẩm giới mặc gió, mưa mặc mưa, sáng sớm đúng bảy giờ rưỡi xuất hiện ở cửa lớp, Lý Lâm như thường lệ chép bài tập được một nửa là cậu đã đi đến, bóng râm phủ xuống, Lý Lâm vừa nhấc mắt đã nhìn thấy gương mặt không một biểu cảm của bá chủ trường học.

Cứ như vậy đến ngày thứ năm, Lý Lâm cũng đã bị dọa đến sắp phát điên. Nhưng mỗi ngày nhìn thấy lão đại ngồi ở đó, nghiêng nghiêng dựa vào tường, trong miệng ngâm bích sữa đậu nành, trên bàn còn đặt hai cái bánh bao nhân trứng sữa nóng hổi, cậu ta lại cảm thấy rất thần kỳ.

Một tuần sau ngày thứ năm đó, Vương khủng long rốt cuộc đã nhớ ra chuyện mình phạt Thẩm Quyên chép định luật Ôm một nghìn lần, nguyên nhân nảy sinh là do bạn học Thẩm ngủ trong tiết của ông.

Bình thường Thẩm Quyên ngủ vô cùng xuất thần, nằm trên mặt bàn xoay mặt về phía tường, yên lặng không một tiếng động. Tiếng giảng bài của giáo viên trên bục giảng có vang dội cỡ nào cũng không thể kéo cậu ra khỏi giấc ngủ. Thường ngày nếu không ai gọi, cậu có thể ngủ mãi tới trưa.

Giữa trưa ăn một bữa cơm, buổi chiều tựa như mộng du nghe giảng một chút, xong tan học, cuộc sống trôi qua vô cùng thoải mái.

Từ lúc khai giảng đến giờ toàn bộ giáo viên bộ môn cũng đã hình thành thói quen, im lặng không gây loạn trật tự lớp học là tạm ổn rồi, cậu có ngủ giáo viên bình thường cũng không quản, chỉ có Lưu Phúc Giang còn kiên nhẫn.

Thầy Lưu đã dạy học mười mấy năm, lần đầu làm chủ nhiệm lớp, ông kiên định mà tin rằng mình có thể tạo ra một lớp toàn học sinh Thanh Hoa Bắc Đại, không vứt bỏ bất kỳ một học trò nào. Thẩm Quyên đi ngủ, ông liền chấp tay sau lưng đứng trước bàn cậu, âm thanh thân thiết, không nhanh không chậm, thậm chí còn rất nhẹ, như sự làm cậu giật mình: "Thẩm Quyên."

"Bạn học Thẩm Quyên."

"Này Thẩm Quyên."

"Thẩm Quyên à, dậy đi nào, đừng ngủ."

"Thẩm Quyên?"

—— Lần nào cũng phải gọi cho dậy mới dừng lại.

Trừ ông ra, cũng chỉ còn mỗi Vương khủng long.

Wương khủng long và Lưu Phúc Giang quả thực là cực âm cực dương, hai người bổ sung cho nhau. Vương khủng long tốc độ nói nhanh, tính khí hung bạo, bạn vĩnh viễn sẽ không biết tại sao một giây sau ông lại đột nhiên phát nổ.

"Đứng rồi, bài tập hôm qua bài tập của các em tôi đã xem cả rồi," Vương khủng long giảng bài được một nửa, bỗng nhiên cảm phấn quay đầu lại, "Về sơ đồ mạch điện y như cúrt ấy, tôi cũng không muốn nói nhiều nữa, kỳ thi tháng đến tới nơi rồi, lúc thi các em mà vẽ như vậy tôi trừ hết điểm cho xem. Không có thước à? Có hết chưa, có thì ngày mai cầm thước vẽ hết cho tôi, không có thước tìm tôi, tôi mua cho em. Vừa rồi giảng đến đâu rồi hả? Mắc song song, mạch điện mắc song song —— là mạch điện có ít nhất một thiết bị điện trở lên và có dòng điện độc lập chạy qua, kết cấu theo kiểu song song, liên kết độc lập với nhau ——"

Wương khủng long chợt ngừng lại, ánh mắt rơi vào đỉnh đầu đen như mực đang dựa vào bức tường bên cạnh ở rìa hàng đầu tiên, tiện tay cầm một đoạn phấn trong rãnh bảng ném tới.

Đoạn phấn đập trúng tay áo đồng phục của thiếu niên, khe khẽ "bịch" một tiếng, năm giây sau, Thẩm Quyên vẫn không nhúc nhích.

Trong phòng là một mảnh yên tĩnh, tầm mắt mọi người đều nhìn theo sang.

Wương khủng long bẻ cây phấn trong tay, tạch tạch, vỡ thành bốn năm đoạn, neho một mắt lại, vung vung cánh tay tạo thành tư thế Đại Bàng Giương Cánh. Dáng người ông thấp bé, nhìn như còn chưa đến một mét bảy, nhào tới phát một cái trông rất giống một con gà mái già giương cánh. Gà mái gà vung cánh tay, bốn khúc phấn "Bịch bịch bịch bịch" phóng ngay đến chỗ Thẩm Quyên.

Không uống công ông khoa trương làm động tác chuẩn bị, ném vẫn rất chuẩn, Thẩm Quyên bị đập đủ chỗ, rốt cuộc cũng chậm chạp ngẩng đầu lên: "Hả?"

"Hả? Hả cái gì mà hả?" Vương khủng long trừng mắt đứng bên cạnh bục giảng, "Thẩm Quyên, tôi phát hiện em rất có cá tính cách nha, bạn cùng bàn ở cạnh hát ru em ngủ hay sao mà em giống như đang ở trên giường nhà mình vậy? Chép định luật Ôm một nghìn lần còn chưa nhớ à? Em nói cho tôi nghe chút coi, I bằng cái gì?!"

Lâm Ngữ Kinh lén lút rút mấy trang chép phạt một nghìn lần của cậu ra khỏi đồng hồ tài liệu học tập, lặng lẽ đặt trên bàn cậu.

Nhưng anh trai giang hồ đã quá tự tin rồi, cậu thậm chí không thèm nhìn lấy một cái, nhú mày, hí mắt, khoe mắt đỏ hồng, rõ ràng là đáng vẽ còn chưa tỉnh táo. Đến mức Lâm Ngữ Kinh cảm thấy cậu căn bản không nghe được Vương khủng long đến cùng đang hỏi cái gì.

Thẩm Quyên chậm rãi rì rầm người lên, tê liệt dựa ngửa vào thành ghế, thanh âm khàn khàn trầm thấp, mang theo vẻ buồn ngủ nồng đậm: "3.1415926?"

Wương khủng long: "..."

Cả lớp: "..."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh để bút xuống, tự đáy lòng muốn tặng cho bạn cùng bàn ưu tú của cô một tràng pháo tay dồn dập.

Ngài còn biết cả số pi đấy!!!

Còn mong đợi thêm gì nữa*!!!!

Bạn cùng bàn của tôi vĩ đại biết bao nhiêu!

(*) Nguyên văn của câu này là 还要什么自行车啊!!!! (Còn muốn cái xe đạp nào nữa) có nguồn gốc từ câu nói trong tiểu phẩm kinh điển của Triệu Bản Sơn. Ngụ ý là "Còn có ý muốn không an phận nào nữa", "Còn ham muốn điều gì nữa".

Kết quả của việc bay cao là Thẩm Quyện lại bị phạt chép định luật Ôm một nghìn lần, trước lúc tan học Vương khủng long còn nghiêm túc nhắc nhở bọn họ, thi tháng đến nơi rồi, với tình trạng học tập lúc này của bọn họ, vào thi 30" cũng không viết được gì.

Lúc nói đến đây, ông còn đặc biệt nhìn thoáng qua Thẩm Quyện, biểu cảm rất sầu não.

Thẩm Quyện chẳng hề hay biết điều này, biếng nhác cong lưng sột soạt chép định luật Ôm.

Lâm Ngữ Kinh cũng sầu não, chuông tan học vang lên, cô ghé lại gần, thật lòng thật dạ bày tỏ sự tò mò: "Cậu chép định luật Ôm một nghìn lần mà còn không nhớ kỹ?"

Thẩm Quyện ngáp một cái: "Tôi không nghe rõ thầy ấy hỏi cái gì."

Lâm Ngữ Kinh trong lòng tự nhủ, người anh em cậu cũng chém quá rồi, cậu không nghe rõ mà vẫn có thể nói được số pi? Vật lý có số đặc biệt 3.1415926 này sao.

"Được thôi, " cô khô khốc nói, "Vây cậu coi như cũng ghé đấy, còn có một tuần nữa là thi tháng rồi."

Thẩm Quyện cũng không ngừng bút, biểu cảm bình tĩnh, giờ tay nhắc chân đều tóa ra một loại tự tin bình thản thờ ơ: "Vật lý của tôi vẫn ổn."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lúc trước tiếng Anh cậu cũng nói vậy.

Lâm Ngữ Kinh còn thiếu cậu ân tình một tờ giấy xác nhận, suy nghĩ một chút, cô gõ mép bàn, đột nhiên nói: "Cậu cho tôi số điện thoại được không, thêm số QQ gì đó cũng được?"

Thẩm Quyện dừng bút, ngẩng đầu nhìn cô một cái, không nói gì, trực tiếp lấy điện thoại di động ra, đưa cho cô.

Điện thoại di động của cậu không khóa, mặt khóa đều không dùng, mở ra là thấy ngay màn hình nền sạch sẽ, Lâm Ngữ Kinh thêm cậu làm bạn tốt, trả lại di động cho cậu, Thẩm Quyện cũng không nhìn.

Tiết học buổi chiều cũng đã xong cả rồi, chỉ còn một tiết tự học, Lâm Ngữ Kinh dùng tiết tự học làm hết bài tập toán và lý, làm xong bài cuối cùng, vừa vãn tan học.

Tiếng chuông tan học cuối cùng của thứ sáu vô cùng lay động lòng người, đợi cô sửa soạn xong bài tập người trong phòng cũng đã đi gần hết. Thẩm Quyện dứt khoát bỏ tiết tự học, người đã sớm rời đi.

Lâm Ngữ Kinh liếc nhanh qua sách vật lý đang mở đặt trên mặt bàn của cậu, cầm lấy tiện tay mở ra, sạch trơn, ngoại trừ tờ đầu tiên có chữ ký ra những tờ khác một chữ cũng không có.

Thứ ân tình này, làm sớm siêu sinh sớm, càng để lâu càng phiền toái.

*

Thẩm Quyện bỏ tiết tự học quay về studio, nài lưng làm tiếp bức hình đặt trước của vị khách cuối cùng, từng người một đã hẹn thời gian đến nhận; làm xong toàn bộ đã là hơn bảy giờ tối, cơm tối cũng lười ăn, lại bắt đầu ngủ tiếp.

Trong khoảng thời gian này trung bình mỗi ngày cậu chỉ ngủ khoảng hơn ba tiếng, studio xăm hình này của Lạc Thanh Hà đã mở rất nhiều năm, làm việc thật ra cũng xem là có chút tiếng tăm; hiện tại nơi này đã thuộc về Thẩm Quyện, cả đời tâm huyết của Lạc Thanh Hà, cậu không thể để nó sụp đổ.

Trước kia nó là tín ngưỡng của Lạc Thanh Hà, bây giờ biến thành trách nhiệm của Thẩm Quyện.

Khoan khoái dễ chịu mà ngủ bù xong, lần nữa mở mắt ra thì màn đêm đã buông xuống, điện thoại trên bàn trả "Ong ong" chấn động hai cái, sau đó lại trở về yên tĩnh.

Thẩm Quyện trì hoãn trong chốc lát, đưa tay sờ di động cảm đến đây, mắt ngăm trong bóng tối hồi lâu đột nhiên nhìn màn hình điện thoại di động nên có chút hoa, cậu nheo mắt lại, thích ứng với ánh sáng xong mới nhìn rõ chữ trên màn hình.

Một tin nhắn vào một phút trước, gửi tới lúc rạng sáng hai giờ rưỡi.

Thẩm Quyện mới nhìn lần đầu, thiếu chút nữa tưởng là có người gửi quảng cáo đòi trụ cho cậu——

Hai ngày nghỉ cuối tuần

Nửa đêm một mình, cô đơn lạnh lẽo khó mà nhìn

Cần nhiều kích thích thì hãy để

Tiểu Lâm dạy cậu học vật lý

Phía sau đính kèm hai tệp tài liệu, một file word, một file định dạng PPT (Power Point).

[Đính kèm] [Đính kèm]

—— đến từ, một Tiểu Lâm âm áp không muốn tiết lộ danh tính thân tặng.

Thẩm Quyên: "..."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Cách 30 phút lại tiến thêm một bước

Vị Tiểu Lâm âm áp không muốn tiết lộ danh tính này biên soạn hai tập tài liệu ôn tập gửi đến đây tặng cậu, một là file văn bản, một là file PPT dài hơn ba mươi trang.

Văn hay hình đẹp, có trọng điểm giáo viên nhấn mạnh trên lớp, có các điểm kiến thức trong sách, rõ ràng dễ hiểu, phía sau mỗi điểm kiến thức đều có đề minh họa, là kiểu đề mỗi bài có hai ba câu hỏi, đáp án đúng của các bài này nằm ở trang cuối của tài liệu đính kèm.

Thẩm Quyên dùng mười phút xem xong nội dung hai file đính kèm, có chút cạn lời.

Hai giờ rưỡi sáng gửi đồ tới đây, lại có một đoạn y chang lời thoại quảng cáo đòi trụ.

Cậu không biết có phải cô đã liên tục làm mấy thứ này đến hai rưỡi sáng hay không.

Thẩm Quyên cảm thấy thật thần kỳ, hết như có một cái máy mô phỏng gì đó mở ra trong đầu. Lúc mới bắt đầu nhìn thấy cô, người tên Lâm Ngữ Kinh này là một hình tượng bằng phẳng, sau đó ấn tượng tựa như một trang giấy, từng chút từng chút một trở nên phong phú.

Cô rất nhanh đã tự động tiến hành xây dựng khuôn, tô màu, từ bằng phẳng biến thành 3D, cả người bắt đầu sống động lên.

Nửa tháng trước, cô vẫn là một thiếu nữ chán chường, tang thương đến mờ mịt.

Hiện tại, Thẩm Quyên không biết phải hình dung cô thế nào, mỗi một mặt đều không giống nhau, mỗi một mặt đều làm cho người ta nảy sinh nhận thức mới toanh với cô, là một người thần kỳ như vậy đấy. Thẩm Quyên thế mà lại có suy nghĩ quái gở rằng, mỗi một loại thuộc tính đều được cô dung hợp rất hài hòa.

Ngõ cù cách âm rất kém, thường ngày mỗi hộ có tiếng động linh tinh gì cũng truyền tới được, rạng sáng hơn hai giờ, vạn vật đều yên tĩnh.

Đèn trong studio không mở, ánh trăng ngoài cửa sổ xuyên qua thủy tinh đổ vào. Ánh sáng yếu ớt ảm đạm, mơ hồ có thể nhìn rõ từng dãy nguyên liệu màu bày trên kệ cạnh cửa sổ.

Thẩm Quyên bò dậy từ ghế sofa, cánh tay chống trên đầu gối, cứ như vậy cầm điện thoại xem thêm vài phút.

Sau đó cậu gục đầu cười.

Thẩm Quyên tiện tay ném di động lên bàn trà, thẳng lưng ngã vào ghế sofa, đưa tay xoa xoa mắt trái một cái, độ cong khỏe mỗi từng chút từng chút gương cao, cuối cùng vẫn không nhịn được bật cười.

Trong studio trống không, yên lặng, thiếu niên ngồi đơ trên ghế sofa, bụm lấy nửa khuôn mặt cười một mình, tiếng cười trầm thấp quẩn quanh, có loại kinh hãi không nói thành lời.

Cũng không biết vì sao, chẳng qua là muốn cười, còn đến mức không ngừng được.

Lăn lộn cùng bọn Hà Tùng Nam Vương Nhất Dương quá lâu, cười một chút mà cũng kéo chỉ số IQ xuống thấp, hết thuốc chữa.

Thẩm Quyên thực sự cảm thấy, mình, tinh thần không được bình thường.

*

Lâm Ngữ Kinh đúng là biên soạn kiến thức mãi đến hai giờ rưỡi sáng, sau khi gửi xong, cô đã buồn ngủ đến mức mắt mờ không ra. Cô hoàn thành việc lớn, đẩy cạnh bàn lui người về sau, khép sách vật lý, cảm thấy bản thân đúng là thâm tàng công dữ danh*, mỹ mãn ngã đầu lên giường ngủ.

(*) Nguyên văn là 深藏功与名: một từ vựng Hán ngữ, là triết học Đạo gia, nghĩa gốc là không tiết lộ tài hoa và công danh của mình. Nghĩa bóng là để hình dung những người làm chuyện tốt, nhưng lại che giấu danh tính, không muốn người ta biết mình. (baiké)

Cô cảm thấy nếu như đã làm, thì phải có tâm một chút. Tính cách của cô vẫn luôn như vậy, nữ vương Lâm Ngữ Kinh, dù chỉ là tài liệu ôn tập, nhưng tài liệu ôn tập đã nằm trong tay cô thì phải là tài liệu của nữ vương, cầm vào là có thể... đánh gục thể loại đó.

Hơn nữa, với chỉ số IQ kia của bạn cùng bàn ưu tú của cô, định luật Ôm chép một nghìn lần cũng không nhớ được, số Pi vật lý 3. 1415926... chỉ số thông minh lay động lòng người như vậy, Lâm Ngữ Kinh cảm thấy nếu cô không ghi cẩn thận một chút, bạn cùng bàn của cô có thể chẳng hiểu cái gì.

Vì vậy cô phò ra loại ti mi lúc giảng bài của Lưu Phúc Giang, thậm chí vắt hết óc phân tích xem ở tuổi này, các thiếu niên hư hỏng không thích học tập cảm thấy hứng thú với chuyện gì nhất, suy nghĩ một chút, Lâm Ngữ Kinh gửi tin nhắn cho Trình Dật: [Trình tổng, bình thường ban đêm cậu thấy loại tin tức gì thì sẽ nghiêm túc đọc?]

Qua nửa đêm, đêm dài hiem người, Trình Dật đáp lại sau một giây: [Ảnh động HD mỹ nữ đi tắm, quảng cáo đòi trụ kích tình sôi sục.]

Lâm Ngữ Kinh cũng cảm thấy, hẳn là loại này.

Nếu cô trực tiếp ghi 《 Đề thi tuyển chọn vật lý 11 phần điện học có đáp án 》, chắc Thẩm Quyện đến nhìn một cái cũng không thêm

Thời kỳ trưởng thành mà, cả người hormone rần rần, không thể che giấu, chỉ có thể giải quyết lúc nửa đêm, đều có thể hiểu được.

Cuối tuần này của Lâm Ngữ Kinh trôi qua rất yên ổn, từ sau lần Phó Minh Tu lái xe đưa cô tới trường xong hai người không còn có bất kì đối thoại nào nữa, thậm chí còn chưa từng gặp mặt.

Lâm Ngữ Kinh cũng không biết cuộc đàm thoại lần trước giữa bọn họ rốt cuộc nên tính là chuyện gì, cô lúc ấy không hề che giấu một chút nào, ngữ khí cũng không gọi là đáng yêu.

Nhưng phản ứng của Phó Minh Tu cũng làm người ta hết sức ngạc nhiên, thậm chí có phần kì quặc, hơi nghiêng về khuynh hướng thỏa hiệp, làm cho Lâm Ngữ Kinh sinh ra một loại ảo giác "Người này có thể dễ chung sống".

Tuy nhiên loại ảo giác này chỉ lóe lên rồi biến mất, suy nghĩ của anh ta có lẽ cũng không khác mấy so với Lâm Ngữ Kinh, nếu như mọi người không hợp, cậu không chào đón tôi tôi cũng không chào đón cậu, vậy thì dứt khoát bỏ nhau đi.

Phó Minh Tu năm nay học Đại học năm 2, sau khi khai giảng thì ở lại trường, hai ngày nghỉ tuần trước cũng chỉ ở trường không về nhà, tuần này xem ra cũng không có ý định về rồi.

Chắc hẳn cuộc sống đại học rất là muôn màu muôn vẻ.

Sáng sớm thứ hai hôm đó, Lâm Ngữ Kinh kéo tay cầm vali nhỏ 16 tấc nhét vào ghế sau xe, lão Lý trông muốn nói lại thôi, có điều cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ thờ dài.

Tuần trước cô vẫn luôn ở ký túc xá của trường, hai ngày nghỉ chỉ về bữa chủ nhật. Lâm Ngữ Kinh vốn là mới chuyển đến thành phố này, hầu như không có gì cả, mỗi tuần quay về liền kéo vali nhỏ, thay đổi đồ ngủ nội y gì đó để đem giặt.

Mạnh Vĩ Quốc từ cái cuộc gọi kết thúc chẳng vui về gì của hai người lần trước thì không còn động tĩnh nào nữa, đến giờ vẫn chưa về. Lâm Ngữ Kinh thật lòng hy vọng ông ta đừng có về. Chuyện cô trọ ở trường này, trước mắt xem ra ông ta vẫn chưa biết, người giúp việc trong nhà đều không nói cho ông, chờ ông ta trở về phát hiện ra khẳng định sẽ lại là một trận gió tanh mưa máu, tránh không khỏi phải cùng ông ta âm ỉ một hồi.

Đã đến trường học, trước hết Lâm Ngữ Kinh về ký túc xá cất vali, sáng thứ hai tinh thần mọi người còn dồi dào, tâm hồn bé bỏng vẫn chưa bị học tập và bài thi đè thành mỏng manh yếu đuối, Lý Lâm thậm chí đã làm xong hết bài tập, lần đầu tiên không chép bài trong giờ tự học sớm, cầm điện thoại cùng ba nam sinh trong lớp mở hắc*.

(*) Nguyên văn 开黑 – Khai hắc (mở hắc) là một từ mới xuất hiện ở TQ, thông dụng trong các loại game đối chiến như DOTA, LOL,... Khi bạn chơi một game có thể chat voice, hoặc trao đổi mặt đối mặt thì được gọi là open black. Ngoài ra nó cũng có nghĩa là mở phòng tối, nghĩa là một đám game thủ đã quen biết nhau tập trung lại một chỗ ngoài đời thực hoặc thông qua ứng dụng chat voice để trực tiếp chỉ huy, phối hợp với nhau. (baike) (Trong tình huống này thì chính là nghĩa 2)

Lâm Ngữ Kinh biết một trong số đó là Tổng Chí Minh, cũng là một người ngày thường rất hoạt bát, là một tuyển thủ hoạt bát đến mức thường xuyên vào văn phòng giáo viên chủ nhiệm lớp viết kiểm nghiệm.

Ấn tượng đầu tiên Lâm Ngữ Kinh đối với cậu ta là vào ngày vừa khai giảng đó, lúc Lưu Phúc Giang nói ra câu thiếu não "Cùng bạn cùng bàn đối mặt một phút đồng hồ" đó, vị tuyển thủ Tổng Chí Minh này nhiệt tình phối hợp nhất đấy, đầu tiên thì tình ý ngấm ngấm lôi kéo bạn cùng bàn của cậu ta đối mặt, hết một phút đồng hồ lại còn lưu luyến không rời mà trao cho bạn cùng bàn một nụ hôn gió, cuối cùng bị bạn cùng bàn cậu ta tóm lấy đánh cho một trận.

Nói chung cũng là một tên gay trong gay.

Thời gian tự học sớm sáng thứ hai, chủ nhiệm lớp lôi kéo toàn bộ giáo viên bộ môn mở cuộc họp nhỏ, bình thường sẽ không tới đây, trong lớp kêu gào ầm ĩ cả lên, chuyện gì cũng dám làm, hoàn toàn không lo lão Giang tập kích.

Ba nam sinh vây quanh chỗ ngồi bên cạnh Lý Lâm, Tổng Chí Minh an vị trên chỗ Lâm Ngữ Kinh, thấy cô đi đến thì bỏ chút tinh lực khẽ ngẩng đầu lên: "Bạn học Lâm, cậu chờ một lát nha, bọn tớ đánh xong trận này rồi né chỗ ngay."

Cậu ta vừa nói, vừa đứng lên khỏi chỗ ngồi của Lâm Ngữ Kinh, đứng ngay bên cạnh bàn tiếp tục đánh.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Ngoài miệng nói như vậy, thân thể còn đặc biệt thành thật.

Lâm Ngữ Kinh buông túi sách ngồi xuống, có chút tò mò: "Các cậu chơi trò gì vậy?"

"Mới ra đấy, tương tự kiểu ngắm bắn ấy, " Tổng Chí Minh cũng không ngẩng đầu, cậu ta đeo tai nghe một bên, cái bên kia thả rũ xuống: "Cậu chơi không?"

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt: "Tôi không biết chơi."

"Không sao, tớ dạy cậu, " Tổng Chí Minh vô cùng rộng lượng, không nói hai lời liền nhét điện thoại di động của mình vào tay Lâm Ngữ Kinh, chống bàn cúi người, chỉ vào màn hình dạy cho cô, "Cũng không khó lắm, điện thoại đơn giản hơn máy tính nhiều, cậu xem, bên này, là chỗ nổ súng đấy, điểm này để đi lên phía trước —— "

Thẩm Quyện đến vào mười phút trước khi tự học sớm kết thúc.

Vừa vào cửa đã nhác thấy lối đi nhỏ bên chỗ cậu tùm đầy người, bạn cùng bàn của cậu đang xoay người, cầm điện thoại trong tay, cùng vài nam sinh bên cạnh động tay chiến đấu đến hăng say.

Tên nhóc bên cạnh cô tựa hồ như đang dạy cô chơi, một tay chống bàn đứng cạnh cô, khom lưng, cúi đầu, hai người kề gần sát nhau, cánh tay nam sinh thỉnh thoảng quẹt qua tai cô, chỉ vào màn hình điện thoại trong tay cô: "Ừ, ở đây có người, thấy không, bấm máy, hướng súng tới đầu của hắn bắn một phát."

Lâm Ngữ Kinh nghe theo, hồng tâm chuẩn xác nhắm vào giữa đầu người nọ, tách tách tách tách, gần như xả hết một băng đạn. Nhưng người nọ toàn vẹn không chút sứt mẻ đứng ở đằng kia, không trúng một phát súng nào.

Nam sinh "Ai da" một tiếng, tay tự nhiên khoác lên vai cô: "Không sao cả, lần đầu chơi đều như vậy thôi, tớ dạy cậu, cậu ấn giữ súng của cậu, ấn giữ đến lúc cậu muốn nổ đầu hắn——" Cậu ta vừa nói, vừa cúi đầu xuống, ngón tay vạch lên màn hình biểu thị.

Thẩm Quyện đứng ở cửa ra vào, nhìn đầu hai người này càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, càng lúc càng gần.

Thẩm Quyện đi qua, đứng bên cạnh Lâm Ngữ Kinh, đưa tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ lên cạnh bàn.

Cậu vừa đến một cái, khí áp xung quanh nháy mắt thấp xuống, tay Tổng Chí Minh run lên, đầu nhắm của súng trượt qua bên cạnh, súng lại bắn lệch, người bị nhắm trúng lúc này đã nghe thấy, một giây sau lập tức dựng súng tới đây, "Đoàng" một tiếng bắn nát đầu Lâm Ngữ Kinh.

Lâm Ngữ Kinh "A" một tiếng, không vui nhăn nhăn mũi, đứng dậy nhường chỗ cho Thẩm Quyện, trả di động cho Tổng Chí Minh, nói cảm ơn với cậu ta.

"Không sao, chơi nhiều sẽ giỏi thôi, " Tổng Chí Minh cười hi hi, "Thêm bạn tốt nhé? Sau này bọn tớ mờ hắc sẽ gọi cậu."

"Được thôi." Lâm Ngữ Kinh nói.

Hai người vô cùng vui vẻ mà thêm bạn tốt, Lâm Ngữ Kinh ngồi xuống chỗ mình, xoay người lại, thêm cái ghi chú cho Tổng Chí Minh.

Ngẩng đầu, trông thấy Thẩm Quyện nghiêng người ngồi ở đằng kia, mặt không biểu cảm tiện tay lật sách.

"Bạn cùng bàn, chào buổi sáng, ăn sáng chưa?" Lâm Ngữ Kinh tâm trạng rất tốt chào hỏi cậu.

Thẩm Quyện không để ý tới cô.

Hiện tại Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyện đã rất quen thuộc rồi, có vẻ từ lần cô đến studio của cậu ăn lẩu xong, quan hệ giữa hai người quan hệ dần dần khá hơn, thi thoảng còn có thể tán gẫu một chút.

Chẳng qua lão đại luôn có những điểm đặc trưng riêng của mình, buổi sáng dậy quá sớm nên thường rất khó ở, Lâm Ngữ Kinh cũng chẳng để ý, mở sách cần dùng trong tiết đầu tiên ra xem.

Khoảng chừng năm sáu phút sau, Thẩm Quyện đột nhiên "Bịch" một tiếng đóng sách lại, giương mắt nhìn cô: "Cậu thật sự thích chơi game à?"

"Hả?" Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên, "Không có, tôi không biết chơi."

"Về sau cũng đừng chơi, " Ngữ khí của Thẩm Quyện không tốt chút nào, "Cái kỹ thuật đó của cậu, chơi nhiều hai bên sẽ bị cậu làm cho phá sản."

"..."

Lâm Ngữ Kinh đã hiểu, hôm nay tâm trạng của lão đại quả thực không hề tốt, chẳng lẽ là học cả chủ nhật nhưng vật lý vẫn không có gì tiến triển, bị điện học làm khó rồi sao?

Cô thử nhớ lại mấy đề luyện tập mà mình cho cậu ta, đều không khó mà, rất căn bản đấy nha.

"Trời cao đổ kị người tài Lâm Ngữ Kinh, tóm lại không thể nào thấp toàn thấp mỹ, " Lâm Ngữ Kinh rất bình tĩnh, "Hơn nữa tôi, là một người lương thiện, đương nhiên phải chừa lại đường sống cho người khác."

"Đúng rồi, chủ nhật cậu có học không." Lâm Ngữ Kinh hỏi.

Thẩm Quyện: "Không."

Lâm Ngữ Kinh vẫn chưa từ bỏ, tài liệu cô viết đến hai rưỡi sáng lặn đây: "Vật lý á?"

"Không, " Thẩm Quyện mặt không biểu cảm nói, "Không phải tôi đã nói với cậu rồi sao? Bọn giảng hồ chúng tôi chưa bao giờ học tập."

"..."

Lâm Ngữ Kinh kỳ thật rất ngán mấy người bày mặt lạnh với cô, mặc kệ bạn đồng kinh vì chuyện gì, tâm trạng bạn không tốt chẳng liên quan quái gì tới tôi.

Loại người này bình thường cô gặp phải thì sẽ thế này, cậu lạnh nhạt với tôi, tôi sẽ càng lạnh nhạt với cậu. Lúc này nếu đổi thành người khác, cô đại khái sẽ không thêm phản ứng, bạn tự biến qua một bên mà lạnh lùng.

Cô ra sức vơ vết ra sự kiên nhẫn cuối cùng của mình, mặt cũng không biểu cảm: "Ai biết cậu từng nói với tôi, mấy chuyện vật vãnh này tôi chưa bao giờ nhớ kỹ."

Thẩm Quyện dùng chốc lát, nhìn cô một cái.

Cô gái nhỏ ánh mắt lạnh buốt, trong lời nói đã bắt đầu có chút cảm xúc, đây chính là muốn xù lông.

Nếu không thuận theo vuốt lông một cái, có thể cả ngày hôm nay sẽ lại bơ cậu nữa cho xem.

Cậu thờ dài: "Xem, bạn cùng bàn của tôi rạng sáng hai giờ rưỡi gửi tài liệu ôn tập cho tôi, tôi rất nghiêm túc xem cả ngày chủ nhật."

Lâm Ngữ Kinh liếc nhìn cậu một cái, uốn nắn: "Là Tiểu Lâm ám áp không muốn tiết lộ danh tính thân tặng."

Thẩm Quyên: "..."

Được rồi.

Thẩm Quyên nhấn nháy: "Vị Tiểu Lâm không muốn tiết lộ danh tính gửi quảng cáo đòi truy cho tôi, làm tôi thiếu chút nữa tưởng nhầm tin nhắn rác rồi."

Lâm Ngữ Kinh cười hai tiếng, nằm trên mặt bàn nhìn cậu: "Bạn học Thẩm dối trá này, tôi nghĩ giữa người với người nên thẳng thắn với nhau, nếu tin nhắn kia không giống quảng cáo đòi truy thì cậu sẽ xem chắc? Nam sinh các cậu không phải yêu thích loại hàng này sao?"

Thẩm Quyên nhướn mày: "Cậu nghe từ đâu mà biết nam sinh bọn tôi chỉ thích loại hàng này."

Lâm Ngữ Kinh: "Cái này còn cần phải nghe từ đâu sao? Tôi gửi như vậy chẳng phải cậu đã xem đảng hoàng sao, còn thừa nhận nghiêm túc xem cả chủ nhật, muốn ngừng mà không được. Nếu tôi gửi《 Đề thi tuyển chọn vật lý 11 phần điện học có đáp án 》cậu sẽ mở ra sao?"

"Cảm ơn tôi đi bạn học Thẩm Quyên, " Lâm Ngữ Kinh than thở nói, "Cảm ơn bạn cùng bàn của cậu, vì cậu thức đến hai giờ rưỡi sáng, vắt hết óc suy nghĩ tuyệt diệu, thành công khiến cậu nhớ kỹ học sinh cấp hai cũng biết 3. 1415926 không phải định luật Ôm, khiến thành tích vật lý của cậu cách 30 phút lại tiến thêm một bước."

Thẩm Quyên im lặng vài giây, không nói chuyện, chậm chạp mà cong khóe môi: "Không phải là Tiểu Lâm không muốn tiết lộ danh tính sao? Há?"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Trò chuyện một chút đã bị cậu ta dẫn dụ vào, mặc dù cái áo vest nhỏ* này cậu biết tôi biết mọi người đều biết.

Nhưng nó cũng là áo vest nhỏ hàng thật giá thật!

Lâm Ngữ Kinh thờ dài: "Bạn học Thẩm, cậu như vậy là làm khó tôi đấy, " cô hạ thấp giọng nói, "Tôi làm việc tốt đều không muốn để lại danh tính."

Cô nói xong, yên tĩnh hai giây, Thẩm Quyên bỗng nhiên bật cười.

So với bạn cùng lớp giọng của cậu trầm hơn một chút, cười lớn lên càng trầm hơn, thiếu đi một chút cảm giác niên thiếu, phần nhiều là từ tính gọi cảm.

Thẩm Quyên rũ mắt xuống, liếm liếm môi khẽ cười, sau đó thẳng người lên, đưa tay đặt lên đỉnh đầu cô nhẹ nhàng xoa hai cái, áp người lại gần một chút, thanh âm trầm thấp nhàn nhạt vang lên bên tai: "Cô Tiểu Lâm vất vả rồi."

Hết chương 19.

(*) Cụm từ này mình cũng không hiểu lắm, có lẽ là ngôn ngữ mạng. Theo kết quả search google thì "Áo vest nhỏ" dường như là tên một người đàn ông bí ẩn, rất nổi tiếng ở TQ. (Nguyên văn 小马甲. Cầu giúp đỡ!!!)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mong Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tùy tiện đánh mà cũng thắng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Kì thi tháng ở Bát Trung diễn ra ngay sau Quốc Khánh. Sau bảy ngày nghỉ quốc khánh theo quy định, ngày đầu tiên đi học lại sẽ trực tiếp thi, cho nên tuần này phải học cả bảy ngày, bù vào kì nghỉ.

Lúc Lưu Phúc Giang thông báo ra tin này, tất cả mọi người reo hò một trận.

Reo hò xong, mới bắt đầu phát sầu.

Lý Lâm lật cổ áo đồng phục ra phía sau, thờ mánh: "Tao cảm thấy mình theo không nổi nữa rồi, trước kia học có năm ngày mà tao đã phải bơi nhanh đến mức ná thờ, năm ngày đã giới hạn chịu đựng bài giảng cường độ cao của tao rồi."

Lâm Ngữ Kinh trái lại không có cảm giác gì, so với việc phải trở về vào hai ngày nghỉ, cô vẫn muốn ngáy ngốc ở trường hơn, thậm chí đã bắt đầu nghĩ xem liệu quốc khánh có thể không về luôn không, nói mình phải chuẩn bị cho kì thi tháng.

Vào giờ tự học buổi chiều, lúc Lâm Ngữ Kinh học từ vựng tiếng Anh thì nhận được lời mời nhiệt tình của Tổng Chỉ Minh, người này gửi cho cô sticker chó Husky nhảy disco, phía sau đính kèm ảnh một người da đen hôn gió, hỏi: [Tiểu tỷ ty, mở hắc không.]

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy người này thật quá gan dạ, buổi sáng cô chơi dở như vậy mà cậu ta vẫn có dũng khí gọi cô mờ hắc.

Cô nhìn thoáng qua những tờ đề chưa làm xong còn lại, không còn mấy tờ, cô để bút xuống, gửi câu được thôi qua ngay.

Chưa đến hai phút sau, Lý Lâm bên dưới khe khẽ chọc bả vai cô: "Này, Lâm Ngữ Kinh, cậu xuống đây với bọn tớ nha, đến lúc đó tớ sẽ dẫn dắt cậu."

Thẩm Quyên nghiêng đầu qua.

Lâm Ngữ Kinh cười: "Mấy người vậy."

"Tính thêm cậu là ba người, một đội thường có bốn người, nhưng không sao, tới đó tùy tiện tìm một người lạ gia nhập là được rồi, cậu theo tớ, tớ đến dạy cậu, Tổng Chỉ Minh cách quá xa, nói chuyện không tiện." Lý Lâm nói.

Lâm Ngữ Kinh khẽ gật đầu, nghiêng người nhắc mắt, đáp lại ánh mắt của Thẩm Quyên.

Bạn cùng bàn của cô nhìn cô không chớp mắt, ánh mắt vô cùng bình tĩnh, nhưng trong sự bình tĩnh đó dường như hàm chứa một chút khinh thường, giống như đang nói "Hy vọng lòng cậu có chút hồ thẹn".

"..."

Trong lòng Lâm Ngữ Kinh túi thần lăm đầy.

Con người làm sao có thể thập toàn thập mỹ chứ?

Cô đã xuất sắc như vậy rồi, đánh game dở chút thì có sao nào?

Cô thở dài: "Các cậu tìm người lạ thì thôi tôi không chơi đâu, tôi chơi cùi bắp thế này, bạn học còn tha thứ được, chứ hớ người ta rồi bị chửi thì không hay lắm."

Lý Lâm xua xua tay: "Không sao đâu mà, có người mắng cậu thì bọn tớ giúp cậu mắng lại. Chúng ta có tới ba người cơ mà, sợ cái gì, hần ta mới là người lọt hớ."

Lâm Ngữ Kinh còn định nói thêm gì đó, chợt Thẩm Quyên hỏi: "Game gì."

Lý Lâm bất động, cổ gồng lên như con rối lên dây, kinh kịch kinh kịch xoay đầu lại, nói tên trò chơi: "Chi là, bắn súng thôi."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có chút buồn cười, ngay cả cô cũng có thể cảm giác được Lý Lâm đang khấn trương.

Khai giảng lâu như vậy rồi, ngồi bàn trước bàn sau cũng lâu như vậy rồi, thế nhưng đây hình như là lần đầu tiên Thẩm Quyên nói chuyện với bọn họ.

Thẩm Quyên gật gù đầu, lại tiếp tục nói: "Các cậu thiếu người?"

Dáng vẻ Lý Lâm mấy mốc: "À... phải."

"Tôi chơi." Thẩm Quyên nói.

Lâm Ngữ Kinh dương cao mày.

Cầm Lý Lâm gần như sắp rút ra.

Về sau, mỗi lần Lý Lâm nhớ lại, cũng không nhận được cảm khái, đây quả thật là trận chiến khác cốt ghi tâm nhất trong đời cậu.

Bá chủ trường Thẩm Quyên, vị này là người có vô số truyền kỳ, chuyện cũ, và lại còn là lão đại Bát Trung từng đánh gục bạn cùng bàn trước, chỉ mỗi cái bóng lưng cũng làm cậu ta không dám thốt một lời. Vị lão đại làm cậu sống trong bóng ma ngày qua ngày khác đó, trong giờ tự học bỗng nhiên đề nghị vào đội chơi game chung với cậu.

Lâm Ngữ Kinh chưa từng chơi trò chơi này, Thẩm Quyên cũng chưa từng chơi, hai người xoay người lại, kết nối vào điểm truy cập không giới hạn lưu lượng của Lý Lâm, rồi tụt lại một chỗ lập đội, Lâm Ngữ Kinh liếc nhanh qua ID của Thẩm Quyên: [JYZJBD].

Hạ mắt xuống xiu nữa, cái người này vừa mới vào game, đã tự thêm cho mình chữ ký mỹ miều —— một xạ thủ thần bí ẩn.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Chỉ có ngay lúc này, Lâm Ngữ Kinh mới cảm nhận được tâm hồn trẻ trâu ẩn sâu trong người Thẩm Quyên.

Một mình Lý Lâm chỉ giảng cho hai người bọn họ, Lâm Ngữ Kinh dù sao cũng đã chơi thử tự học sớm rồi, biết phải nổ súng thế nào, chẳng qua kĩ thuật bắn súng của cô có hơi thâm, thị lực cũng có phần không tốt lắm, ngay cả lúc sắp chết cô cũng không phát hiện ra người giáp mặt đánh cô đang ở đâu. Còn Thẩm Quyên là vừa mới bắt đầu, nên có vẻ Lý Lâm phải tiến hành phụ đạo một vs một cho cậu.

"Đây là cái gì?" Thẩm Quyên hỏi.

"Đôi đôi đôi đôi đôi súng á, " Lý Lâm lắp bắp nói, "Bên cạnh là chỗ nạp đạn."

Thẩm Quyên nhắc mí mắt lên, nhìn cậu ta một cái: "Cậu run rẩy cái gì?"

Trong nội tâm Lý Lâm đang gào thét: Con mẹ nó ông đây sợ cậu đấy!!! Mẹ nó nhờ đâu cậu đánh game dở quá bị người ta hành hạ, tâm tình khó chịu đánh ông một trận cho hả giận thì biết sao đây!!!!

"Đâu có..." Lý Lâm nhỏ nhẹ nói, "Tôi có hơi lạnh."

Lâm Ngữ Kinh bên cạnh "Phụt" một tiếng bật cười, sáp tới gần nhỏ giọng nói: "Bạn cùng bàn, biểu cảm của cậu lúc nào cũng tàn khốc như vậy, làm người ta sợ đấy."

Thẩm Quyện nhìn cô một cái, cũng sáp lại gần thấp giọng nói: "Tôi làm cậu ta sợ?"

Lâm Ngữ Kinh khẽ gật đầu.

Thẩm Quyện nhướn mày: "Vậy sao cậu không sợ tôi? Còn dám ngồi cùng bàn với tôi?"

"Sợ mà," Lâm Ngữ Kinh nói, "Nhưng sợ cũng vô dụng, dù sao vẫn phải có người đứng ra hi sinh chứ, tôi không vào địa ngục thì ai vào, tôi, trời sinh chính là người may mắn bị vận mệnh ngược đãi."

"..."

Thẩm Quyện "Ồ" một tiếng, thẳng dậy, mặt mày lạnh nhạt, không có chút cảm xúc.

Lý Lâm run lên, vô thức nhích mình ra sau.

Thẩm Quyện nhìn Lâm Ngữ Kinh: "Không đúng, tôi ngược đãi cậu hồi nào?"

Lâm Ngữ Kinh lắc đầu: "Không có."

"Tôi đối xử không tốt với cậu?" Thẩm Quyện hỏi.

"Tốt," Lâm Ngữ Kinh chân thành nói, "Cậu đối với tôi tựa như gió xuân ấm áp, chưa từng có người nào đối tốt với tôi như vậy."

Lý Lâm: "..."

Thẩm Quyện: "..."

Không cách nào hàn huyên tiếp được nữa.

Nha đầu kia nói chuyện quá khinh người.

Tiểu hồ ly thường dùng khuôn mặt ngây thơ vô hại đó, chom chớp mắt nhìn cậu, nói ra câu nào là câu đó làm người ta muốn khăn cấp tháo chạy.

Thế nhưng người ta có nói sai gì sao? Mắng chửi cậu sao?

Không hề.

Người ta khen cậu cơ mà, bảo cậu đối với người ta như gió xuân ấm áp đấy nhé.

Lừa này đương nhiên không thể phát ra được, ghen kín ở đó làm người ta vừa bất lực vừa buồn cười.

Thẩm Quyện ném di động lên bàn, "Cảnh cách" một tiếng, cậu nheo mắt, nhìn Lâm Ngữ Kinh.

Lý Lâm nhắm mắt lại, chờ đợi cơn giận sắp bùng nổ của bá chủ trường học, gió tanh mưa máu.

Mười giây sau, vẫn là một khoảng tĩnh lặng.

Lý Lâm mở mắt ra, trông thấy bá chủ trường học bắt đầu đi thờ dài.

Bá chủ trường học bắt đầu đi thờ dài.

Bá chủ trường học cũng đi thờ dài, sau đó lại cầm lấy điện thoại, làm như không có chuyện gì hỏi cậu: "Game này tự động trang bị linh kiện hay sao?"

Lý Lâm cũng không kịp phản ứng: "Hả?"

Lý Lâm: "À —— tự động đấy, tuy nhiên cậu có thể tự đổi linh kiện."

*

Sau khi Thẩm Quyện mò 5 phút trên cái trò chơi này, là người đầu tiên lấy được đầu.

Lâm Ngữ Kinh đứng cùng vị trí với cậu, chẳng phát hiện ra ai, Lý Lâm còn đang ở cạnh nói với Thẩm Quyện: "Ôi chao cây súng này của cậu sức giạt lớn lắm đấy, để tôi dạy cậu cách áp chế ——" thì đã thấy giá súng của cậu hướng tới một tên nằm sấp, "Đoàng" một phát bắn nổ cái đầu.

Một phát này khởi đầu tốt đẹp, ngay sau đó người này liền như đốt pháo, "Đoàng đoàng đoàng đoàng" bắn hết người này đến người khác, thời điểm tiến vào vòng chung kết, [JYZJBD] cũng đã đứng thứ hai.

Cuối cùng bọn họ lấy được hạng đầu đồ chói sáng rồi, cả đoạn đường này Lâm Ngữ Kinh chẳng bắn được mấy phát, hoàn toàn là nằm không mà thắng.

Trò chơi kết thúc, Tổng Chí Minh ở phía kia phòng học nhảy dựng lên một cái, cậu ta ngồi ở hàng thứ hai từ dưới lên phía gần cửa sổ, chính là góc đối so với đồng đội

mình, không nhìn thấy tình huống bên này.

"Đại Lý của tao ơi! Người lạ này mạnh mẽ ghê nha! Tay chơi cấp bậc chúa tể đó, " Cách một phòng học, Tổng Chí Minh hô to về phía Lý Lâm, "Tranh thủ thêm bạn tốt đi, sau này cùng chơi! Mà ID của cậu ta có ý gì thể nhỡ? Ý là quay tay đỉnh nhất sao? Phải không? Giỏi, làm màu giỏi đến mức tao phục luôn rồi, cậu ta đúng là trâu bò."

Lý Lâm "..."

Lý Lâm bày ra vẻ mặt một lời khó nói hết, không biết nên giải thích với cậu ta thế nào, vị quay tay đỉnh cao này 20 phút trước còn đang download trò chơi.

Cậu lặng lẽ liếc nhìn Thẩm Quyên một cái.

Lão đại ngả người ngồi ở kia xem điện thoại, vẻ mặt hồ hững, Lý Lâm dường như trông thấy trên mặt lão đại tràn đầy "Tùy tiện đánh mà cũng thắng" "Thứ game ngu ngốc gì thể này" "Thật là vô vị" "Rốt cuộc game này có gì thú vị".

Nhưng cũng chỉ như thế thôi, trông cậu ta thậm chí còn không thêm tức giận.

Lý Lâm lại nghĩ tới khi nãy, âm thanh thờ dài bất đắc dĩ của bá chủ trường học.

Cậu vui đùa xuống bấm điện thoại, gửi tin nhắn cho Tổng Chí Minh: [Mày có cảm thấy không, có vẻ Thẩm Quyên không hề khủng bố như trong truyền thuyết, hơn nữa dường như rất dịu dàng nhỉ?]

Tổng Chí Minh ở bên kia phòng học thúc giục cậu mau mau thêm bạn tốt với vị quay tay đỉnh cao để ôm bắp đùi, hò hét như sắp chết, cậu ta gửi một tin nhắn đến: [Ai dịu dàng cơ?? Nào mày bị úng nước à?]

Kiên nhẫn của Thẩm Quyên quả thực chỉ có thể miễn cưỡng chống cự đến khi cậu đánh xong ván này, kết thúc xong, động tác đầu tiên chính là gỡ APP, Lâm Ngữ Kinh cũng không muốn chơi, ở thế giới bom súng này, cô không cảm nhận được chút vui thú nào, chỉ có loại cảm giác khuất phục như bị lăng trì từ từ, rằng cô y như một kẻ mù lòa.

Cô sẽ không bao giờ đụng vào cái game này nữa.

Hai người đồng thời tháo gỡ APP, trước khi gỡ Lâm Ngữ Kinh lại liếc nhìn qua, Thẩm Quyên vẫn không quên đổi phần kí tên kia, lúc trước là "Một xạ thủ thần bí ẩn", bây giờ là "Tùy tiện đánh mà cũng thắng".

"..."

Lâm Ngữ Kinh nhận không được phải trừng mắt.

Chưa từng thấy ai chảnh chọe như vậy.

Lúc tiết tự học sắp kết thúc, cô xoay đầu lại, nhìn Thẩm Quyên.

Thẩm Quyên để ý thấy tầm mắt của cô, xoay qua, hơi cúi đầu: "Sao vậy?"

"Cậu thừa nhận đi, cậu nhất định không phải lần đầu chơi." Lâm Ngữ Kinh mặt không đổi sắc nói.

Không ngờ cậu ta thể mà lại thoải mái thừa nhận thật: "Không phải lần đầu chơi súng."

Lâm Ngữ Kinh định nói: Tôi biết ngay mà! Cậu xem đi cậu tự nhận rồi nhé!

Phản ứng vài giây, cô mới cảm thấy có chỗ nào không đúng. "Hử?" một tiếng.

"Thích chơi cái này?" Thẩm Quyên không buồn để tâm nói, "Thích thì ngày nào đó tôi dẫn cậu đi chơi đồ thật."

Dù, khi.

Đầu óc Lâm Ngữ Kinh thoáng hiện lên hai chữ to.

Cô lập tức nghĩ đến thời kỳ trẻ trâu của mình, những năm tháng trẻ con ảo tưởng mình rất giang hồ ấy, nghiêm trọng nhất cũng chỉ rờ tới gây gộc gì đó.

Hiện tại Thẩm Quyên trực tiếp biến vũ khí lạnh thành vũ khí nóng. Vũ. Khí. Đấy, bọn giang hồ chúng ta đương nhiên phải khác biệt rồi!!!

*

"Ngày nào đó" của Thẩm Quyên có lẽ phải đến tám trăm năm sau, ngay hôm sau Lâm Ngữ Kinh đã quên rui chuyện này, gần ngay trước mắt chính là mười một ngày nghỉ dài xong đến kì thi tháng.

Đây là lần đầu khối 11 thi tháng kể từ hồi khai giảng đến nay, Lâm Ngữ Kinh vốn cho rằng, người lớp này dù có không thích học tập, thi ít nhiều gì cũng sẽ có một vài hành động nước tới chân mới nhảy. Kết quả sau vài ngày quan sát, cô phát hiện người ta vẫn học hành y kiểu trước đây, loại học sinh trung bình trong lớp như Lý Lâm, chẳng qua là làm bài tập nghiêm túc hơn trước một chút.

Sở dĩ lớp 10 không có giáo viên nào muốn nhận, cuối cùng kéo đỡ người chưa từng làm chủ nhiệm lớp như Lưu Phúc Giang ra là có nguyên nhân đấy. Mặc dù nói ngoại trừ lớp thi đua* và lớp thực nghiệm ra, các lớp khác đều không chia lớp dựa vào thành tích, nhưng cũng không biết có phải vì duyên phận tuyệt diệu hay không, mà lớp được xem là chót bảng của ban tự nhiên như lớp 10, có gần một phần ba học sinh yếu kém của toàn khối.

(*) Là lớp của những học sinh giỏi nhất khối, cũng giống như lớp thực nghiệm, tuy nhiên các học sinh trong lớp này được bồi dưỡng chủ yếu để tham gia các

cuộc thi.

Do đó lúc Lưu Phúc Giang cầm danh sách phòng thi, Lâm Ngữ Kinh phát hiện, ba phòng thi từ dưới tính lên bị người lớp cô chiếm hết một nửa.

Vì vậy mọi người đều rất cao hứng, trong phòng thi toàn là người một nhà, muốn làm chút chuyện gì đó cũng dễ dàng hơn rồi.

Dù rằng Lâm Ngữ Kinh không hiểu người trong cùng phòng thi trình độ đều xấp xỉ nhau, chép lẫn nhau thì có thể chép được cái gì.

Lý Lâm ở tại phòng thi thứ ba từ dưới tính lên, lúc nhìn thấy danh sách phòng thi cậu ta mừng rỡ một trận: "Đậu má, hồi thi cuối kỳ tao làm xuất sắc như vậy luôn sao? Tao nói rồi mà, dường như vào mấy cuộc thi quan trọng cho tới bây giờ tao đều có thể phát huy vượt xa bình thường, tuyên thủ cuộc thi lớn Lý Lâm."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Trước kia dốc lòng học tập ở lớp thực nghiệm, lúc thi luôn ở phòng thi thứ nhất, nên tuyên thủ Lâm Ngữ Kinh không thể hiểu nổi sự vui mừng như điên này của cậu ta.

Cô lặng lẽ xoay đầu lại, vừa nhấc mắt liếc đối diện với ánh mắt của Thẩm Quyên.

Thẩm Quyên hạ mắt, trầm tĩnh nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh lại liếc nhìn bảng phân chỗ ngồi, phòng thi tháng được chia dựa theo thành tích thi cuối kỳ của lớp mười. Lâm Ngữ Kinh không có thành tích, Thẩm Quyên tạm nghỉ học quay về, cũng không có, vì vậy hai người họ đều ở phòng thi cuối cùng, chỗ ngồi trong phòng thi được xếp theo hình con rắn, hai người ngồi song song ở hàng cuối cùng, trái phải lẫn lộn.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy, cảm thấy trong ánh mắt của cậu ta dường như đang ám chỉ điều gì.

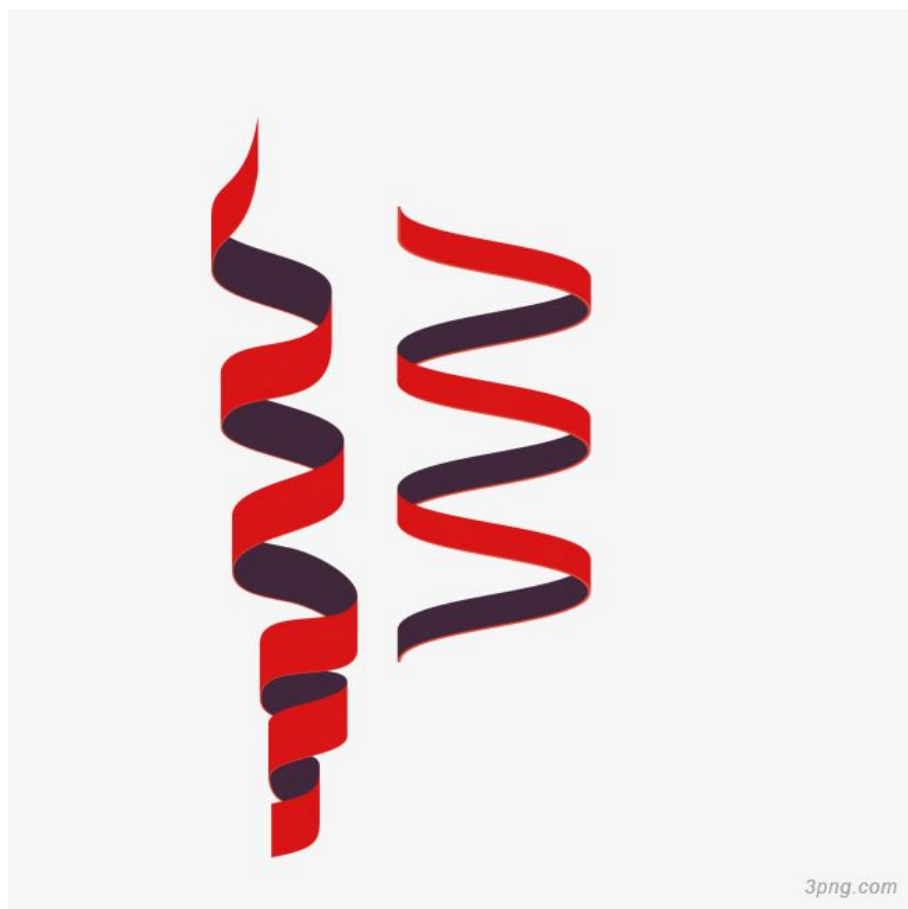
"Bạn học Thẩm, " Lâm Ngữ Kinh cân nhắc xem phải nói thế nào cho uyển chuyển, suy nghĩ một chút rồi chậm chạp nói ra, "Thi cử thật ra không phải chuyện quan trọng đến vậy, nó cũng chỉ là một trình tự kiểm tra kiến thức bị hồng đề bổ sung vào mà thôi, liên, vì vậy phải tự mình hoàn thành, như vậy mới biết được ở đâu thiếu sót chứ, cậu nói xem có đúng không?"

Thẩm Quyên không nói chuyện, ánh mắt của cô một lời khó nói hết, giống như nhìn một kẻ ngu.

"Dưới sự trợ giúp của cô Tiểu Lâm, tôi cảm thấy vật lý của cậu ít nhất cũng được bốn phần mười đấy, " Lâm Ngữ Kinh cổ vũ cậu, "Cố lên."

Hết chương 20.

(*) Xếp kiểu con rắn:

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Hình như tao đã không cẩn thận bắt gặp gian tình của lão đại

Kì thi tháng xếp ngay sau quốc khánh, tiết cuối cùng kết thúc, tất cả mọi người đều hớn ha hớn hở, hận không thể chạy một đường như điên ra khỏi cổng trường, mạnh mẽ chui về nhà, riêng mỗi Lâm Ngữ Kinh ngồi nguyên tại chỗ, thong dong, thong dong thờ dài.

Hiếm khi Thẩm Quyện lên lớp đầy đủ như tuần này, phải nói là lần đầu tiên từ lúc khai giảng đến nay, cả tuần người này không bỏ một tiết học nào, ngay cả giờ tự học cũng lên đầy đủ. Hết giờ tan học, cậu mang cặp xách tựa như rỗng tuếch của mình, đứng dậy, hứng thú đảo dặt nhìn Lâm Ngữ Kinh mày mặt ủ rũ ngồi bên cạnh: "Sao vậy?"

"Tôi không muốn nghỉ, " Lâm Ngữ Kinh cup mắt, thờ dài nói, "Tôi muốn học tập, sao không thể học tập mãi mãi chứ, học tập là chuyện tốt đẹp nhất đấy."

"..."

Trong lúc nhất thời Thẩm Quyện vậy mà không biết trả lời thế nào, tới tận bây giờ cậu chưa từng thấy học sinh cấp ba nào có ý thức tự giác kinh khủng như vậy.

Thẩm Quyện nhìn cái người tang thương từ trên xuống dưới, một thiếu nữ từ bàn chân đến sợi tóc mà đều tràn đầy mất hứng, yên lặng trong chốc lát, cất giọng chậm chạp hỏi: "Cậu là muốn học tập, hay là không muốn về nhà."

Lâm Ngữ Kinh lại than: "Không muốn về nhà."

"Hừm?" Thẩm Quyện hỏi, "Tại sao không muốn về nhà."

Lâm Ngữ Kinh thờ dài lần thứ ba, vừa định lên tiếng, bỗng ngừng lại, an tĩnh vài giây, ngẩng đầu nhìn thiếu niên bên cạnh.

Thẩm Quyện ngồi trên mép bàn học, ngược cầm tựa vào tường, lông mi rũ rượi rủ xuống, không buồn đếm xia mà cảm điện thoải chơi.

Gần đây cô có hơi thân thiết với Thẩm Quyện.

Thân thiết đến mức, lúc cô đối thoại với cậu ngay cả ý thức đề phòng cơ bản nhất cũng biến mất từ lúc nào, quá trình này diễn ra quá tự nhiên, tự nhiên đến chính cô cũng không cảm giác được.

"Bởi vì nhà tôi ở lâu dài quý, về đến nhà sẽ bị cưỡng ép luyện tập ma pháp." Lâm Ngữ Kinh thuận miệng nói nhảm.

Thẩm Quyện không nói chuyện, yên lặng nhìn cô vài giây, cong môi cười cười, hơi nghiêng người về phía trước, nhẹ nhàng gõ điện thoại trong tay lên đầu cô: "Về thôi, bạn cùng bàn nhỏ."

Lâm Ngữ Kinh vô thức che lên nơi bị di động cậu gõ qua, dòm cậu đứng dậy, ngáp một cái đi ra ngoài phòng học.

Lâm Ngữ Kinh liếc mắt, cũng bắt đầu cúi đầu thu dọn đồ đạc.

Đi tới cửa, Thẩm Quyện bỗng nhiên dừng bước, ngoảnh đầu: "Đứng rồi."

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu: "Hả?"

"Cả mười một ngày tôi đều ở tại studio." Thẩm Quyện nói.

"À, " Lâm Ngữ Kinh rất hoang mang, không rõ cậu nói với cô cái này làm gì, cũng chỉ có thể nói tiếp, "Không ra ngoài chơi sao?"

"Có gì hay mà chơi, " Thẩm Quyện hạ mắt xuống, nhàn nhạt nói, "Khi nào nhàn chán, có thể đến chỗ tôi ngồi một chút, tôi đều ở đó."

"..."

Lâm Ngữ Kinh không biết có phải bản thân quá nhạy cảm hay không, cứ luôn cảm thấy những lời này của cậu có ý là "Khi nào cậu không có chỗ đi, có thể đến chỗ của tôi".

Thẩm Quyện này, tuy rằng ngày nào nhìn cũng cà lơ phất phơ, chuyện gì cũng không để ý, nhưng chắc chắn cậu ta là một người rất tinh tế. Một câu "Không muốn về nhà" vừa nảy của Lâm Ngữ Kinh chất chứa quá nhiều cảm xúc, cậu ta nhất định đã hiểu.

Vào lần thứ hai gặp nhau tại cửa ra vào cửa hàng tiện lợi 7-11, Lâm Ngữ Kinh đã phát hiện ra điểm đó.

Vị giang hồ cực kỳ tàn nhẫn thâm trầm này nói đến đánh nhau lại có một nguyên tắc rất khác người, một nguyên tắc ngầm có phần ôn nhu.

Chẳng hạn như, khi hai nhóm người bọn họ đánh nhau, cậu không muốn thấy quần chúng ăn dưa vô tội - người bạn nhỏ Lâm Ngữ Kinh bị liên lụy vào, rất tự nhiên ngăn cản giúp cô.

Chẳng hạn như, cậu để ý thấy quần chúng ăn dưa vô tội bị mất com nạm, mua một cái bồi thường cho cô.

Chẳng hạn như, thời điểm ăn lẩu ngoài trời, nhất định đã nhìn ra chút phòng bị và chán chừ nhỏ của cô với bọn họ, vì vậy cậu úp ly của cô, giúp cô lấy coca.

Loại tình tế ôn nhu vô thức này, thực chất là lộ ra từ trong cốt tủy, là biểu hiện của một người có giáo dưỡng có gia giáo, là một loại ảnh hưởng được tiếp thu một cách vô tri vô giác. Cậu chắc hẳn là người có một gia đình rất hạnh phúc, hoặc là từ nhỏ đã lớn lên trong sự yêu thương ảm áp của người thân bên cạnh.

Lâm Ngữ Kinh sắp xếp túi xách được một nửa sách lại buông xuống, ngồi dựa vào ghế, thờ dài.

"Thật tốt, " cô nhỏ giọng lầm bầm một mình, "Có người yêu thương thật tốt."

Người trong lớp đều đã đi hết, chỉ còn lại mỗi mình cô, cả tầng lầu đều tĩnh lặng. Trên bãi tập ngoài lầu dạy học ngẫu nhiên có vài học sinh băng qua, thuận theo cửa sổ nhìn ra bên ngoài, có thể trông thấy xa xa là phòng học sáng đèn từ lầu dạy học phía Bắc của khối 12, tựa như một khối sắc màu rực rỡ bị cắt thành từng ô nhỏ.

Phòng học trống trơn, trong không khí pha lẫn mùi mực giấy, cùng với một chút mùi vị cô quạnh.

Học cả một ngày, xem như cũng có chút mệt nhọc, Lâm Ngữ Kinh gục đầu xoa xoa phần dưới mắt, âm thanh rì rầm trầm thấp như muốn hòa tan vào bầu không khí yên tĩnh nơi đây: "Tôi cũng muốn."

*

Mười một ngày này của Ngữ Kinh cũng trôi qua rất yên ổn, dù Thẩm Quyên nói có thể đến studio của cậu ngồi một chút, nhưng cô cũng không định đến đó thật.

Người ta có bận hay không, có thuận miệng nói hay không còn chưa biết, mà quan trọng nhất là hết mười một này sẽ phải thi tháng, cuộc thi đầu tiên của Lâm Ngữ Kinh tại ngôi trường này. Không biết thi cử ở Bát Trung độ khó ra sao, cũng không biết ngày ngày ngô ngô qua một kì nghỉ thi chỉ số thông minh và trình độ của mình có thoái hóa hay không, cho nên cô vẫn là thành thành thật thật ở trong nhà xem sách.

Phó Minh Tu rốt cuộc cũng chịu về nhà, lúc Lâm Ngữ Kinh tan học về anh ta đã ở nhà rồi, người đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách chơi điện thoại, nghe tiếng cô về cũng không nhìn qua bên này, trên mặt chất đầy biểu cảm không quan tâm, nhưng nhìn thế nào cũng thấy có vẻ cứng nhắc.

Lâm Ngữ Kinh thấy người này rõ ràng không muốn nhìn thấy mình, phân vân giữa chào hỏi và không chào hỏi vài giây, cuối cùng lựa chọn theo ý nguyện của anh ta, thu hẹp tầm nhìn, không nói bất cứ điều gì, chuẩn bị đi lên lầu.

Từ sau chuyện lần trước, tâm tình của cô đối với Phó Minh Tu có chút phức tạp.

Lâm Ngữ Kinh vẫn luôn là người không dễ bắt cứ ác ý hay địch ý của ai, nhưng nếu như trong loại địch ý này đột nhiên trộn lẫn một chút thiện ý, cô chắc chắn sẽ có loại cảm giác không xác định được.

Kết quả vừa đi tới trước vài bước, Phó Minh Tu đột nhiên ngược đầu lên, cau mày nhìn cô: "Cô không thấy tôi à?"

"..." Lâm Ngữ Kinh nói, "Thấy."

Khoảng cách giữa lông mày của Phó Minh Tu rất nhanh đã bị anh nhăn đến không còn: "Vậy sao cô làm như không nhìn thấy thế?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh đột nhiên cảm thấy, nhiều năm như vậy Quan Hường Mai cũng không dễ dàng gì, đứa con trai này của bà ta quả là hiếm thấy, rõ ràng lớn lên rất đàn ông, nhưng vô kích nội tâm lại phong phú y như một tiểu công chúa.

Được rồi.

Kính gia chiều anh.

Lâm Ngữ Kinh lên tiếng chào hỏi, không muốn chấp nhậ với anh ta, kiên nhẫn hỏi: "Anh trai còn chuyện gì không?"

Phó Minh Tu nhìn cô, vẻ mặt biểu lộ "Tôi có chuyện muốn nói", cứ thế cứng nhắc 10 giây, một câu cũng không nói.

Lâm Ngữ Kinh quay người định đi lên lầu, kết quả vừa đi tới đầu bậc thang, lại bị gọi lại: "Đợi một chút."

"..."

Lâm Ngữ Kinh đứng nguyên tại chỗ nghiêng răng một cái, thờ ra một hơi, xoay người lại.

Phó Minh Tu nhìn cô: "Cô đừng tưởng là tôi đã chấp nhận cô, tốt nhất cũng đừng nên có những tâm tư không đúng đắn gì đó."

Lâm Ngữ Kinh nhìn cái người y như động kinh kia, thiếu chút nữa đã không nhịn được cười. Tự đáy lòng cô rất muốn bảo anh ta đi đến khoa tâm thần gì đó, xem liệu có phải vì gần đây bố dượng mang con gái vào nhà đã làm cho áp lực của anh ta quá lớn, dẫn đến tinh thần có chút vấn đề gì đó hay không.

"Tâm tư không đúng đắn gì cơ?" Lâm Ngữ Kinh hỏi.

"Công ty của Phó gia, các người nghĩ cũng đừng nghĩ." Phó Minh Tu sắc mặt âm trầm.

Lâm Ngữ Kinh bật cười.

Trên người thiếu nữ còn đang mặc đồng phục, vừa đeo cặp sách vừa kéo vali nhỏ, mắt hồ ly xinh đẹp cong cong theo nụ cười, vô cùng thích thú: "Anh trai yên tâm, công ty nhà mấy người tôi chắc chắn sẽ không thềm, tôi lấy cái công ty làm gì, mỗi ngày đi sớm về muộn mệt mỏi như chó. Để anh làm chứ, anh chịu trách nhiệm kiếm tiền, " Lâm Ngữ Kinh chỉ vào anh ta, lại chỉ chỉ vào mình, "Tôi chịu trách nhiệm hết tiền thì đến đòi anh, dù sao cũng là anh em mà, vẫn phải giúp đỡ nhau chút chứ."

"..." Phó Minh Tu khó tin nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh búng tay với anh ta một cái, vừa nhảy nhót vừa ngâm nga khúc dân ca lên lầu.

Đề lại một mình Phó Minh Tu đứng chờ tại chỗ, trợn mắt nhìn bóng lưng của cô, biểu cảm ăn phân.

*

Ngày thi tháng đó, Lâm Ngữ Kinh dậy thật sớm

Đi thi vốn không cần phải đến trường sớm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên Lưu Phúc Giang trải nghiệm cảm giác lớp của mình thi kì thi chính thức đầu tiên, trong lòng ông rất kích động, ngoài kích động ra còn có chút bất an. Vì vậy buổi tối ngày trước đó đã dặn dò trong nhóm lớp, hẹn thời gian để tất cả mọi người đến trường cùng lúc, ông giảng thêm mười phút sinh học cho mọi người trước khi thi.

Nhóm lớp vốn vô cùng náo nhiệt, tràn ngập "Ồi, game mới ra là cái tui bây đang chơi á hả?" "Download tối qua, chơi mười phút xóa, tao hoa cả mắt với 3D." "K gia có phải đã ra style thu đông rồi không?" "Tao xem rồi, màu tương phản nhau xấu kinh khủng" "Các anh em, trận đấu đã bắt đầu rồi, hôm nay đi đến chỗ khác đánh vịt, con em mày, tui bây có đi xem không."

—— vân vân... dù sao trừ học tập ra thì trong nhóm lớp chủ đề gì cũng có, nhưng sau khi ông nói câu đó xong bỗng chốc trở nên tĩnh lặng như chết chóc, dường như cái nhóm tám trăm năm không ai xâm phạm này lần đầu tiên loạng ra như nhóm chết.

Lúc ấy Lâm Ngữ Kinh rất tò mò, đến sáng thứ hai đó lớp các cô cuối cùng sẽ có mấy người tới.

Lâm Ngữ Kinh đến nhà ăn trước cổng trường mua đồ ăn sáng, cô còn đặc biệt mua hai túi sữa đậu nành, trong đó một túi vị óc chó. Dẫu sao cũng là thi cử mà, cô Tiểu Lâm cực kỳ yêu thương học trò mua cho Thẩm Quyên - học trò duy nhất của cô, để cậu ấy bổ não.

Chứ không nhớ đâu thi vật lý không được bốn phần mười, thì chẳng phải là đập bẻ bảng hiệu của cô à?

Lúc vào phòng học Lưu Phúc Giang đang tinh thần sung mãn đứng trước bục giảng, mấy người ở phía dưới có thể đếm trên đầu ngón tay. Hiện trường giờ phụ đạo trước khi thi không đến mười người không hề ảnh hưởng tạo nên sự nhiệt tình của Lưu Phúc Giang, thời điểm trông thấy Lâm Ngữ Kinh, ông biểu lộ vẻ tươi cười hơn hờ phát ra từ nội tâm: "Tốt, Lâm Ngữ Kinh cũng tới, các bạn học, chúng ta có tổng cộng chín người, cái này gọi là gì? Cái này gọi là lớp giáo dục nhỏ*, kiểu này chất lượng giảng dạy vô cùng cao, em xem trường Thập Cửu Trung kể bên kia, là cái trường tư nhân quý tộc đó, bây giờ người ta toàn là giảng bài theo kiểu giáo dục nhỏ này, hiệu quả đặc biệt tốt ——"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

(*) Nguyên văn là 小班化教学 – lớp giáo dục nhỏ: một hình thức tổ chức giáo dục với số lượng học sinh ít, có lợi cho sự phát triển hài hòa và toàn diện cho mỗi cá nhân. (baiké)

Lưu Phúc Giang dùng khoảng bảy phút đồng hồ để biểu dương tinh thần học tập tích cực của chín vị bạn học đang ngồi đây, còn lại ba phút giảng một đề sinh học lớn, sau đó lớp giáo dục nhỏ tạm thời gồm chín tình anh giải tán tại chỗ, mọi người bắt đầu chuyển bàn, chuẩn bị bố trí phòng thi.

Phòng thi cuối cùng ở lầu một, phòng học của ban xã hội. Đi vào trong, bầu không khí ở phòng học ban xã hội tạo ra cảm giác không hề giống với ban tự nhiên. Báo bảng phía sai phòng học được làm khéo léo xinh đẹp, chữ và hình vẽ dày đặc chi chít, nhìn qua là biết dụng tâm chuẩn bị.

Ngay trước bảng đen treo một bộ chữ thư pháp cực to, thể chữ vô cùng tiêu sái đẹp mắt ——

Hôm nay tay nắm dây dài

Khi nào sẽ trói Thương Long?*

(*) Trích trong bài thơ "Thanh bình nhạc – Lục Bần sơn" của chủ tịch Mao Trạch Đông. Bài thơ được sáng tác lúc chủ tịch Mao vượt núi Lục Bần. Trong câu thơ trên, dây dài ý chỉ vũ trang cách mạng, Thương Long ý chỉ phái phản động Quốc Dân đảng, đứng đầu là Tưởng Giới Thạch.

Lâm Ngữ Kinh hỏi tưởng lại báo bảng lớp cô một chút, chỉ có Lý Lâm dùng phấn trắng viết mấy chữ to dùng ngang qua —— Xuân thu mời dùng trà hoa cúc, thanh nhiệt giải độc lại hạ hỏa.

Bên dưới cùng còn dùng phấn vàng vẽ lên một bông cúc nhỏ.

—— Mười bốn chữ và một đóa hoa, choáng hết trọn một tấm bảng đen, để lớp các cô không phải thấp thòm lo âu sẽ giành được thành tích vẻ vang – đứng thứ nhất từ dưới tính lên trong cuộc thi báo bảng tháng này nữa.

Cuộc thi hôm nay, nhà trường không bắt buộc học sinh phải mặc đồng phục, vì vậy mọi người cơ bản đều mặc quần áo của mình. Cuộc sống ở trường học cũng cũng chỉ có loại ngày này mới được không mặc đồng phục, vì vậy tất cả mọi người đều cho phép mình xả. Phòng thi cuối cùng lại càng đặc biệt, loại quần áo gì cũng có.

Nữ sinh phía trước Lâm Ngữ Kinh còn mặc tất lưới viền ren, ngồi xuống xong cởi áo khoác dài ra, để lộ một đai đeo nhỏ bên trong. Thời tiết tháng mười đã dần chuyển lạnh, nhiệt độ trong phòng học thấp hơn bên ngoài một chút, âm u giá lạnh, Lâm Ngữ Kinh nhìn cô ấy thôi mà cũng thấy lạnh.

Mười phút trước kỳ thi, Thẩm Quyên xuất hiện ở cửa phòng học. Phòng thi âm ỉ yên tĩnh trong nháy mắt.

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên, Thẩm Quyên mặc áo hoodies trắng và quần jean đen, quần jean bao lấy đôi chân vừa dài vừa thẳng, ngay cả mũ áo hoodies cũng là kiểu dáng đơn giản nhất, mặt trên trắng như tuyết, không có bất cứ hình vẽ nào. So sánh với đám anh em thô bạo trong phòng thi với cả đồng jacket da, trang phục cởi xệ máy, thì đây quả thực quá giống người thiếu niên thanh xuân.

Nhưng có điều khí chất của người này chẳng hề giống thiếu niên một xíu nào, chỉ mặc áo hoodies trắng đơn giản thế kia mà cũng có thể tỏa ra vẻ ngênh ngang không buồn để ý đến ai.

Lâm Ngữ Kinh cũng không biết vì sao.

Có thể là vì Quyên gia quá ghê gớm.

Lão đại không chỉ nổi trong khối, mà còn là nhân vật rất có tiếng tăm trong trường. Cậu ta cực kỳ tự nhiên đón nhận cái nhìn chăm chú lễ phép của đám người. Con người này đi thi mà bút cũng không đem, vẻ mặt lãnh đạm rũ mắt, tay không đi đến hàng cuối cùng, biểu cảm thoát nhìn vô cùng lạnh lùng, rất phù hợp với hình tượng nhân vật bá chủ trường học của cậu.

Nhưng Lâm Ngữ Kinh biết rõ, cậu chỉ là dậy quá sớm, bây giờ vẫn còn hơi buồn ngủ, người tương đối mơ màng.

Bình thường tiết đầu tiên cậu đều gục xuống bàn ngủ bù, nhưng là hôm nay kì thi, cậu dĩ nhiên không thể ngủ bù.

Lâm Ngữ Kinh đem túi sữa đậu nành có bỏ thêm vụn hạt óc chó cho cậu, sữa đậu nành bán ở nhà ăn Bát Trung đều được đóng gói giống như túi hút thạch trái cây*, nắp vặn đôi khi rất khó xoay. Buổi sáng Lâm Ngữ Kinh thích uống sữa đậu nành, thỉnh thoảng vận không ra sẽ nhờ Thẩm Quyên giúp cô mở một cái.

(*)

Vì vậy Thẩm Quyên liền híp mắt nhận lấy, cũng không cần nhìn, vô cùng tự nhiên mà vặn mở, sau đó vô cùng tự nhiên mà đặt trên bàn cô, tiếp đó ngồi xuống bên cạnh, lười biếng ngáp một cái.

Đám quần chúng ăn đưa phòng cuối cùng... Cái đ*ch?

Lâm Ngữ Kinh cũng vô cùng tự nhiên mà nói tiếng cảm ơn, nhận lấy hút hai ngụm, hút đến miệng toàn là vị óc chó, thật đúng là có vụn hạt óc chó.

Cô mới kịp phản ứng, "A" một tiếng, lấy túi sữa đậu nành ngâm trong miệng ra, xoay đầu nhìn hắn: "Đây là tôi mua cho cậu đấy."

Thẩm Quyên cũng "A" một tiếng, thanh âm buồn ngủ trầm thấp, nằm sấp lên bàn: "Vây để chỗ đó đi, lát nữa tôi uống."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Đám quần chúng ăn đưa phòng cuối cùng... Cái!?!?!? Đ*ch?!?

Nữ sinh mang tất lưới viền ren hàng trước nhanh nhẩu quay người cúi đầu xuống, lấy điện thoại di động ra cạch cạch gõ chữ: [Hình như tao đã không cẩn thận bắt gặp gian tình của lão đại.]

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Xin cậu

[Tao, người đã ở phòng thi cuối cùng từ sơ trung đến cao trung, nhiều năm thế kia, chưa từng thấy ai dám táo bạo khoe ân ái như vậy tại hiện trường. Mà đó còn là lão đại trường chúng ta, Thẩm Quyên mày biết đấy, Thẩm Quyên đánh bạn cùng bàn thành người thực vật phải nghỉ học đó. Bây giờ không phải vẫn là học sinh lớp mười một sao, kì thi lần này nó với tao thi chung một phòng.]

[Khoan đã, không phải cậu ta thiếu chút nữa đánh chết bạn cùng bạn sao?]

[? Đánh chết với đánh thành người thực vật có gì khác nhau à? Nhưng mà đây là trọng điểm sao? Mày đừng cắt ngang lời tao được không hả?]

[Được, mày nói đi.]

[Dù sao cũng chính là Thẩm Quyên đó đấy, vừa nãy cậu ta, giúp một nữ! Sinh! Mò! Sữa! Đậu! Nành!]

[...]

[Mò xong tiểu tỷ kia uống hai phần, rồi nói là mua! Cho! Cậu ta! Đấy!!!]

[...]

[Lão đại rất bình tĩnh nói "Vây để đó đi, lát nữa tôi uống."]

[...]

Trong phòng thi, giáo viên giám thị vẫn chưa tới, trong số đông, có người hắn vẫn còn nắm chắc chút thời gian cuối cùng chuẩn bị phao nhỏ, cũng có người dứt khoát vứt bỏ việc trị liệu, nằm sấp tại chỗ bắt đầu chơi điện thoại, thoát nhìn ngay cả gian lận cũng không buồn làm.

Tất lưới viền ren thừa dịp giáo viên giám thị chưa đến bắt lấy di động, tận dụng chút thời gian cuối cùng điên cuồng bông đùa với bạn bè: [Mày phản ứng kiểu gì thế, mày không cảm thấy rất kinh khủng sao. Tên Thẩm Quyên kia, vậy mà cũng có thể tìm được đối tượng.]

Bạn bè: [Người làm sao lại không tìm được đối tượng, người ta lớn lên nhìn hot này soái này, hot này soái này.]

Bạn bè: [Hôn nữa vụn sữa đậu nành mà cũng là gian tình hả?]

Tất lười viền ren: [Soái thì soái, nhưng tao vẫn sợ. Tao sợ yêu đương với nó rồi, lúc nó tức giận sẽ trực tiếp ấn tao lên tường mà đánh.]

Tất lười viền ren: [Mà không ở hiện trường mà không biết đấy, mà không biết động tác vụn sữa đậu nành của lão đại tự nhiên cỡ nào!! Thuần thực cỡ nào đâu!! Thật giống như cậu ta vụn mỗi ngày ấy. Mất cũng không mở, nhận lấy liền vụn ra.]

Tất lười viền ren: [Còn bảo tiểu tỷ tỷ để đó lát cậu ta uống nữa chứ!!! Kiểu này không phải gọi là hôn môi gián tiếp sao!]

Bạn bè: [Cho nên, lão đại cuối cùng có uống không?]

Tất lười viền ren lặng lẽ xoay người ra sau, Lâm Ngữ Kinh trừng mắt, hoàn toàn không để ý tới ý định của Thẩm Quyên, ngồi đằng sau ừm ừc ừm ừc uống sạch sữa đậu nành còn sót lại, đem túi không ném vào thùng rác ở góc cuối phòng học.

Tất lười viền ren: "..."

Tất lười viền ren lặng lẽ quay đầu lại: [Không, tiểu tỷ tỷ này quá tàn khốc luôn, cô ấy ném túi sữa đậu nành mình đã uống xong đi rồi.]

Bạn bè: [Cô ấy không đếm xỉa đến lời nói của lão đại mà uống cạn sữa đậu nành rồi ném đi, vậy mà vẫn ngoan cường sống sót sao? Tao đây bắt đầu tin tưởng cái gian tình mà mày nói rồi.]

Một phút sau, bạn bè quảng link một bài viết qua đây: [Lúc này mà mày còn hấp tấp đi đăng bài được hả?]

*

Lâm Ngữ Kinh không hề biết trận gió tanh mưa máu ở phòng thi cuối cùng đã thông qua cái điện thoại này lan truyền đến từng phòng thi một, cũng không cảm thấy việc bị tất cả mọi người dòm ngó có chỗ nào không thoải mái.

Lão đại thì sao, cũng đón nhận ánh nhìn chăm chú của mọi người như là chuyện đương nhiên. Lâm Ngữ Kinh vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên khi Thẩm Quyên xuất hiện ở cửa phòng học lớp 10, cả lớp trong nháy mắt lặng ngắt như tờ, hiệu quả thị giác lúc đó so với hiện tại rùng động hơn nhiều.

Cô ừm ừc ừm ừc uống hết túi sữa đậu nành, xong ném vào trong thùng rác tạo nên một tiếng vang nhỏ, tai Thẩm Quyên giật một cái, ngẩng đầu nhìn cô: "Cậu uống hết rồi?"

"Hờ?" Lâm Ngữ Kinh, "À, uống sạch rồi."

Thẩm Quyên: "Không phải cho tôi sao?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu với ánh mắt kỳ dị: "Tôi uống rồi, cậu còn muốn à?"

Thẩm Quyên trầm mặc nhìn cô năm giây, chậm rãi rì "Ồ" một tiếng, thẳng người ngã vào ghế tựa.

Cậu chau mày nhìn góc bàn gần người trong chốc lát, cả người mới trông có vẻ tỉnh táo.

Tiếng chuông chuẩn bị của kì thi vang lên, giáo viên giám thị đi vào phòng thi, thu điện thoại di động, thúc giục thí sinh để hết túi lên phía trước.

Lâm Ngữ Kinh rút trong túi ra hai cây bút, đặt túi lên bục giảng phía trước, định về cho Thẩm Quyên một cây, kết quả cầm lấy bút nghiêng đầu qua, chưa kịp mở miệng.

Thẩm Quyên lười biếng gấp một cái, cả người từ tốn, từ tốn nghiêng nghiêng sang trái, lấy từ túi quần jean ra một cây bút, cầm trong tay xoay hai vòng, lại ngồi dựa ra sau, không nhanh không chậm mà lôi từ túi áo hoodies ra một tờ giấy trắng, là giấy nháp được gấp đôi.

"..."

Đứng là lợi hại.

Trình tự các môn của cuộc thi đều dựa theo trình tự kỳ thi Đại học, chỉ có điều so với kì thi Đại học thời gian thi trái lại là ít sao hơn một chút, buổi sáng Văn Toán, buổi chiều tổ hợp khoa học tự nhiên và tiếng Anh, giữa mỗi môn có mười lăm phút giải lao.

Lâm Ngữ Kinh chưa từng trải qua cảm giác thi ở phòng thi chót vót bao giờ, lần này coi như mở mang tầm hiểu biết. Trong phòng ngay cả âm thanh viết chữ cũng không có, một giáo viên giám thị ngồi phía trước bục giảng chơi điện thoại, mấy người khác trông vẫn khá theo lẽ theo lối, quay qua quay lại đủ góc độ, chỉ có điều xem ra cũng phí công.

Môn thi đầu tiên ngữ văn, ngồi phía trước có phân nửa là đang múa bút thành văn, có vẻ vẫn còn muốn giấy giũa một lần. Phần phía sau có rất nhiều người dứt khoát chọn vứt bỏ trí liệu, Lâm Ngữ Kinh nhìn một anh bạn ngồi chéo phía trước mình đây, xoạt xoạt xoạt viết tên mình lên, dùng ba mươi giây điền xong tất cả các đề trắc nghiệm, sau đó gục xuống bàn bắt đầu ngủ.

Hạ bút nước chảy mây trôi, thực hiện động tác vô cùng phóng khoáng, khiến người ta không muốn để ý đến cậu ta cũng rất khó.

Đề thi thẳng ở Bát Trung độ khó phù hợp tiêu chuẩn, so với Phụ Trung trước kia còn kém hơn một chút. Lâm Ngữ Kinh làm bài rất nhanh, trả lời hết xong cũng lười kiểm tra, những thứ đề này đối với cô mà nói chẳng có gì khó khăn.

Cô để bút xuống, dựa người ra sau, nhìn lướt qua Thẩm Quyên ngồi bên cạnh.

Thắm Quyên cúi thấp đầu, đang viết vẫn không nhanh không chậm, đã làm được một nửa. Lâm Ngữ Kinh quét mắt qua đó một cái, nhòm thấy bài thi của cậu chẳng chịt chữ viết.

Lâm Ngữ Kinh nhướn mày.

Cứ ngỡ cậu ta cũng một giuột với Trình Dật chứ, là thể loại đi thi mà cũng lười viết nhiều ấy.

Trong ba người bạn thân của Lâm Ngữ Kinh, Lục Gia Hành thành tích thỏa đáng vẫn còn không tệ, Trình Dật lại là học sinh kém nhà có điều kiện, chỉ lo thỏa mãn cái thời tuổi trẻ này của cậu ta. Nếu bây giờ cậu ta đang ở Bát Trung, thì chắc chắn trong mấy đại ca ngồi hàng sau, mặc áo jacket đình tán nằm trên bàn ngủ này, có một người là cậu ta.

Người này chính là loại có thể viết ít một chữ thì tuyệt đối sẽ không viết thêm, mấy môn khác cũng tầm tạm. Bài thi ngữ văn của loại này thường bỏ trống phần lớn diện tích, ngay cả dấu chấm câu cậu ta cũng sẽ không viết nhiều một cái, lúc làm văn thường viết mỗi cái đề bài là coi như xong, qua loa lấy lệ.

Phụ Trung quản rất nghiêm. Năm ngoái, sau một lần bị giáo viên bộ môn và giáo viên chủ nhiệm thay phiên nhau nã pháo răn đe, Trình Dật rốt cuộc đã bắt đầu làm văn.

Cậu ta ghi đoạn đối thoại.

"Hôm nay mày ăn chưa?"

"Ăn rồi."

"Ăn cái gì?"

"Ăn ngon lắm."

—— ghi một câu, xuống một dòng, ghi một câu, xuống một dòng. Cứ như thế, một tờ giấy viết văn trống trơn rất nhanh đã có tám trăm hàng chữ.

Lâm Ngữ Kinh lúc ấy muốn nói: tôi có thể có người bạn lanh trí như cậu thật đúng là may mắn ba đời.

*

Viết xong rồi có thể nộp bài sớm, nhưng Lâm Ngữ Kinh cảm thấy nộp xong cũng không có chuyện gì lắm, còn không bằng ngủ gật ở phòng thi, bèn dứt khoát không nộp, gục xuống bàn ngủ.

Làm xong môn thi toán cuối cùng của buổi sáng, cô ngừng đầu, trông thấy Thắm Quyên quả nhiên đã để lộ bộ mặt thật.

Người này để bài thi trên mặt bàn, bên trên có một cây viết đặt ngang qua. Tay bỏ trong túi áo hoodies, cà lơ phát phơ ngửa mặt ngồi ngả ra ghế tựa, hai chân ghế sắt phía trước lơ lửng trên không, chỉ có hai chân ghế sau chạm đất, theo động tác chậm rãi của cậu mà lắc lư lắc lư.

Lâm Ngữ Kinh lập tức nảy sinh chút xúc động, muốn đá lên đó một phát.

Có chút muốn xem xem bá chủ trường học ngã dập mông xuống đất có dáng vẻ như thế nào.

Nhưng vì sự an toàn của tính mạng, vẫn phải vứt bỏ suy nghĩ đó.

Tiếng chuông kết thúc giờ thi vang lên, giáo viên giám thị tới đây thu bài. Thắm Quyên đi rất nhanh, đứng dậy liền đi về phía trước, Lâm Ngữ Kinh ngồi tại chỗ thu dọn bàn học, đem bút và giấy nháp bỏ vào một chỗ, vừa đứng dậy chuẩn bị đi lên phía trước lấy túi sách, thì một bóng đen phủ xuống bàn học.

Lâm Ngữ Kinh ngước đầu lên.

Thắm Quyên lấy túi sách của cô đặt lên bàn, đứng tựa vào mép bàn: "Cùng ăn một bữa cơm?"

Lâm Ngữ Kinh ngừng đầu nhìn cậu một cái.

Bình thường buổi trưa Thắm Quyên toàn đi cùng mấy bạn trước kia đang học lớp 12 của cậu, ăn cùng bọn Hà Tùng Nam. Lần đầu tiên Lâm Ngữ Kinh được bạn cùng bàn mời ăn cơm trưa, có chút thụ sung nhọc kinh.

Cô suy nghĩ một chút, nghiêm túc hỏi: "Cậu quên mang tiền rồi sao?"

"..."

"Có mang, " Thắm Quyên kéo dài giọng, "Không cần cậu mời, muốn ăn cái gì, tôi mời cậu."

Cái kiểu kéo dài giọng này của cậu rất có hàm ý, Lâm Ngữ Kinh không rõ là ý gì, nhưng cô chợt nhớ tới một câu trước đây thiếu niên đã từng nói "Tôi kiếm được không nhiều lắm, lợi nhuận làm tiền sinh hoạt".

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy mình có chút không đành lòng, một người dựa vào lợi nhuận xăm hình làm tiền sinh hoạt mà cũng muốn đi học, nghỉ hè kéo bè kéo phái đi đánh nhau mà vẫn không quên bỏ sung bài tập, ngày thường một tiết học cũng không nghe mà vẫn còn kiên trì lấp đầy bài thi, thoát nhìn không phải là bá chủ trường học rich kid, vậy mà còn muốn mời khách ăn cơm.

Thái độ học tập cực kỳ nghiêm chỉnh tích cực nha!

Người ta đi thi còn mang theo bút đây! Còn mang giấy nháp đây!!!

"Khỏi cần, để tôi mời cậu, " Lâm Ngữ Kinh vội vàng nói, cô đem giấy bút nhét vào túi xách, đứng lên, kéo khóa túi xách, "Cậu muốn ăn gì?"

Thẩm Quyên nhướn mày nhìn cô trong chốc lát, cũng không từ chối, dời mắt ra bên ngoài: "Không có gì đặc biệt muốn ăn cả, tùy tiện đi."

Trong khoảng thời gian này Lâm Ngữ Kinh cũng ăn thử gần hết mấy quán cơm nhỏ ở gần trường rồi, quán nào mùi vị ngon quán nào mùi vị bình thường, quán nào sạch sẽ thơm mát quán nào ăn xong một lần liền tiêu chảy, gần như cô đều tường tận rõ ràng. Lần đầu mời bạn cùng bàn ăn cơm, cô muốn biểu đạt chút thành ý của mình.

Hai người đi ra phòng thí, Lâm Ngữ Kinh vừa đi vừa xòe ngón tay liệt kê cho cậu: "Phở xào thì có quán bên cạnh tiệm mì thịt bò, không sạch sẽ lắm. Lẩu với đồ nướng mùi vị có hơi nặng, với lại thời gian cũng không kịp, cậu ăn rau xào nhé?"

"Ừ, " Thẩm Quyên thoát nhìn tâm tình rất tốt, khỏe môi cong cong, bộ dạng lười biếng: "Cậu cứ tùy ý, tôi sao cũng được."

Xác định rau xào, hai người ra tới cổng trường, Lâm Ngữ Kinh cũng gật nhẹ đầu, đưa mắt nhìn: "Vậy —— "

Cô ngừng lại, đang nói bỗng im bật.

Có một chiếc xe quen thuộc đỗ trên con đường đối diện cổng trường, Mạnh Vĩ Quốc yêu xe, đặc biệt mang từ Đê Đô đến đây.

Người đàn ông mặc một thân âu phục đang nhàn nhã đứng bên cạnh xe, khuôn mặt góc cạnh, đường nét thâm sâu mà anh tuấn, năm tháng hầu như không lưu lại dấu vết gì trên người ông. Ông ta thoát nhìn hết sức trẻ tuổi, khí chất lại trầm ổn xuất chúng, tạo nên nét đối lập rõ rệt so với đám học sinh cấp ba tinh nghịch xung quanh ông.

Không ít nữ sinh đi qua bên cạnh, ngoái đầu quan sát nhiều lần, sau đó tùm lại một đám nhỏ giọng cười.

Cổng trường đông nghịt, tất cả đều là học sinh vừa thi xong hoặc là vừa tan học đang chen chúc nhau chạy ra bên ngoài. Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên bất động đứng nguyên tại chỗ, người phía sau không kiên nhẫn, đẩy cô một cái: "Có đi không hả!"

Thẩm Quyên giờ tay lên, như có như không đặt sau lưng cô, nghiêng đầu nhìn lướt qua phía sau.

Người đằng sau là một nam sinh vóc dáng rất cao, sau khi đối diện với ánh mắt của cậu thì rụt người lại, khum ngón tay rút tay về.

Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên xoay người lại, không nói hai lời định đi về.

Nhưng đằng sau quá nhiều người, đường đi của cô hoàn toàn bị lấp kín chặt chẽ.

Cô sốt ruột nhú mày, cả người đều mang vẻ nặng nề. Kiểm chế bức bối, cô bất chợt xoay đầu lại: "Hôm khác đi, hôm nay không ăn được."

Thẩm Quyên giương mắt lên: "Hả?"

"Hôm nay coi như xong, " Lâm Ngữ Kinh nói, "Hôm khác tôi mời cậu, cậu muốn ăn gì cũng được, được không?"

Thẩm Quyên nhướn mày: "Không được."

Lâm Ngữ Kinh hít một hơi thật sâu: "Hôm nay tôi không muốn ăn cơm, tôi muốn về phòng ngủ ôn tập. Buổi chiều thi tổ hợp môn khoa học tự nhiên, tôi không nắm chắc lắm. Hôm khác tôi mời cậu ăn, sẽ không quỵ nợ đâu."

Thẩm Quyên nhìn cô chằm chằm, mắt đen nhánh nồng đậm như mực: "Hôm nay thì chính là hôm nay."

Lâm Ngữ Kinh thiếu chút nữa muốn đánh người rồi, cô không biết sao, cái người này bình thường vô cùng có mắt nhìn cơ mà, một người không bao giờ hỏi nhiều cô mấy vấn đề dư thừa vì cớ gì hôm nay lại khó chơi như vậy.

Người ra cổng trường phần lớn đã đi được ra ngoài, tất cả mọi người đang đi ra, hai người cứ như vậy đứng thẳng tắp ở cửa ra vào, một người trong đó còn là bá chủ trường học mang mùi máu tanh trong truyền thuyết, liền trở nên đáng chú ý.

Lâm Ngữ Kinh liếc qua phía đối diện, Mạnh Vĩ Quốc dựa người vào xe đỗ, đã nhìn qua hướng cô đứng.

Cô phất cái xoay người đưa lưng về phía cổng, túm một cái mạnh mẽ kéo lấy vải áo hoodies trước ngực Thẩm Quyên. Thẩm Quyên bất ngờ không kịp chuẩn bị, bị cô kéo đến khom nửa người trên xuống, lưng hơi cong, khoảng cách giữa hai người trong nháy mắt thu hẹp lại, trán xém chút nữa đụng vào nhau.

Cậu khẽ mở to mắt, có chút kinh ngạc.

"Bạn học Thẩm, làm ơn giúp đỡ." Lâm Ngữ Kinh cất giọng nhẹ nhàng, bờ môi treo trên sườn mặt của cậu. Khoảng cách quá gần, Thẩm Quyên thậm chí có thể thấy rõ lông mi của cô khe khẽ run một cái.

Động tác của cô rõ ràng là hung dữ như muốn đánh nhau, nhưng thanh âm lại mềm mại, đề xuống thấp.

Như là đang nhận sai, hoặc đang cầu xin tha thứ: "Xin cậu."

"..."

Mẹ kiếp.

Hết chương 22.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mây đúng là chết tiệt

Lâm Ngữ Kinh đưa mắt nhìn Thẩm Quyện một mình đi ra cổng trường, từng bước một đi về hướng của Mạnh Vĩ Quốc.

Mạnh Vĩ Quốc cúi đầu cau mày, không tập trung nhìn thoáng qua bên ngoài, sau đó rút điện thoại từ trong túi, đặt bên tai.

Lâm Ngữ Kinh biết rõ ông đang gọi điện thoại cho cô, nhưng điện thoại di động của cô đặt trong túi, vừa nãy lúc thì tắt điện thoại, bây giờ vẫn chưa mở.

Thẩm Quyện đi qua đường, thời điểm đi tới trước mặt Mạnh Vĩ Quốc người đàn ông vừa hay để điện thoại di động xuống, về mặt ông không kiên nhẫn ngừng đầu, tùy ý nhìn lướt qua, một lần nữa cúi đầu xem điện thoại.

Hai người lướt qua nhau, Thẩm Quyện đi về hướng phố tiệm cơm gần trường.

Lâm Ngữ Kinh nhẹ nhàng thở ra, quay người đi về hướng lầu phòng ngủ.

Mạnh Vĩ Quốc trở về không hề báo trước, khỏi cần nghĩ cũng biết tại sao ông ở đây. Sau khi ông ta trở về phát hiện Lâm Ngữ Kinh không nghe lời ông ta mà đã một mình chuyển đến trọ ở trường, giận không kìm được, vì vậy đến tìm cô, nhằm củng cố thêm hình tượng người cha uy nghiêm của ông ta.

Muốn đến thì chung quy cũng sẽ đến, nhưng Lâm Ngữ Kinh tuyệt đối không muốn ở ngay cổng trường, ở ngay trước mặt nhiều người như vậy, ở ngay trước mặt Thẩm Quyện, cãi nhau với ông ta, hoặc là đơn phương nghe ông ta mắng. Cô thậm chí còn không muốn để Thẩm Quyện người kia là ba của cô.

Hình ảnh đó nghĩ tới liền sợ đến nổi da gà, có loại cảm giác như bị người ta hung hăng tát một cái lên mặt mình.

Giữa trưa trong lầu phòng ngủ rất yên tĩnh, chẳng mấy ai bỏ ít phút quay trở về nơi này. Tất cả mọi người đi ăn cơm, ít nhất phải mười lăm phút sau, mới có người trở về ngủ trưa.

Vì vậy dù tòa nhà này hiệu quả cách âm không tốt lắm cũng không sao.

Lâm Ngữ Kinh trở về phòng ngủ, đóng cửa lại, tháo túi sách đặt xuống mặt ghế, từ bên trong lục lấy ra điện thoại, khởi động máy.

Cô đem di động đặt trên mặt bàn, đứng bên cạnh bàn rửa mặt xuống đợi hai phút, chuông điện thoại di động lần nữa vang lên.

Lâm Ngữ Kinh vừa nhận điện thoại, Mạnh Vĩ Quốc liền trực tiếp hỏi: "Mày kéo số điện thoại của tao vào danh sách đen?"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Não Người lúng một lỗ lớn thật đấy.

"Hôm nay con thi thảng, lúc thi yêu cầu phải tắt hết điện thoại." Lâm Ngữ Kinh nói.

Mạnh Vĩ Quốc có lẽ còn chưa đi, âm thanh bên kia rất âm ỉ. Ông đề thấp giọng, nghe vẫn rất bình tĩnh.

Mạnh tiên sinh xưa nay đã vậy, trước mặt người khác ông luôn duy trì hình tượng thân sĩ thành thực chừng mực của mình.

Thân sĩ trăm mặt vài giây, mới hỏi: "Thi cử ra sao đó?"

"Chắc là cũng được, đề không khó lắm" Lâm Ngữ Kinh thuận miệng nói.

Bên phía Mạnh Vĩ Quốc truyền đến âm thanh đóng cửa xe, "Phịch" một tiếng, tiếp đó tạp âm bị ngăn lại, có lẽ ông ta đã lên xe: "Bây giờ tao đang ở cổng ra vào trường bọn mày, mày ra đây một chút. Không phải chứ Lâm Ngữ Kinh, bây giờ mày thực sự cứng cánh rồi sao, tao đã nói không cho mày trọ ở trường chưa? Mày xem lời của ba mày như đánh rắm có phải không?"

Lâm Ngữ Kinh xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, phòng ngủ học sinh cách cổng trường bên kia một đoạn, bị khu xanh hoá thư viện và tòa nhà văn nghệ ngăn cách triệt để âm thanh vô cùng náo nhiệt bên đó: "Không phải, nhà đó cách quá xa, hơn nữa bạn học của con đều trọ ở trường."

"Bây giờ mày ra đây." Ý định muốn đối mặt ra oai của Mạnh Vĩ Quốc vô cùng cứng rắn.

"Con đang giúp chủ nhiệm lớp mình sắp xếp bài thi, " Lâm Ngữ Kinh nhìn chằm chằm vào một chiếc lá trên cái cây ngoài cửa sổ, thuận miệng nói nhảm, "Buổi sáng vừa thi xong, thầy muốn con giúp ông sắp xếp lại một chút."

"Được, " Mạnh Vĩ Quốc đập vô-lăng hai cái, "Tối nay tao cho lão Lý tới đón mày, mày cút về nhà cho tao. Giải thích rõ ràng cho tao cái chuyện trọ ở trường này là thế nào, mày muốn thế nào. Tao nói gì với mày, mày nghe không rõ phải không? Hồi anh trai mày học phổ thông cũng là ở Bát Trung, khi ấy người ta cũng có trọ ở trường đâu, cũng đâu có nói ảnh hưởng gì tới học tập, sao mày lại có nhiều cái thói hư hỏng như vậy hả? Lại nói cái trường này của mày bị gì vậy? Có sự đồng ý của phụ huynh chưa mà nhà trường dám để cho mày ở? Chủ nhiệm lớp bọn mày —— "

"Anh trai đồng ý đấy, " Đầu Lâm Ngữ Kinh lại bắt đầu bình bịch bình bịch, nổi lên đầu nhúc, cô dùng đốt ngón tay vuốt vuốt huyết thái dương, cắt ngang Mạnh Vĩ Quốc, "Anh trai con đồng ý, nói cho con con trọ ở trường, ký giấy xác nhận cho con."

Mạnh Vĩ Quốc chưa kịp phản ứng: "Anh trai nào của mày?"

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy ông Mạnh Vĩ Quốc này thật thú vị, đối trá chẳng chuyên nghiệp gì cả.

Lúc bản thân mở miệng nói một tiếng anh trai mày, thật giống như cô và Phó Minh Tu là một cặp anh em ruột thất lạc nhiều năm không bằng, đến khi cô nói, ông ta ngược lại nhất thời không phản ứng kịp.

Lâm Ngữ Kinh cười hỏi: "Con còn có mấy anh trai?"

Mạnh Vĩ Quốc có lẽ cũng ý thức được mình nực cười đến cỡ nào, ho hai tiếng, lại hắng giọng một cái: "Dù sao hôm nay mày phải về nhà cho tao. Tao nói cho mày biết Lâm Ngữ Kinh, mày không cần chơi trò phản nghịch với tao. Cho dù mày không mang họ Mạnh, mày cũng là con gái của tao, tao là ba của mày, mày phải nghe lời tao đấy."

Mạnh Vĩ Quốc cúp điện thoại.

Lâm Ngữ Kinh nắm điện thoại trong tay, mặt không thay đổi nhìn ra ngoài cửa sổ, cứ đứng như vậy nửa phút, đột nhiên cảm thấy thật mệt mỏi.

Cô thờ dài thật dài, đặt di động lên mặt bàn, ngồi trước bàn sách đưa tay dụi mắt. Sau đó gục cả người xuống, trán chạm phải mặt bàn, nhẹ nhàng "Cộp" một tiếng.

Trải qua thời gian một tháng thoải mái, cô có chút đắc ý quên hình* rồi.

() Vì đắc ý mà quên mất dáng vẻ của mình.*

*

Thẩm Quyện đi thẳng vào tiệm cơm, sau khi chọn một phần phở xào xong, mới hoàn toàn lấy lại tinh thần.

Phở tiệm cơm Bát Trung cứ vẫn thế, một khu lớn cỡ bàn tay đến giữa trưa đều tràn đầy học sinh Bát Trung. Bình thường Thẩm Quyện đi cùng bọn Hà Tùng Nam ăn cơm trưa thỉnh thoảng cũng sẽ nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh, cô hầu như đều là một mình.

Về sau cô quen biết Từ Như Ý, Thẩm Quyện tưởng rằng cuối cùng bây giờ cũng có người nên cùng cô ăn cơm. Kết quả một giữa trưa nào đó trông thấy cô, cô vẫn là ăn một mình.

Thẩm Quyện là người không thích xen vào việc của người khác, đa số 90% việc xảy ra ở chỗ cậu đều có thể dùng bốn chữ để giải quyết —— liên quan gì tới.

Hơn nữa cậu thật ra cũng cảm thấy chẳng sao cả. Cậu cũng thích ngốc một mình ở đó, một mình ăn cơm. Đám Hà Tùng Nam thật sự rất ồn ào, phiền hết sức.

Nhưng mà nữ sinh hình như không phải thế, bọn họ thích kết bè kết phái, làm cái gì cũng phải cùng nhau, ngay cả đi toilet cũng phải rủ rê nhau một cái, dù rằng Thẩm Quyện cũng chẳng biết như thế rốt cuộc để làm gì.

Hôm đó bọn họ ngồi trên lầu, Lâm Ngữ Kinh dưới lầu, không phát hiện ra bọn họ. Thẩm Quyện tựa trên lan can lầu hai nhìn chốc lát, thấy cô lặng lẽ ngồi trong góc ăn phở xào, ngẫu nhiên nhìn điện thoại một chút, im hơi lặng tiếng.

Bàn bên cạnh cô là ba cô gái, ba người vừa ăn vừa nhỏ giọng nói chuyện, thỉnh thoảng nói đến gì đó sẽ tùm lại cười, thoạt nhìn quan hệ rất tốt.

Thẩm Quyện nhìn, đột nhiên cảm thấy có chút bứt rứt.

Cô gái khác ăn cơm đều là cùng bạn bè.

Dựa vào cái gì bạn cùng bàn của cậu phải một mình?

Bạn cùng bàn của Thẩm Quyện cậu, dựa vào cái gì phải im im lặng lặng ngồi ở trong góc, như một con mèo nhỏ bị vứt bỏ, một mình ăn cơm?

Thẩm Quyện túm ra từ xó xỉnh nào đó của mình chút lòng cảm thông sót lại, quyết định ăn cơm với bạn cùng bàn của cậu.

Kỳ thật cậu cảm thấy bản thân rất kì lạ. Cậu đã nhìn ra Lâm Ngữ Kinh không muốn, cô đại khái là đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, hoặc là nhìn thấy gì đó, tóm lại lúc ấy cô cực kỳ không muốn đứng chung một chỗ với cậu, cô cấp bách mong muốn mau tách ra khỏi cậu.

Nếu như bình thường, Thẩm Quyện sẽ không buồn hỏi han mà đã trực tiếp rời đi.

Nhưng Lâm Ngữ Kinh này thậm chí ngay cả một chút ý tứ uyển chuyển cũng không có, thái độ đột nhiên chuyển biến, thiếu điều viết lên mặt bốn chữ to "Cậu cút nhanh lên", làm cho Thẩm Quyện vô cùng khó chịu.

Cô càng nóng vội nỗ lực trốn tránh gì đó, cậu càng khó chịu, ngược lại muốn nhìn thử xem đến cuối cùng cô sẽ làm thế nào.

Mày có tật xấu gì thế này Thẩm Quyện.

Chuyện người ta không muốn nói cho mày, bí mật của riêng người ta, cái này quá đối bình thường, quá đối hiển nhiên. Rốt cuộc mày ở đó này sinh buồn bực cái gì chứ?

Thẩm Quyện, có phải mày bị bệnh tâm thần không hả?

Cậu nhìn chòng chọc vào đĩa phở xào bày trước mặt, chợt nhớ tới thiếu nữ tím cổ áo cậu kéo xuống vừa nãy, mắt hồ ly đen như sơn chằm chằm nhìn vào cậu, khoảng cách gần đến độ có thể cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của cô, còn có một luồng hương rất nhạt, mùi hương hoa hòa lẫn vị sữa bò.

Động tác vừa nhanh vừa mãnh liệt, nhưng lời nói ra lại mềm mại như đang làm nũng...

"..."

Một dây cung trong cơ thể Thẩm Quyên bất chợt kéo căng trong chớp mắt, suy nghĩ trong đầu dừng ở hình ảnh thiếu nữ với hàng mi run rẩy cùng cánh môi đỏ tươi gần trong gang tấc.

"Chết tiệt, " Thẩm Quyên cắn chặt hàm răng sau, thấp giọng nói, "Mày đúng là chết tiệt..."

*

Sau khi Lâm Ngữ Kinh nghe điện thoại xong nửa điểm khâu vị cũng không còn, dứt khoát không định đi ăn nữa, trực tiếp đặt đồng hồ báo thức, nằm trong phòng ngủ trưa.

Buổi chiều cô đến phòng thi trước 20 phút, Thẩm Quyên đã trở lại rồi. Lâm Ngữ Kinh ngủ một giấc xong đầu óc tỉnh táo lại, cảm thấy hơi có lỗi với lão đại.

Phản ứng ban nãy của cô quả thật đã có phần quá kích.

Lâm Ngữ Kinh thờ dài, ngồi vào chỗ ngồi, vụng trộm liếc nhìn Thẩm Quyên một cái, lấy bút trong túi xách ra, lại vụng trộm liếc mắt nhìn cậu.

Nhìn bề ngoài lão đại sắc mặt bình tĩnh, không có chỗ nào không đúng, đại khái là cảm nhận được ánh mắt lén lút của cô, nghiêng đầu nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh đối mặt với cậu vài giây, liếm liếm môi, mở miệng: "Cái đó..."

Giữa trưa cô ngủ một giấc, không nói câu nào, thanh âm khàn đến mức chính cô cũng giật mình, háng giọng một cái, mới tiếp tục nói: "Hôm nay tôi thật sự không phải tuyệt nọ đâu, hôm khác mời cậu đi ăn ngon nhé."

Thẩm Quyên không đáp, bất chợt nhìn cô hỏi: "Hồi trưa cậu đã ăn cái gì?"

Lâm Ngữ Kinh chớp mắt mấy cái: "Hả?"

Thẩm Quyên híp mắt dưới: "Cậu chưa ăn cơm?"

"À... Tôi quên rồi, " Lâm Ngữ Kinh thật thà nói, "Ôn tập đến độ xuất thần."

"..."

Thẩm Quyên "Ha" một tiếng, quay đầu đi, không nói nữa rồi.

Cậu vẫn là bộ dạng không biểu cảm như cũ, nhưng khí áp toàn thân lại thấp xuống vài độ, khóe môi thẳng băng, thoát nhìn vô cùng khó chịu.

Nhưng cậu không nói lời nào.

Lâm Ngữ Kinh cũng cứ thế quay đầu lại, rút từ túi xách ra quyển sách Hóa, tùy tiện mở ra.

Có Thẩm Quyên ở đây kỷ luật trong phòng học lúc nào cũng rất tốt. Lúc ở lớp 10 người này trấn áp quần chúng rất tốt, đi đến phòng thi cuối cùng hiệu quả vẫn như cũ. Trong phòng thi không có âm thanh nào, cũng có thể bởi vì mọi người đều đang nắm chặt chút thời gian cuối cùng chép chép phao nhỏ gì đó.

Yên tĩnh khoảng chừng ba phút, Thẩm Quyên đột nhiên đứng dậy.

Chân ghế bằng sắt ma sát với nền gạch men trong phòng học, phát ra một tiếng "Ken két ——", vang dài lại chói tai. Trong phòng thi yên tĩnh, tất cả mọi người đều ngoái đầu nhìn qua.

Lâm Ngữ Kinh cũng nghiêng đầu qua.

Thẩm Quyên không nhìn cô, đứng lên trực tiếp ra khỏi phòng thi từ cửa sau.

Người đó vừa đi, người trong phòng thi "Soạt" một cái sống động nhảy lên. Trong phòng thi này có không ít người lớp 10, mọi người tỏ vẻ vừa mờ mịt vừa sợ hãi vừa kích động.

Lão đại vừa mới lạnh mặt ra ngoài với điệu bộ khí thế hùng hổ, giống như muốn ra ngoài đánh nhau vậy.

"Có thể là mới nhận được tin nhắn các kiểu gì đó, có người bắt nạt tiểu đệ của nó, " Chếch phía trước có một nam sinh mặc áo jacket da lấy điện thoại di động ra, chợt lên màn hình, "Cửa tiệm đồ nướng bên kia đường, tám người, nhanh đến đây —— các kiểu. Đại ca nhận tin tức liền trực tiếp lao ra, anh em cỡ nào chứ!"

"..."

Người này nói đến độ hăng say: "Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, đang lúc Vương Nhị Cầu bị đánh toi bời, bầu trời giăng đầy mây đen, sấm chớp cuộn cuộn, lão đại DF hai chớp* thoáng cái xuất hiện, lao nhanh tới bên cạnh Vương Nhị Cầu..."

(*) Tên một thao tác trong game Liên Minh Huyền Thoại.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Anh trai nhỏ mặc jacket da này nói như kể chuyện cổ tích cũng xấp xỉ năm phút, miệng chưa ngừng lần nào, Lâm Ngữ Kinh quả thực nể phục chết rồi, Trình Dật với Lý Lâm đoán chừng cũng không nói được như cậu ta.

Bạn cậu ta cũng rất nhiều, mấy nam sinh tùm lại một chỗ trò chuyện, giữa chừng còn xen lẫn đủ loại câu như "Ủây mầy chép vật lý không vậy" "Chép gì hà, chép đề tuyển chọn đề bốc thăm, phần còn lại tùy duyên, thế là xong việc rồi". Các đoạn đối thoại nên có trong phòng thi cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

Sau đó trong một cái chớp mắt nào đó, nụ cười trên mặt đứa bạn xoay người tán gẫu với cậu ta bỗng cứng lại.

Trong phòng thi một lần nữa lâm vào sự yên tĩnh tuyệt đối.

Áo jacket da ngồi dựa lưng về phía cửa, vẫn còn nói: "Lão đại làm một đồng thao tác tòm QERW*, đối phương chết mất một đám. Vương Nhị Cậu khóc nói với lão đại, chẳng lẽ ngài chính là một tuyển thủ vương giả, người qua đường vương —— Thẩm ——".

(*) Có lẽ là một thao tác game nào đó.

Bạn cậu ta nhìn cậu ta bằng vẻ mặt tuyệt vọng.

Áo jacket da ý thức được câu chuyện không đúng, ngừng kể, quay đầu, trông thấy "lão đại làm một đồng thao tác tòm QERW" vừa nãy đi vào từ cửa sau.

Áo jacket da: "..."

Áo jacket da mặt mũi trắng bệch, nhìn lão đại cầm một túi nylon trong tay, mặt không đổi sắc đi tới, từng bước từng bước đến gần. Sau đó chẳng buồn nhìn cậu ta một cái, đi tới trước bàn học sát tường ở hàng cuối, đặt túi xuống.

Lão đại mở túi nylon, móc ra từ bên trong một hộp sữa tươi.

Lại móc ra một túi bánh mì.

Hai thanh chocolate.

Một hũ thạch trái cây đông lạnh vị đào vàng.

Còn có một túi đậu phộng Tầu Quý*.

(*)

Lâm Ngữ Kinh cúi đầu, nhìn Thẩm Quyên moi đồ ăn như làm ảo thuật, đặt trên mặt bàn cô.

Cuối cùng, cậu rút ra một chai nước khoáng, vặn lỏng nắp chai để xuống góc bàn cô, đem túi nylon rỗng tuếch vo thành một cục, nhét vào túi quần jean. Sau đó chống một tay lên mép bàn của cô, cúi người xuống.

"Lâm Ngữ Kinh, " Thẩm Quyên khom người rù mắt, đôi mắt sâu thẳm thẳm nhìn cô, giọng cực thấp, tựa như đang đè nén hóa khí, "Về sau cậu có chuyện gì không muốn nói cho tôi biết thì nói thẳng là cậu không muốn nói, ông đây không hỏi. Đừng có mãi thêu dệt mấy lời nhảm nhí mà kẻ ngu cũng biết là gạt người để đến qua quýt với tôi."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đánh một trận đi

Môn thi tiếng anh cuối cùng, thời gian thi xong cũng gần bằng thời gian tan học. Thời điểm Thẩm Quyên và Lâm Ngữ Kinh hoàn thành bài thi không chênh nhau lắm, Lâm Ngữ Kinh vừa ngừng đầu lên, phía bên kia cũng dừng bút lại.

Thẩm Quyên làm xong, trực tiếp đứng dậy nộp bài thi rồi đi, Lâm Ngữ Kinh thở dài, nộp bài thi lấy balo.

Một đồng chocolate, thạch trái cây, bánh mì gì gì đó đều chưa ăn, chỉ ăn một ổ bánh mì, uống một hộp sữa tươi, phần còn lại bây giờ đều im lặng nằm trong balo. Cô lấy bịch đậu phộng ra khỏi balo xem một lát, đột nhiên lại có chút buồn cười.

Không phải chứ, đậu phộng Tầu Quý* là ý gì?

Đồ nhắm rượu à.

(*) Tầu Quý: ma men, sậu rượu.

Lâm Ngữ Kinh mang balo trên lưng ra khỏi cổng trường, đi đến đầu một con phố, lại thấy xe của lão Lý ở chỗ cũ.

Cô lên xe, cất tiếng chào hỏi lão Lý: "Chào bác Lý."

"Ây, Lâm tiểu thư, " Lý thúc vội vàng nói, bắt đầu khởi động xe, qua kính chiếu hậu nhìn cô một cái, "Hôm nay Mạnh tiên sinh đã về rồi."

Lâm Ngữ Kinh nhìn ra cửa sổ xe: "Vâng, cháu biết."

Lão Lý thở dài, không nói thêm gì nữa.

Cô bé còn nhỏ, nhưng chủ kiến rất rõ ràng, có tính cách của mình, khuyên không được, kiên gan vô cùng.

*

Có thể là cảm nhận được cô không tình nguyện, đường đi tối hôm nay kịt kín hơn bình thường, mất gần một giờ mới về đến nhà. Quan Hường Mai không có nhà, Mạnh Vĩ Quốc ngồi trong phòng khách xem tivi, thấy cô bước đến, ông tắt tivi, xoay đầu lại.

Biểu cảm ông ta u ám, sắc mặt rất khó coi.

Tìm Lâm Ngữ Kinh rồi "lộp bộp".

Mạnh Vĩ Quốc có phản tức giận quá trốn thì phải.

Buổi trưa lúc gọi điện thoại, nghe tiếng ông ta hình như không đến mức tức giận như vậy.

Lâm Ngữ Kinh hắng giọng một cái: "Con về rồi."

Mạnh Vĩ Quốc nhìn cô: "Mày còn biết trở về?"

"Không phải người bảo con về sao." Lâm Ngữ Kinh nói sự thật.

Mạnh Vĩ Quốc trầm mặt, đứng dậy: "Giấy xác nhận đề mầy trọ ở trường là do ai kí."

"..."

Lâm Ngữ Kinh do dự một chút: "Anh trai con..."

"Vì sao nó phải kí cái đó?"

"Anh ta không muốn con trở mặt ở nhà, " Lâm Ngữ Kinh kiên trì đến cùng nói, "Quan hệ hai đứa con không tốt, chúng con cứ cãi nhau suốt, vì vậy con nói với anh ta con muốn trọ ở trường anh ta đáp ứng ngay —— "

Mạnh Vĩ Quốc đi về phía trước hai bước, giơ tay cho một cái tát.

Lúc ông ta giơ tay Lâm Ngữ Kinh cũng đã ngay tức khắc kịp phản ứng. Cô dẫn đo một chút, vẫn quyết định không né tránh, chỉ hơi nghiêng người ra sau, đầu thuận thế ngã sang bên cạnh, giảm bớt phần lớn lực.

Cứ như thế, một cái tát kia vẫn rơi trên mặt cô, một tiếng rất chát chúa.

Lâm Ngữ Kinh không thấy đau lắm, nhưng trên mặt vẫn có loại cảm giác cháy bỏng nóng rát.

Mạnh Vĩ Quốc chỉ tay vào cô, thanh âm đè thấp xuống một chút: "Phó Minh Tu kí tên? Sao tao gọi điện thoại hỏi nó, nó lại nói mình căn bản không hề biết chuyện này? Lâm Ngữ Kinh, chẳng lẽ tao đã quá nuông chiều mày sao? Bây giờ mày còn dám nói dối? Dám lừa ba mày?"

Trong lòng Lâm Ngữ Kinh mắng Phó Minh Tu một trăm tám mươi lần.

Cô căn bản không nghĩ tới Mạnh Vĩ Quốc sẽ đi hỏi, sợ dĩ cô dám nói như vậy, cũng vì cô tưởng rằng Mạnh Vĩ Quốc sẽ không đi hỏi.

Một người sĩ diện hão như ông ta, khẳng định không muốn để cho Quan Hường Mai biết mình ngay cả con gái ruột cũng không quản được. Mà bây giờ, ông tức giận như vậy, cũng không phải là vì cô trọ ở trường, chuyện đó hẳn ông ta cũng cảm thấy bản thân không thể ngăn cấm được, nhưng hiện tại ông ta nhận thấy lời nói của mình không còn tác dụng nữa, không chỉ không còn tác dụng, mà còn bị lừa gạt.

Mạnh Vĩ Quốc cảm thấy tư cách gia trưởng uy nghiêm của mình bị khiêu khích.

Chuyện này thật quá buồn cười. Từ trước tới giờ chưa từng hoàn thành trách nhiệm và nghĩa vụ của người cha, mà hết lần này tới lần khác cứ thích giữ vững uy quyền và sức mạnh tuyệt đối của mình trước mặt con gái.

Lâm Ngữ Kinh kéo khỏe miệng: "Con làm sao dám, " cô giương mắt lên, nhìn ông ta, "Con làm sao dám lừa ba."

"Thái độ của mày kiểu gì đấy? Mày nói lão mà còn tưởng mình có lý lắm à?"

Lâm Ngữ Kinh không nói lời nào, trầm mặc đứng ở đó.

Có người giúp việc từ phòng bếp đi ra, nhìn qua bên này mấy lần, Mạnh Vĩ Quốc tận lực đè thấp giọng nói, nhưng vẫn không có tác dụng gì, oang oang như sấm rền: "Sao hả? Tao nói mày có hai câu mà mày cũng ầm ưc? Tự mày nhìn xem mày bây giờ giống cái dạng gì rồi, tranh cãi với người lớn, nói dối, tự quyết định, bình thường mẹ mày dạy mày thế này đây à? Tao là ba mày, tao đánh mày là sai à?"

"Mẹ của tôi cũng không dạy tôi." Lâm Ngữ Kinh nói.

"Cái gì?"

"Mẹ của tôi cũng chưa từng dạy tôi đây điều gì, không ai dạy tôi cả," cô nhìn ông ta, "Bây giờ ông mới nhớ mình là ba tôi, ông không cảm thấy có hơi muộn sao?"

Mạnh Vĩ Quốc im lặng ba giây, sau đó như bị bứt lông trên móng sư tử, giậm chân ngay tức khắc.

Mặt ông ta trắng đến đỏ bừng, trông như giận không kìm được.

Lâm Ngữ Kinh cảm giác mình sắp phải ăn cái tát thứ hai rồi, cô đề ý đến động tác của Mạnh Vĩ Quốc, có chút xoắn xuýt không biết nên tránh hay không.

Ông ta đứng ngay bên mép ghế sofa, ở góc độ này bị vướng phải ghế quý phi, không cách nào dùng lực. Bằng không thời điểm cánh tay ông ta duỗi tới đây cô có thể cho ông ta một cú ném qua vai gì đó.

Ý nghĩ này vừa chọt lóe lên trong đầu, sau khi nán lại 0.5 giây, Lâm Ngữ Kinh bỏ qua nó.

Đại khái là vì thi cử cả ngày, đại não và cơ thể cô đều có chút mệt mỏi, ngay cả sức lực phản kháng hay cãi nhau đều không có.

Cùng lắm thì chịu đựng thêm một cái tát, dù sao cũng không đau lắm.

Lâm Ngữ Kinh chuẩn bị sẵn sàng cả rồi, Mạnh Vĩ Quốc lại đột nhiên dừng lại.

Ánh mắt ông lướt qua Lâm Ngữ Kinh, rõ ràng chưa kịp phản ứng, đại ra trong chớp mắt, sau đó rất nhanh khôi phục biểu cảm bình tĩnh: "Minh Tu?"

Lâm Ngữ Kinh cứng đờ.

Cô cứng ngắc xoay đầu lại, thấy Phó Minh Tu đi từ trên lầu xuống, thảm mềm đã che giấu tiếng bước chân, im hơi lặng tiếng đi tới.

"Về rồi sao không nói một tiếng." Mạnh Vĩ Quốc nhìn anh ta cười cười, "Hôm nay không có tiết trên trường?"

Phó Minh Tu: "Ừm."

Lâm Ngữ Kinh mặt không biểu cảm nhìn anh ta.

Phó Minh Tu nhìn cô một cái, hắng hắng giọng: "Lúc trước tôi quên mất, tôi quả thực đã ký cho em ấy."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Mạnh Vĩ Quốc kinh ngạc: "Con ký cho nó sao? Nhưng lúc chiều ta hỏi con ——"

"Buổi chiều quên," Phó Minh Tu lại nhìn Lâm Ngữ Kinh một cái, "Hai chúng tôi lúc trước âm ỉ một trận, quan hệ không tốt, cho nên em ấy nói muốn trọ ở trường, tôi liền ký tên cho nó."

Tình tiết vờ kịch thay đổi bất ngờ, y như đi tàu lượn, nhanh đến mức Lâm Ngữ Kinh có chút không kịp phản ứng.

Mạnh Vĩ Quốc có lẽ cũng không kịp phản ứng, ông ta thu tay lại, qua nửa ngày mới "À" một tiếng: "Vậy ra con đã ký cho nó à..."

"Nếu như đã biết là tôi ký cho em ấy, vậy chuyện này cho qua đi, mấy người làm tôi đau cả đầu," Phó Minh Tu có chút không kiên nhẫn, dừng một chút, nhìn về phía Lâm Ngữ Kinh, "Lần trước cô mua bánh lemon tart kia ở đâu đấy?"

Lâm Ngữ Kinh ngơ ngác nhìn anh ta: "Hà?"

"Thì là cái bánh lemon tart kia đó."

Lâm Ngữ Kinh: "Tôi..."

"Tôi không tìm thấy," Phó Minh Tu hết sức cáu kỉnh cắt ngang cô, "Cô dẫn tôi đi mua."

"..."

Lâm Ngữ Kinh căn bản chưa từng mua bánh lemon tart nào không hiểu đầu đuôi đi theo anh ta ra ngoài.

Buổi tối tháng mười, không khí ẩm ướt, gió lạnh vù vù, Lâm Ngữ Kinh theo Phó Minh Tu băng qua sân sau, một chiếc xe đỗ ở cổng sân sau.

Phó Minh Tu xoay đầu lại, nhử mày nhìn cô: "Cô và... ba của cô, có chuyện gì vậy?"

Lâm Ngữ Kinh lúc này cũng đã kịp phản ứng, vô luận là vì nguyên nhân gì, Phó Minh Tu thay đổi chủ ý, bỗng nhiên quyết định giúp cô một lần. Cô ngẩng đầu lên: "Thì như anh thấy đó."

"Không phải, " Phó Minh Tu có vẻ rất không hiểu nổi, giống như những gì anh ta thấy vượt qua phạm vi hình ảnh có thể tiếp nhận được, "Ông ta thường xuyên —— đánh cô?"

"... Không, " Lâm Ngữ Kinh ăn ngay nói thật, "Lần đầu đấy, trước kia ông ta có bao giờ quàn tôi đâu."

Phó Minh Tu im lặng mà tròn mắt nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh lạnh đến độ răng cũng đang run lấy bầy rồi, lại cứ như vậy mắt to trừng mắt nhỏ với anh ta, đến tầm khoảng một phút đồng hồ, Phó Minh Tu bỗng nhiên cứng rắn nói: "Không phải tôi đang giúp cô, chỉ là tôi không quen nhìn thôi."

"..."

Lâm Ngữ Kinh xém tí nữa bật cười, cô xem như đã nhìn ra thuộc tính của người anh trai này rồi.

Cô điều chỉnh biểu cảm một chút, ngoan ngoãn ngọt ngào nói: "Cảm ơn anh trai."

Bà vai Phó Minh Tu run lên một cái, gờ tay chỉ về phía cô, cảnh cáo nói: "Lâm Ngữ Kinh, cô đừng làm tôi buồn nôn."

"Ồ, " Lâm Ngữ Kinh thu hồi biểu cảm ngoan ngoãn, ấn hai ngón trỏ lên khóe môi, chọc chọc lên: "Anh định mang tôi đi đâu?"

"Dẫn cô đi?" Phó Minh Tu cười lạnh một tiếng, móc chìa khóa xe trong túi quần, "Tôi có việc, cô thích đi đâu thì đi."

Lâm Ngữ Kinh nhượng nhượng mảy: "Không ăn bánh lemon tart sao?"

"Cô từng mua bánh lemon tart cái rắm ấy."

"Vậy anh kéo tôi ra đây làm gì?"

"Tôi không gọi cô ra ông ta đánh cô tiếp thì sao?" Phó Minh Tu không kiên nhẫn phất tay áo, không muốn phản ứng với cô nữa, mở cửa xe ngồi vào trong, xe thể thao nghênh ngang rời đi.

Đèn trong sân tỏa ánh sáng xanh nhạt âm ỉ, chiếu lên mặt cỏ và vách tường tạo thành hình cánh quạt nhu hòa. Đồng hồ chưa tới bảy giờ, bóng đêm vẫn chưa bao phủ hoàn toàn. Rặng mây rực lửa phía chân trời đỏ đến phát tím, độ bão hòa giảm xuống từng lớp từng lớp mắt thường có thể thấy được, chưa tới vài phút liền thấp đến không thấy bóng dáng.

Lâm Ngữ Kinh đứng nguyên tại chỗ, hai ngón trỏ còn đang chọc khóe môi, đầu ngón tay tê lạnh đến có phần cứng ngắc.

Cô thả tay xuống, khóe môi cong một chút, hạ một chút, cuối cùng kéo thành đường thẳng tắp.

Thích đi đâu thì đi, nhưng cô quả thực không có nơi nào có thể đi được.

Cô đứng một lát, đi từ cửa sau ra ngoài. Từ lúc ăn sáng xong đến giờ chỉ ăn mỗi một chút bánh mì, uống hộp sữa tươi, dạ dày trống rỗng cũng bắt đầu dấy lên cảm giác tồn tại.

Lâm Ngữ Kinh chợt phát hiện, ngay cả balo cô cũng chưa kịp tháo.

Cô lấy thanh chocolate từ trong balo ra, xé mở giấy gói, vừa ăn vừa đi lên phía trước. Sắc trời dần tối, đèn đường đều sáng lên. Dưới vòng ánh sáng màu vàng ấm áp, cô đặt từng bước từng bước lên nền đá cẩm thạch, cúi thấp đầu cắn chocolate, nhảy lên nhảy xuống giẫm vào những vòng sáng mà tiến lên trước. Đằng trước cách ba mươi mét là ngọn đèn quen thuộc, 7-11 quen thuộc.

Lâm Ngữ Kinh nhét miếng chocolate cuối cùng vào miệng, ném vỏ bọc vào thùng rác, đi vào 7-11, mua một hộp mì udon cà ri gà cốt lết.

Cô cầm lấy hộp mì mới làm nóng đi đến bàn dài bên cửa kính, mở gói, trút cà ri ra. Ăn được nửa chừng thì ngẩng đầu lên, nhìn đường phố ngựa xe như nước và người qua đường đến đến đi đi bên ngoài, đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút xót xa.

Cứ như một người làm công từ nông thôn đến nội thành, xui xẻo bị ông chủ đuổi việc, lại còn bị cắt tiền lương tháng này, thuê phòng chưa đóng nổi tiền nhà lại tiếp tục bị chủ thuê đuổi ra ngoài. Vì vậy lưu lạc đầu đường, không có nơi nào để đi, hành lý bản thân mang theo chỉ có vền vẹn —— một túi đậu phộng Tửu Quý, ngồi ăn com hộp trong cửa hàng tiện lợi.

Trí tưởng tượng của Lâm Ngữ Kinh bắt đầu rộng mở, thờ dài một hơi, vừa bị xuân thương thu mà cúi thấp đầu vừa kẹp đũa gấp mì udon cho vào miệng.

"Đinh đoong" một tiếng, cửa cảm ứng của cửa hàng tiện lợi tự động mở ra, giọng chị gái thu ngân ngọt ngào.

Lâm Ngữ Kinh không ngẩng đầu, dư quang quét thấy người kia đi tới, sau đó đến bên cạnh cô, dừng.

Lâm Ngữ Kinh xoay đầu qua, ngược lên.

Thẩm Quyện đứng ở cạnh bàn, mặt không biểu cảm.

"..."

Trong miệng Lâm Ngữ Kinh còn ngậm một sợi mì udon, cô cắn đứt mì, nhai đi nhai lại, xong, "Ồ" một tiếng.

Cô đang suy nghĩ xem làm sao để nói lời xin lỗi với Thẩm Quyên, suy cho cùng, đã cho người ta leo cây* không ăn trưa với người ta rồi mà còn đuổi người ta đi, cậu tức giận như thế cũng rất bình thường.

(*) Nguyên văn là 放你鸽子: thả chim bồ câu, có ý nghĩa tương tự như cho leo cây.

"Sao cậu lại ở đây." Thẩm Quyên cụp mắt nhìn cô.

"Tòì..." Lâm Ngữ Kinh chọc chọc mì udon cà ri mình mới ăn được một nửa, "Ăn tối."

Thẩm Quyên: "Cậu không phải trọ ở trường sao?"

Lâm Ngữ Kinh hé mở miệng.

Cô không biết nên giải thích thế nào, cũng không muốn để Thẩm Quyên biết bất cứ chuyện gì về Mạnh Vĩ Quốc.

Không đợi trả lời, Thẩm Quyên chau mày xuống, lại hỏi: "Mặt cậu bị sao vậy."

"..."

Lâm Ngữ Kinh do dự một chút, nói: "Chuyện này có chút phức tạp, nhất thời khó mà giải ——"

Cô chợt im bặt.

Thẩm Quyên đột nhiên nghiêng người lại gần, mặt dí sát vào, hơi híp mắt, ánh mắt rơi vào góc nghiêng của cô.

Làn da thiếu niên rất trắng, đôi mắt màu đen hẹp dài, lông mi dày đặc phủ thấp xuống. Đuôi mi dài, cong lên trên phát họa đường nét khỏe mắt hơi xếch.

Hô hấp của Lâm Ngữ Kinh rơi mất một nhịp.

Một giây sau, Thẩm Quyên thẳng thân, giọng lạnh lẽo như kết băng: "Ai đã đánh cậu?"

Lâm Ngữ Kinh liếm liếm môi, yên tĩnh nhìn cậu, không trả lời.

Thẩm Quyên mặt lạnh đối mặt cùng cô vài giây, quai hàm bỗng khẽ nhúc nhích, dường như nghiến răng dưới.

"Được." Cậu gạt gạt đầu, không nói gì nữa, quay người đi ra cửa cửa hàng tiện lợi, bỏ đi.

Lâm Ngữ Kinh nảy sinh loại rất cảm giác kỳ lạ, thờ phào nhẹ nhõm pha lẫn trống rỗng mờ mịt.

Cô chớp mắt mấy cái, một lần nữa xoay đầu lại, chậm rì rì tiếp tục ăn mì.

Vừa ngẩng đầu, cô xém tí nữa bị nghẹn.

Thẩm Quyên đứng trước cửa kính thủy tinh 7-11, nghiêng người dựa vào vách ngăn, chăm chú thuốc ngậm vào miệng, trầm mặc mà cau có nhìn cô.

Hai người cách lớp thủy tinh nhìn nhau năm giây.

Thẩm Quyên cảm thấy thuốc phả ra một hơi, gây roi một đoạn tàn thuốc, dưới ánh sáng mờ tối không nhìn rõ tâm tình.

"..."

Lâm Ngữ Kinh thật sự muốn nói CMN cậu dứt khoát tới đây đánh với tôi một trận đi, cứ nín nhịn như thế thật sự phiền muốn chết rồi.

Ở nhà thì bị đánh ra ngoài thì bị người ta làm mặt lạnh, mẹ nó toàn là mấy chuyện quái gì thế này, lạnh nhạt với tôi như vậy để làm gì hả.

Tôi cũng đâu có ý cho cậu leo cây đâu chứ.

Chuyện như vậy chẳng nhẽ tôi lại muốn?

Tôi còn hận không thể khiến Mạnh Vĩ Quốc cả đời không bao giờ trở về đây.

Bà đây chọc phải ai, là kiếp trước giết người phóng hỏa hay là hủy diệt thế giới mà gặp phải loại cha mẹ như vậy? Dựa vào cái gì mà tôi lại xui xẻo gặp phải loại gia đình như vậy chứ?

Cô hít một hơi thật sâu, đặt đôi đũa trong tay lên bàn, bỗng chốc đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

Lại là một tiếng "Đing đong", cửa cảm ứng mở ra, cô đi về hướng Thẩm Quyên, khí thế hung hăng, cả người mang gió.

Đi đến trước mặt Thẩm Quyên, Lâm Ngữ Kinh dừng lại, ngẩng đầu nhìn cậu: "Đánh một trận đi."

Thẩm Quyên khựng lại.

Lâm Ngữ Kinh mấp máy môi, tốc độ nói rất nhanh, như là đang che giấu những thứ gì đó: "Cậu bị cho leo cây rồi, cậu rất khó chịu, tôi cũng khó chịu, hai người chúng ta

đều không vui. Vậy rất tốt, đánh một trận đi, có thể giải quyết tất cả vấn đề."

Thắm Quyên rù mắt, nhìn rõ biểu cảm trên mặt thiếu nữ, ngậy ngấn cả người.

"Tôi lúc này thật sự phiền chết rồi, toàn thân đều phiền, phiền đến muốn nhảy lầu, " Lâm Ngữ Kinh hít hít mũi, mắt đỏ hoe nhìn cậu, "Cậu có đánh với tôi không, cậu không đánh tôi tìm người khác đây."

Thắm Quyên im lặng nhìn cô vài giây, thờ dãi: "Đánh."

Cậu đưa tay, đầu ngón tay lành lạnh chạm vào khóe mắt ươn ướt của cô, "Tôi đánh với cậu, muốn đánh thế nào cũng được, cậu đừng khóc."

Hết chương 24.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Tôi đủ mạnh mẽ rồi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bây giờ rười tối, trong cửa hàng tiện lợi 7-11, Lâm Ngữ Kinh ngồi trước bàn nhìn cái trán sưng đỏ của Thắm Quyên.

Thiếu niên không có biểu cảm gì, xé mở túi nước sốt salad, rưới vào rau quả, tay cầm thìa nhựa nhỏ khuấy đều nước sốt salad, đẩy đến trước mặt Lâm Ngữ Kinh: "Ăn đi."

Thiếu niên đầu sưng cầm thìa nhựa nhỏ rẽ tiền trộn salad rau quả, hình ảnh kỳ thật có chút buồn cười. Lâm Ngữ Kinh liếc mạng nhện cười, buộc bản thân làm ra vẻ nghiêm túc nhìn cậu: "Sao cậu không tránh hả."

"Hử?" Thắm Quyên phản ứng một lát mới ý thức được cô hỏi cái gì, ăn ngay nói thật, "Không kịp tránh."

Cậu đích thực không kịp tránh, cô gái này tốc độ quá là nhanh, một giây trước còn đỏ hoe mắt trừng cậu thế kia, một giây sau người đã trực tiếp bổ nhào tới trước rồi.

Thắm Quyên còn tưởng mình sắp nhận được một cái ôm.

Cậu chỉ kịp nhấc cánh tay cầm điều thuốc kia ra xa, cẩn thận không để cô bị phồng, còn thầm nghĩ không biết chuyện gì đang xảy ra, vừa nói đánh nhau cơ mà, sao lại muốn ôm nhau rồi. Một giây sau, cổ áo đã bị người ta túm lấy giật xuống, ôm thì đúng là ôm rồi, nhưng lại chính là trán của cậu cùng với đầu gối của cô, xương cùng xương thân thiết hôn nhau, phát ra một tiếng "Cốp" rất rõ ràng.

Rốt cuộc Thắm Quyên đã biết cô làm thế nào quật ngã được anh Bắp Chân rồi. Cái tốc độ này, anh trai nhỏ có cơ bắp toàn thân như nhồi sữa bò kia phản ứng không kịp cũng bình thường. Thời gian anh Bắp Chân bắt đầu nhấc chân một cái đã đủ để cô tát người ta ba cái liên thanh rồi.

Lâm Ngữ Kinh nhận nữa, ghim rau xà lách bỏ vào miệng, lưỡng lự nhìn cậu: "Đau không?"

"Vẫn ổn, " Thắm Quyên nghiêng người, khoác tay lên mép bàn, "Không có cảm giác gì."

"..."

Lâm Ngữ Kinh hắng giọng một cái, chỉ chỉ trán cậu: "Còn không có cảm giác gì à, nó đã sưng lên cả rồi, tôi làm cậu..." Cô duỗi một ngón trỏ, cẩn thận gõ trước trán cậu, đo đi, đo lại, cứ thế đo đếm một lát, thu tay lại, "Tôi thấy cái này có chút ảnh hưởng tới khuôn mặt đẹp đẽ của cậu rồi, tôi cho cậu miếng băng keo cá nhân dán lên nhé."

"Ừ, có thể, " Thắm Quyên nói, "Cậu gộp ba cái lại dán cho tôi, may ra có thể che kín chỗ này đây."

Quả thật có hơi lớn, hình như một miếng băng keo cá nhân không dán hết được.

"Hay tôi dán cho cậu miếng cao dán vết thương? Tôi thấy đối diện có một tiệm thuốc, " Lâm Ngữ Kinh nói, "Tôi mua cho cuộn băng gạc bịt lên nhĩ. Cái kiểu băng bó quanh người đó, nhìn qua sẽ biết ngay là người giang hồ có chuyện xưa, có thể khiến cậu trông mạnh mẽ một chút."

"..."

Thắm Quyên thờ dãi: "Tôi đủ mạnh mẽ rồi, ăn nhanh đi, ăn xong dẫn cậu đi chơi."

*

Trong ấn tượng của Lâm Ngữ Kinh, nơi mà thiếu niên hư hỏng đi đến chỉ có mấy chỗ, tiệm Internet bao ngủ suốt đêm, phòng game. Bình thường Lục Gia Hành và Trình Dật thích đến sân bi-a, đại khái là vì trong phòng vận động thể thao bi-a này tương đối tao nhã, phù hợp với khí chất bản bựa mà bọn họ tự cho là tốt đẹp ấy.

Thắm Quyên dẫn cô đi bắt xe mười phút xe không được. Cuối cùng đành ngồi tàu điện ngầm nửa giờ, tiếp đó chuyển qua phương tiện giao thông công cộng, tiếp nữa đi bộ năm phút. Ngay lúc Lâm Ngữ Kinh tưởng mình sắp bị bắt đến vùng xa xôi hẻo lánh nào đó bán đi, bọn họ cuối cùng cũng đã tới.

Lâm Ngữ Kinh ngửa đầu nhìn ba tầng cao kia, kiến trúc hình bầu dục cực kỳ ấn tượng, cùng tấm biển treo ở tầng cao nhất.

Câu lạc bộ xạ kích*.

(*) *Xạ kích nghĩa là bắn (súng, tên, pháo...). Gọi là CLB bắn thì hơi kì nên t để Hán Việt.*

Lâm Ngữ Kinh há to miệng, ngoái đầu lại: "Ồ đây?"

"Ừ, "Thẩm Quyện đi vào, "Ồ đây, không phải cậu thích chơi cái này à."

"..."

Lâm Ngữ Kinh thật sự không nhớ rõ mình đã từng nói thích chơi cái này lúc nào, cô nhớ kỹ lúc mình chơi trò bắn phá kia về mặt rõ ràng là thống khổ, vừa mù mịt vừa chết lặng mà nhìn bản thân lần lượt chịu từng súng từng súng, nhưng từ đầu đến cuối luôn ở trạng thái không thể tìm thấy người nổ súng ở đâu.

Cô theo Thẩm Quyện đi vào, câu lạc bộ này được thiết kế vô cùng đồ sộ, từ trên xuống dưới đều lộ ra một cảm giác áp bách lạnh như băng. Tường nhà tông màu lạnh với nền đá cẩm thạch màu đen, vật trang trí làm từ kim loại, trên trần ở đại sảnh treo một tấm bia ngắm cực lớn rủ xuống tại cửa chính.

Hai người vượt qua bia ngắm vào trong, có một người đàn ông đứng trước bàn tiếp tân, đang gọi điện thoại: "Bảo bối, em nghe anh giải thích, không phải như em nghĩ, anh với cô Tiểu Mỹ kia —— alo? Alo?! Bảo bối —— Mẹ kiếp!"

Người đàn ông ném điện thoại lên bàn một phát, ném xong lại nhặt lên cọ lau, lau xong ngẩng đầu, ngó thấy Thẩm Quyện, hất hất mày.

Thấy được Lâm Ngữ Kinh bên cạnh Thẩm Quyện, lông mày anh ta đã sắp thành đường mép tóc* Dương Quá.

(*) *Đường mép tóc là phần này*

Người đàn ông nằm bò trước bàn tiếp tân cao bằng đá cẩm thạch, cất giọng nói: "Lúc này đã mấy giờ rồi, sao cậu lại tới đây ——" Anh ta ngừng một lát, đến gần dòm Thẩm Quyện, giơ ngón tay chỉ, "Đầu cậu bị sao vậy?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh xoay đầu sang chỗ khác, mắt đảo một vòng, làm như không có việc gì đánh giá trang trí xung quanh.

Thẩm Quyện dừng một chút: "Bị mèo cào một phát."

Người đàn ông trừng mắt cậu: "Không thể nào, mèo nhà cậu là cái gì mà cào đỏ một khoảng thế này?"

Thẩm Quyện nhếch môi: "Loại anh chưa từng gặp."

Người đàn ông thoạt nhìn cũng lười để ý đến cậu, há to miệng, ánh mắt tia tới tia lui giữa Lâm Ngữ Kinh với Thẩm Quyện hai vòng, gật gật đầu: "Được, mặc kệ cậu, " Anh ta dựa ra sau, mặt ừm ừm chau quay số điện thoại, "Alo, Tiểu Mỹ, anh không phải, vừa nãy anh không có gọi điện với ai hết. Anh nói chuyện chính sự này, trong lòng anh trừ em ra khẳng định không có người khác nhé, đừng đừng đừng đừng cúp —— Alo? Alo?!!!!!"

"..."

Lâm Ngữ Kinh quay đầu lại, thấp giọng hỏi: "Sao tôi nghe thấy Bảo bối với Tiểu Mỹ có vẻ không cùng một người nhỉ?"

Thẩm Quyện cup mắt nhìn cô một cái, cũng giảm thấp âm thanh: "Cậu nhạy bén quá đấy."

Có vẻ Thẩm Quyện thân thuộc với nơi đây, hai người vượt qua hai khu bắn lớn ở tầng một, lên thang máy đến tầng ba.

Người ở tầng ba giảm hơn nhiều so với tầng một, chia thành rất nhiều khu vực nhỏ, có điểm giống phòng bao tư nhân. Mỗi khu vực đều có vài đường bia, phía sau vách ngăn thủy tinh là bia hình người, bia di động, bia xoay tròn, cần gì có nấy.

Lâm Ngữ Kinh nhìn Thẩm Quyện nhấp mặt khẩu đi vào, sau khi đem balo của cô đặt trên mặt ghế thì lại ra ngoài, chưa tới hai phút, xách hai cây cung và một ống tên quay về.

"..."

Lâm Ngữ Kinh:?

"Không phải súng sao, " Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu đặt cung lên bàn, "Tôi thấy mấy cô gái phía dưới đều chơi thứ "Đoàng đoàng đoàng" kia kìa."

"Vậy chắc cậu cũng thấy bên cạnh bọn họ đều có người hướng dẫn, cậu chỉ có thể chơi cùng một chút thôi, " Thẩm Quyên cầm lấy đồ bảo hộ cánh tay và găng tay đi tới, "Giờ tay."

Lâm Ngữ Kinh ngoan ngoãn vươn tay ra, nhìn cậu đeo bảo hộ cánh tay lên cánh tay cô, nói: "Tôi chẳng phải cũng có cậu sao?"

Động tác của Thẩm Quyên ngừng một lát, giương mắt nhìn cô một cái: "Cậu, vị thành niên."

"Vị thành niên không thể chơi cái kia sao?"

"Trên nguyên tắc mà nói, không thể," cậu lại cụp mắt, buộc chặt đai đồ bảo hộ cánh tay, lại giúp cô đeo găng tay, cầm cung đưa cho cô, "Cái thanh cậu cầm đây là recurve* được phép bắn, không gắn thanh cân bằng* không gắn miếng dội thanh* không gắn dây bảo vệ cung* —— "

"Đợi một chút, " Lâm Ngữ Kinh cắt ngang cậu, "Cậu không cho tôi nghịch súng thì thôi đi, vì sao còn lấy một cây cung cái gì cũng không gắn đưa cho tôi?"

"Không cần đâu, cậu không cần thanh cân bằng cũng không cần dây bảo vệ cung, miếng dội thanh cũng là đến sau này mới dùng để định khoảng cách." Thẩm Quyên nói.

Lâm Ngữ Kinh dùng bộ óc, đã giúp cô đứng nhất trong kì thi từ lúc sơ trung đến giờ, thử tiêu hóa những lời này, xác nhận mình quả thực chỉ nghe hiểu ba chữ trước —— không cần đâu.

"Thì ra là vậy, " cô gật nhẹ đầu, lại hỏi, "Có thể giải thích chi tiết một chút không?"

Thẩm Quyên im lặng hai giây: "Bởi vì cậu, dỏ."

"..."

Lâm Ngữ Kinh không biết tại sao mình phải nói nhiều để tự rước lấy nhục, chẳng lẽ ba chữ "Không cần đâu" kia còn chưa đủ đầy đủ sao?

Thiếu nữ ôm cung lui về sau một bước, vẻ mặt khó chịu nhìn cậu. Thẩm Quyên không nhịn được bật cười một tiếng, đưa tay ngoắc ngoắc cô: "Tới đây."

Lâm Ngữ Kinh lặng thinh liếc cậu một cái, đi tới trước hai bước.

Thẩm Quyên đem ống tên đeo lên bên hông cô, rút một mũi tên ra, nghiêng người đứng phía sau cô.

Đến tận lúc này, Lâm Ngữ Kinh cũng không cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Mãi đến khi Thẩm Quyên từ phía sau cô, một tay cầm cây cung của cô, nhắc lên. Tay kia cầm lấy mũi tên vát lên trên cung.

Trước kia Trình Dật từng nói, hoạt động thiết yếu để trừu chọc em gái là —— Golf và bi-a, loại khoảng cách tựa như tiếp xúc mà chẳng phải tiếp xúc này sẽ tạo thành một thứ cảm giác mập mờ cực kì dễ mê hoặc người khác.

Hiện tại Lâm Ngữ Kinh cảm thấy, cần phải thêm vào một cái nữa.

Luồng âm thanh trầm trầm của Thẩm Quyên vang lên ngay bên tai, mang theo một chút nhiệt, khiến đầu tai phát bồng: "Cánh tay duỗi thẳng, chân tách ra, đừng cử động cơ thể, đầu xoay tới —— "

Lâm Ngữ Kinh kiềm nén xúc động muốn động cho cậu một khuỷu tay, cảm giác có loại tê dại ngứa ngáy men theo lỗ tai lan thẳng xuống dưới, ngón tay đều run lên, cung trong tay gần như không cầm nổi.

"Đừng run, đừng hạ khuỷu tay, " Thẩm Quyên cúi thấp người xuống, đầu ngón tay phủ lên cổ tay cô, "Nhìn hồng tâm —— "

Ngón tay cậu man mát, Lâm Ngữ Kinh run run tay, mũi tên trong tay "Viu" một phát bay ra ngoài, văng vảng đâm vào nửa người dưới của bia hình người, chỗ hờ hình U giữa hai chân.

Ngay giữa quần. Đứng quần.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Thẩm Quyên: "..."

Không khí có phần đông đặc.

Lâm Ngữ Kinh đi tới trước một chút, kéo dần khoảng cách với Thẩm Quyên, mắt liếc qua quần. Mũi tên trên đứng quần, háng giọng một cái: "Cậu nói, nhìn hồng tâm."

"..."

Lâm Ngữ Kinh vẫn rất hài lòng đối với lần đầu phát huy của mình: "Hồng tâm của tôi đây có lợi hại không?"

Ánh mắt Thẩm Quyên rất phức tạp, trầm mặc vài giây.

"Lợi hại." Thẩm Quyên chậm chạp gật gật đầu, nói.

*

Bắn tên rất tiêu hao thể lực, hơn nữa cánh tay phải liên tục duỗi thẳng tung. Cung Thẩm Quyên chọn hẳn là số nhỏ nhất, nhưng vẫn như cũ rất nặng. Ngay tại lúc Lâm

Ngữ Kinh sắp đánh mất niềm tin với bản thân, Thẩm Quyện cảm lấy cung, một lần ba mũi tên, "Vút vút vút" đâm vào trái tim đỏ tươi trên bìa hình người.

Thẩm Quyện thậm chí không hề mang găng tay. Sau khi mũi tên cuối cùng bay ra thì buông tay xuống, nghiêng người tựa trên tường hất hất cảm với cô, là biểu cảm không buồn đến nỗi quen thuộc của cậu, làm như là chuyện dĩ nhiên, phớt lờ đến mức trầm lặng.

Thoạt nhìn chẳng gì* không chịu được, cực kì khiến người ta tức giận.

Dục vọng chiến đấu của Lâm Ngữ Kinh nháy mắt bị kích thích. Đại khái nửa giờ sau, cô rốt cuộc đã có một mũi tên đâm trúng mép bìa ngắm.

"Được, " Lâm Ngữ Kinh rất hài lòng với thành quả lần đầu chơi này của mình, "Loại chuyện này không gặp được, phải tiến dần từng bước."

Thẩm Quyện cụp mắt, không tiếng động cười một cái, khẽ gật đầu: "Về thôi."

"Về thôi."

Lâm Ngữ Kinh không muốn về nhà, dứt khoát về thẳng trường học vậy. Hai người thuê xe đến cổng Bát Trung, tự học buổi tối của lớp mười hai đã sớm kết thúc, cổng lớn trường học khóa vô cùng chặt chẽ.

Đứng trước cổng lớn được khóa chặt chẽ, hai người nhìn nhau một cái.

Lâm Ngữ Kinh suy nghĩ một chút, hỏi: "Có bức tường nào leo được không?"

Thẩm Quyện nhướn nhướn mày: "Chắc có, tôi chưa từng leo qua."

Lâm Ngữ Kinh cũng giương mày: "Cậu chưa từng leo tường á, cậu làm anh trai giang hồ kiểu gì vậy, thiếu niên hư hỏng chưa từng leo tường không phải là thiếu niên hư hỏng chân chính."

"Thiếu niên hư hỏng chúng tôi bình thường cũng không trọ ở trường, không cần leo."

Hai người đi vòng quanh trường một vòng, tới phía sau trường có một khoảng góc tường sụp xuống, có một lỗ hổng không có song sắt rộng khoảng một người, có lẽ là người thể hệ trước làm ra để tạo phúc cho đám học đệ học muội đấy.

Thẩm Quyện đứng phía dưới, duỗi cánh tay phẩy lông ngực ra, nghiêng đầu qua: "Tới."

Lâm Ngữ Kinh còn đang ngửa đầu đánh giá độ cao này, cân nhắc làm sao leo lên, nghe vậy nghiêng đầu: "Hà...?"

Gió đầu thu thổi bay không khí ẩm ướt nồng đậm, dưới trăng sáng sao thưa, thiếu niên hơi nghiêng đầu nhìn cô, lười biếng nói: "Ôm cậu lên trên."

Hết chương 25.

(*)

Recurve - 反曲 (tên tiếng anh, trong tiếng Việt không có từ này): là cây cung với phần rìa uốn cong cách xa cung thủ khi không căng dây. Cung tích trữ nhiều năng lượng hơn và cung cấp năng lượng hiệu quả hơn so với cung thẳng tương đương, cung cấp một lượng lớn năng lượng và tốc độ cho mũi tên.

Thanh cân bằng (平衡杆)

Miếng dọi thanh (响片): hoặc phiên báo hiệu, phiên phản xạ âm thanh...

DECUT

Black
Silvery
Red
Blue

CNC工艺
碳素纹理
长度可调

尔曼蒂射箭器材 店铺号: 2655144 尔曼蒂射箭器材 100%实物拍摄 盗图必究

CAMPUS
碳素响片

Dây bảo vệ cung (护弓绳)

Shery:

Những thuật ngữ trên đều không có trong tiếng Việt, do mình chuyển ngữ từ công cụ dịch. Về chức năng cụ thể mình không dám chắc sẽ edit chính xác nên không chủ thích, hình minh họa cũng là lấy trên các công cụ tìm kiếm. Nếu có sai sót hay nhầm lẫn gì đó thì hãy góp ý cho mình.

(Các bạn cũng biết Bản cung thể thao chưa được phổ biến ở Việt Nam, có những thuật ngữ thậm chí không hề có trong tiếng Việt, phải mượn từ tiếng Anh.)

Oi cái chương đáng lẽ đăng từ CN bị t mò tới giờ này =)) Ấy dà... tốc độ này thì bao giờ mới oàn - ____

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Thầy cho các em xem điểm trước vậy

"Cậu có thể lại lên trên một chút không?"

"..."

"Í, trái 5cm."

"... 5cm ảnh hưởng cậu phát huy?"

"Cũng không phải vậy, " Tay Lâm Ngữ Kinh vin vào tường, một chân giẫm lên cánh tay Thẩm Quyện, chân còn lại bám dọc theo bức tường, "Độ cao này làm tôi có phần khó thi triển."

"..." Thẩm Quyện cười lạnh, đề thấp giọng, "Vậy làm sao đây, cười lên cổ tôi có đủ cao không?"

"Như thế chắc chắn đã đủ rồi đấy, " Lâm Ngữ Kinh hờ hờ hỏi thăm, "Có thể chứ?"

"..."

Thẩm Quyện hít sâu, nghiêng cả hàm răng một cái: "Lâm Ngữ Kinh..."

"Ồi ời, " Chân trái Lâm Ngữ Kinh vất trên bức tường, cánh tay chống lên đầu tường như đang chơi chống xà kép, chân còn lại giẫm vào mặt tường khê đập một cái, vuron lên trên.

Một tay Lâm Ngữ Kinh tiếp tục nhấc khỏi lan can, dặng chân ở đầu tường lắc lư hai chân, cúi đầu cười híp mắt nhìn cậu: "Thế nào, Kinh gia vẫn rất mạnh nhé."

Cơ thể Thẩm Quyện hơi nghiêng ra sau, cũng hết cách: "Mạnh, bên kia có thể đáp xuống không?"

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu nhìn ngó: "Có thể, mặt đất bên này còn cao hơn bên kia một chút."

Thẩm Quyện gật gật đầu: "Được, vậy đi đi."

Lâm Ngữ Kinh không nhúc nhích, ngồi ở đầu tường nhìn cậu trong chốc lát, thanh âm mềm mại nhẹ nhàng: "Bạn cùng bàn, ngày mai gặp nhé."

Thẩm Quyện ngửa đầu nhìn cô.

Buổi tối đầu thu, cô cúi thấp đầu, xoay lưng với ánh trăng, biểu cảm giấu trong cái bóng nhìn không rõ lắm, chỉ có thể mơ hồ thấy được đường nét cong cong của hàng mày đôi mắt.

Nói xong không đợi cậu đáp lại, một giây sau đã xoay mình biến mất ở mặt kia bức tường, đáp xuống đất cũng lặng im không một tiếng động, như chú mèo mộng du trong đêm.

Thẩm Quyện nhìn chằm chằm vào mái tường trống trơn trong chốc lát, cúi đầu cười một tiếng, quay người rời đi.

Khu vực Bát trung rất thuận lợi, đi tới trước mười lăm phút có một khu buôn bán. Thẩm Quyện đi hơn 10 phút, sắp đi đến trung tâm buôn bán mới gọi được xe.

Lúc đến studio đã là mười giờ hơn, Thẩm Quyện tiện tay cào cào tóc, đi vào phòng tắm. Vừa cởi áo, điện thoại trong túi quần jean rung rung hai cái.

Cậu tựa vào bồn rửa tay, vừa rút điện thoại di động ra, vừa cời thắt lưng bằng một tay.

Tiểu Lâm âm áp không muốn tiết lộ danh tính nào đó: [Trán cậu có cần phải phun chút Bạch được Vân Nam* không.]

() Một loại thuốc cầm máu, thúc đẩy lưu thông máu, giảm đau, giảm sưng,... nổi tiếng trên thị trường.*

"..."

Từ lần đầu tiên gửi tài liệu vật lý cho cậu xong, cô Tiểu Lâm mất tâm mất tích, Thẩm Quyện suýt nữa không kịp phản ứng người kia là ai.

Cậu rút hết dây lưng, không tiếng động cong khoeo môi, túm trán lên liếc nhìn chóp trán.

Sung đồ trái lại tiêu tan rất nhiều, chỉ có một chút tím.

Thẩm Quyện đưa tay, đầu ngón tay khẽ ấn lên, có chút cảm giác đau đau tê tê.

Chắc, ra tay thật sự không lưu tình.

Cậu để điện thoại di động xuống, mở vòi nước, vốc nước rửa mặt. Dòng nước lạnh buốt, Thẩm Quyện nhắm mắt lại, trước mắt bỗng hiện lên thiếu nữ với đôi mắt đỏ hoe.

Cậu khựng lại một chút.

Ban đầu cậu chẳng qua là vẽ được một nửa, định ra ngoài mua bao thuốc, không ngờ gặp được Lâm Ngữ Kinh.

Thẩm Quyện thấy mình quả thực đã quá lố rồi, ngon lửa kỳ lạ vô danh bị đè nén cả buổi chiều mãi đến tối cũng không phát ra ngoài được. Còn Lâm Ngữ Kinh xem ra tâm tình vốn cũng không tốt lắm, không biết vì cớ gì không ở trường học, chạy đến bên này, kết quả gặp mặt còn cậu bị hung dữ.

Cô gái nhỏ hốc mắt ướt sũng, bộ dạng quật cường mà nín nhịn không khóc, thoát nhìn tui thân không chịu được. Thời điểm mắt hồ ly xinh đẹp đỏ hoe nhìn cậu, Thẩm Quyên cảm giác trong thân thể mình dường như có chỗ nào đó đổ sụp mất một khối.

Thẩm Quyên nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, mở mắt, hai tay chống lên mép bồn rửa tay, cơ thể nghiêng về phía trước.

Lọn tóc nhỏ nước "Tỉ tách", men theo trán trượt vào mắt, chan chất.

"Thẩm Quyên, " cậu híp mắt dưới, nhìn người trong gương, thấp giọng nói, "Mấy bây giờ bản lĩnh đấy, còn có thể làm tiểu cô nương nhà người ta khóc."

Thẩm Quyên trong gương mặt không biểu cảm nhìn cậu, nửa ngày không có phản ứng.

Trong toilet hoàn toàn yên tĩnh, nước chảy ào ào, trừ tiếng đó ra không còn loại âm thanh nào khác.

Bà vai Thẩm Quyên bỗng chốc sụp xuống, khẽ gục đầu, lại vung nước vỗ lên mặt, tinh thần sa sút thờ dãi: "Ông đây thật sự không có ý bắt nạt cô gái nhỏ..."

*

Kì thi tháng kết thúc trong một ngày, hôm sau đi học bình thường, qua một cuộc thi, tất cả mọi người thả lỏng lại, cuộc thi quy mô lớn kế tiếp phải chờ đến lúc thi giữa kỳ.

Hôm qua 10 giờ Lâm Ngữ Kinh mới trở về phòng ngủ, tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường. Rõ ràng đã buồn ngủ đến mở mắt không ra nhưng lặn qua lật lại đều không ngủ được, cuối cùng nằm thẳng căng đến ba giờ rưỡi sáng, cô đội một đôi mắt thâm quầng bò dậy, lật sách tiếng Anh ra viết bài viết tiếng anh hơn nửa giờ, rốt cuộc mới coi như cảm nhận được sự ôm ấp của thần ngủ.

Kết quả sáng hôm sau ngủ quên, lúc mở mắt tự học sớm cũng đã trôi qua.

Lâm Ngữ Kinh bừng tỉnh trong nháy mắt, bò dậy đánh răng rửa mặt, lúc đến phòng học vẫn bị trễ tiết đầu tiên năm phút.

Tiết của Vương khủng long.

Tâm trạng Lâm Ngữ Kinh có chút tuyệt vọng.

Cô đại khái cảm thấy, trong mệnh mình có một số kiếp, chính là năm trăm lần định luật Ôm sống chết thế nào cũng chạy không thoát.

Lúc cô đến phòng học Thẩm Quyên thế mà đã đến rồi, chống đầu cụp mắt nhìn cô, Lâm Ngữ Kinh im lặng nhìn cậu một cái, tiếp đó thành thành thật thật xoay đầu lại, cúi thấp đầu: "Thầy Vương, thật xin lỗi, em đến muộn."

Kết quả hôm nay tâm trạng Vương khủng long rất tốt, ông đứng bên dưới bục giảng, thoát nhìn cao ngang ngang cô, cầm trong tay một mô hình sơ đồ mạch điện đầy đủ, vung tay lên, giọng rất cao: "Về chỗ ngồi đi! Ngủ quên mất hả? Bạn cùng bàn của em hôm nay cũng đã đến rồi, em xem xem, còn chưa có ngủ nha!"

Lâm Ngữ Kinh về chỗ ngồi xuống, Vương khủng long xoay người sang chỗ khác tiếp tục giảng bài, cô rút sách vật lý ra, mới ngủ dậy được hơn 10 phút, trong thời gian ngắn có chút mờ mịt, tùy tiện lật mở một trang.

Cô phát giác trong chốc lát, hai mắt thoáng thấy Thẩm Quyên đưa bàn tay tới đây, lật sách vật lý sang trang sau giúp cô.

Lâm Ngữ Kinh hoàn hồn, xoay đầu lại.

Trên bục giảng, Vương khủng long giảng đến hăng hái sôi nổi, Lâm Ngữ Kinh nhích người qua, ghé đầu không chớp mắt nhìn cậu.

Thẩm Quyên nhấc mắt, động động.

"Đừng nhúc nhích." Lâm Ngữ Kinh thấp giọng nói.

Thẩm Quyên chớp mắt.

"Hình như hơi xanh xanh rồi, " Lâm Ngữ Kinh nhìn trán cậu, nhíu mày, "Tôi có dùng bao nhiêu lực đâu..."

Thẩm Quyên: "Cậu còn muốn dùng bao nhiêu nữa?"

"Tôi tưởng cậu tránh được chứ, " Lâm Ngữ Kinh nhỏ giọng nói, "Không phải nói đánh nhau rồi sao, kết quả ai biết cậu không chịu tránh, còn nghênh đón tôi đến nửa chứ, tôi cứ tưởng đây là chiêu thức đánh nhau kiểu mới của đám giang hồ các cậu."

"..."

Thẩm Quyên thầm nghĩ tôi không chỉ nghênh đón cậu đến đâu, con mẹ nó còn đang hai tay ra nữa đó biết không?

Ông đây tưởng cậu muốn đến ôm tôi đấy, ai biết cậu vừa đến liền đánh tôi một trận?

Tâm tình Thẩm Quyên có chút phức tạp, tiểu cô nương bình thường muốn khóc, nghĩ thế nào cũng thấy phần phía trước hợp lý hơn, ai biết được bạn cùng bàn của cậu đích thực không đi đường bình thường như vậy chứ.

Vừa giương mắt lên nhìn, lại trông thấy Lâm Ngữ Kinh gơ tay về phía cậu.

Cậu vô thức nghiêng ra sau, nhướn mày: "Làm gì?"

Ngón tay Lâm Ngữ Kinh dừng ở trước mắt cậu: "Tôi hất tóc cậu lệch qua bên này một tí, ". Đầu ngón tay cô nhẹ nhàng lướt qua trán cậu, gầy gầy phía này, nhìn một chút lại gầy tiếp hai cái, mới hài lòng thu tay lại, "Tốt rồi, như vậy có thể che khuất, bằng không sẽ ảnh hưởng lớn đến hình tượng anh trai giang hồ uy nghiêm của cậu đấy."

"..."

Thẩm Quyện thờ dài: "Bạn cùng bàn của tôi thật đúng là..."

Lâm Ngữ Kinh không biểu cảm nhìn cậu: "Thật đúng là thế nào, cậu có ý kiến gì với bạn cùng bàn hả?"

"Không có, " Thẩm Quyện nói, "Không có ý kiến gì."

Vừa dứt lời, một viên phấn của Vương khủng long đã "Vút ——" một cái phóng tới: "Thẩm Quyện! Đừng có nói chuyện với bạn cùng bàn của em! Vất và lăm em mới đúng giờ được một ngày, vẫn chưa đi ngủ, chính là để nói chuyện sao? Em đứng nghe cho tôi!"

Thẩm Quyện: "..."

Lâm Ngữ Kinh nhìn cười nằm bò trên mặt bàn.

Lý Lâm ngồi phía sau, cằm cũng sắp rớt xuống rồi.

Cậu ta ngồi phía sau Lâm Ngữ Kinh, hai người nói chuyện qua lại với nhau cậu nhìn được nghe được, chứng kiến tận mắt. Lý Lâm cảm thấy sau khi làm bạn học với Thẩm Quyện hơn một tháng đến giờ, nhận thức đối với bá chủ trường học đang không ngừng không ngừng đổi mới.

Kỳ thật bạn học lớp 10 dù ít dù nhiều cũng phát hiện, vị này bá chủ trường học đẫm máu này, bình thường yên tĩnh lặng lẽ không một tiếng động, nói chuyện với người khác còn có thể cảm ơn, đi học bị giáo viên phê bình phạt đứng cũng không hề oán hận, thể hiện rõ nhất là lúc bị Vương khủng long phạt chép định luật Ôm một nghìn lần, lao đại lao chép đến cần mẫn siêng năng, không ngại gian khổ.

So với truyền thuyết có vẻ không giống lắm.

Tuy nhiên với người ngồi sau Thẩm Quyện như đám Lý Lâm bọn họ, nhận thức càng thêm phần sâu sắc. Thẩm Quyện đâu chỉ là có vẻ không giống với truyền thuyết, cậu ta nói thẳng ra chính là phá vỡ truyền thuyết.

Cậu đối xử với bạn cùng bàn mới cực kỳ dịu dàng và nhẫn nại, cho tới bây giờ chưa thấy cậu nổi giận bao giờ. Có nhiều khi, đến Lý Lâm cũng cảm thấy một giây sau Lâm Ngữ Kinh sẽ bị bá chủ trường học kéo dây ấn lên tường mà đánh, nhưng bá chủ trường học chỉ trầm mặc nhìn cô ấy, sau đó thờ dài.

Cậu và Diệp Tử Ngang liếc nhau một cái, hai người lại tiến hành một vòng trao đổi ánh mắt mới.

Tình huống gì thế này, mẹ nó đây là tình huống quái gì vậy.

Tại sao mấy lần giao lưu gần đây của hai người này càng lúc càng trở nên bất thường vậy.

Lý Lâm cảm thấy có chút kinh hoàng.

Ngay cả bá chủ trường học cũng không thoát khỏi sợi dây trói buộc mang tên tình cảm, chút rung động thời thanh xuân nói đến là đến, muốn ngăn cũng không ngăn được.

*

Sau kì thi tháng, Bát Trung có không ít hoạt động, ví dụ như đại hội thể dục thể thao mùa thu cuối tháng mười.

Tiết cuối cùng buổi sáng là của Lưu Phúc Giang, Lưu Phúc Giang dùng vài phút cuối để nói về chuyện này, toàn lớp đều sôi trào.

Lớp 10 cũng không phải là không có học sinh tốt, ví dụ như ủy viên học tập, lớp trưởng, tất cả các cán bộ môn, toàn bộ đều là những nhân vật để lại danh tính ở các phòng thi phía trước. So với các loại đại hội thể dục thể thao, hoạt động giải trí khiến cho không thể lên lớp học tập, bọn họ càng quan tâm lúc nào có thành tích thi tháng hơn.

Cuộc thi quy mô lớn đầu tiên sau khi phân ban, từ nay về sau ai là người uy quyền nhất trong lớp, ai là dê đầu đàn trong lớp học xếp cuối cùng, thì phải xem lúc này đây, thành bại chính ở lần hành động này.

Lớp trưởng hấp hối nhận nhiệm vụ, dạo qua văn phòng Lưu Phúc Giang một vòng, mang về tin tức xác thực: "Toán hình như đã chấm xong, có điều vẫn chưa có điểm, tổ hợp khoa học tự nhiên đang chấm, ngữ văn chắc là chậm nhất."

Bài thi của kì thi thể này bình thường đều chấm theo phòng thi, thi xong phải phân lại theo từng lớp. Lớp trưởng nói xong, lại rung đùi đắc ý mà bổ sung: "Nhưng mà hình như ở phòng thi cuối có đứa ngu bỏ chép sạch luôn, chép giỏi cực kỳ, chép bài mà cũng không biết phải chép sai hai câu". Lớp trưởng vỗ bàn nhún tâm cười nhạo, "Aida, cái loại ngu xuẩn này có nhiều lắm, không phải lớp mình đâu, người lớp mình ở phòng thi cuối cùng chiếm hơn một nửa cơ mà*."

(*) *Chú thích có thể không cần thiết:*

Đứa chép giỏi chính là làm hết bài luôn ấy, trong suy nghĩ của anh em phòng cuối, đã ở phòng cuối thì làm gì có chuyện biết làm hết.

Lớp trưởng nói xong, chạy đến phía trước phòng học xem danh sách phòng thi dán ở đó, giọng nói như loa phát thanh: "Đề tao ở đây đọc diễn cảm cho nghe nè, bạn học lớp 10 của khối 11 ở phòng thi cuối cùng có —— Ôi tao đọc từ dưới lên nha, Lâm Ngữ Kinh, Thẩm —— "

Tiếng líu lo của lớp trưởng ngừng lại, lâu rồi cổ họng của gà con mới bị kẹt.

Lớp trưởng xoay đầu lại, há to miệng: "Bạn học Thẩm Quyên, thật xin lỗi nha..."

Thẩm Quyên nằm trên mặt bàn ngáp một cái: "Không cần để ý đến tôi, cậu tiếp tục."

Uy, hiệp.

Uy hiệp đến từ lão đại.

Lớp trưởng vừa hoảng hốt vừa luống cuống đứng nguyên tại chỗ, cấp tốc suy đoán những lời này của lão đại rốt cuộc có ý gì, rốt cuộc phải thế nào mới được tha thứ?

Lý Lâm từ sau lần đánh game cùng với Thẩm Quyên xong, thỉnh thoảng cũng có thể nói với cậu vài câu, không đến mức lúc ở cùng Thẩm Quyên thì đến cái rắm cũng không dám thả nữa, cậu ta vỗ vỗ vai Lâm Ngữ Kinh: "Ê, kẻ chép giỏi cực kỳ đó có khi chính là cậu đấy."

Thường ngày ở trong lớp Lâm Ngữ Kinh rất trầm lặng, hơn nữa thành tích bài kiểm tra nhỏ bình thường đều không công khai, cũng chỉ có Lý Lâm chép bài tập của cô mỗi ngày, mới biết được cô học rất giỏi.

Lâm Ngữ Kinh cũng xoay đầu lại: "À, cũng có thể, tôi không biết nữa."

"Không sao đâu, trường học chúng ta chấm bài đặc biệt nhanh," Lý Lâm nói, "Cậu xem, bây giờ đã xong môn toán, trễ nhất là trước lúc tan học có thể xong toàn bộ, ngày mai là có thể đưa lên bảng lớn của khối rồi."

Lâm Ngữ Kinh "Ồ" một tiếng, muốn nói hỏi tôi ở Phụ Trung, đến buổi chiều là có thể đưa lên bảng lớn của khối rồi.

*

Lâm Ngữ Kinh đã đánh giá thấp hiệu suất của giáo viên Bát Trung. Buổi chiều hết tiết thứ ba, Lưu Phúc Giang đến đây gọi cô đi theo.

Còn thuận tiện gọi Thẩm Quyên đi luôn.

Lúc Lưu Phúc Giang tiến vào Thẩm Quyên đang nằm trên mặt bàn xoay bút, người ta trái lại được dịp hiểm hoi là đang đọc sách, chẳng qua đáng vẻ trông rất thờ ơ, làm người ta khó mà tin rằng cậu thật sự đang xem cái gì.

Hai người một trước một sau đi vào văn phòng tổ sinh vật, vừa vào, toàn bộ giáo viên tổ sinh vật khối 11 đều nhìn sang.

Lưu Phúc Giang đỏ bừng mặt, tựa như đang kiềm nén bốc lửa nhìn bọn cô.

Lâm Ngữ Kinh thử nhớ lại xem bản thân có từng gây ra trò gì khiến giáo viên tức giận không? Hình như không có.

Chẳng lẽ hôm qua leo tường bị phát hiện rồi? Đường như Bát Trung có không ít giám thị ấy nhỉ.

Cô rù mất xuồng, nhanh như gió suy ngẫm sách lược đối phó và cách thức giả bộ đáng thương, chưa kịp chuẩn bị tâm tình xong, Lưu Phúc Giang đột nhiên rống lớn một tiếng: "Bọn nhỏ thật giỏi quá!!"

Lâm Ngữ Kinh bị dọa một cái, suýt nữa nhảy dựng lên.

Cô ngẩng đầu, Lưu Phúc Giang tình ý dạt dào nhìn bọn cô, nụ cười trên mặt rốt cuộc không thể kiềm nén nữa, toét ra từng chút từng chút, thoạt nhìn sắp toét đến mang tai.

Lâm Ngữ Kinh mới ý thức được ông ấy không phải nén bốc lửa, là nén cười.

Lưu Phúc Giang trông giống như một giấy sau sẽ ngửa mặt lên trời cười to: "Thầy biết rõ các em đều khá quan tâm đến thành tích lần thi tháng này, dù sao các em cũng đến trình độ này rồi, kém một hai điểm đều là chênh lệch cực lớn."

Lâm Ngữ Kinh có chút mờ mịt, không biết những lời này của Lưu Phúc Giang rốt cuộc là đang châm chọc cô hay là ý gì khác.

Chẳng lẽ cô bôi sai lên tờ đáp án rồi hả?

"Có điều bảng lớn của khối vẫn còn đang sắp xếp, có thể đến mai mới xuất ra ngoài được, thầy cho các em xem điểm trước vậy. Theo lẽ thường mà nói, thầy không nên lén lút cho các em xem, nhưng thầy thật sự không nhịn được." Lưu Phúc Giang cười đến không khép miệng được, nhìn thoáng qua các giáo viên khác, giảm thấp âm thanh xuống, "Nhỏ giọng giùm một chút nha, để thầy lén cho các em xem."

Lưu Phúc Giang nói xong, khom lưng cúi đầu xuống, mắt chuyển đến túi hồ sơ. Ngay lúc Lâm Ngữ Kinh cho là một giấy sau ông sẽ chui vào đó, ông rút từ bên trong ra một tờ phiếu điểm.

Lưu Phúc Giang vẫy vẫy tay với bọn họ.

"..."

Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyên tiến lại gần.

Vì vậy ba người lén lén lút lút tụm lại một chỗ, giống như nửa đêm hẹn nhau cùng đi trộm đồ. Sấm rền, Lâm Ngữ Kinh trông thấy Lưu Phúc Giang cẩn thận từng li từng tí, che che nửa mặt, rồi rút nửa mặt còn lại ra, để phiếu điểm lộ ra trước bọn họ.

Nhưng chính là ở chỗ nửa mặt này, cũng đã đầy đủ rồi.

Lâm Ngữ Kinh cứ như vậy chạy đến, tình huống trông thấy hai hàng đầu tiên của mặt trên.

Đứng thứ hai: Lâm Ngữ Kinh, tổng điểm 701.

Đứng thứ nhất: Thẩm Quyện, 703.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Hết chương 26.

Sherry:

Surprise~!! Mọi người có thể bắt đầu cười nhạo Lâm tỷ được rồi =))))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Cậu bây giờ là đang nhục mạ tôi?

Phiếu điểm được trình bày theo kiểu bảng, cột thứ nhất là thứ hạng, phía sau là họ tên, thành tích từng môn, hàng cuối cùng là tổng điểm.

Tên Thẩm Quyện này có hơi lệch môn, ngoại trừ điểm ngữ văn hơi thấp ra, toán và tổ hợp môn tự nhiên đều gần như đạt tối đa, nhất là vật lý, người này thực sự lấy được điểm tối đa 100%.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy trong mười sáu năm sống trên đời của mình, chưa bao giờ nhận được nỗi nhục nhã lớn như vậy.

Lưu Phúc Giang rất hưng phấn. Hiện tại đây mới là lần đầu khối 11 thi tháng, vẫn chưa tiến hành ôn tập cả hệ thống, mặc dù chỉ là một đoạn nhỏ kiến thức từ khi khai giảng đến nay, nhưng bảy trăm điểm đã là điểm số rất đáng sợ rồi.

Lúc trước ở lớp 1 thực nghiệm cũng không phải không có học sinh thi được bảy trăm điểm, tuy nhiên đây chính là ở lớp 10.

Lớp 10 xếp hạng chót, lớp 10 có thành viên chiếm hơn 1/3 phòng thi cuối cùng.

"Lần này tuy rằng đề không khó, nhưng điểm số này cũng cực kỳ lợi hại rồi. Thầy đã lén lút đi nghe ngóng một chút, hình như lớp 1 có một điểm bảy trăm đấy, lớp khác vẫn chưa hỏi, có điều đến lớp 1 mà cũng chỉ có một, thì lớp khác đoán chừng cũng không có khả năng có rồi, "Lưu Phúc Giang trông cứ như người thi được 700 điểm là mình vậy, "Bài thi thầy cũng xem rồi, Thẩm Quyện có hơi lệch môn đó nha, ngữ văn kéo khá nhiều điểm. Phần viết thuộc lòng cổ văn cổ thơ em còn bỏ trống tron nửa chữ, hai điểm đấy, đó không phải là điểm cho không à? Có phải em không thích học văn không?"

Thẩm Quyện khựng một chút, tựa hồ như đang suy nghĩ xem trả lời thế nào thì Lưu Phúc Giang nói ít lại một chút, cuối cùng bảo thủ gật nhẹ đầu.

Lưu Phúc Giang thờ dãi: "Vậy không được đâu, thành tích môn khác của em tốt như vậy, thế mà đề ngữ văn kéo xuống nhiều điểm thế kia. Chuyện tùy hứng trong học tập thế này là tôi kỳ nhất đấy, nếu không có gì ngoài ý muốn thì số điểm này của em chắc chắn là cao nhất trong khối rồi, vậy mà hiện tại còn phải xem điểm 700 của lớp 1 là bảy trăm mấy, nghe nói cũng ngoài bảy trăm. Khả năng em được hạng nhất là 50%, một nửa một nửa..."

Sau khi Lưu Phúc Giang thảo luận mười phút với Thẩm Quyện về "Em đã đến trình độ này thì không thể vì không thích mà không học thuộc thơ cổ đâu", thì lại chuyển hướng sang Lâm Ngữ Kinh, ngón tay lướt qua một vòng trên thành tích các môn của cô: "Lâm Ngữ Kinh, bài thi của em thầy cũng xem, các môn khác đều rất đồng đều, nhưng môn sinh học của em so ra có hơi thấp đấy."

Lưu Phúc Giang rất ưu sầu, "So với hóa và lý đều thấp hơn bảy tám điểm, em nói với thầy đi, có phải em không thích phong cách dạy học của thầy không? Hay là thầy có chỗ nào chưa tốt, em nói một chút xem, em thấy không hợp ở đâu?"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lưu Phúc Giang thoát nhìn còn rất bi thương. Lâm Ngữ Kinh chưa nghĩ ra phải nói thế nào thì có một giáo viên ở ngoài phòng làm việc gọi ông đi, Lưu Phúc Giang đi ra ngoài nói chuyện với người đó.

Một góc trong văn phòng môn sinh vật yên tĩnh trong nháy mắt, Lâm Ngữ Kinh xoay đầu qua.

Thẩm Quyện cũng nghiêng đầu nhìn cô, thoát nhìn thờ ơ mà bình tĩnh.

Phiếu điểm bày ra ở giữa hai người, trên mặt bàn trước mặt, tỏa ra cảm giác tồn tại mãnh liệt, như là một tấm phông nền bị phóng đại vô số lần.

Lâm Ngữ Kinh cảm giác mình có thể đọc được từ khuôn mặt bình tĩnh của Thẩm Quyện tám chữ và một dấu chấm hỏi.

—— Cậu thi được ít điểm thế này sao?

"..."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy mình bị thương thật rồi.

Cô chậm chạp mà từng chút từng chút thẳng người dậy, ngồi dựa ra phía sau, mặt không đổi sắc nhìn cậu: "703? Thi rất tốt nhĩ."

Thẩm Quyên "À" một tiếng, người vẫn nằm bò trên bàn làm việc của Lưu Phúc Giang, khen ngợi cô: "Cậu cũng thi rất tốt."

Lâm Ngữ Kinh cảm giác mình có chút hít thở không thông, hơi thở suýt chút nữa tan biến, cứ đè nặng như vậy.

Cười, trào phúng.

Cô, nữ vương Lâm Ngữ Kinh, một Lâm Ngữ Kinh cơ bản đều đứng nhất trong các kì thi trước đây, bị bạn cùng bàn, đánh nhau trốn học ngủ trên lớp, bài tập về nhà cũng không chịu làm, ngay cả định luật Ôm cũng có thể nói thành 3. 1415926, một bạn ngồi cùng bàn học tra*, cười nhạo.

() Nếu "học bá" là để chỉ học sinh giỏi, ham học thì "học tra" là để chỉ học sinh kém, lười học.*

Cô thật sự không thể hiểu được, trước đây khi cô học ở Phụ Trung tại Đê Đô, ma quỷ có rất nhiều. Người thông minh tiếp thu nhanh quả thực nhiều, thậm chí bao gồm cả Lục Gia Hành, đều là thể loại sau giờ học là gần như không học hành gì, nhưng ít ra người ta cũng nghe giảng trong giờ học đấy.

Lâm Ngữ Kinh không biết chuyện của Thẩm Quyên rốt cuộc là thế nào, rốt cuộc là do kiến thức cô thiên cận, trước kia chưa từng gặp thiên tài, hay là thật ra Thẩm Quyên đều giả vờ, tan trường vụng trộm về nhà học?

Cô nhích lại gần hai bước, thấp phần khó hiểu: "Mỗi ngày đi học cậu đều ngủ mà làm được 703?"

Thẩm Quyên chống đỡ một bên mặt, ngón tay khoắc lên môi, trầm mặc một chút, từ tốn nói: "Lúc trước tôi, nghỉ học một khoảng thời gian, vì vài nguyên nhân."

Lâm Ngữ Kinh tự nhủ trong lòng tôi biết rồi, không phải do cậu suýt nữa đánh chết bạn cùng bàn của cậu sao.

"Vì vậy một ít nội dung lớp 11, tôi đã học qua rồi, quá đơn giản, nghe giảng bài lãng phí thời gian, không bằng ngủ bù." Thẩm Quyên nói.

"..."

"Hơn nữa tôi cũng đâu phải lúc nào cũng ngủ, những phần tương đối khó, tôi sẽ nghe một chút." Thẩm Quyên tiếp tục nói.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy lý do này miễn cưỡng lắm cho cô thoải mái một chút, thờ dài, hỏi: "Trước đây cậu, là lúc trước khi cậu chưa tạm nghỉ học đó, bao lâu thì đi học một lần?"

"Không biết, " Thẩm Quyên nhấc mí mắt, "Chắc hơn một tuần."

"..."

Lâm Ngữ Kinh mặt không biểu cảm nhìn cậu: "Bạn học Thẩm, tôi mong cậu đừng có thiếu đòn như vậy nữa, tôi thật sự không muốn vì chuyện thành tích học tập nông cạn này mà đánh mất tình nghĩa bạn cùng bàn mà chúng ta vất vả lắm mới bồi đắp nên đâu đấy."

*

Mấy phút sau Lưu Phúc Giang trở về, lại lôi kéo Lâm Ngữ Kinh phân tích mười phút, tình thâm ý thiết hỏi cô có phải có ý kiến gì với mình không, vì sao trong ba môn tự nhiên điểm môn sinh lại thấp nhất. Mãi đến khi tiết tự học đi qua mười phút, hai người mới đi ra từ văn phòng sinh vật.

Tiết tự học cuối cùng, bị giáo viên toán chiếm mất mười phút, lại đến Vương khủng long chiếm tiếp mười phút, lúc Vương khủng long giảng bài, từ đầu đến cuối Lâm Ngữ Kinh có phần thất thần.

Kỳ thật cô cũng không phải không thể tiếp nhận được việc Thẩm Quyên thi tốt hơn cô, cô đâu có hẹp hòi như vậy.

Thế nhưng Lâm Ngữ Kinh vừa nghĩ tới những lời trước đây cô đã nói, những việc cô đã làm, liền cảm giác da mặt mòng manh của mình lâm râm từng cơn đau buốt, cô cảm thấy mình đã bị Thẩm Quyên lừa gạt triệt triệt để để.

Mặt đã bị đánh sưng ừ rồi.

Mỗi một câu nói, Lâm Ngữ Kinh đều cẩn thận hồi tưởng một chút. Từ trước đến giờ, quả thật Thẩm Quyên chưa hề nói cậu thành tích không tốt.

Tất cả giáo viên bộ môn tuy rằng cũng sẽ trách móc chuyện cậu ngủ trong giờ học, Vương khủng long cũng sẽ điên cuồng gào thét mỗi ngày ép buộc cậu phải chú ý nghe giảng, nhưng trừ chuyện đó ra, hình như đều chưa từng nói rõ thành tích cậu có vấn đề.

Bài tập nhỏ trên lớp, bài tập về nhà, cậu bình thường chỉ làm mỗi đề trắc nghiệm, đề bài lớn thì trực tiếp lược bỏ phần diễn giải chỉ viết mỗi đáp án, qua loa đến độ nhìn lướt qua là nghĩ tên này chính là chép bài tập hoặc là mò mẫm viết bậy —— đến mức độ đó đấy.

Lâm Ngữ Kinh nhớ tới lúc hai người vừa mới ngồi chung bàn, vẫn chưa phải rất thân thiết, Thẩm Quyên có nói một câu "Tiếng Anh của tôi vẫn ổn".

Nhớ tới lúc cậu bị phạt chép định luật Ôm, vừa tự tin vừa lạnh nhạt "Vật lý của tôi vẫn ổn".

Thế nhưng,

Lâm Ngữ Kinh vẫn cứ có loại cảm giác bị cậu lừa gạt.

Cô cảm thấy hành động của mình lúc trước cứ như một đĩa dầu óc bả đậu, một đĩa trên mặt hẳn hai chữ dân đồn to tướng, cô không biết lúc Thẩm Quyên nhìn mình

khi ấy có phải như nhìn một đũa ngu ngốc thiếu năng hay không, dù sao bây giờ cô hồi tưởng lại, cũng cảm thấy mình đúng là thiếu năng thật.

Cô chỉnh sửa tài liệu ôn tập lý đến tận hai rưỡi sáng, sợ cậu xem không hiểu còn đặc biệt chia ra hai loại file: Word và Power Point, văn hay hình đẹp, bổ sung thêm bài tập ôn luyện.

Vì khiến cho học tra hứng thú, mẹ nó cô còn đặc biệt biên tập cho cậu ta một đoạn quảng cáo.

Kết quả điểm vật lý của người ta tối đa.

Tổng điểm còn cao hơn cô.

Tôi cứ nghĩ cậu chẳng qua là một bá chủ trường học.

Kết quả cậu vậy mà còn là một học bá.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy, người đầu tiên cô kết giao sau khi đến thành phố này, cũng là người duy nhất, người có thể được xưng là bạn bè, có khả năng sắp nói bái bai với cô.

*

Hiệu suất của giáo viên Bát trung đích thực rất cao, buổi chiều hôm sau Lư Phúc Giang đã mang theo bảng lớn của khối đến đây. Điểm ngoài 700 kia của lớp thực nghiệm vốn cũng là 703, kết quả cậu bạn nhỏ này sau khi nhận được bài thi chủ động đi báo với giáo viên, phần trắc nghiệm cậu ta viết sai một câu, chấm bị sót, bản thân tự trừ cho mình ba điểm.

Thẩm Quyên lớp 10 lần đầu ra quân đã đoạt hạng nhất, không còn là một sự tồn tại bình đẳng nữa, trở thành người duy nhất đứng đầu cả khối. Mà bạn cùng bàn của cậu, bạn học Lâm Ngữ Kinh, từ hạng ba nhảy lên thành hạng hai, cũng không cảm nhận được một tí vui vẻ nào.

Bạn học Lâm Ngữ Kinh gần đây giống như cà tím khô, héo úa vô cùng, cả người đều thiếu hụt hơi nước, ngay cả nói chuyện cũng trở nên thập phần vô lực.

Đây là nhận xét của Lý Lâm, Lý Lâm cảm thấy đại khái là vì hạng nhất mà cô nắm chắc thắng lợi sẽ lấy được bị lão đại ngang nhiên cướp đi. Nhưng quan trọng hơn là, hai người chỉ chênh nhau có hai điểm! Nếu bạn cũng là hạng hai, lão đại tổng điểm hơn bảy trăm! Bạn sẽ thông khổ như vậy ư?

Bạn học Lý Lâm thi tháng được ba trăm lẻ năm điểm, còn đang đắm chìm trong cảm giác tuyệt vời rằng toán học của mình vậy mà cũng đạt tiêu chuẩn. Cảm giác mình là một học sinh có năng lực phi thường, là người cực kỳ có thiên phú trên cái thế giới này, tương lai có thể trở thành thí sinh tiềm năng của phòng thi thứ nhất, không hiểu rõ về thế giới với những cuộc tranh đấu giữa học bá này cho lắm.

Thẩm Quyên cũng không hiểu cho lắm.

Cậu tự cảm thấy mình nhìn người rất chuẩn, Lâm Ngữ Kinh tuyệt đối không phải là loại người hẹp hòi, sẽ không vì thành tích thi không cao hơn cậu hay là thế nào đó mà không vui, vì vậy lúc thi Thẩm Quyên cũng không nghĩ nhiều, làm thế nào đáp thế đấy.

Ấy thế mà hiện tại, bạn cùng bàn đứng là không vui rồi, không biết là vì ít hơn cậu hai điểm, hay là rốt cuộc là vì cái gì.

Lòng dạ đàn bà như kim nơi đáy biển, Thẩm Quyên thật sự không thể hiểu được những suy nghĩ nhỏ nhất của bọn con gái.

Một tuần sau khi phát bài thi tháng, các giáo viên bộ môn cơ bản đều giảng giải bài thi. Hạng nhất hạng nhì đều ngồi tại lớp 10 khiến cho gần đây, quần chúng vây xem lớp 10 đông hơn rất nhiều.

Ví dụ như lúc tan học, người lớp khác "Đi ngang qua" cửa lớp 10 nhiều hơn rõ rệt, dù rằng phòng học lớp 10 ở phía cuối của lầu bốn, muốn thật sự "Đi ngang qua" thì cũng chỉ có thể xuyên tường.

Tới khi một nữ sinh nào đó lần thứ ba nhân lúc nghỉ giữa giờ "Đi ngang qua" cửa phòng học 10, về mặt tìm tòi khám phá biểu cảm hưng phấn nhìn chằm chằm vào Lâm Ngữ Kinh, Lâm Ngữ Kinh cuối cùng cũng không kiềm nén được nữa, nổi điên.

Cô "Cạch" một tiếng ném bay bút trong tay, hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn nữ sinh ngoài cửa phòng học kia.

Nữ sinh đối diện với ánh mắt của cô, ngẩn người, đại khái nhất thời cũng không kịp phản ứng, cứ như vậy đứng ở cửa đối mặt cùng cô.

Nghỉ giữa giờ, trong phòng lớp 10 loạn ầm ầm, ở hành lang cũng đầy âm thanh đùa giỡn đánh đấm huyền ảo, không ai chú ý tới bên này. Lâm Ngữ Kinh cau mày, vừa định nói chuyện, Thẩm Quyên từ bên ngoài trở về phòng học, tới đứng ở cửa ra vào, cúi đầu nhìn cô gái kia: "Nhung một chút, cảm ơn."

Cô gái nhỏ ngẩng đầu, đối diện với khuôn mặt lạnh nhạt của bá chủ trường học, hoảng sợ đỏ mặt chạy.

"..."

Lâm Ngữ Kinh thậm chí cũng không nói được biểu cảm trên mặt cô ấy rốt cuộc là sợ hãi hay là thẹn thùng.

Cô thờ dài, một lần nữa cúi đầu xuống, chuẩn bị viết hết đề lớn sinh học mà Lư Phúc Giang chưa giảng, nhưng từ đầu đến cuối luôn cảm nhận được ánh mắt chăm chú mà lãnh đạm của người nào đó.

Lâm Ngữ Kinh điềm nhiên như không ba phút, rốt cuộc nhin không được ngược đầu lên.

Thẩm Quyên đứng ở cửa ra vào nhìn cô, chau mày: "Rốt cuộc cậu không vui vì chuyện gì."

"Làm sao cậu biết tôi không vui." Lâm Ngữ Kinh mặt không cảm xúc.

"Nhìn thế nào cũng thấy không vui vẻ, " Thẩm Quyên nghiêng đầu, "Tôi chọc giận cậu rồi hả?"

"Không."

"Vì kì thi tháng?" Thẩm Quyên có phần không kiên nhẫn được nữa, "Đã một tuần rồi, cậu còn chưa nguôi giận?"

"Tôi không tức giận, tôi việc gì phải tức giận, tôi vui mừng còn không kịp, năng lực nghiệp vụ của cô Tiểu Lâm vô cùng xuất sắc, dạy học sinh thi lý còn được cả điểm tối đa, " Lâm Ngữ Kinh cúi đầu tiếp tục làm đề sinh, bút không ngừng, xoạt xoạt xoạt, "Còn cao hơn hai điểm so với cô Tiểu Lâm"

"..."

Tuy rằng âm thanh của phòng nền nghỉ giữa giờ rất âm ỉ, nhưng Thẩm Quyên vẫn cảm giác mình nghe được tiếng nghiêng răng của Lâm Ngữ Kinh.

"Hai điểm thôi mà, chỉ một câu trắc nghiệm, " Thẩm Quyên nghiêng người tựa vào khung cửa nhìn cô, nhàu mày, cảm giác cực kỳ không hiểu nổi, "Cùng lắm thì sau này cậu có chỗ nào không hiểu thì hỏi tôi, tôi đều giảng cho cậu."

"..."

Bút Lâm Ngữ Kinh ngừng một lát, ngừng đầu lên, khó tin nổi mà trừng mắt nhìn cậu: "Cậu bây giờ là đang nhục mạ tôi?"

Hết chương 27.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Lão đại cậu ta bày về mặt hạnh phúc mà bị đánh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bát trung có một Baidu Tieba*, một nơi mời hẹn chơi bóng, so sánh thành tích, nhận anh trai em gái, còn tìm người nữa, tóm lại ngày nào cũng rất náo nhiệt.

(*) Một diễn đàn trực tuyến phổ biến ở Trung Quốc.

Cần đây lại càng náo nhiệt.

Thứ nhất là vì có thành tích thi tháng, trừ hạng ba ra thì hạng nhất hạng nhì đều cùng một chỗ thi. Bát Trung ở thành phố A chưa tính là trường học đặc biệt xuất sắc, điểm ngoài bảy trăm rất hiếm có. Trước kia về cơ bản mười thứ hạng đầu đều bị lớp thực nghiệm 1 chiếm trọn, thi thoảng mới thấy đột nhiên lòi lên vài lớp khác.

Kết quả lần này cả hạng nhất hạng nhì đều không ở lớp 1, thậm chí, có một thanh niên biết chuyện tiết lộ, hai vị lão đại hơn bảy trăm điểm này đều ngồi tại phòng thi cuối cùng đấy.

Một trong số đó là Thẩm Quyên.

Thẩm Quyên tiếng tăm lòng lẫy.

Quần chúng ăn dưa tò vò rất khó tiếp nhận ——

Lầu 2: [Hiện giờ đang là thời đại gì vậy nè, mấy người chọn bá chủ trường học không chỉ nhìn giá trị nhan sắc, mà còn phải nhìn thành tích học tập sao.]

Lầu 3: [Dọa vãi* ra rồi. Đến lúc người ta hỏi tới, tỉ lệ học lên của trường tại bây thế nào? Chất lượng dạy học thế nào, tao nói sao đây nhỉ? Nói ngay cả bá chủ trường học của bọn tao cũng làm được 700 điểm.]

Lầu 4: [Nhất Trung mà coi là trọng điểm cái thá gì, so với bọn này thì chính là một đồng cặn bã, bá chủ Nhất Trung có thể làm được 700 điểm hông?]

Lầu 5: [Lần này lão đại Nhâm Lương Học không phải cũng 700 à. Nghe nói điểm số ban đầu của cậu ta bằng với ông chủ Thẩm đấy, nhưng bài thi của cậu bị chấm sót một câu sai, tự cậu ta tìm đến, tự mình trừ đi ba điểm, rồi xuống hạng thứ ba:] nhân vật trâu bò.]

...

Lầu 22: [Ngó qua lầu trên là biết ngay là một đám đàn em khối 10 11 đây mà, hòa thượng khối 12 có thể nói cho các cung biết, trước đây Thẩm Quyên đã có thành tích tốt rồi:) nhưng kỳ thật cũng chỉ ở trình độ ngồi trong phòng thi thứ nhất thôi, bình thường toàn ở vị trí thứ hai mươi ba mươi à, cũng không phải đặc biệt xuất sắc:)) Bây giờ càng ngày càng khủng bố rồi, hạng thứ nhất, mà ời.]

Lầu 23: [Dòm qua lầu trên là biết ngay là thứ hồng biết gì đây mà, trước kia cùng lớp với Thẩm Quyên đây nè. Tôi đến nói cho mấy người biết, trước đây Thẩm Quyên toàn ở thứ hạng hai mươi ba mươi là do chưa phân ban tự nhiên ban xã hội. Khi đó phải thi cả chính trị lịch sử địa lý:) mấy kì kiểm tra trước kia của cậu ta đều bị mắng té tát vì đề tổ hợp môn xã hội kéo điểm. Một câu chính trị "Nước ta là quốc gia xã hội chủ nghĩa có nền chuyên chính dân chủ nhân dân" mà cậu ta cũng có thể nhồi cả vào bài thi. Sau khi phân ban xong đây còn không phải là thiên hạ của cậu ta sao, rong chơi trên biển cả khoa học tự nhiên, tùy ý phóng túng.]

...

Lầu 37: [700 điểm mà mới hạng ba, tiểu học đệ lớp mười thi 650 cảm thấy mình rất trâu là em đây phát run bản bật, hạng hai là ai thế?]

Lầu 38: [Không biết, tên Lâm Ngữ Kinh, nữ. Cơ mà cái tên Lâm Ngữ Kinh là của nữ à? Thật khó đọc.]

Lầu 39: [Tui! Biết!! Tui quá có quyền lên tiếng rồi! Tui thi thảng ở cùng phòng với ông chủ Thẩm, ngồi gần lắm đó. Tui có thể nghe thấy Thẩm lão đại gọi tên cô ấy, còn mua đồ ăn cho cô ấy... Mua một đồng đồ ăn ngon đó... kiểu như bạn trai mua cho bạn gái vậy... Còn chống bàn* nữa, chống bàn nữa đó mấy người biết hông.]

(*) Cho sinh động =)))

Lầu 78: [Người lớp 10 không sợ chết vụng trộm nói một câu, đừng đoán, hai người này rất thân thiết, là bạn cùng bàn.]

Lầu 79: [? Đây là sự khác biệt giữa bạn cùng bàn nam và bạn cùng bàn nữ ư? Bạn cùng bàn nam chỉ có thể bị đánh chết suýt chết, bạn cùng bàn nữ thì mua đồ ăn?]

Lầu 80: [Tiếp theo nhất định là bạn gái rồi.]

Lầu 81: [Cũng ở phòng thi cuối cùng đây, sau khi chứng kiến luồng sóng tương tác kia, tôi cho rằng hai người họ đã nói* rồi...]

(*) Từ "nói" trong "nói chuyện yêu đương"

Lầu 82: [Người lớp 10 không sợ chết số 2 vụng trộm bổ sung một câu, hai người này ngày nào ở trong lớp cũng rất ngọt. Lão đại vô cùng kiên nhẫn vô cùng sùng [OK]*, hơn nữa lão đại ngày thường tính khí tốt lắm, ngoại trừ thích ngù ra thì không có vấn đề gì, tập thể lớp chúng tôi đã bắt đầu hoài nghi tính chân thật của truyền thuyết về lão đại rồi.]

(*) Đây là icon dấu like

...

Lý Lâm lặng lẽ tắt Baidu Tieba của trường, len lén nhét di động vào học bàn, nhìn vào cái ót của hai vị nhân vật phong vân phía trước.

Thật ra cậu ta định nói, các người đừng đoán, cho dù lúc trước thật sự có manh mối là bạn bè trai gái, thì hiện tại cũng là tám phần sắp chia tay rồi.

Bầu không khí gần đây không ổn chút nào, Lý Lâm cảm nhận được một loại giá lạnh không giống bình thường.

Lâm Ngữ Kinh này, ở chung thời gian dài sẽ nhận ra cô thật ra vẫn rất hoạt bát. Từ sau lần chơi game cùng cô, người cũng dần dần thân thiết hơn, cũng không phải là loại học bá quái gở gì đó. Tuy nhiên gần đây, không thể nào nói chuyện được với cô nữa rồi.

Lý Lâm chỉ cảm nhận được khí áp giữa hai vị lão đại càng ngày càng... thấp hơn, cảm thấy mỗi ngày trôi qua không dễ chịu chút nào.

*

Đại hội thể thao trường học cuối tháng mười là của khối 10 và khối 11, khối 12 không tham gia. Lưu Phúc Giang chủ trương cho học sinh phát triển toàn diện, đặc biệt

tích cực cổ vũ mọi người tham gia các hạng mục của đại hội thể thao, còn đặc biệt bỏ ra một tiết học, bảo ủy viên thể dục lấy bản khai của từng hạng mục làm công tác tuyên truyền, khuyến khích mọi người ghi danh.

"Lần đại hội thể thao cuối cùng trong đời học sinh cấp ba của các em rồi đấy, "Lưu Phúc Giang cười ha hả, "Đội các em đến thời điểm này của năm sau, nhớ lại lúc này, đều sẽ cảm thấy thật tốt quá, thời điểm đó còn có thể tham gia đại hội thể thao. Đám học trưởng học tỷ của các em bây giờ đang ở trong phòng học múa bút thành văn cả rồi, đừng nói đại hội thể thao, ngay cả thời gian đi vệ sinh cũng gấp gáp."

Lâm Ngữ Kinh vốn không muốn tham gia, nhưng lớp 10 ít nữ sinh, còn không ít hạng mục trống không ai ghi danh, Lâm Ngữ Kinh nhìn ủy viên thể dục vô cùng tội nghiệp đứng trên bục giảng, thở dài, tùy tiện chọn môn đẩy tạ không vát và lâm.

Đẩy quả tạ.

Cô báo cái này xong, ngay cả Thẩm Quyên cũng nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Lâm Ngữ Kinh hoàn toàn làm như không nhìn thấy, đến liếc cậu một cái qua khoeo mắt cũng không buồn, cô dự đoán từ giờ đến trước Giáng Sinh bản thân sẽ không nói một lời nào với tên khốn nạn này nữa.

Tiết đầu tiên buổi chiều là thể dục, giáo viên thể dục hỏi ủy viên thể dục tình hình đăng ký hạng mục, sau khi kiểm tra đối chiếu danh sách đăng ký, giáo viên thể dục gật gật đầu, cười nói: "Nghe nói lần thi này trạng nguyên và bảng nhãn đều ở tại lớp ta nhỉ, nào hai vị học bá, ra đây cho tôi xem chút coi."

Giáo viên thể dục này rất trẻ tuổi, vừa tốt nghiệp trường thể dục không mấy năm, ham chơi, cũng hay đùa giỡn, bình thường quan hệ với nam sinh cũng tốt, thường xuyên cùng nhau chơi bóng gì đó, con người cũng rất hài hước: "Ai dà, đừng xấu hổ mà, tôi chỉ muốn xem chút xem học bá trông thế nào thôi, hai ngày trước còn bị thầy Lưu của các em lôi tới khoe khoang, nghe nói thi hơn bảy trăm điểm? Tôi lớn như vậy rồi mà thi cử chưa bao giờ vượt qua ba trăm lẻ năm đấy."

Bạn học lớp 10 cười ầm ầm, nhìn nữ sinh đứng trên cùng - Lâm Ngữ Kinh, lại nhìn nam sinh đứng trên cùng - Thẩm Quyên.

Giáo viên thể dục cũng chú ý tới tầm mắt của bọn họ, hất hất mày: "Hai em à, lớp các em có gì thể này, có xu hướng "lớn lên đã ra nhìn nhất mà còn học giỏi nhất" hả?" Giáo viên thể dục ngoắc ngoắc tay, "Lại đây, hot boy hot girl, hai em ra đây. Xấu hổ cái gì hả, cũng đâu phải để hai đứa ghép đôi với nhau."

"..."

Hiện tại Lâm Ngữ Kinh cực kỳ không vui khi nghe nhắc đến kì thi tháng và tất thấy các chủ đề liên quan. Mỗi lần nhắc đến cô đều nảy sinh loại tung quần khó nói, hơn nữa cô còn phải dùng hết toàn lực không chế dục vọng muốn Thẩm Quyên đánh một trận của mình. Cô cúi thấp đầu, đi tới trước hai bước, dư quang liếc thấy Thẩm Quyên lười nhác đi ra từ phía kia.

Hai người đều đều đặn đặn ra khỏi hàng ngũ, trông đặc biệt nổi bật.

Giáo viên thể dục vui vẻ, vẫy vẫy tay với bọn họ: "Hai em có thăm cừu đại hận gì à, chia nhau đứng đầu hai phía cơ đấy, tới đây, tôi ở đây nè."

Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyên đi qua, giáo viên thể dục choàng vai Thẩm Quyên: "Biết phòng dụng cụ không?"

"Có." Thẩm Quyên gật nhẹ đầu.

Giáo viên thể dục: "Được, đi đi, hai em đi, mang đệm tới đây."

Lâm Ngữ Kinh liền xoay đầu bước đi.

Thẩm Quyên đi theo sau cô, cậu chân dài, tùy tiện bước hai bước là đuổi kịp rồi, rũ mắt nhìn cô một cái: "Cậu biết ở đâu sao?"

Lâm Ngữ Kinh khựng lại, đi chậm lại một chút, đi sau cậu khoảng nửa bước.

Hai người một trước một sau băng qua hành lang dài của sân vận động, đi đến cửa phòng dụng cụ. Thẩm Quyên đẩy cửa đi vào, không mở đèn, bên trong chỉ có cửa sổ trên mái nhà nhỏ nhỏ ở bốn hướng, ánh sáng lơ mơ. Thẩm Quyên đi đến góc tường, nâng lên một tấm đệm dài, bụi bặm trong không khí quay cuồng, dưới ánh mặt trời nhảy lên thành những viên tròn nhỏ xíu.

Lâm Ngữ Kinh nhú nhú mày, đi vào trong.

Thẩm Quyên nhìn cô một cái: "Đứng đó đợi đi, tôi đem ra."

Lâm Ngữ Kinh làm như không nghe thấy, trực tiếp đi đến bên cạnh cậu, kéo tấm đệm bên dưới cậu túm trở ra.

Cô một mét sáu tám, ở trong nữ sinh vẫn coi như rất cao, nhưng kéo đệm này vẫn có hơi tốn sức. Thẩm Quyên lui ra sau, ngồi tựa lên cạnh một giỏ sắt đựng đầy bóng chuyền xẹp, nhìn cô từng chút từng chút một kéo tấm đệm kia ra ngoài, dù có ngã nhào cũng phải kéo được ra ngoài.

Thẩm Quyên một phát bắt lấy cổ tay cô.

Bước chân Lâm Ngữ Kinh ngừng một lát, xoay đầu lại.

Cậu cup mắt, lông mi phủ xuống, dày đậm, trầm tối: "Lâm Ngữ Kinh."

Lâm Ngữ Kinh ngược mắt nhìn cậu: "Sao hả."

Tiếng của cô êm nhẹ, luồng âm thanh lạnh băng, cùng tụ hợp với bụi bặm lẫn lộn dưới ánh mặt trời, trôi trôi nổi nổi trong không khí lạnh lạnh chớm thu.

Thẩm Quyên hít một hơi thật sâu, chậm rì rì cất tiếng: "Thật xin lỗi."

Lâm Ngữ Kinh chờ người. Lòng bàn tay ấm áp của thiếu niên dán lên cổ tay cô, vậy mà ngón tay lại man mát, chạm phồng cổ tay cô, nổi lên cảm giác kỳ quái, ngứa ngứa, không được tự nhiên. Cô hơi vung ra ngoài một cái, không rút được.

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu sang một bên: "Cậu đột nhiên nói xin lỗi với tôi cái gì..."

"Làm sao tôi biết?" Thẩm Quyện nhũn mày, vì đè nén tâm trạng bức bối mà dòng âm thanh nghe có phần trầm thấp, "Vì sao cậu không vui?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh trừng mắt cậu: "Cậu không biết cậu đang xin lỗi tôi cái gì hả?"

Thẩm Quyện trầm mặc nhìn cô vài giây, buông tay cô ra, thờ dãi, cơ thể lại nhích ra sau, thoát nhìn thất bại mà bất đắc dĩ: "Chẳng phải cậu không vui sao."

Thẩm Quyện thấp giọng nói: "Con mẹ nó chứ còn có thể làm gì nữa?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh tâm tình phức tạp, vừa tức giận vừa buồn cười.

Kỳ thật cô cũng không biết mình đang khó chịu cái gì nữa, công bằng mà nói, Thẩm Quyện rất vô tội.

Cậu cũng không có ý gạt cô, cũng không che giấu. Dù tâm tư anh trai giang hồ có tinh tế tí mĩ, cậu cũng là giới tính nam, phương thức suy xét vấn đề suy cho cùng cũng không giống với nữ sinh.

Lâm Ngữ Kinh gật gù đầu, tới gần cậu một chút: "Cậu biết cậu vì sao cậu cao hơn tôi hai điểm không?"

Thẩm Quyện ngừng một lát, tựa hồ cảm thấy thời điểm lúc này nên phối hợp với cô một chút: "Vì sao."

"Vì cậu ngốc* hơn tôi." Lâm Ngữ Kinh nói.

"..."

() Nguyên văn là 二 (èr) vừa có nghĩa là hai, số hai vừa có thể hiểu là ngốc (tiếng địa phương Bắc Kinh).*

*

Không dám chậm trễ quá lâu, hai người cầm lấy đệm, lúc trở về giáo viên thể dục đang ngồi xổm đằng kia tán dóc với nam sinh, đệm phân ra trải hai bên.

Giờ thể dục bình thường đều tách ra, nam sinh một cái đệm nữ sinh một cái đệm, nam sinh là chống đẩy, nữ sinh sit-up*. Nhưng không biết vì sao, giáo viên thể dục hôm nay hứng thú đặc biệt tăng vọt, giống như thật sự là lần đầu nhìn thấy học bá vậy. Lúc nam sinh bên này chuẩn bị tập chống đẩy thì vẫy tay với Lâm Ngữ Kinh: "Đến đây! Học bá!"

() Một bài tập thể dục thực hiện liên tiếp động tác nằm ngửa xuống rồi ngồi thẳng dậy.*

"..."

Lâm Ngữ Kinh đi qua.

Giáo viên thể dục cười đến rất sáng khoái, để lộ ra hàm răng trắng sáng: "Nghe nói hai em còn là bạn cùng bàn? Vậy em giúp cậu ta chút đi."

Thẩm Quyện lúc này đang chống trên đệm, ngẩng đầu lên, chau mày xuống.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu một cái, trong nháy mắt còn tưởng giáo viên thể dục muốn cô hỗ trợ Thẩm Quyện nắn xương gì đó, nói lấp một cái: "Giúp đỡ... gì ạ?"

"Đếm," giáo viên thể dục nói, "Ba mươi cái, một cái không đạt chuẩn cũng không được. Em đếm cho cậu ta, cậu ta không đúng chuẩn thì cốc trán."

Thẩm Quyện: "..."

*

Lưu Phúc Giang gần đây khá phiên muộn.

Lớp mình có hai điểm bảy trăm, vốn dĩ là chuyện rất đáng vui mừng, Lưu Phúc Giang vui vẻ được vài ngày, cao hứng đến cơm cũng ăn nhiều hơn bình thường hai chén.

Giáo viên quan hệ tốt lên lút trêu chọc, nói thầy Lưu này đúng là mệnh tốt, đưa hai đứa trẻ này lên xong là có thể trực tiếp lên chức chủ nhiệm rồi ha.

Lưu Phúc Giang trái lại không phải vì điều này, ông chính là chân tâm thật ý cảm thấy vui mừng, trước kia cũng có cơ hội lên chức chủ nhiệm, nhưng ông cũng không muốn.

Nhìn bọn nhỏ tiền đồ gấm hoa, tương lai tốt đẹp, chính là điều ông mong muốn trong cả cuộc đời dạy chữ dưỡng người này.

Cả hai đều là đứa bé ngoan, Lưu Phúc Giang cũng thật lòng yêu thích. Mãi đến hôm nọ có một giáo viên nam trẻ tuổi của tổ sinh vật gặp ông, nói nhiều một câu: "À, thầy Lưu, hai học bá lớp thầy là bạn cùng bàn hả?"

Lưu Phúc Giang cười khà khà: "Đúng vậy đó, là tự hai em đó chọn lúc khai giảng đấy! Đều là duyên phận cả, " Lưu Phúc Giang than dài một tiếng, "Tôi đã nói mà, có một số việc từ sâu bên trong đều đã định trước cả rồi, hai đứa trẻ này khí tràng* hòa hợp, cùng nhau học tập liền đặc biệt năng nổ."

(*) *Khí tràng (气场) là một khái niệm trong đạo giáo và triết học, là một loại năng lực thần bí, hay có thể dùng chỉ sức mạnh hoặc khí chất. (chủ thích của một editor bên kites)*

Giáo viên trẻ tuổi cười cười: "Khí tràng có hợp hay không thì em không biết, mà thầy Lưu, thầy đã xem Baidu Tieba trường chúng ta chưa? Hiện tại hai học bá lớp thầy đang có nhân khí rất cao trong Baidu Tieba đấy, đến fanfiction cũng có rồi."

Lưu Phúc Giang ngăn người: "Fanfiction? Fanfiction là cái gì?"

Giáo viên trẻ tuổi lắc đầu: "Thầy xem rồi sẽ biết, em muốn nói thầy cũng hơi thoải mái rồi. Bọn trẻ ở tuổi mười sáu mười bảy này, chính là giai đoạn dậy thì, thời điểm mầm mống phát triển, thầy còn để cho bọn nó ngồi cùng bàn? Lớp em đều là nam sinh với nam sinh một bàn, nữ sinh với nữ sinh một bàn đấy, thầy quả thực phải chú ý một chút, nam sinh ngồi cùng một bàn với nữ sinh rất dễ nảy sinh vấn đề lớn."

Lưu Phúc Giang đã nghe rõ.

Ông ôm tâm tình "Hai đứa trẻ lớp mình nhìn qua là biết trong mắt chỉ có học tập, căn bản không có khả năng nảy sinh chuyện gì khác", download một Baidu Tieba, đi vào Baidu Tieba của Bát Trung nhìn sơ qua.

[818] Lão đại trường chúng ta và đám bạn cùng bàn của cậu không thể không nói chuyện xưa

[Thăm Lâm] 《[Thăm Lâm] Không Thấy Bình Minh 》

[Chuyện xưa - tình yêu của học bá] Những chuyện kia của hạng nhất và hạng nhì

[Nổi bật] Lão đại luyện tình thực sự đập bay các đồng chí rồi!!!

"..."

Tay Lưu Phúc Giang run lên, bấm vào bài viết cuối cùng.

Lưu 1: [Chủ topic hôm nay có tiết thể dục!! Chạy xong một vòng thì hoạt động tự do, liền ở sân vận động xem nam sinh lớp mị chơi bóng rổ, tiếp đó bắt gặp họ Thăm mà các bạn đều biết cũng đang học thể dục, nam sinh lớp cậu ta tập chống đẩy, mị đã nhìn thấy một tiểu tỷ tỷ ngồi xôm ngay bên cạnh cậu ta nhìn cậu làm!

Mị không biết tiểu tỷ tỷ kia có phải là Lâm gì đó mà các bạn đều biết không nữa aaaa. Mị chưa từng gặp cô ấy mà! Nhưng mị cảm giác trừ cô ấy ra thì hẳn không còn người nào khác đâu... Bởi vì tiểu tỷ tỷ này!! Tiểu tỷ tỷ này vừa nhìn lão đại tập chống đẩy vừa đánh cậu ta! Thình thoảng liên gõ đầu một cái, ra tay cực tàn nhẫn cực tàn nhẫn! Mị nhìn mà cũng sợ! Cảm giác một giây sau lão đại sẽ nổi điên! Nhưng không hề! Không hề! Lão đại cậu ta vừa tập chống đẩy! Vừa bầy vẽ mặt hạnh phúc mà bị đánh!!!]

Lưu Phúc Giang: "..."

Lưu Phúc Giang cảm thấy vấn đề này quả đúng là hơi lớn.

Hết chương 28.

(*) *Vài. Chỗ này nguyên văn là skr: một thuật ngữ mạng ở Trung Quốc*

**Chủ thích không nghiêm túc: Đừng hỏi SKR có nghĩa là gì, như thể trông rất không chuyên nghiệp. Cậu chỉ cần biết, muốn trở thành người phụ nữ của Ngô Diệc Phàm, nói skr là xong rồi. =))*

**Chủ thích hơi nghiêm túc: có hai cách dùng.*

Cách 1: chỉ âm thanh bánh ô tô xoay tròn.

Cách 2: bị fan chế từ khẩu hình miệng của Ngô Diệc Phàm khi anh hát trong "Trung Quốc Tân Thuyết Xưởng" từ đó phát triển thành một cụm từ hài hước, thông dụng trong giao tiếp.

(Vì trong ngữ cảnh này nó cũng như từ "vài" trong tiếng Việt nên t đổi vậy để mng dễ thám:)))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Em có muốn nói chuyện yêu đương với nữ sinh không?

Trước kia lúc ông làm giáo viên bộ môn, cũng thường xuyên thấy có giáo viên chủ nhiệm lo âu đến không yên. Có lúc nói với ông, "trong lớp có nam sinh nào đó với nữ sinh nào đó quan hệ quá mức thân mật rồi", "một hai đứa yêu sớm rồi", Lưu Phúc Giang cũng cảm thấy chuyện đó rất bình thường.

Thời niên thiếu mười sáu mười bảy tuổi, có ai chưa từng nảy mầm chứ. Nhớ năm đó ông cũng thầm mến cô hoa khôi nhỏ trong lớp, dù rằng đến lúc tốt nghiệp cũng chưa từng mặt dày nói với người ta hơn ba câu.

Nhưng khi hiện tại đã làm chủ nhiệm lớp, Lưu Phúc Giang thực sự nghiêm nghiêm túc suy nghĩ một chút, đột nhiên cảm thấy đã có thể hiểu được.

Tựa như thấy con cái nhà mình đã có đối tượng động tâm, vừa mừng rỡ vừa mất mát vừa âu lo, phân vân giữa ngăn cản và không ngăn cản. Trong chốc lát, vị giáo viên nhân dân đã dạy học hai mươi năm này thế mà lại có chút ngỡ ngàng không biết phải làm sao.

Ông sững sờ đôi lát, cúi đầu tiếp tục xem điện thoại, reload một cái, ấy vậy mà lại thấy chủ topic này phát một đoạn video nho nhỏ.

Ông ấn vào xem, bên trong sân vận động âm thanh huyền ảo, xa xa có thể trông thấy thiếu niên đang chống trên đệm và thiếu nữ ngồi xỏm bên cạnh cậu. Video đó cách một khoảng rất xa, không thấy rõ biểu cảm hai người.

Lưu Phúc Giang hí hóp mắt, đầu cũng sắp dán vào điện thoại di động rồi, hết lần này đến lần khác xem đoạn video kia ba bốn lần, xoay ngang xoay dọc thế nào cũng không thể nhìn ra bất kỳ hương vị "Hạnh phúc" nào xung quanh Thẩm Quyên.

Đôi lại là bạn học chung quanh đều trông giống như rất sợ, cách xa hai mét.

Lưu Phúc Giang thờ dài, tắt video.

Lâm Ngữ Kinh này suy cho cùng vẫn là con gái, da mặt cũng mỏng, một giáo viên nam như ông, cũng chỉ có thể tìm Thẩm Quyên tâm sự trước đã.

*

Sau giờ học, Hà Tùng Nam ngửa không ngừng vó thẳng tiến đến cửa ra vào sân vận động

Lầu học phía bắc kia của khối 12 cách sân vận động không xa, lúc cậu tới đây Thẩm Quyên đang đi ra ngoài. Trên trán thiếu niên phủ một tầng mồ hôi mỏng, tóc mai hơi ẩm ướt, nhìn cậu một cái, đi về hướng phòng nước bên kia.

Hà Tùng Nam cũng không nói lời nào đi theo cậu, đi đến trước bồn nước, nhìn Thẩm Quyên vịn vòi nước, vốc nước lạnh vỗ vào mặt.

Hà Tùng Nam tựa vào trước bồn nước, không chớp mắt nhìn cậu.

Thẩm Quyên ngẩng đầu lên, tắt vòi nước, xoay đầu sang: "Cậu có chuyện gì đấy."

Hà Tùng Nam cười sung sướng nhìn cậu: "Đến xem về mặt hạnh phúc của Quyên gia như thế nào, " Cậu ta soi mói cậu từ trên xuống dưới, ngoác miệng nói, "Sao thế này, bộ lọc kính của chủ topic có hơi dày đó, sao tôi một chút cũng không thấy niềm hạnh phúc của cậu ở đâu hết vậy."

Thẩm Quyên không nói gì, dùng ánh mắt biểu thị chất vấn "Cậu bị ngu à?".

"Không đâu, tôi rất nghiêm túc đấy nhé. Đại ca, cậu có biết bây giờ bạn cùng bàn nhỏ của cậu đang rất nổi tiếng ở trường chúng ta không?" Hà Tùng Nam nói.

"Không biết." Thẩm Quyên vô cùng không phối hợp nói.

Hà Tùng Nam không bị ảnh hưởng tạo nào: "Cậu biết vì sao cô ấy nổi tiếng không?"

Lần này Thẩm Quyên thậm chí không buồn phản ứng với cậu ta, trực tiếp đi về phía quầy bán đồ ăn vặt.

Hà Tùng Nam kiên cường bắt khuất theo sát cậu: "Vì cậu đấy, đại ca. À không phải, cái này thật ra không phải do tôi nói đâu người anh em, cậu chọc ghẹo em gái cũng đâu cần ngang nhiên thế chứ. Cậu ở phòng thi làm hàng loạt mấy hành động ghê tởm kia làm gì? Hai người còn là bạn cùng bàn nữa phải không? Cậu không sợ giáo viên của cậu chuyển hai người ra xa à, " Hà Tùng Nam nhìn Thẩm Quyên đi vào quầy bán quà vặt, "Đến lúc đó một người ở đầu phòng học này một người ở đầu phòng học kia, cho hai cậu ngồi ở hai góc đối diện nhìn nhau từ xa, cậu sẽ khóc cho mà xem."

Động tác Thẩm Quyên khựng một chút, lấy ra một lon coca ướp lạnh từ tủ lạnh nhỏ: "Tôi không có chọc ghẹo em gái."

"Mẹ nó cậu không có cái rắm! Cậu đừng tưởng đám người phòng thi cuối đầu mù! Người ta chỉ là không muốn học tập, không phải dấn dộn, " Hà Tùng Nam khinh bỉ cậu, nhìn nhìn coca trong tay cậu, lại nhìn không được thối miệng nói, "Uống ít chút đi, coca triệt tình, đừng để vất vả lắm mới thoát khỏi nhãn hiệu lạnh cảm, mà kết quả lại nhảy ra vấn đề mới do uống coca, có thể chú ý chút đỉnh vì hạnh phúc của em gái Lâm nhà cậu không hả?"

Thẩm Quyên mặt không cảm xúc xoay đầu lại, hắt hắt cằm: "Xoay người lại."

"Làm gì? Đằng sau tôi có gì hả?" Hà Tùng Nam vừa nói, vừa xoay người lại, đưa lưng về phía cậu, "Tôi nói thật đấy không đùa đâu, anh họ con cả đi Hai tôi uống coca mười năm, bây giờ —— "

Hà Tùng Nam hơi rống lên: "Liệt! Dương! Rồi!! Cậu tin nổi không Quyên gia —— "

Thẩm Quyên một phát đá bộp vào mông cậu ta.

Hà Tùng Nam lao đảo một chút, nhào lên phía trước, thiếu chút nữa đâm đầu vào tủ lạnh, khó khăn lắm mới ổn định cơ thể, vịn được tay vào mép cửa tủ lạnh: "Mẹ kiếp ——" Hà Tùng Nam còn chưa kịp xoay người, lại bị đập thêm một phát.

Hà Tùng Nam phần nộ rồi, cậu ta cảm thấy làm huynh đệ với tên này thật sự quá oan uổng, thật lòng thật dạ nhắc nhở cậu ta mà còn bị đánh.

Lúc cậu đang nghĩ ngợi xem có cần phải đánh cho Thẩm Quyên một trận không, có một nam sinh mặc đồng phục lớp 11 đi đến quầy bán quà vặt, sau khi trông thấy Thẩm Quyên thì sùng sốt một chút, đi tới: "Úm, bạn học Thẩm Quyên?"

Thẩm Quyên ngoái đầu lại.

Lý Lâm háng giọng một cái, hiện tại cậu ta được xem là một trong số ít người từng nói chuyện hơn năm câu với Thẩm Quyên, thành tích vĩ đại chói lóa này mang đến cho cậu ta một dũng khí cực kỳ lớn, vì vậy cậu ta chủ động lấy lòng, cung cấp tình báo: "Tớ vừa mới tới văn phòng sinh vật, nghe thấy chủ nhiệm lớp 5 nói chuyện của cậu với lão Giang á."

Thẩm Quyên hất hất mày.

"Nói cậu với Lâm Ngữ Kinh, manh mối không rõ, muốn chuyển hai người ra hay sao ấy, " Lý Lâm thấp giọng nói, "Lão Giang có thể sẽ tìm cậu nói chuyện."

Thẩm Quyên trầm mặc vài giây, nói câu "Cảm ơn".

Lý Lâm được sủng mà sợ, vội vàng khoát tay: "Không có gì, tớ, chính là người thích phục vụ bạn học vì chính nghĩa của tình bạn."

Tuy Hà Tùng Nam cảm thấy chuyện này chỉ là sớm muộn thôi, nhưng cũng không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

Ngẫm lại cũng có thể hiểu được, hai cái tên đứng đầu khối, hơn bảy trăm điểm, không có gì ngoài ý muốn thì có thể lọt vào tốp hạt giống cho danh hiệu thủ khoa của tỉnh, nhà trường chắc chắn sẽ không để cho hai người họ xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Tuy rằng Thẩm Quyên vừa mới đập cậu hai cú.

Nhưng biết làm sao đây, cậu chính là một người anh em chí cốt như vậy đấy.

Hà Tùng Nam nhanh chóng kịp phản ứng, xoay người túm lấy cổ tay Thẩm Quyên kéo tới trước một phát. Thẩm Quyên đại khái còn đang suy nghĩ chuyện Lý Lâm vừa nói, có chút thất thần, một tay cầm coca, cơ thể nghiêng về trước, cậu hồi thần, vô thức giơ tay chống vào tủ lạnh để đứng vững.

Vang một tiếng "Ầm" nhỏ.

Hà Tùng Nam đứng tựa lưng vào tủ lạnh, Thẩm Quyên cao hơn cậu ta một chút, một tay chống cửa tủ, cúi đầu xuống, không nhìn thấy biểu cảm.

Đang là thời điểm hết tiết, trong quầy bán quà vặt có không ít học sinh. Thấy một màn như vậy, cả tập thể đều tan chảy.

Toàn bộ quầy quà vặt lặng ngắt như tờ.

Tủ, tủ đông*.

Bá chủ trường học quà là thích chống* người nha!

(*) Tủ đông là 柜冻. Chống người (chống = đông) là 冻人. Tác giả chơi chữ, trong hai từ trên đều có chữ "Đông" – "冻".

Dùng từ chống người thật ra có hơi gượng gạo (nó kiểu như kabe-don í) nhưng t đặt vậy để khớp với từ "chống bàn" – 桌咚"" ở chương trước.

Nhưng vấn đề là tại sao bây giờ lại nam chứ!!

Còn không giới hạn nam nữ sao??

Thẩm Quyên cũng không kịp phản ứng.

Hà Tùng Nam về mặt thấy chết không sờn, dùng âm thanh chỉ hai người mới có thể nghe được nói: "Người anh em, giúp cậu tới đây thôi đấy."

Thẩm Quyên: "..."

*

Hà Tùng Nam một đường chạy như điên về phòng học, cảm giác một giây sau đợi Thẩm Quyên kịp phản ứng, mình có thể sẽ bị đánh toi bời.

Thẩm Quyên có thể thích con gái thật không dễ dàng gì.

Tuy rằng lúc này Hà Tùng Nam cũng không biết cậu rốt cuộc có thích hay không, đến mức độ nào, nhưng ít nhất, cậu ta đối xử với em gái Lâm này không giống người khác.

Chạy đến cửa phòng học, cậu chống đầu gối thở "Hồng học hồng học", đột nhiên cảm giác bản thân hết như một anh hùng giấu kín công danh.

Hà Tùng Nam dựa vào cửa đứng một lát, vừa thở dốc vừa quay về chỗ ngồi, cậu giờ điện thoại ra, mở Baidu Tieba của trường.

Quả nhiên, ba phút trước vừa ra lò một bài viết, tươi mới nóng hổi.

Hà Tùng Nam ngồi tại chỗ ngồi, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cười nắc nẻ như kẻ thần kinh.

Từ Như Ý đang phát sách bài tập, đi ngang qua chỗ cậu, bị dọa sợ hết hồn.

Hà Tùng Nam tâm tình rất tốt, xoay đầu chào hỏi cô: "Tiểu Cà Lăm, chào buổi chiều."

Từ Như Ý nhìn cậu, sợ hãi lui về sau.

Hà Tùng Nam nhớ lại, lần trước ở tiệm bún gạo, lúc thấy bọn Lý Thi Kỳ bắt nạt cô, nói cô cà lăm, thiếu nữ cúi thấp đầu nức nở.

Cậu ngán người, vội vàng nói xin lỗi: "A, thật sự xin lỗi nha, tôi không có ác ý, tôi cũng không phải chê cười cậu, cậu đừng tức giận nha."

Từ Như Ý lắc đầu.

Hà Tùng Nam chỉ chỉ bài tập trong ngực cô: "Tôi giúp cậu phát?"

"Không... cần." Từ Như Ý nhỏ giọng nói, ôm một chồng sách bài tập cực dày rồi đi, vừa đi hai bước, Hà Tùng Nam gọi cô: "Này! Tiểu —— Như Ý!"

Ba chữ Tiểu Cà Lăm sắp thoát ra, cậu nhanh chóng kịp phản ứng, vội vàng sửa miệng.

Trong phòng học, vài người cách khá gần đây yên tĩnh một cái, ngoái đầu sang.

Từ Như Ý xoay người, mặt đỏ lên, hoảng sợ nhìn cậu.

Hà Tùng Nam không để ý, hỏi cô: "Có phải cậu và Lâm Ngữ Kinh có quan hệ rất tốt không?"

Từ Như Ý nghe được tên Lâm Ngữ Kinh, mắt sáng rực lên, gật đầu, lại lắc đầu, có chút mất mát: "Tôi, chưa phải, quan hệ tốt, với cô ấy, còn cô ấy... chắc là không quen...tôi."

Hà Tùng Nam nghe không hiểu những thứ cong cong queo queo của cô gái nhỏ này, quan hệ tốt chính là quan hệ tốt, tại sao còn phải phân rõ cô ấy với cậu cậu với cô ấy chứ.

Cậu cười híp mắt nhìn cô: "Cậu có muốn đi ra ngoài chơi với cô ấy không?"

*

Thẩm Quyên trở về phòng học, vừa mới ngồi xuống, đã bị Lưu Phúc Giang gọi đến văn phòng.

Lâm Ngữ Kinh ngồi bên cạnh, nghiêng đầu nhìn cậu một cái.

Biểu cảm của Thẩm Quyên có chút khác thường, thế mà lại phức tạp đến cả Lâm Ngữ Kinh cũng nhất thời khó phân biệt được cậu rốt cuộc đang có tâm tình gì.

Thật ra Lâm Ngữ Kinh vốn cũng không hề tức giận với Thẩm Quyên, cô chỉ là cảm thấy vừa mất mặt vừa lúng túng, không muốn nói chuyện với cậu. Nhưng hôm nay cả hai đã ằm ỉ ra như vậy, cô cũng không còn cảm giác gì nữa rồi.

Cô đột nhiên cảm thấy tính khí của Thẩm Quyên thật là tốt, nếu có một người ngồi xôm bên cạnh cô liên tục gõ đầu cô như thế, đoán chừng cô đã ầm ỉ đầu người kia nện lên nền đất rồi có lẽ.

Lâm Ngữ Kinh lại bắt đầu nghĩ lại xem mình có phải đã quá phận không.

Cô há to miệng, nhỏ giọng hỏi: "Tôi đánh đau lắm hả? Tôi nói rõ trước nha, tôi tuyệt đối không phải cố ý, " Lâm Ngữ Kinh giấu đầu lòi đuôi, "Tôi cũng không phải là vì trút giận, tất cả là do giáo viên thể dục bảo tôi làm."

"Ừ, cậu không phải, " Thẩm Quyên có chút buồn cười nhấc mắt lên, "Không đau, không có cảm giác gì."

"Vậy là cậu gặp phải chuyện gì rồi hả?" Lâm Ngữ Kinh cân nhắc tìm từ, "Về mặt của cậu như là bị người ta quấy rối vậy."

"..."

Thẩm Quyên dựa ra sau, nhướn mày nhìn cô: "Bạn cùng bàn nhỏ, bây giờ là gan của cậu lớn quá nhỉ, đã dám nói như vậy với anh trai giang hồ hả?"

Lâm Ngữ Kinh phồng má, giương mắt lên, không nói chuyện.

Thẩm Quyên khựng một chút, tựa hồ như đang tự hỏi: "Cậu có thấy không..."

"Hửm?" Lâm Ngữ Kinh sáp lại gần cậu, "Có thấy không cái gì?"

"Không có gì, " Thẩm Quyên biếng nhác cười một cái, đứng dậy, "Tôi đi ra ngoài."

Cậu chỉ nói một nửa, Lâm Ngữ Kinh khó chịu vô cùng, người không nhúc nhích, trừng mắt với cậu: "Cậu nói cho xong đã, có thấy không cái gì?"

Thẩm Quyên đưa tay, khẽ vỗ nhẹ đỉnh đầu quả dưa của cô: "Về sẽ nói cho cậu."

*

Lưu Phúc Giang vẫn luôn rầu rĩ không biết làm sao để nói chuyện này với Thẩm Quyên, đứa bé Thẩm Quyên này bình thường quá yên tĩnh, trước đây ông vốn không biết chuyện của cậu, về sau có lần cùng chủ nhiệm trước kia của Thẩm Quyên hàn huyên, nghe nói một chút.

Đứa bé như vậy, sẽ vui lòng chuyển chỗ sao? Để em ấy cùng một bàn với nam sinh?

Lưu Phúc Giang thở dài, vừa tự hỏi đôi lát xem mở miệng thế nào, vừa máy móc mà reload Baidu Tieba.

Đầu trang nhảy ra một bài viết mới.

[Nổi bật] Lão đại chia tay rồi thực sự nện các các các đồng chí!!!

Tay Luru Phúc Giang lại run lên, bấm vào, chủ topic đăng một tấm hình, thiếu niên cao lớn mặc đồng phục đứng trong quầy bán quà vặt, một tay chống lên tủ lạnh. Một nam sinh khác dựa vào cửa tủ lạnh, hai người đứng mặt đối mặt với nhau.

Trông còn rất trái tim thiếu nữ đấy.

Chẳng qua người kia cũng là nam sinh.

Hà?

Cũng là nam sinh?

Chủ topic: [Chủ topic vừa xem hết "luyện tình thực nện" kè bên, cảm thấy tâm tình hiện giờ không ổn định lắm, chủ topic chỉ là đến quầy bán quà vặt mua kem đá ăn, chọn mùi vị được một nửa thì lão đại vào, cùng người bạn tốt chí cốt của cậu ta. Bình thường cũng hay gặp bọn họ đi chung với nhau trong trường, chủ topic cũng không để ý lắm, chỉ lặng lẽ thưởng thức nhan sắc quý báu của bạn học Thẩm, ừm, bạn chí cốt của cậu ta cũng rất đẹp trai.

Cái này đều không phải trọng điểm, trọng điểm là hai người kia đang nói chuyện với nhau, lão đại bỗng nhiên đập bạn chí cốt một cái... Đây cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là sau khi cậu đập xong, chủ topic quay đi tính tiền, vừa ngoảnh đầu một cái, lão đại đã chống bạn chí cốt lên vách tường rồi...

Chuyện này quan trọng nha!! Chủ topic cảm thấy luyện tình* của bạn học Thẩm thoáng một cái trở nên khó bề phân biệt rồi!!!]

(*) Tình cảm lưu luyện

Luru Phúc Giang: "..."

Luru Phúc Giang vừa bắt đầu còn xem không hiểu.

Ông liên tục xem ba lần, cuối cùng cảm thấy tam quan của mình có chút thay đổi.

Cho tới bây giờ ông chưa từng xem diễn đàn Baidu Tieba của trường gì đó, đây chính là lần đầu xem. Luru Phúc Giang chợt phát hiện, lúc mới khai giảng mình chỉ xem những quyển sách kia, vẫn là chưa đủ toàn diện.

Trẻ nhỏ bây giờ không giống thời của ông chút nào.

Trẻ nhỏ bây giờ đều... Chuyện kinh khủng gì thế này?

Giáo viên nhân dân Luru già nua cảm thấy nhận thức của mình đã bị đánh sập, còn chưa kịp phản ứng, Thẩm Quyện đã gõ cửa tiến vào.

Luru Phúc Giang ngẩng đầu, điện thoại đặt trên mặt bàn, phía trên vẫn là tấm hình kia.

Thẩm Quyện đi tới, cúi đầu xuống, thấy ngay cái đang mở kia, bức ảnh của cậu và Hà Tùng Nam.

Khóe miệng Thẩm Quyện co rút, xoay đầu nhìn Luru Phúc Giang.

Thầy giáo Luru vẫn chưa hồi phục tinh thần, có chút hoảng hốt nhìn cậu. Ông luôn cảm thấy mình là một giáo viên tiến bộ, tuyệt đối tôn trọng bất cứ sự lựa chọn nào của học trò, nhưng trong lúc nhất thời, ông vẫn có chút không kịp phản ứng.

Hai người cứ mắt to trừng mắt nhỏ như vậy, trừng ba phút.

Mắt thấy còn phải đi học, Thẩm Quyện cúi đầu, cuối cùng mở miệng: "Thầy tìm em?"

Luru Phúc Giang đột nhiên hồi thần: "A, đúng, đúng đúng, thầy tìm em mà nhì, thầy tìm em.." Luru Phúc Giang đắn đo. Thật ra ông cảm thấy có rất nhiều chuyện đều là tin đồn thất thiệt, vẫn phải hỏi người trong cuộc tình hình thật sự.

Nhưng mà cái này làm sao hỏi, cũng là việc cần có kỹ thuật.

Lần đầu tiên Luru Phúc Giang nhận thấy hóa ra làm chủ nhiệm lớp lại khó khăn như vậy.

Thẩm Quyện kiên nhẫn mà bình tĩnh chờ, không có biểu cảm gì.

Luru Phúc Giang khốn khổ gãi gãi đầu: "Thầy chính là muốn hỏi thử..."

Ông uyển chuyển mà thăm dò: "Thẩm Quyện à, em có muốn nói chuyện yêu đương với nữ sinh không?"

"..."

Thẩm Quyện cảm thấy, chiều này của Hà Tùng Nam thật đúng là thắng vì đánh bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đàn ông ảnh hưởng tới tốc độ xuất kiếm của tôi

Lưu Phúc Giang còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "nữ sinh" này.

Thẩm Quyên nhất thời có phần không biết trả lời thế nào.

Lúc này Lưu Phúc Giang cũng đã kịp phản ứng, ông sợ Thẩm Quyên suy nghĩ nhiều, vội vàng nói: "Thầy không có ý gì khác đâu, chỉ là muốn hiểu thêm về đám trẻ các em độ tuổi này một chút, thầy cũng không phải đặc biệt hỏi mình em đâu, " Lưu Phúc Giang ra sức vẽ vời thêm chuyện, "Thầy cũng mới hỏi Lý Lâm trên lớp xong."

Thẩm Quyên im lặng vài giây, tựa như cười một tiếng, hơi chau mày: "Thầy Lưu, yêu sớm ảnh hưởng em học tập."

"..."

Lưu Phúc Giang nhận thấy, đứa trẻ Thẩm Quyên này thế mà còn đánh trống lảng rất giỏi.

Nhưng ý tứ này, có phải đúng là em ấy không định nói yêu đương không ta.

Là không định nói yêu đương, hay là không định nói cùng nữ sinh?!

Lưu Phúc Giang há to miệng, trong lòng thật ra còn cả trăm vấn đề muốn hỏi rõ, nhưng cuối cùng vẫn không cất tiếng được. Ông thật sự cũng không biết nên mở miệng thế nào, thờ dãi, khua khua tay: "Em về phòng học trước đi."

Thẩm Quyên điềm nhiên như không trở về phòng học.

Trong phòng học, ủy viên thể dục đang nói chuyện với Lâm Ngữ Kinh về việc cô báo danh tham gia đại hội thể thao hạng mục đẩy tạ.

Ủy viên thể dục vẫn duy trì nhiệt tình cực cao đối với đại hội thể thao, Lâm Ngữ Kinh là nữ sinh duy nhất trong lớp tự nguyện báo danh hạng mục khác ngoài chạy bộ, ủy viên thể dục đang có ý đồ thuyết phục cô tham gia thêm môn ném đĩa và phóng lao.

Lâm Ngữ Kinh rất khó xử, thấy Thẩm Quyên về, cô vừa đứng lên nhường đường cho cậu, vừa thân thiện nhìn cậu ta mà nói: "Ủy viên thể dục, cậu xem tôi, " cô chỉ mình, "Cậu xem tôi có giống người ném được đĩa sắt không?"

Ủy viên thể dục nhìn thoáng qua đoạn cổ tay tinh tế nom có thể bẻ gãy của cô, cũng há to miệng: "Không phải cậu đăng ký môn đẩy tạ sao?"

Lâm Ngữ Kinh: "Tôi đẩy chạy chậm chẳng thể chạy cự ly ngắn được, chạy cự li dài cũng không nổi, thấy môn đẩy tạ không mệt nhọc nhất, thì thế nào?"

Thẩm Quyên ngồi xuống nghe cô nửa thật nửa giả đánh lừa ủy viên thể dục, câu "thấy môn đẩy tạ không mệt nhọc nhất" hẳn là lời thật lòng, còn chạy nước rút chậm cậu không thể tin được.

Cậu nhớ tới thiếu nữ đêm đó ở cửa vào 7-11, tốc độ mà nháy mắt một cái đã vọt ngay tới trước mặt cậu, nghĩ tới lại cảm thấy thái dương lâm râm đau nhức.

Chạy nhanh đến mức không thể nào không đoạt hạng nhất.

*

Ủy viên thể dục đến tìm Lâm Ngữ Kinh hai tiết, trước sau luôn bị vô tình cự tuyệt.

Cậu ta đánh đầu thua đó, nhưng vẫn không nổi giận chút nào, cuối cùng Lâm Ngữ Kinh thật sự bị giầy vò đến hết chịu nổi, không có cách nào, chỉ có thể đăng ký thêm môn phóng lao.

Ủy viên thể dục bấy giờ mới xem như yên tĩnh. Lúc nghỉ giữa giờ giám sát Lâm Ngữ Kinh kí tên mình lên danh sách xong, cao hứng bưng bưng chạy đến tổ kê bên, lảng những lớp phó môn Anh đăng ký tham gia tám trăm mét nữ.

Mãi đến khi chuông vào học vang lên.

Lâm Ngữ Kinh vừa rút sách bút ra vừa thở phào một hơi dài, nhỏ giọng nói: "Tôi thật sự không hiểu, ủy viên thể dục rốt cuộc đã nghĩ thế nào vậy? Còn bảo tôi ném đĩa? Đĩa sắt dài ngắn thế nào vậy?"

"Có thể cậu ta thấy cậu thích, không phải cậu chủ động đăng ký môn đẩy tạ sao?" Thẩm Quyên nói xong, bỗng nhiên xoay đầu lại, "Cậu nặng bao nhiêu?"

Lâm Ngữ Kinh cũng xoay đầu lại, nhìn cậu: "Cậu không biết hỏi cân nặng con gái là điều cấm kỵ à?"

"Tôi chỉ hiểu kỳ một chút, cơ thể nhỏ bé này của cậu, " Thẩm Quyên thông thả dò quét cô trên dưới một vòng, cuối cùng dừng ở đoạn cổ tay nho nhỏ trắng nõn lộ dưới ống tay áo đồng phục của cô, "Là cậu ném tạ hay là tạ ném cậu."

Lâm Ngữ Kinh thẳng người, cúi đầu tiến sát gần cậu: "Với cơ thể nhỏ bé này của tôi, " cô chỉ chỉ mình, vô cùng khiêm tốn nói, "Minh tôi có thể đánh mười tên."

Thẩm Quyên cười một tiếng: "Là mấy tên kiểu cả người bơm phồng cơ bắp đấy hả?"

Cậu nói xong, Lâm Ngữ Kinh im lặng.

Thẩm Quyên cũng im lặng.

Chuyện của Lâm Ngữ Kinh và anh trai bơ của Lý Thi Kỳ trước kia, Thẩm Quyên chỉ là nhìn lên, lúc ấy cô không biết cậu ở đấy.

Một câu như vậy, lỗ miệng trực tiếp để lộ rồi.

Tuy nhiên cũng không phải chuyện lớn gì nhĩ.

Lâm Ngữ Kinh không biểu cảm xoay người lại, nhìn cậu.

Thẩm Quyện cũng nhìn cô, không nói lời nào.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau vài giây.

"Cậu thấy rồi." Lâm Ngữ Kinh nói.

"Tôi thấy rồi." Thẩm Quyện nói.

Lâm Ngữ Kinh hỏi: "Cậu thấy cái gì?"

"Tôi thấy cậu..." Thẩm Quyện suy nghĩ một chút, lười nhác nói, "Quạt tên con trai được Lý Thi Kỳ tìm đến nằm ì trên đất chẳng?"

Lâm Ngữ Kinh khẽ gật đầu: "Cậu lại nhìn thấy."

Giọng nói của cô không một gợn sóng, biểu cảm thoát nhìn cũng giống lúc cô biết cậu ở cửa tiệm bún gạo hôm đó, nghĩ xem bây giờ làm thế nào giết người diệt khẩu.

Thẩm Quyện nghiêng nghiêng người, bút trong tay xoay hai vòng, nhắc nhở cô: "Thật ra, cho dù tôi có thấy hay không, ở trước mặt tôi mà cậu còn muốn duy trì vỏ bọc của mình hình như cũng đã trễ rồi."

"..."

Lâm Ngữ Kinh hồi tưởng, nói cũng phải. Người này cứ mặc nhiên thuận theo tự nhiên mà lột sạch ngura giáp của cô tự lúc nào, đánh cũng đánh lại hai cái. Hình tượng tiểu tiên nữ năm tháng tình lạng của cô đã sớm nứt vỡ, nát vụn triệt để.

Cô thờ dài, xoay người, chống đầu rầu rĩ nói: "Vậy được thôi."

Lý Lâm ngồi phía sau, nhìn hai người bàn trước giao lưu với nhau, tâm tình có chút phức tạp.

Lưu Phúc Giang không hỏi được gì từ trên người Thẩm Quyện. Nhưng ông cũng không an tâm, nghĩ đến Lý Lâm và Diệp Từ Ngang ngồi sau hai người họ, bình thường có lẽ cũng khá thân thuộc, tan học liền đặc biệt tìm đến hai người bọn họ, muốn họ giúp đỡ phân giải tình huống.

"Tuổi các em không chênh lệch lắm, bình thường chơi với nhau cũng thân. Tôi nhớ, thật ra là chủ trương cho các em tự do phát triển, không muốn nhúng tay vào việc các em làm đâu. Có điều, ít nhiều gì vẫn có chút lo lắng." Lưu Phúc Giang lúc ấy tình thâm ý thiết nói.

Lý Lâm cảm thấy có thể hiểu được. Từ tiểu học đến cấp ba cậu vẫn luôn thuộc vào loại học sinh căn bản đã bị giáo viên vứt bỏ. Tôi cũng chẳng quan tâm em có nghe bài hay không, em có thích học hay không, dù sao em đừng làm loạn nề nếp lớp học là được rồi.

Vậy mà Lưu Phúc Giang không hề giống thế, ông thật sự không bỏ rơi bất kỳ một học sinh nào, bất kể em thành tích kém bao nhiêu. Lý Lâm thật lòng yêu mến ông.

Vì vậy cậu vẫn quyết định giúp đỡ tìm hiểu tình huống.

Lý Lâm rất nhanh đã tìm ra cơ hội.

Từ lần trước theo chân bọn họ đánh game xong, Lâm Ngữ Kinh đã hoàn toàn buông bỏ loại trò chơi bắn súng trẻ con đó. Tuy nhiên bọn Lý Lâm đòi trò chơi rất nhanh, chưa đến vài ngày, bọn họ lại lần nữa bước lên con đường chinh phạt một game RPG*.

(*) RPG (Role-playing game): thể loại game nhập vai.

Thẩm Quyện chắc sẽ không lại theo chân bọn họ nghịch mấy thứ game ngu ngốc này đâu. ID JYZJBD từng lấy đầu mấy chục người đó, sau này sẽ không còn cơ hội tái xuất giang hồ nữa rồi. Từ nay về sau sẽ phủ đầy bụi trong trí nhớ của mọi người. Thời điểm Tổng Chí Minh biết vị quay tay đỉnh cao này là Thẩm Quyện đã gây người ít nhất năm phút.

Lâm Ngữ Kinh không chơi được loại game bắn phá, nhưng trái lại vẫn chơi được loại RPG này. Tốc độ tay cô không chậm, phản ứng vẫn ổn. Một lần chơi game lúc nghỉ trưa hôm nào đó, Lý Lâm liền tìm cơ hội hỏi cô xem sao: "Ày, tớ nghe nói lớp 9 sát vách có một nữ sinh và bạn cùng bàn cậu ta yêu sớm, bị mời phụ huynh đó."

Lâm Ngữ Kinh ngậm kẹo que, không lên tiếng.

Giờ nghỉ trưa, có không ít bạn học com nước xong xuôi trở về ngủ bù. Thẩm Quyện cũng nằm trên mặt bàn, mặt xoay vô vách tường, ngủ rất yên tĩnh.

Tiếng động trong phòng học rất nhỏ. Lý Lâm đè thấp giọng, nói tiếp: "Nghe nói nam sinh kia rất tuần tú, là hot boy lớp bọn họ đấy, dịu dàng muốn xỉu. Loại này cậu mà gặp cũng sẽ rung động cho coi."

Lần này, Lâm Ngữ Kinh cười một tiếng, cũng đè thấp giọng, nhàn nhạt lên tiếng: "Có thể soái hơn bạn cùng bàn của tôi không?"

Hai người đều không chú ý đến, Thẩm Quyện vẫn luôn nằm đó lờ tai khẽ gật gật.

"Thế chắc không được rồi, " Lý Lâm nói sự thật, "Nhan sắc của lão đại tớ khẳng định đã phục sát đất rồi."

Lâm Ngữ Kinh cắn kẹo que chơi game, không buồn đếm xỉa: "Vậy sao có thể rung động được, đến bạn cùng bàn soái khí ngút trời như vậy tôi cũng chẳng động tâm cơ mà."

Nhân vật của cô là một nữ kiếm sĩ, đang múa may đại kiếm màu lam, tích góp từng chút năng lượng chuẩn bị phóng đại chiêu. Sau khi nói xong câu đó, năng lượng vừa hay cũng đầy. Nữ kiếm sĩ tung đại chiêu, bảo kiếm nhanh chóng biến thành kiếm hoa, sau đó đạo quang kiếm ánh đầy trời oanh tạc đối phương đến mảnh giáp không còn, thoát nhìn vô cùng tàn bạo.

Lâm Ngữ Kinh thò mồm ngẩng đầu: "Đàn ông, ảnh hưởng tới tốc độ xuất kiếm của tôi."

Thời điểm cô nói câu này, vừa hồ hững vừa cao ngạo, như một nữ vương nhìn xuống chúng sinh.

Lý Lâm: "..."

Lý Lâm cảm thấy Lưu Phúc Giang hẳn có thể yên tâm được rồi.

Nhưng sao cứ luôn cảm thấy, xung quanh có hơi lạnh ảm đạm. Gần đây nhiệt độ hạ xuống nhanh thật.

*

Sau kì thi tháng, hai cuối tuần rồi Lâm Ngữ Kinh không về nhà.

Quan Hường Mai gọi điện thoại tới đây hỏi thăm một lần, Lâm Ngữ Kinh nói lý do là thành tích thi tháng không như kỳ vọng. Tuy nhiên cứ mãi lần lừa như vậy cũng không thích hợp lắm, vì vậy cuối tuần trước đại hội thể thao, cô kéo vali hành lý nhỏ về nhà.

Lúc về đến nhà Phó Minh Tu cũng ở đây. Sau khi thấy cô cũng không có phản ứng gì, chỉ nhìn thoáng qua, xoay đầu tiếp tục chơi điện thoại ăn trái cây.

Lâm Ngữ Kinh kéo vali nhỏ, chuẩn bị lên lầu, vừa mới vào phòng khách, bị Phó Minh Tu gọi lại: "Này."

Cô quay đầu.

Phó Minh Tu tiện tay ném một cái, vút thứ gì đó tới đây.

Lâm Ngữ Kinh vô thức đưa tay đón lấy, một thứ gì đó lạnh lạnh trĩu nặng. Cô liếc nhìn qua, là một quả cam.

Cô ngẩn người, ngẩng đầu nhìn sang. Phó Minh Tu đã ngoái đầu lại rồi, chỉ để lại một cái gáy đen thui lù dựa vào ghế sofa.

Tối chủ nhật Quan Hường Mai và Mạnh Vĩ Quốc đều ở đây. Sau khi gia đình này được dựng nên, đây là lần đầu tiên bốn người cùng nhau ăn cơm. Quan Hường Mai rất nhiệt tình, so với Phó Minh Tu, Lâm Ngữ Kinh thoát nhìn càng giống con ruột của bà ấy hơn.

"Nghe nói Tiểu Ngữ lần này thi đứng thứ hai?" Quan Hường Mai mỉm cười nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh cầm dưa, khựng một chút, thấp giọng "Vâng" một tiếng.

"Là xếp trong khối hả? Trong lớp thi sao, chắc đứng nhất trong lớp con rồi nhỉ. Di vốn định tìm người đem con đến lớp tốt, nhưng ba con không cho đấy, " Quan Hường Mai bất mãn trừng Mạnh Vĩ Quốc một cái, "Nếu nghe em đưa Tiểu Ngữ vào lớp tốt hơn như lớp 1 toàn là học sinh giỏi đấy, để Tiểu Ngữ theo chân chúng học hỏi, nhận ảnh hưởng lớn từ bạn học, thành tích có thể tốt hơn rồi. Đàn ông các anh chẳng hiểu gì hết."

Lâm Ngữ Kinh chọc chọc bát cơm, thấp giọng nói: "Ồ lớp con cũng đứng thứ hai."

Quan Hường Mai ngẩn người: "Hả?"

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu, gấp miếng cải xanh, chậm chậm nói khẽ: "Hạng nhất cũng ở lớp chúng con, cậu ta thứ nhất, con thứ hai. Di không cần quá hao tâm tốn trí, thật ra ở lớp nào đều như nhau, bạn học lớp 1 còn không cao điểm hơn con. Con theo chân bọn họ có lẽ cũng học không được gì đâu."

Trên bàn cơm yên tĩnh, Phó Minh Tu ngược đầu nhìn cô một cái.

Sắc mặt Quan Hường Mai có chút khó coi, hơn nửa ngày mới cười cười: "À, thế sao. Vậy bạn học lớp các con cũng rất lợi hại nhỉ, di còn tưởng con nhất định sẽ có thành tích tốt nhất chứ."

Lâm Ngữ Kinh không đáp, Mạnh Vĩ Quốc cau mày: "Con có thái độ gì đấy? Di Quan là vì tốt cho con, còn đặc biệt nói với ba muốn tìm cho con lớp tốt. Nhưng sao đây, con vẫn không vừa mắt hả? Cũng không nổi cho vị Đại Phật như con hả?"

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên: "Cái đó, người lớp 1 thi không bằng lớp con, cũng không phải lỗi của con mà,". Cô chớp chớp mắt, nhìn vô tội lại oan ức, giọng mềm mỏng, nghe không hề có tính công kích, "Con cũng đâu ngờ học sinh lớp tốt ở trường này, lại có thể thi ít điểm như vậy..."

Mạnh Vĩ Quốc như bị nghẹn, trợn mắt nhìn cô chốc lát, vừa định nói chuyện, Phó Minh Tu đẩy mép bàn đứng lên: "Con ăn no rồi."

Lâm Ngữ Kinh vội vã đứng dậy lên: "Con cũng ăn no rồi."

Hai người một trước một sau lên lầu. Lâm Ngữ Kinh mơ hồ nghe thấy tiếng của Quan Hường Mai: "... Là em không cân nhắc thỏa đáng. Em không nghĩ tới thành tích của Tiểu Ngữ tốt như vậy. Xem ra là giận em đấy, cảm thấy chất lượng dạy học của Bất Trung không bằng ngôi trường trước kia..."

Bước chân Lâm Ngữ Kinh khựng lại.

Mạnh Vĩ Quốc cực kỳ ghét người khác nhắc tới điều này. Ông ta rất sợ nghe người khác nói ông ta hiện tại không bằng trước kia, giống như đang nói ông ta rời khỏi

Lâm Chi thì không được.

Nhất định ông ta sẽ nổi giận.

Lâm Ngữ Kinh nhìn bức tranh lớn gam màu nóng treo trên tường, trợn trắng mắt.

Người mẹ kế này và Lâm Chi thực sự đúng là hai tính cách hoàn toàn khác biệt, chính là loại người Lâm Ngữ Kinh thấy phiền nhất. Loại lòng dạ thẳng tuột mà có bao nhiêu địch ý đều bày cả ra ngoài trái lại dễ xử lý hơn nhiều.

*

Mạnh Vĩ Quốc không phụ kỳ vọng của Lâm Ngữ Kinh, buổi tối trực tiếp mắng cô một trận.

Ông ta và Lâm Chi không hề giống nhau. Lâm Chi lúc nào cũng lạnh tanh, ngay cả rắn dầy cũng lạnh như băng, bạn chỉ cần cúi đầu nghe là được rồi, bà ấy không lằng nhằng cho lắm. Nói xong cũng tự khắc không để ý đến bạn nữa, xoay người bỏ đi.

Mạnh Vĩ Quốc thì không, ông đòi hỏi bạn phải tương tác với ông ta. Ông ta chửi bạn, bạn vẫn phải đáp trả lại, nhưng không thể chọc vào chỗ giận của ông ta, còn không thể biểu hiện quá khoa trương, cứ a dua theo lời ông ta ông sẽ hỏi bạn có phải không phục hay không.

Đây quả thật là thách thức khả năng diễn kịch mà.

Lâm Ngữ Kinh hờ hững đứng đó, ngay cả âm ỉ với ông ta cũng lười chẳng thèm làm nữa. Cứ như vậy nghe ông ta dọa nạt mười phút, hy vọng ông ta nói nhanh cho xong rồi biến đi.

Đại khái là bận tâm đến việc hôm nay Quan Hướng Mai ở nhà, tâm trạng của ông ta thu liễm hơn bình thường rất nhiều. Ngay lúc Lâm Ngữ Kinh cảm thấy, có thể một giây sau, mình sẽ nhện không được ném bình hoa trên ngăn tủ lên mặt ông ta, ông ta cuối cùng cũng cảm miệng rời phòng.

Lâm Ngữ Kinh đứng đến chân đều đã tê rần. Cô đóng cửa phòng, đứng chờ chốc lát, sau đó thở dài một tiếng, tựa lên ván cửa trượt dần xuống, trượt rồi lại trượt, cuối cùng ngồi xồm bên cửa ra vào.

Điện thoại trong túi quần rung lên hai cái. Lâm Ngữ Kinh lấy ra, nhìn thấy bên trong nhóm lớp toàn là tin tức AT*, ủy viên thể dục gửi hai nhãn dán vô cùng nhiệt huyết: [Cuối tuần sau là đại hội thể thao rồi nha, đám vận động viên lớp chúng ta nên luyện tập chút đi, đến lúc đó đừng quên mang thức ăn!!]

(*) AT (AT日期追踪) là một phần mềm quản lý thời gian, có thể nhắc nhở bạn về lịch trình, sự kiện, ngày quan trọng nào đó.

Lâm Ngữ Kinh "A" một tiếng, giờ mới nhớ tới chuyện đại hội thể thao.

Cô vuốt vuốt mắt cả chân run run, đứng dậy lấy chìa khóa trên bàn rồi ra ngoài. Trong phòng khách không có ai, chỉ có đèn hành lang mờ sáng. Cô ra khỏi cửa.

Đội phục hồi tinh thần lại, người đã đứng ở miệng ngõ cũ, bên trong là một khoảng tối đen như mực.

Ánh sáng đèn đường mờ nhạt, kêu ken két, bướm đêm vẫy quanh.

Trên bầu trời là mây mù đậm sắc tím như phiền lòng nhưng thiên nga dày nặng, bị dây điện màu đen lộn xộn ngổn ngang xé ra từng mảnh.

Lâm Ngữ Kinh há to miệng.

Cô vốn có định đến đó đâu.

Định đến 7-11 mua chút đồ ăn vặt.

Thật ra ăn hết rồi lại tới mua cũng kịp, chỉ là tạm thời, cô thật sự không muốn ở trong căn phòng đó.

Lâm Ngữ Kinh quay trở lại cửa hàng tiện lợi 7-11, mua một túi đồ ăn vặt cùng một đóng bia, ngồi vào bàn cạnh cửa sổ. Vừa mở một lon, vừa chống đầu nhìn người đi đường đến đến đi đi bên ngoài cùng phố xá ngựa xe như nước, vừa mở miệng nhỏ nhấp uống.

Uống xong một lon bia, Lâm Ngữ Kinh đứng dậy, dễ dàng ném lon bia rỗng vào thùng rác, ra cửa 7-11, một lần nữa trở lại cũ ngõ bên này.

Khác biệt với khu biệt thự đèn đuốc sáng trưng bên kia, ở đây nơi nơi đều tràn ngập hơi thở xưa cũ. Đi vào ngõ hẻm, thậm chí có thể mơ hồ ngửi thấy mùi đồ gỗ mốc meo nhân nhạ tỏa ra từ các tòa nhà.

Lâm Ngữ Kinh đi đến cửa sắt trước studio xăm hình của Thẩm Quyên, ban đầu đứng ngơ ngẩn trong chốc lát.

Sau đó cô mang túi đi qua, dựa lưng vào cửa sắt lạnh lẽo, giờ điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Thẩm Quyên: [Hai, bạn học Thẩm, studio của cậu khi nào đóng cửa?]

Lâm Ngữ Kinh không phải người quá thân thiện, hầu như chẳng có gì để nhắn với cậu. Lần đối thoại gần đây nhất của hai người vẫn dừng lại tại lúc Thẩm Quyên đưa cô về từ câu lạc bộ xạ kích xong, cô hỏi cậu trán có cần phun bạch được Vân Nam không.

Cô gửi xong, dựa vào cửa sắt đợi ba phút. Gió thu lạnh về đêm, lúc Lâm Ngữ Kinh cảm giác đầu ngón tay mình cũng tê cứng rồi, Thẩm Quyên mới hồi âm: [Không xác định.]

Lâm Ngữ Kinh liếc nhanh qua thời gian: [Vậy bây giờ đóng chưa?]

Thẩm Quyên: [Chưa đóng.]

Lâm Ngữ Kinh hít một hơi thật sâu, vừa chuẩn bị đẩy cửa đi vào, điện thoại vang lên một tiếng.

Bước chân của cô ngừng lại, mở màn hình khóa cúi đầu thoáng nhìn.

Thẩm Quyện lại gửi một tin nhắn tới đây, lặp lại: [Chưa đóng, đến đây đi.]

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Kêu ồn ỉn như vậy

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dây thần kinh dịu dàng tỉnh tở nhỏ xíu của anh trai giang hồ, dường như lại khôi phục tín hiệu bắt đầu vận hành lần nữa.

Không biết vì sao, thời điểm nhìn thấy ba chữ này, Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có chỗ nào đó dấy lên chua xót.

Cô thậm chí có thể tưởng tượng được, lúc Thẩm Quyện nói những lời này, vừa buồn ngủ vừa nhật nhẽo, đáng về lười biếng.

Bỗng nhiên Lâm Ngữ Kinh muốn nói chuyện với cậu.

Cũng có thể không phải bỗng nhiên, mà đã nghĩ đến từ lúc ra khỏi nhà, chỉ là cô không nhận ra.

Cửa sắt màu đen không khóa, bình thường Thẩm Quyện cũng không khóa cửa. Lâm Ngữ Kinh đẩy cửa đi vào, trong sân nhỏ treo đầy đèn dây. Màu sắc thực vật trong trời thu sum suê dần chuyển giao, bây giờ đã bắt đầu gọn sồng, còn hơi ngả vàng.

Đèn hành lang tỏa sáng, Lâm Ngữ Kinh đi đến cửa, gõ cửa.

Khoảng một phút sau, Thẩm Quyện xuất hiện ở cửa ra vào, khẩu trang màu đen treo trên cằm, rũ mắt.

Sau khi nhìn thấy cô, cậu sững sờ trong nháy mắt, mới nghiêng người để cô vào.

"Đợi một lát, vẫn còn một việc." Thẩm Quyện nói.

Lâm Ngữ Kinh đứng ở cửa, dừng bước: "Quấy rầy cậu à?"

"20 phút, " Thẩm Quyện quay đầu nhìn cô một cái, thấp giọng nói, "Đợi tôi, rất nhanh."

Trong phòng còn mấy bóng đèn sân nhỏ, ánh sáng cam âm ỉm, tối mờ ảm cúng, chỉ có một gian phòng đang mở hờ cửa bên trong là phát ra ánh đèn trắng lạnh sáng ngời. Lâm Ngữ Kinh đem đồ trong tay đặt trên ghế sofa, chỉ chỉ bên kia: "Tôi có thể xem thử không?"

"Ừ." Thẩm Quyện đi tới. Cậu mặc áo khoác mỏng màu đen, tay áo cuộn lên khuỷu tay, đường cong cơ bắp cánh tay không gồ ghề mà thẳng tuột, mang theo chút cảm giác thiếu niên.

Lâm Ngữ Kinh theo cậu đi tới, cô không vào gian phòng, chỉ bám vào khung cửa mà đứng, tò mò nhìn ngó vào trong.

Bên trong là một ghế dài thoát nhìn rất thoải mái. Phía trên có một nam sinh đang ngồi, rất trẻ, mặt thoát nhìn chỉ mới ngoài hai mươi, cũng đang xoay đầu nhìn cô.

Nam sinh chớp mắt mấy cái. Cậu ta xăm cánh tay, một phần hai cánh tay được vẽ hoa văn như mặt nạ Kinh kịch*, tay kia giơ lên vẫy vẫy với cô: "Hi."

Lâm Ngữ Kinh cũng chớp mắt mấy cái, vẫy tay với cậu ta: "Hi."

Thẩm Quyện đưa tay, ngón trở móc khẩu trang đeo lên, rút ra một đôi bao tay mới mang vào, nắm ngón tay kéo căng.

Cậu ngẩng đầu nhìn cô một cái, ngồi xuống cầm lấy máy quần dây bên cạnh, cúi đầu tiếp tục.

Tay Thẩm Quyện nhìn rất đẹp. Lúc thường nhìn còn chưa thấy kích thích thị giác như vậy, lúc này tay cậu đeo bao tay đen dùng một lần, đường nét xương mu bàn tay gầy gò trồi lên, hình dáng ngón tay thon dài, lập tức nom cực kỳ đẹp mắt.

Cậu rũ mắt, lông mi trầm thấp phủ xuống, đồng tử đen kịt bị che hoàn toàn, đeo khẩu trang không nhìn được biểu cảm.

Lạnh nhạt lại chăm chú.

Lâm Ngữ Kinh đột nhiên cảm thấy có chút khát.

Cô cắn thịt mềm ở mặt trong má một cái, chưa tới vài giây, lại cảm thấy tuyến nước bọt bắt đầu cấp tốc bài tiết.

Lâm Ngữ Kinh nuốt nước bọt, nói long ngón tay bấu khung cửa, không nhìn nữa, trở lại ghế sofa ngồi xuống.

Bản thân cô lớn lên cũng đủ dễ nhìn, bạn thân bên cạnh nhan sắc nhìn cũng rất muốn chiêm. Cho nên, Lâm Ngữ Kinh cứ luôn cảm thấy, khả năng kháng cự của mình với

sắc đẹp vẫn rất mạnh.

Ít nhất khi nhìn một nam sinh, đàn ông, bất kể là soái ca ở độ tuổi nào, cô cũng chưa từng chảy, chảy nước miếng mà...?

Loại phản ứng này có lẽ chỉ khi ngửi mùi thơm của gà rán, đồ nướng hoặc lẩu thì mới xuất hiện.

Đàn ông còn không bằng miếng gà rán mà.

Lâm Ngữ Kinh lắc lắc đầu, bới túi nylon đồ ăn vặt bên cạnh, rút lon bia ra, "Ừng ực ừng ực" nốc mấy ngụm lớn.

Cửa phòng làm việc không khóa. Lâm Ngữ Kinh ngồi trong ghế sofa, vừa nghiêng người tới trước nhìn xa xa, vừa nốc bia vào miệng nhỏ.

Lúc Thẩm Quyện cầm máy xăm hình cũng sẽ có vài động tác nhỏ.

Lòng bàn tay hơi áp lên đầu ngón trỏ, cách một đoạn thời gian thường nhấc ngón tay một cái.

Lâm Ngữ Kinh chống đầu, ánh mắt từ vai thiếu niên quét xuống một đường, đến eo hẹp gầy, chân duỗi dài.

Người anh em này chân dài thật.

Cô nhích ra sau, ngồi ngả vào ghế sofa, nhấc một cái chân của mình lên so thử, nhấn máy.

Lần đầu tiên, có loại cảm giác không hài lòng lắm với chính mình.

*

Thẩm Quyện nói là 20 phút, thì cũng không hơn không kém mười phút. Sau cùng lúc kết thúc, nam sinh xăm hình kia thẳng người lên, nhìn thoáng qua ra bên ngoài, hỏi: "Bạn gái?"

Thẩm Quyện thả máy quần dây, đưa tay ấn ấn sau cổ: "Không phải."

Giọng có chút khàn.

Một nửa cánh tay, hình cũng không tính là nhỏ. Cậu mất hai ngày, cộng lại tổng cộng hơn hai mươi tiếng. Hôm nay từ trưa đến giờ nước cũng không chưa uống ngụm nào.

"Ồ, " nam sinh cười nói, "Bạn, nữ?"

Thẩm Quyện lặng thinh, chậm rãi mở bao tay đem bỏ, lại tháo khẩu trang xuống.

Nam sinh này lúc trước cũng đã tới mấy lần, quen biết với bọn Trương Hàn, coi như nửa người quen, là loại vô cùng có mắt nhìn.

Cậu ta tức khắc chuẩn bị rút quần rồi đi, hai người đi ra. Lâm Ngữ Kinh ngồi trong ghế sofa, vừa xem chương trình nghệ thuật tổng hợp vừa uống bia, còn mở bịch chân gà ngâm ra gặm.

Thấy bọn họ ra, cô ngước đầu lên, nhắc thấy hình xăm được quần trong lớp màng bọc thực phẩm của nam sinh, huyết sáo: "Rất soái nha anh trai."

Nam sinh nhếch miệng cười: "Cảm ơn em gái, em cũng rất đẹp."

Thẩm Quyện đứng ở cửa ra vào, cửa cũng đã mở giúp cậu ta, không kiên nhẫn vỗ khung cửa hai cái, cau mày nhìn cậu ta.

"Thôi, " nam sinh chấp tay trước ngực, khom người chào Thẩm Quyện, ra cửa, "Xéo đây Quyện gia."

Thẩm Quyện đóng cửa, xoay đầu, ánh mắt rơi trên bàn trà.

Một, hai, ba, bốn.

20 phút, bốn lon bia rỗng.

Lâm Ngữ Kinh thoát nhìn không có gì khác bình thường, vắt chân ngồi trên ghế sofa, xem chương trình nghệ thuật tổng hợp đến say sưa.

Không ngờ uống rất được.

Thẩm Quyện đi qua, từ trên cao nhìn xuống cô: "Gọi anh trai thuận miệng thế này rồi à?"

"Hả?" Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên, con ngươi trong veo, còn căn rìa kim loại của lon bia, phản ứng chốc lát mới nghe rõ.

"À, tôi đây không biết gọi anh ta là gì thôi, " Lâm Ngữ Kinh tắt chương trình nghệ thuật, suy nghĩ một chút, "Gọi soái ca? Nghe có lỗ mãng quá không?"

Đầu lưỡi Thẩm Quyện chọt chọt răng cắn: "Cậu gọi anh trai thì không lỗ mãng à?"

"Không hề, " Lâm Ngữ Kinh nói, "Trông tôi vừa lạnh lợi vừa lễ độ."

Thẩm Quyện tức đến bật cười: "Vậy sao cậu không nói chuyện lễ độ với tôi một chút?"

Lâm Ngữ Kinh nín thình, uống cạn chút bia còn lại ở cái lon trong tay, chỉnh tề bày trên bàn trà, biến thành tuyến thủ số 5 gia nhập đoàn quân lon rỗng. Sau đó lại lấy từ túi bên cạnh ra một tá nữa.

"..."

Thẩm Quyên nặng nề gọi cô một tiếng: "Lâm Ngữ Kinh."

Lúc nói chuyện, giọng điệu bình tĩnh của Thẩm Quyên rất có cảm giác áp bách, nhưng Lâm Ngữ Kinh hoàn toàn không sợ cậu, cũng không buồn nhìn cậu, làm như không nghe thấy mà mở bia ra. Từ lốc sáu lon trong tá bia, rút một lon, dễ dàng kéo móc lon, vang một tiếng "Cách" nho nhỏ.

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu nhìn về phía cậu, giờ tay đưa lon bia kia tới: "Uống bia không anh trai."

Hai chữ này vừa ra khỏi miệng, trong nháy mắt, Thẩm Quyên như bị người ta nhấn nút tạm dừng.

Cô gái nhỏ gầy trơ xương, mặc đồ ở nhà vải bông cổ tròn, tóc tùy tiện quấn lên lỏng lẻo buông rủ, như người bạn nhỏ bỏ trốn khỏi nhà, để lộ cằm cổ mảnh khảnh trắng như tuyết.

Thẩm Quyên cup mắt nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh ngửa đầu, lắc lắc bia trong tay một cái, trong ánh sáng màu cam ấm áp, nhìn cậu cười, cổ ý nói: "Không muốn sao? Anh trai."

Tuyến âm thanh của cô vốn nhẹ, so sánh với tính cách như gai nhím quả thực là hai đầu cực. Bình thường lúc trò chuyện với cậu đa phần đều sắc sảo rõ ràng, ngẫu nhiên có ý mềm giọng như làm nũng, liền nguy hiểm chết người.

Ví dụ như lúc "Xin cậu".

Bây giờ lại thêm "Anh trai".

Yết hầu của Thẩm Quyên bắt chợt trượt xuống.

Cậu đưa tay nhận bia trong tay cô, ngón tay của thiếu nữ lướt qua gan bàn tay cậu, đầu ngón tay lạnh băng.

Thẩm Quyên lấy bia để xuống, đến phòng bếp cầm bình nước và ly không tới đây, rót cho cô ly nước ấm: "Uống cái này."

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu: "Cổ họng cậu khàn lắm."

Thẩm Quyên: "..."

"Vừa nãy vẫn chưa khàn như vậy, cậu đã lên lút làm gì? Anh trai." Lâm Ngữ Kinh nói.

"..."

Thẩm Quyên bị một tiếng này của cô chọc cho ngứa ngáy, nghiêng răng dưới, cảnh cáo: "Lâm Ngữ Kinh."

Dáng vẻ cô gái này trông vẫn rất tinh táo, mắt đen lóng lánh như viên pha lê, hoàn toàn không nhìn ra bất kỳ dấu hiệu say nào. Trông như vậy thật sự làm người ta có cảm giác cô là loại người bia năm lon không sao.

Nhưng Thẩm Quyên không cho rằng lúc cô tinh táo sẽ gọi cậu như vậy.

Lâm Ngữ Kinh lại tự mở cho mình lon bia, lúc bận bịu vẫn không quên giương mắt nhìn cậu một cái, "Gi hả?"

Thẩm Quyên tiện tay kéo cái ghế bên cạnh tới đây, ngồi xuống, đưa tay tới, ngón trỏ dễ dàng kéo mép lon gõ nhẹ hai cái: "Buông."

Lâm Ngữ Kinh nghe lời buông tay.

Thẩm Quyên cầm lấy, nhấn mở thùng rác cạnh đó, giờ lon đồ hết vào trong.

Ừng ục ừng ục, mùi lúa mạch của bia tràn lan trong không khí.

Thẩm Quyên đổ sạch sẽ, lại cầm ly thủy tinh bên cạnh qua, rót nước ấm vào lon bia rỗng, đặt trên bàn trà trước mặt Lâm Ngữ Kinh: "Uống đi."

Toàn bộ quá trình Lâm Ngữ Kinh đều không nhúc nhích, đỡ đầu vô cùng bình tĩnh nhìn cậu: "Cậu tưởng tôi là đồ ngu à?"

"..."

Thẩm Quyên ngồi dựa ra sau ghế, nhưóng mày: "Chưa say?"

Lâm Ngữ Kinh liếc cậu một cái, chỉ chỉ mình: "Tôi, Lâm Ngữ Kinh nghìn chén không say, tôi tới tìm cậu uống rượu đấy. Cậu còn chưa đến, sao tôi có thể tự mình say chứ?"

Thẩm Quyên nheo mắt: "Cậu đến tìm tôi uống rượu?"

Lâm Ngữ Kinh khẽ gật đầu.

Thẩm Quyên thấp giọng nói: "Cậu có biết, không được một mình tìm con trai uống rượu không?"

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, bình tĩnh hỏi: "Cậu là nam sao?"

Thẩm Quyên: "..."

Cô nói xong, lại phối hợp gật gật đầu: "Ồ, đúng, cậu là..."

"..."

Thẩm Quyên ngay cả lừa cũng không phát ra được, cứ như vậy nhìn cô vừa nói, vừa mở cái túi bên người: "Tôi còn mua cho cậu cực nhiều đồ nhắm rượu nhé. Cậu ăn khoai tây sợi không, loại giòn giòn đó, " vừa lục vừa lăm bầm, "A, cậu không muốn ăn, cậu thích ăn cái này..."

Cô lấy ra một cái túi quái quỷ gì đó, tựa như dăng của quý giờ lên trước mặt cậu.

Thẩm Quyên nhìn thoáng qua.

—— một túi đậu phộng Tầu Quý, loại đã bóc vỏ.

"..."

Không biết có phải vì bị căn phòng đầy mùi rượu này làm cho say nên tinh thần không ổn hay không, Thẩm Quyên thế mà còn cười.

"Đệch, " Cậu cúi thấp đầu, cười liếm khóe môi, "Kiên nhẫn cả đời này của ông đây đều dùng hết trên người cậu rồi."

Giọng cậu rất thấp, Lâm Ngữ Kinh không nghe rõ, chỉ thấy cậu đứng dậy, tịch thu toàn bộ số rượu trên bàn trà, lại đem túi đồ ăn vặt cô vừa nhắc đến đặt lên bàn trà.

Hãy còn rất nặng.

Thẩm Quyên đem cái túi chia đều, ngồi trở lại, một cặp chân dài vươn tới trước: "Ăn đi, tôi ăn cùng cậu."

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, do dự: "Cứ ăn không vậy sao? Không uống chút sao?"

Thẩm Quyên thả cánh tay chống đỡ đầu xuống, nghiêng người ra trước, cầm bình nước đến rót cho cô một ly nước sôi âm âm: "Uống chút nước sôi để nguội đi."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

*

Từ lượng của Lâm Ngữ Kinh thật sự rất được, không phải khoác lác đâu. Nhưng liền từ sáu lon bia, phần sau lại uống quá nhanh, lúc này có hơi choáng đầu.

Không phải say. Ý thức của cô thấp phần mình mất, tinh táo đến độ có thể nhận biết rõ ràng rằng mình bây giờ hình như có phần cực kỳ hưng phấn.

Kéo theo hệ lụy, vắt-xin miễn dịch với trai đẹp trời cho, cũng dần mất đi hiệu lực.

Hai tay Lâm Ngữ Kinh chống cằm, nửa người trên áp lên bàn trà, không chớp mắt nhìn chăm chăm Thẩm Quyên.

Cô thấy cậu rút hộp thuốc lá, gõ một điếu ra.

Chú ý tới ánh mắt Lâm Ngữ Kinh, cậu dừng một chút, nhét trở lại, vút hộp thuốc lá trên bàn trà, ngả người ra sau.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, bỗng nhiên không đầu không đuôi nói: "Có ai từng nói với cậu lúc xăm hình cậu trông rất soái chưa? Anh trai."

Thẩm Quyên khựng một lát, nhắc mắt nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh không tránh không nhường, cứ như vậy nghênh đón tầm mắt của cậu.

Hai người nhìn nhau không biết mấy giây.

Thẩm Quyên chậm rãi cúi người, lại gần cô, cất giọng khàn khàn: "Có ai từng nói với cậu lúc chưa say thì đừng có kêu ỏn ẻn như vậy chưa?"

Hết chương 31.

() Kinh kịch hay kinh hí là một thể loại ca kịch của Trung Quốc hình thành và phát triển mạnh tại Bắc Kinh vào thời vua Càn Long của vương triều nhà Thanh, là kết quả của sự trộn lẫn giữa Huy kịch với Hán kịch. (Wikipedia)*

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cho đưa con trai khác mặt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lâm Ngữ Kinh không phải đưa trẻ ngoan, lần đầu tiên uống rượu là trộm từ trong nhà.

Lâm Ngữ Kinh nhớ như in. Ngày đó cô thi đứng nhất khối, hiệu trưởng thông báo biểu dương toàn trường, cô cảm phiền điểm trở về tìm Lâm Chi. Lâm Chi chê cô quá ồn, tiện tay cầm mô hình địa cầu trên bàn đập vào người cô.

Sau này Lâm Ngữ Kinh mới biết được, hôm đó là ngày kỉ niệm kết hôn của Lâm Chi và Mạnh Vĩ Quốc.

Mô hình địa cầu kia quá nặng, nện lên bắp chân cô, xanh một mảnh. Lâm Ngữ Kinh một mình trốn trong chăn lén lút khóc, khóc xong lau sạch nước mắt, tiện tay cầm bình rượu trong tủ chén, chạy đến nhà Lục Gia Hành.

Trình Dật lúc ấy cũng ở đây, Lục Gia Hành tùy tiện mang từ phòng bếp ba cốc bia lớn tới đây. Ba người bạn nhỏ khóa cửa lại, vây thành một đám trong phòng cậu ấy, mở bình rượu Lâm Ngữ Kinh đem đến.

Rượu nho trắng La Romanee-Conti*, một chai tương đương bốn vạn nhân dân tệ, bị bọn họ đổ vào cốc bia, ừng ực ừng ực một hơi tiêu diệt phân nửa.

(*) Một hãng rượu vang nổi tiếng của Pháp.

Chẳng bao lâu sau Trình Dật đã gục rồi, cuối cùng còn lại Lâm Ngữ Kinh và Lục Gia Hành.

Lâm Ngữ Kinh xoa xoa phần bắp chân xanh tím. Gương mặt cô gái nhỏ đỏ bừng, mắt ướt đầm, khóc đến nỗi hơi sưng.

Dưới tác dụng của men rượu, cô cảm giác đến cả đầu ngón tay của mình cũng run lên, nhưng ý thức lại rõ ràng đến đáng sợ.

Thậm chí còn rõ rệt hơn bình thường, sâu sắc, nhạy bén, như một cái tát cuối cùng đánh tỉnh người đương giả vờ ngủ kia.

"Lục Gia Hành, tôi không muốn làm Lâm Ngữ Kinh nữa." Lâm Ngữ Kinh khàn giọng nói.

Mắt hoa đào của thiếu niên chau lên, nhìn cô một cái, không nói lời nào. Qua thật lâu, mới nhàn nhạt nói: "Cậu không quyết định được, cho cậu làm người nào, cậu phải làm người đó."

Cuối cùng hai người giết sạch cả một bình rượu. Đến phút cuối, cả người Lâm Ngữ Kinh vẫn tỉnh táo, chẳng qua mắt nặng trĩu, mệt đến chỉ muốn ngủ, lại khó chịu đến muốn khóc.

Cho nên cô luôn cảm thấy, tư lượng của mình vẫn rất tốt.

Mấy lon bia nồng độ thấp kia, vẫn chưa đến mức làm cô suy nghĩ không rõ ràng.

Do vậy, Lâm Ngữ Kinh không biết còn có nguyên nhân nào có thể giải thích cho loại phản ứng hưng phấn quá độ của cô tối hôm nay không.

Trong phòng rất yên tĩnh, đèn sàn độ sáng thấp, lúc trước là nhu hòa, bây giờ là mập mờ.

Lâm Ngữ Kinh chống cằm, nửa người trên áp lên bàn trà. Thẩm Quyên ngồi trên ghế, vươn người tới trước, cứ như vậy nhìn cô. Âm thanh khàn khàn, là phồng màng nhĩ, mãi đến độ khiến người vô thức muốn rụt cổ.

Hai người kẻ sát gần nhau, gần như là khoảng cách chớp mắt đối chớp mắt. Lâm Ngữ Kinh nhìn thấy trong đáy mắt sâu thẳm của Thẩm Quyện, là bản thân vừa mộng lung lại mơ hồ.

Cô khẽ nghiêng đầu xuống, lòng bàn tay áp lên khuôn mặt nóng hổi, liếm môi dưới, cũng thấp giọng hỏi: "Vậy, say rồi có thể kêu?"

Giọng thiếu nữ mềm mại, bờ môi căng mọng mà ướt át, mắt hồ ly hơi xéch, không chớp mắt nhìn cậu.

Tiểu hồ ly vị thanh niên ngây ngô tự mình lên lút chạy xuống núi, không chút kiêng kỵ mà hồn nhiên bắt gác câu dẫn đàn ông.

Thẩm Quyện bỗng chốc đứng lên, hít một hơi thật sâu, một lần nữa ngồi vào ghế.

Động tác có chút mãnh liệt, bật dậy rồi ngồi lại vào ghế.

Cổ tay cậu khoác lên thành ghế, ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh cười cười, cũng thẳng người, giờ ngón tay gõ gõ bàn trà: "Lấy bia ra đi, tôi còn tỉnh táo được khoảng hai ba lon nữa, nhiều hơn nữa tôi cũng không uống."

Với tư lượng của mình cô tính rất chuẩn xác.

Thẩm Quyện nhìn cô, tâm tình tối tăm khó hiểu: "Tôi thấy cậu bây giờ cũng đã không tỉnh táo rồi."

Cô bỗng nhiên đứng lên, cao cao tại thượng, rũ mắt xuống nhìn cậu: "Cậu biết tại sao không?"

"Vì sao." Thẩm Quyện nói.

Lâm Ngữ Kinh đi tới trước hai bước, men theo bàn trà vòng qua, bước chân vô cùng ổn định: "Bởi vì tôi phải ——" cô đập vỡ dạng vẻ say rượu, "Đi xối nước, tỉnh người một chút."

Thẩm Quyện: "..."

Cho tới bây giờ Thẩm Quyện chưa từng nghe thấy một cô gái nhỏ nói tôi đi xối nước bao giờ.

Cậu nghe thấy một tiếng vang nhỏ do đóng cửa phòng rửa tay, thờ dãi một hơi, đầu ngón tay xoa nhẹ vành mắt dưới, cảm thấy đầu hơi đau.

Thẩm Quyện cho rằng thường ngày Lâm Ngữ Kinh rất khó trị. Thiếu nữ chán chường hỏa khí cực lớn, lóc xương mình làm nhà lao nhốt kín bản thân trong đó, nói dối thuận miệng đến mức gần như không có một lời thật lòng.

Hơn nữa, đối với những chuyện xảy ra bên mình, vô cùng không tìm không phổi.

Ví dụ như đến bạn cùng bàn của mình mà cô cũng chưa từng động tâm.

Thẩm Quyện nóng nảy chừng vài ngày, khí áp liên tục xuống thấp, hoàn toàn không muốn nói chuyện.

*

Mười phút sau, Lâm Ngữ Kinh đi ra từ phòng rửa tay, sắc mặt như thường, hoàn toàn bình tĩnh.

Đến lúc cô đóng cửa phòng rửa tay rồi, đến trước bàn trà, vòng qua, ngồi vào ghế sofa, kéo gối tựa sau lưng, ngang người qua, nằm xuống.

Thẩm Quyện: "..."

Lâm Ngữ Kinh nhắm mắt lại, có thể còn ngại một chiếc gối tựa chưa đủ cao, lại kéo thêm cái nữa, gối lên góc, tiện thể điều chỉnh vị trí gối tựa một cái, làm cho mình nằm thoải mái hơn chút.

"Bạn học Thẩm, ngủ đi, ngủ một giấc ngày mai lại là khởi đầu mới. Chuyện gì cũng đều sẽ qua." Lâm Ngữ Kinh nhắm mắt nói.

"..."

Thẩm Quyện thật sự không biết cô rốt cuộc là tỉnh hay không tỉnh.

Cậu nhắc chân đạp bàn trà qua bên kia một cái, đứng lên đến bên cạnh ghế sofa: "Đứng dậy."

Lâm Ngữ Kinh làm như không nghe thấy, vẫn nằm thẳng tưng không nhúc nhích.

"Lâm Ngữ Kinh." Thẩm Quyện cảnh cáo.

"..."

Lâm Ngữ Kinh chậm rì rì, bắt đầu dĩ mờ mắt ra. Mắt của cô hơi ửng đỏ, lúc nhìn cậu không khỏi khiến người ta cảm thấy có chút tội thân.

"Cậu muốn đuổi tôi đi sao?" Cô nhỏ giọng hỏi.

Thẩm Quyện lại bắt đầu nhúc nhích: "Không phải, bên trong có phòng ngủ, lên giường mà ngủ, hôm nay tôi mới đổi ga giường. Cậu muốn rửa ráy, trong toilet cũng có đồ rửa mặt dùng một lần."

Lâm Ngữ Kinh chậm chạp đứng lên: "Cậu không phải là nam sao?"

Thắm Quyên đứng thẳng nhìn cô: "Cậu thấy sao."

"Cậu đúng là vậy đó, " Lâm Ngữ Kinh ngồi xuống, nói, "Giường nam sinh, tôi lại có thể tùy tiện ngủ sao?"

Thắm Quyên nhú mồm, nghiêng người ra sau: "Thế nào, giường đàn ông cũng ảnh hưởng tới tốc độ xuất kiếm của cậu à?"

Lâm Ngữ Kinh lắc đầu: "Tôi ngủ giường cậu, không phải tôi còn phải chịu trách nhiệm sao?"

"..."

Thắm Quyên sững sờ trong nháy mắt, hầu như không kịp phản ứng.

"Tôi còn phải giặt ga giường cho cậu." Lâm Ngữ Kinh nói tiếp.

Thắm Quyên: "..."

*

Lâm Ngữ Kinh vào toilet tắm rửa một cái. Studio này của Thắm Quyên mặc dù tọa ở khu dân cư cũ kỹ, diện tích cũng không tính là lớn, tuy nhiên chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngủ tạng đầy đủ.

Trong phòng ngủ có toilet độc lập, hẳn là phòng chuyên dụng chỉ dành riêng cho ông chủ Thắm. Phòng tắm còn không nhỏ, chia khu khô ướt, vô cùng có cảm giác thiết kế. Trên mặt tường màu xám thẫm khảm khối thủy tinh lớn, không có vật chắn có thể trông thấy bồn rửa tay và bồn cầu bên ngoài.

Những giọt nước ngưng tụ tụ tập trên thủy tinh, sau đó chậm chạp chảy xuống, để lại một vệt nước mờ mờ.

Lâm Ngữ Kinh đưa tay, duỗi ngón tay vuốt dọc theo vết trượt.

Nước ấm áp tưới xuống, chảy vào đôi mắt, cay cay xót xót, người cũng tỉnh táo hơn không ít.

Cô quả thực chính là đang lợi dụng rượu ngấm trên đầu, dưới trạng thái cực độ hưng phấn, để không phải kiêng dè gì cả.

Cô không muốn về, Thắm Quyên cũng không nói gì, cho cô ở lại đây.

Cô ăn nói hàm hồ, Thắm Quyên cũng không tức giận, cứ như vậy thuận theo tính cách của cô.

Khiến cô nảy sinh một loại cảm giác, có phải cô ở bên cạnh cậu thì có thể tùy hứng buông thả không.

Lâm Ngữ Kinh bỗng dừng nghĩ tới hai chữ.

Dung túng.

Cô bị suy nghĩ của mình làm cho hoảng sợ thêm.

Từ ngữ như vậy, đặt trên người lão đại bá chủ trường học, thật sự có chút không hợp rồi, hoàn toàn không tương xứng.

Lâm Ngữ Kinh không có đồ để thay, tắm xong vẫn mặc bộ kia, cũng may bằng vải bông mềm mại rất thoải mái.

Đồ rửa mặt dùng một lần ở chỗ Thắm Quyên rất đầy đủ, khăn mặt bàn chải đánh răng gì đó đều có. Lúc Lâm Ngữ Kinh sấy tóc khô một nửa, đội khăn lông mới đi ra, nhìn thấy Thắm Quyên đang ngồi trên ghế sofa pha làm bài tập.

"..."

Lâm Ngữ Kinh tròn to hai mắt, nghĩ là mình nhìn lầm rồi.

Nghe thấy tiếng động, Thắm Quyên ngẩng đầu lên.

Lâm Ngữ Kinh vừa khéo đi qua, thấy ngòi bút của cậu dừng ở đề trắc nghiệm cuối cùng. "Xoạt" cái khoanh vào C. Sau đó nhanh như bay quét hết đề lớn một lần, lại lật sang trang, dùng ba phút xem xong tất cả đề lớn, động đến đâu viết đáp án đến đó. Sau khi tiện tay tính xong hai mẫu đề cho điều kiện thì khép bài tập lại, ngẩng đầu lên: "Đi ngủ?"

Lâm Ngữ Kinh kịp phản ứng: "Cậu vừa mới làm bài tập à?"

Thắm Quyên cười: "Cô nhóc à, tôi cũng không phải loại không học bài mà đi thi có thể làm bài được gì đó đâu."

Lâm Ngữ Kinh mặt không biểu cảm nhìn cậu, chỉ chỉ chính mình: "Tôi, cũng chỉ nhỏ hơn cậu nhỏ một tí tuổi, không phải cô nhóc."

"Hai tuổi." Thắm Quyên nói.

Lâm Ngữ Kinh mờ mịt: "Cái gì?"

"Cậu đi học lúc sáu tuổi đúng không?" Thắm Quyên hỏi.

"À, đúng thế." Lâm Ngữ Kinh nói.

"Vậy tôi đây lớn hơn cậu hai tuổi, " Thẩm Quyện đứng dậy, đưa tay xoa nhẹ đầu cô. Tóc vừa gội xong chưa được sấy khô, còn có chút ẩm ướt, sờ lên thì càng mềm, "Ngủ đi cô nhóc, sau này đừng có ý vào tư lượng mình tốt mà cứ uống như vậy."

Cậu dừng một chút, cup mắt xuống: "Uống xong còn mẹ nó gọi người ta muốn điếc."

*

Lâm Ngữ Kinh rút cuộc vẫn khẳng khái ngủ ở ghế sofa. Thẩm Quyện ôm chăn ga gối đệm tới cho cô, lại mở một chiếc đèn sàn tối nhất, mới đi vào phòng.

Hai ngày nay cậu chẳng ngủ nghỉ được bao nhiêu. Nhiều việc, thiếu thời gian, lại bởi Lâm Ngữ Kinh náo loạn cả đêm, có chút đau nửa đầu.

Thẩm Quyện xốc áo lên cởi ra, tiện tay ném vào sọt quần áo bên cạnh, đi vào phòng tắm, mở vòi hoa sen.

Trong phòng tắm nóng ẩm ngột ngạt. Hơi nước chưa tan lượn lơ xung quanh, trên mặt tường thủy tinh còn lăn tăn mấy giọt nước chưa khô, bên cạnh bồn rửa tay có một dấu chân ướt sũng.

Hơn 10 phút trước còn đang đứng ở chỗ này đây. Suýt chút nữa những hình ảnh tưởng tượng ra đã không khống chế được mà hiển hiện trong đầu.

Cậu nhắm mắt lại, đứng dưới vòi sen, một tay chống lên mặt tường, thờ dài.

*

Lâm Ngữ Kinh tỉnh dậy lúc năm rưỡi sáng, chính là thời điểm mọi âm thanh đều tĩnh lặng. Trời mới tờ mờ sáng, xuyên qua song cửa vuông hẹp phía trên kệ có thể thấy được bầu trời lúc còn đương tối mịt mù.

Cô nằm thẳng trên ghế sofa, như thường lệ dây dưa hồi thần đôi lát, mới lè mề ngồi dậy, xoa xoa đôi mắt mờ mờ, ngáp một cái, trở mình xuống đất.

Bàn chải đánh răng cô dùng hôm qua đã đặt trong toilet phòng Thẩm Quyện. Lâm Ngữ Kinh nhìn thoáng qua cửa phòng ngủ đóng kín, quyết định vứt bỏ. Cô đến toilet bên ngoài bóc một bộ mới, rửa mặt xong đi ra ngoài.

Ngõ cũ vào sáng sớm rất náo nhiệt, là khung cảnh Lâm Ngữ Kinh đến tận bây giờ vẫn chưa từng thấy. Ra phía ngoài là hàng quán bán lẻ, mùi thơm của các loại điểm tâm sáng lan tỏa. SỮA đậu nành bánh mì dẹt* và bánh quẩy vàng óng giòn rộm. Cơm cuộn* với nhân bánh quẩy, cải muối và trứng muối. Cắn vào một cái là khoang miệng đầy ắp hương vị tươi ngon, so với cơm nắm chỉ có cơm trong canteen quả thực là hai loại đồ ăn.

Lâm Ngữ Kinh mua mỗi thứ một chút, vừa ăn vừa về. Lúc cô đi không khóa cửa, trở về trong phòng vẫn yên tĩnh như cũ, lắng đọng giấc ngủ ám áp suốt đêm cùng mùi rượu thoang thoảng quanh.

Lâm Ngữ Kinh đem đồ ăn sáng đặt trên mặt bàn, gấp gọn chăn màn, lại tiện tay xé tờ giấy trắng viết vài lời, mới quay người ra cửa.

Cô lấy balo đi về nhà. Mỗi giờ này, chắc Mạnh Vĩ Quốc và Quan Hường Mai vẫn chưa thức dậy.

Kết quả vừa vào cửa, đã phát sinh sai sót.

Vừa khéo gặp phải Phó Minh Tu xuống lầu.

Lâm Ngữ Kinh sợ hết hồn, đứng ở cửa, há to miệng.

Phó Minh Tu cũng ngây người, đứng ở đầu cầu thang nhìn cô. Lâm Ngữ Kinh đang đưa cánh tay trước sau hai cái, thờ hồn hên hai cái, giành nói trước: "Chào buổi sáng anh trai! Không khí bên ngoài trong lành ghê, bình thường anh có chạy bộ buổi sáng hả?"

Phó Minh Tu nhú mày nhìn cô, lại nhìn bộ quần áo ở nhà trên người cô, háng giọng một cái: "Lát tôi đưa cô đi."

Thiếu nữ một lần nữa được sùng mà lo.

Phó Minh Tu rất nghiêm túc giải thích: "Dù sao tôi cũng phải về trường, tiện đường."

"..."

Lâm Ngữ Kinh giờ đây đã thông suốt toàn bộ. Phó Minh Tu này, mặc dù bản tính thiếu gia hơi nòng, nhưng con người không xấu, hơn nữa còn là loại miệng nói không nhưng cơ thể lại bảo có.

Không chừng còn là một tên trắng ngọt ngọt tính cách cáu kỉnh. Trong lòng nghĩ gì đều ghi hết trên mặt, nửa điểm cũng không giống mẹ mình.

Lâm Ngữ Kinh đã ăn sáng rồi, tùy tiện ăn quả trứng luộc cho xong, kéo vali nhỏ ra ngoài với Phó Minh Tu.

Trước khi đi Quan Hường Mai còn cười nói với Mạnh Vĩ Quốc: "Anh xem kia, hai trẻ thật thân thiết."

Lúc cô tới trường trong phòng học vẫn chưa có mấy người, tất cả đại biểu môn còn chưa tới. Lâm Ngữ Kinh ngồi vào chỗ, rút di động ra, nhìn thấy một tin nhắn mới.

Cô vốn tưởng là của Thẩm Quyện, kết quả không phải, tin này đến từ Trình Dật.

Mùa thu bên Đế Đô đến khá nhanh, đại hội thể thao cũng sớm hơn bên này một chút. Ở bên kia, đại hội thể thao của Phụ Trung đã kết thúc, lớp bọn Trình Dật có tổng

điểm đứng thứ nhất, gửi hình tới đây.

Cậu ta bá cổ Lục Gia Hành ngửa mặt chụp. Về mặt Lục Gia Hành không kiên nhẫn, giơ tay lên định che camera. Tiếc là không che được, chỉ lộ ra một ngón tay.

Trình Dật: [Kính mọii, bên các cậu có tổ chức đại hội thể thao không?]

Lâm Ngữ Kinh hồi âm: [Chưa, tuần này.]

Trình Dật này có lẽ vừa mới bò dậy từ giường chưa bao lâu, xoắn xuýt giữa đến trường và không đến trường, trả lời rất nhanh: [Thứ mấy, mở mấy ngày, anh trai muốn trốn học tìm em đi chơi quá.]

Lâm Ngữ Kinh cười đáp: [Hai ngày thứ năm thứ sáu thì phải, sau đó có hai ngày nghỉ.]

Đợt 1 tháng 10* Trình Dật vốn dĩ muốn tới, ai dè bị bắt đi du lịch với cả nhà. Một bé thiếu niên trừ bỏ việc học ra thì cái gì muốn làm cũng khó mà làm, dồn nén đến nóng nảy. Hệt như một chú chim nhỏ khát vọng tự do bỏ trốn khỏi trường học.

(*) Ngày Quốc khánh của Trung Quốc. (kì nghỉ dài trước đó)

Trình Dật: [Đây chẳng phải vừa vận quá rồi à. Tớ cùng cậu ngốc bốn ngày, nhân tiện xem xem đồng chí hoa khôi lớp chúng ta mấy tháng không gặp có cao lên chút nào không ta.]

Trình Dật: [Aida tớ đã nói với cậu rồi, học kỳ này đàn em lớp 10 có mấy em xinh lắm luôn đấy. Địa vị thiếu nữ xinh đẹp nhất trường Phụ Trung của cậu có khả năng không giữ được rồi.]

Lâm Ngữ Kinh để điện thoại di động xuống, cười đến nằm bò trên bàn.

Đang cười, bàn bị người ta gõ gõ.

Cô ngẩng đầu, trông thấy Thẩm Quyện, cầm điện thoại di động đứng lên đưa nhường chỗ cho cậu, cũng không ngẩng đầu mà trả lời tin nhắn.

Thẩm Quyện liếc mắt nhìn cô, đi vào ngồi xuống.

Lâm Ngữ Kinh cũng ngồi xuống, ngón tay lách cách gõ chữ, vẫn luôn cười.

Thật ra thường ngày cô cũng thích cười, với ai cũng cười, cong cong mắt nhìn vào bạn. Mặt bên trái có một lúm đồng tiền nhỏ rất nông, thoát nhìn sẽ khiến người ta không nhận được muốn đưa tay chọt thử.

Nhưng thường ngày, nụ cười này không có gì trong mắt cả, không có nội dung gì.

Thình thoảng có lúc thực sự cười, sẽ làm người ta cảm thấy trong lòng mềm mại vô cùng.

Ví dụ như hiện tại.

Không biết nói chuyện với ai, cười toe như hoa mặt trời, mà còn là chữ "hoa mặt trời" in hoa.

Thế này không còn khiến người ta thấy phi thường mềm mại nữa rồi, không chỉ không mềm mại, mà còn rất chướng mắt.

Cảm xúc vui sướng này sinh khi Thẩm Quyện thấy đồ ăn sáng đặt trên bàn lúc sáng giờ đây đã hết queo. Cậu cup mắt xoay đi, nghiêng đầu tựa vào tường.

Lâm Ngữ Kinh đánh chữ, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía cậu: "Đại hội thể thao của Bát Trung người ngoài trường vào được không?"

"Có lẽ được, " Thẩm Quyện nhìn cô một cái, nói, "Đại hội thể thao không quản nghiêm, mặc bộ đồng phục liền vào được."

Thật bình thường cũng không quản nghiêm. Chỉ cần khoác đồng phục Bát Trung, nhìn trông giống học sinh chút, cổng trường đều cho bạn tùy ý vào.

Lâm Ngữ Kinh gật gật đầu, bỗng nhiên xoay người lại: "Bạn học Thẩm, hôm đại hội thể thao đó, cậu có thể cho mượn bộ đồng phục dùng chút không?"

Thẩm Quyện ngừng một chút: "Làm gì."

"Tôi có người bạn muốn tới, " Lâm Ngữ Kinh giải thích, "Chỉ, muốn mượn của cậu mặc một chút, cậu ta vào được cổng trường sẽ trả ngay cho cậu."

"Nam?" Thẩm Quyện hỏi.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy vấn đề này hệt như nói nhảm: "Nữ chẳng lẽ không mặc của tôi được sao?"

Thẩm Quyện im lặng vài giây, híp híp mắt, kéo dài giọng hỏi: "Cậu mượn quần áo của tôi, cho đứa con trai khác mặc?"

Hết chương 32.

(*)

Bánh mì dẹt (大饼)

Cơm cuộn (菜饭团): tên tiếng anh là Cifantuan. Món ăn sáng này được yêu thích ở Thượng Hải, Hong Kong và Đài Loan. Cơm nóng được cuộn ngoài nhân và bọc giấy bóng thành dạng tương tự sushi. Cơm cuộn có thể có nhân ngọt hoặc mặn: từ vùng tới thịt lợn, nấm hay rau củ muối.

Đây là loại có nhân giống miêu tả trong truyện.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Gọi hai tiếng dễ nghe

Lúc Lâm Ngữ Kinh nói những lời này, không cảm thấy có gì không đúng.

Đại hội thể thao người bên ngoài có thể vào không?

Có thể, nhưng phải mặc đồng phục.

Vậy cậu cho mượn đồng phục dùng chút được không?

Theo khuôn mẫu bên trên, tiếp theo nên nói là không vấn đề gì.

Thế nhưng Thẩm Quyện vừa hỏi vấn đề này, cô đột nhiên cảm giác có chút không được tự nhiên.

Không biết vì sao, Lâm Ngữ Kinh lại liên tưởng lung tung đến một tra nam*, bạn gái than thở khóc lóc lên án hắn ta: "Tên lừa gạt tình cảm này! Tôi đối với anh không tốt sao? Tôi mỗi ngày vất vả khổ cực làm việc kiếm tiền. Thế mà anh lại đem tiền tôi kiếm được phung phí cho người đàn bà khác! Chia tay!"

() Loại đàn ông cận bã, xấu xa.*

Lâm Ngữ Kinh bị hình ảnh bản thân tương tượng ra dọa sợ rồi, há to miệng, hơn nửa ngày không nói nên lời.

Thẩm Quyện xem ra cũng không định buông tha cho cô, nhích tới gần một chút, chống khuỷu tay lên chân, nhìn cô từ dưới lên: "Hửm? Là ý này sao?"

Hôm nay cậu đến cũng rất sớm, giờ tự học sớm còn chưa bắt đầu. Người trong phòng chỉ mới được gần nửa, đa số đều đang cúi đầu múa bút thành văn bỏ sung bài tập.

Trên người Thẩm Quyện có một mùi hương rất sạch sẽ. Trước đây có đôi khi hai người sát vào nhau nói chuyện, Lâm Ngữ Kinh cũng sẽ ngửi thấy được. Lâm Ngữ Kinh từng đoán là mùi sữa tắm hay nước giặt của cậu, nhưng hiện tại cô đã biết rồi, là dầu gội đầu.

Bởi vì hôm qua cô đã tắm rửa ở nhà cậu, dùng dầu gội đầu và sữa tắm của cậu. Bây giờ tóc cô cũng có mùi hương đó.

Dầu gội đầu hương rừng, hòa lẫn một mùi hương nào đó không nói rõ được, chỉ có riêng ở cậu.

Cậu hút thuốc, trên người hơi có mùi thuốc lá, nhưng rất nhạt, hẳn là không đến mức nghiện.

Thẩm Quyện còn đang duy trì một khoảng cách an toàn. Ít ra so với khoảng cách gần kề đến độ chớp mũi suýt chạm vào nhau, hơi thở giao thoa với nhau như đêm qua, khoảng cách lúc này này quả thực có thể nói là quá an toàn. Bình thường lúc hai người họ nói chuyện thăm trong giờ, khoảng cách cũng đã gần hơn bây giờ.

Thế nhưng đây là lần đầu tiên, Lâm Ngữ Kinh cảm nhận được một cảm giác áp bách không rõ ngọn nguồn, vào lúc cậu từng chút một nhích đến gần, nhắc mắt nhìn chăm chăm vào cô.

Còn này sinh chút ảo giác như bị cảm dỗ.

Lâm Ngữ Kinh háng giọng một cái: "Không cho thì thôi, cậu đừng có nhỏ mọn như vậy." Cô nói xong, dời ánh mắt, cảm giác mình như một Liễu Hạ Huệ tọa hoài bất loạn*.

() Liễu Hạ Huệ sống ở Lỗ quốc vào thời Xuân Thu (770-476 TCN), nổi tiếng là người có khả năng chống lại cảm dỗ sắc dục.*

Một phụ nữ vô gia cư tìm nơi trú ẩn trong đêm đông lạnh. Liễu Hạ Huệ lo cô ấy có thể chết vì lạnh, nên ông đã để cô ngồi trên đùi, quấn áo mình quanh người cô và áp chặt cơ thể cô vào mình. Họ đã ngồi như vậy suốt đêm và ông đã không làm bất kỳ điều gì không đúng đắn.

Nhờ điều này, ông được xem là một nam tử hán chính trực, và có một câu tục ngữ về ông: Tọa hoài bất loạn (ngồi mà trong lòng vẫn không loạn). (Nguồn: <http://vn.minghui.org>)

Cô quay đầu, nhìn về phía bạn học Lý Lâm đang múa bút thành văn dừng cảm chiến đấu với bài tập số học, "Lý Lâm —— "

Lý Lâm không có thời gian ngẩng đầu, thuận miệng đáp một tiếng: "Hả? Sao thế?"

Lâm Ngữ Kinh còn chưa kịp nói gì, Thẩm Quyện đã khó chịu "Xùy" một tiếng. Cậu đưa tay đặt lên đỉnh đầu cô, xoay đầu cô lại, bắt cô nhìn cậu: "Tôi còn chưa nói không cho, cậu tìm người khác làm gì?"

Lâm Ngữ Kinh bị cậu bẻ đầu, chớp mắt mấy cái: "Tôi tưởng cậu không muốn."

Soái ca thì tật xấu cũng nhiều hơn, Lâm Ngữ Kinh tương đối hiểu được.

"Là không sẵn lòng cho lắm, " Thẩm Quyện lười biếng nói, "Nhưng nếu cậu xin tôi, gọi hai tiếng để nghe, chẳng phải tôi sẽ cho sao?"

Cậu hơi cao giọng ở âm cuối, mang theo một chút lảng nhai lảng nhắng vụn vặt. Giọng nói trầm thấp quán quanh, trên chọc đến khiến đầu tai người ta run lên, bắt đầu nóng dần.

"..."

Lâm Ngữ Kinh nuốt một ngụm nước bọt, vô ý thức nghiêng ra sau né tránh. Cảm thấy nhịp tim dường như có hơi nhanh, "Thình thịch thình thịch" từng nhịp mạnh mẽ, dường như nhanh hơn khi vui vẻ bình thường rất nhiều.

Hiện tại cô và Thẩm Quyện đã rất thân thuộc rồi. Ở chung hai tháng, đầu sao cũng là ngồi cùng bàn, sớm chiều cùng nhau. Bình thường cũng sẽ có đôi lần đụng chạm tứ chi, vậy nhưng loại cảm giác khác thường rõ rệt như này, vẫn là lần đầu tiên.

Là nguyên nhân gì đây?

Là vì đêm qua, cô bắt đầu phát hiện nhan sắc của Thẩm Quyện thật ra vô cùng câu người sao?

Cô vô thức nhấc tay lên, sờ sờ lỗ tai hình như đã hơi phồng, nhận ra cảm giác của mình không hề sai.

Không đúng, hệ thống chống đỡ trai đẹp đâu rồi?

Cô có chút phiền muộn, trong lòng lặng lẽ mắng bản thân không có tiền đồ, khăn trương gấp gấp che đi hai tai, ngay khi Thẩm Quyện còn chưa phát hiện ra.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy phản ứng của cô hết như một đóa ngọc trắng ngọt ngây ngô, bị một tên lão luyện tình trường đùa bỡn.

*

Thẩm Quyện cuối cùng vẫn cho cô mượn áo khoác đồng phục.

Bát Trung thường phát hai bộ đồng phục, tiện việc giặt rửa. Thẩm Quyện tạm nghỉ học một năm, vốn sẽ mặc đồng phục mười hai, sau lại nhận thêm hai bộ mười một, thành thử dư ra đến hai bộ đồng phục.

Vào ngày cậu mang đồng phục đến cho Lâm Ngữ Kinh, Trình Dật lại gửi tin nhắn mới cho cô: [Con gái yêu, ba mang theo con cùng Lục Gia Hành đến cùng nhé.]

Quan hệ giữa Lâm Ngữ Kinh và Lục Gia Hành không thể nói là không tốt. Nhưng một núi không thể chứa hai cọt. Lâm Ngữ Kinh là kiểu tích cách bất kể đối phương là giới tính gì cũng sẽ tuyệt đối không nhượng bộ, Lục Gia Hành cũng mặc kệ mình là nam hay nữ. Mà cũng có thể cậu ta căn bản là chẳng xem Lâm Ngữ Kinh là nữ, vì cậu ta luôn đối xử với nữ sinh rất hòa nhã.

Hai người chém giết trên chiến trường tranh đoạt ngôi vua của đám trẻ mấy năm. Cả hai cũng không ai biết vì sao, đám đá lẫn nhau mãi như vậy, đến cuối cùng quan hệ vậy mà càng ngày càng vững chắc.

Còn Trình Dật chính là đám dây leo tường giữa hai người bọn họ. Ở đâu không ổn chấp ở đó, tạo thành tam giác sắt không cách nào lay chuyển được.

Lâm Ngữ Kinh lạnh lùng tàn khốc đáp lại ba chữ: [Bảo nó biến.]

Trả lời xong, cô lại quay đầu nhìn sang Thẩm Quyện. Rất lâu rất lâu, chăm chú nhìn cậu mà không hề nhúc nhích.

Thẩm Quyện đang đem sách hóa dựng đứng trên bàn, người nằm nhoài xuống. Lười nhác đến nỗi trông như một giấy sau sẽ ngủ mất rồi, khiến người ta hoài nghi không biết cậu rốt cuộc có phải đang đọc sách không. Cậu chú ý tới ánh mắt Lâm Ngữ Kinh, xoay đầu lại.

"Sao vậy." Thẩm Quyện hỏi.

Lâm Ngữ Kinh vẫn cứ nhìn cậu. Mắt hồ ly chớp chớp, lông mi dài lay động, ánh mắt rất mềm.

Thẩm Quyện đã lần mò được kinh nghiệm rồi. Trong tình huống bình thường mà bày ra biểu cảm này, là cô đang nịnh nọt cậu đấy. Xem ra là có chuyện rồi.

Còn loại này, là cô cảm thấy chuyện đó cậu sẽ không dễ dàng đồng ý. Vì vậy trước tiên giả vờ mềm yếu, dỗ dành chút đã.

Quả nhiên, một giây sau ——

"Bộ đồng phục lớp mười hai khác của cậu ấy, có thể cũng cho tôi mượn một cái không?" Lâm Ngữ Kinh nói, "Tôi còn một đũa bạn..."

"..."

"Bộp" một tiếng. Sách hóa trên bàn Thẩm Quyện ngã xuống rồi.

Cậu thẳng người, không có biểu cảm gì, hỏi: "Cậu còn mấy người bạn?"

"Hết rồi, " Lâm Ngữ Kinh làm động tác thờ, "Tôi chỉ có hai người bạn đó."

Thẩm Quyện vẫn như cũ, rất bình tĩnh gật đầu, mắt đen kịt không nhìn ra vui giận.

Cậu không nói lời nào. Lâm Ngữ Kinh sắp đến gần, nói thêm: "Bây giờ còn có cậu nữa."

Thẩm Quyện rốt cuộc đã có phản ứng, lông mi khẽ động, vén mắt lên.

Không biết vì sao, Lâm Ngữ Kinh cảm thấy cái nhìn này của cậu hình như cũng chẳng vui vẻ gì.

Không ngờ cô lại tự nổi con xúc động.

Tôi nhận cậu làm anh em rồi đó!!

Tôi! Một Lâm Ngữ Kinh đã phải cùng Trình Dật và Lục Gia Hành lăn lộn hai năm mới phát sinh tình cảm! Còn cậu chỉ mới biết hai tháng cũng đã thân thiết như vậy rồi!

Đây là tiến triển thần tốc cỡ nào chứ?

Cứ tiếp tục phát triển như vậy, tốt nghiệp cấp ba xong có phải sẽ ký xong hợp đồng chia phòng ở khu nhà trọ gần trường không hả?

Ngừng, được rồi, có thể, dừng lại, rồi. Mày có phải lại bắt đầu thêm thường sắc đẹp của bạn học Thẩm không hả?

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy suy nghĩ của mình trôi xa quá rồi, tự mình phì nhả một phen, nhích đến trước: "Bạn học Thẩm? Được không?"

Cậu nhìn cô, nửa ngày.

"Được." Thẩm Quyên nói.

*

Trình Dật nói bọn họ muốn qua đây, Lâm Ngữ Kinh còn rất mong đợi.

Tuy cô đến thành phố A đã được hai tháng, nhưng trước sau vẫn chưa có cảm giác quen thuộc với nơi này. Tại kiểu hoàn cảnh lạ lẫm thế này, người quen cũ sẽ mang đến cho ta một cảm giác an toàn và an ủi cực kỳ lớn.

Bất tri bất giác đã đến thứ năm. Trước đó mấy hôm Lưu Phúc Giang có tìm Lâm Ngữ Kinh, bảo cô đi nâng băng.

Vào đại hội thể thao, mỗi lớp đều có một nữ sinh đi cầm băng lớp. Lớp 10 nữ sinh ít hơn nam sinh, lớp ban tự nhiên vốn dĩ có chút "duyệt thịnh âm suy" mà. Lúc Lưu Phúc Giang tìm đến Lâm Ngữ Kinh, cô vốn đã định từ chối.

Loại chuyện đứng ở hàng đầu tiên, hưởng thụ cái nhìn chăm chú của cả trường này, cô không có quá nhiều nhiệt tình.

Đại hội thể thao bình thường bắt đầu vào sáng sớm, lễ khai mạc vào lúc sớm tinh mơ. Thời gian đến trường còn phải sớm bình thường.

Nhưng cuộc sống vườn trường vốn khô khan. Kiểu hoạt động đại hội thể thao mà liên tiếp hai ngày không cần đi học không cần học bài chỉ cần mù quáng chơi đùa này, khiến tất cả mọi người rất phấn khởi, đủ để chống cự chút không tình nguyện do việc dậy sớm mang đến. Ngay cả đám đầu sỏ ngày nào cũng đi học trễ ngủ trong lớp, luôn luôn bị phạt đứng hành lang cũng sôi nổi nhiệt huyết.

Ủy viên thể dục nói 6h30, tất cả mọi người tập hợp trên bãi tập. Ngoại trừ có vài người kêu rên không dậy nổi, đa số mọi người cũng không dị nghị gì.

Trình Dật kéo Lục Gia Hành đến hội học sinh tìm người quen làm hai đơn xin nghỉ học, lại nhiều lần xác định thời gian cụ thể với Lâm Ngữ Kinh xong, đi đặt vé máy bay.

Trình Dật nói bọn họ lên máy bay vào sáng sớm cùng ngày, có lẽ sẽ đến đây vào giữa trưa. Nói rằng đến lúc đó sẽ gọi điện cho cô, bảo cô đến cổng trường đón bọn họ.

Lâm Ngữ Kinh không nghi vấn gì. Sáng sớm thứ năm đến sân vận động, tìm được vị trí lớp mình.

Cô trọ ở trường, cứ tưởng mình đã xem là đến tương đối sớm rồi. Kết quả lúc đến người trong lớp đã tới một nửa. Tổng Chí Minh không biết kiếm đâu ra một cái trống đỏ chót, đặt lên cái đài* ở trước vị trí lớp bọn họ.

Trên thành lan can* treo biểu ngữ lớn, nền đỏ chữ vàng, khẩu hiệu là của đội lớp bọn họ.

—— Mãnh hổ trong núi! Giao long trong nước! Lớp mười một 10! Ngựa hổ tàng long!

Ngồi đến tận cùng.

() Đài ở đây chính là khán đài. Còn lan can chính là song chắn phía trước khán đài.*

Khẩu hiệu này cũng là do Lý Lâm nghĩ ra, phát huy toàn vẹn tài năng của cậu ta lúc ghi báo bảng "Xuân thu mời uống trà hoa cúc, thanh nhiệt giải độc lại hạ hỏa". Lâm Ngữ Kinh vốn dĩ không đồng ý, sau đó cô thấy Tổng Chí Minh giơ tay lên, hải lòng lớn tiếng ngâm nga cái cậu ta ghi.

—— Cảm xúc mãnh liệt cháy bùng năm tháng! Người lớp 10 không ai vượt được qua!

Tổng Chí Minh ngâm nga xong, còn tự tin hỏi: "Sao nào? Có phải rất thanh xuân không?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh không nói hai lời liền đi tìm Lưu Phúc Giang, chủ động gánh nhiệm vụ cầm băng lớp đó.

Bởi vì cầm băng chỉ cần giơ băng lớp, mặt không biểu cảm đi phía trước là được rồi, không cần niệm những thứ khẩu hiệu thiếu não này.

Tổng Chí Minh cầm hai dùi gỗ đứng trước trống, bắt đầu gõ từng từng từng, cực kỳ phong cách. Ép những sáng kiến dùng tấm vải tay, chai nước khoáng chứa đá sỏi bên trong gi gõ đó của lớp khác đến không còn chút khí thế.

Tổng Chí Minh thấy cô, đánh tiếng chào hỏi: "Có cảm thấy tớ có chút khí chất của tay trống trong nhóm nhạc rock không!"

Cậu ta nói xong, gõ bậy một đoạn nhịp trống nghe rất dồn dập.

Lâm Ngữ Kinh bị cậu ta chọc cười, tay cầm băng tên lớp 10 đứng ở bậc thang đầu của đài mà cười. Phía sau chợt truyền đến giọng của một cô gái, tức giận: "Nhường chút được không?"

Cô vội vàng nghiêng qua một bên, quay đầu nói một câu thật xin lỗi. Nữ sinh kia liếc cô một cái, đi lướt qua bà vai cô, còn đụng vào một cái.

Lâm Ngữ Kinh nhớ mang máng hình như cô ấy tên Tuệ gì đó, lớp phó văn thể. Trước đây hai người dường như cũng chưa từng nói chuyện, Lâm Ngữ Kinh không hiểu địch ý của cô ấy từ đâu mà đến.

Tổng Chí Minh cũng nhìn thấy, đợi nữ sinh đi lên rồi, cậu chạy đến đây: "Ây, không có chuyện gì chứ?"

Lâm Ngữ Kinh lắc đầu: "Không có gì, cô ấy tên là gì nhỉ?"

Tổng Chí Minh tiếp tục vui vẻ vịn lan can, nhỏ giọng nói: "Văn Từ Tuệ. Không phải chứ, hai ngày nay cô ấy đều trùng như muốn thùng cậu, mà cậu ngay cả người ta tên gì cũng không nhớ ư?"

"Tôi ngồi hàng thứ nhất, làm sao biết cô ấy nhìn tôi, " Lâm Ngữ Kinh rất vô tội, "Cô ấy trùng tôi gì thế."

Tổng Chí Minh gõ gõ bảng lớp trong tay cô: "Bởi vì cái này nè chị hai. Lúc cậu chưa tới, Văn Từ Tuệ là tiểu hoa khôi, đại hội thể thao năm trước cũng chính là cô ấy cầm bảng lớp. Kết quả cậu đến một phát là biến thành của cậu."

Nhiệm vụ cầm bảng này, bình thường đều là do người xinh đẹp nhất trong lớp đảm nhiệm. Nói cách khác, là chính thức đánh dấu việc hoa khôi lớp.

Tổng Chí Minh tiếp tục nói: "Cậu nói xem, mặc váy duyên dáng nhất toàn trường, lại yên lặng đứng trong phương trận*, còn ai nổi trội hơn? Hiếm lắm mới có lúc không cần mặc đồng phục, chị gái xinh đẹp cũng muốn khoe đôi chân tuyệt mỹ nhất."

"..."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy mấy cô gái nhỏ cùng tuổi bây giờ tâm tư cũng thật khó đoán, không hiểu nổi cái đẹp nhất này thì rốt cuộc có gì tốt, Bát Trung có Ngô Ngạn Tô* hay là Kim Thành Vũ* nhìn ngắm các cô sao?

(*) *Đều là diễn viên nam nổi tiếng, và đẹp trai.*

*

Lễ khai mạc bắt đầu lúc bảy giờ. Mỗi lớp đều phải đứng trên bãi tập trước đài chủ tọa. Ban đầu là giờ bảng lớp hô khẩu hiệu đi một vòng, sau đó đi vào chỗ đứng nghiêm. Mỗi lớp có một khoảng đất mà, nghe người chủ trì lên tiếng, đại diện học sinh thể dục lên tiếng, hiệu trưởng lên tiếng. Đến bảy rưỡi làm nghi thức kéo cờ, sau đó chính là chính thức bắt đầu.

Thẩm Quyện đến lúc bảy giờ hai mươi, bấm thời gian vô cùng chuẩn, vừa khéo tránh được hoạt động đội hình phương ngũ nhục nhã, vừa không bỏ qua nghi thức kéo cờ.

Thời điểm cậu đến hiệu trưởng đang phát biểu, toàn bộ sân thể dục chỉ có ở bãi tập chính giữa kia là có người. Từng khối đội hình phương trận chen chúc, hiệu trưởng đứng bên trên kích động tuôn trào, phun từng chùm nước bọt.

Thiếu niên lười biếng đi vào từ cửa số 3, đứng ở cửa quét mắt một vòng.

Thẩm Quyện vốn định nhìn bảng lớp tìm đến, kết quả không nghĩ tới, lần đầu liếc mắt liền nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh đứng ở hàng trước nhất.

Nữ sinh giờ bảng của từng lớp đều mặc áo sơ mi trắng và váy đỏ nhà trường thống nhất phát, giày thể thao trắng, tóc cột thành đuôi ngựa cao.

Tương đối biến thái ở chỗ, không thể mang bút tất, vì phải đồng nhất màu sắc.

Hàng ngũ trong đại hội thể thao là nam sinh một hàng nữ sinh một hàng. Nữ sinh chịu trách nhiệm giờ bảng của mỗi lớp đều đứng riêng phía trước, váy đến trên đầu gối một tấc. Các cô gái dễ lộ đôi chân tinh tế trắng nõn, quét mắt qua một hàng, thoạt nhìn vô cùng vừa lòng đẹp mắt.

Thẩm Quyện dưới cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người băng qua đường chạy màu vô quýt không một bóng người. Bỏ qua mệnh lệnh thúc giục cậu đi nhanh lên của Lưu Phúc Giang, không nhanh không chậm đến gần, trông thấy Lâm Ngữ Kinh tay giữ thẳng bảng lớp, không hề nhúc nhích đứng ở phía trước.

Tất cả mọi người đều đang run rẩy.

Hơn bảy giờ sớm mai cuối tháng mười đầu tháng mười một, ngoài trời cực lạnh, gió cũng mang theo khí lạnh ẩm thấp, tranh giành với nhau chui vào đầu khớp xương.

Lâm Ngữ Kinh vốn dĩ không thích ứng lắm với loại giá lạnh bên này, Thẩm Quyện nhìn thấy mũi chân cô hơi run, đầu gối cọ cọ vào trong một chút, rụt cổ một cái.

Cậu không lên tiếng, yên lặng đi đến hàng cuối đứng yên.

Chịu đựng hết nửa giờ, nghi thức kéo cờ cuối cùng cũng kết thúc, từng lớp trở lại vị trí của mình. Lâm Ngữ Kinh vừa đi đến trước đài, lập tức co lại thành một nhúm, khe khẽ rên rỉ mà dậm chân.

Bảng lớp cũng có chút nặng, cánh tay cô hơi mỏi nhừ. Đi đến hàng cuối cùng trên đài, dựng bảng lớp ngay ngắn tại chỗ trống ở bậc thềm cuối cùng, dùng dây nilon buộc chặt không cho nó ngã, mới quay người đi ngược xuống dưới.

Cô muốn về chỗ của mình mặc đồng phục lên.

Cô không mang đồng phục và quần để thay. Lúc học lớp mười ở Phụ Trung cô chưa hề đến đại hội thể thao, cũng không nghĩ tới loại tình huống này, chỉ đành mượn một trong hai bộ đồng phục của Thẩm Quyện cất trong balo.

Cô định bụng mặc đồ bộ đỏ cho tới trưa, đợi đến lúc giữa trưa trở về phòng ngủ đổi lại quần áo.

Cô đi rất nhanh, cúi thấp đầu vừa xem đường vừa bước liền hai bậc thềm. Có không ít bạn học cùng lớp ngồi ở vị trí trên còn đang bước lên, Lâm Ngữ Kinh liền đi sát vào đường biên.

Kết quả chạm mặt với Văn Từ Tuệ đang đi lên, cô ấy bỗng nhiên ngừng bước chân, không hề báo hiệu mà nghiêng người qua phía cô, chắn trước mặt cô.

Lâm Ngữ Kinh đã bước một chân xuống, nhấc mắt thấy sắp đụng trúng người, vội vàng dịch chân chếch sang bên cạnh.

Bên cạnh có một lon nước có ga vị nho lăn đến, có lẽ là của bạn học ngồi phía ngoài cùng. Lâm Ngữ Kinh đã cấp tốc phản ứng mà đổi chỗ đặt chân, nhưng lại không trở

tay kịp, một phát đập lên chai nhựa tròn vo đó.

Cô trượt chân một cú, nửa người bên phải nặng nề va vào nữ sinh nọ. Cơ thể hoàn toàn mất cân bằng, ngã ra ngã ngay ra sau. Cô kịp phản ứng, trong nháy mắt đưa tay ra, chống lên mặt đất giảm xóc, nhưng vẫn cứ thế rơi xuống đất, lăn xuống hai bậc.

Lâm Ngữ Kinh có thể cảm nhận được lúc mất cá chân bắt đầu nặng nề cọ lên mép thêm xi-măng, mơ hồ nghe thấy một tiếng "Xoèn xoẹt", như là tiếng vải vóc bị xé rách.

Cô không hề thốt ra tiếng nào, ngược lại là Văn Tử Tuệ hét lên một tiếng, dọa Lâm Ngữ Kinh giật cả mình.

Khiến tiếng thét kinh hãi suýt nữa tràn khỏi cổ họng cô bị dọa đến tọt trở lại.

Thời điểm Lâm Ngữ Kinh vừa ngã xuống đất phần lớn lực đều dồn vào tay. Lúc này cổ tay bị va chạm run lên, hai ngón tay nắm trong lòng bàn tay đau đến không còn tri giác. Cô nhìn đau chống lên mặt đất muốn đứng dậy, mất cá chân lại đẩy lên một cơn đau buốt.

Bên cạnh có người đang nói chuyện, Văn Tử Tuệ kêu một tiếng dài mà chói tai, hình như có người kịp phản ứng, hỏi cô ta không sao chứ.

Âm thanh hỗn loạn chông chéo cùng một chỗ, tiếng rầm rì hỗn tạp.

Từ đoạn giữa bấp chần đến mất cá chân đều nóng rất đau nhức, Lâm Ngữ Kinh ngồi dưới đất, vấy đỏ trên người cuộn lên, lăn vấy rơi trên phần giữa đùi, gần như hờ cả bấp đùi, để lộ mảng lớn da thịt trắng nõn bóng loáng phơi trần trong không khí sớm mai lạnh rét.

Một giây sau, một chiếc áo khoác đồng phục cực lớn từ trên cao phủ xuống, che phủ cô không một kẽ hở.

Sau đó, có người ngồi xổm trước mặt cô, kéo hai đầu áo đồng phục bọc kín cả người cô từ phía trước, cảm khê sựot qua cọ lên trán cô.

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu, nhìn thấy yết hầu rõ nét của Thẩm Quyện gần trong gang tấc.

Lồn vồn quanh chớp mũi chút mũi thuốc lá.

Cậu nhất định là mới lên đi hút thuốc xong. Lâm Ngữ Kinh nghĩ.

Hết chương 33.

() Phương trận (hay đội hình Phalanx) là một đội hình quân sự số đông hình chữ nhật, thường được tập hợp hoàn toàn từ bộ binh nặng được vũ trang giáo, kích, hoặc những vũ khí tương tự như vậy. Thuật ngữ này đặc biệt sử dụng cho đội hình chiến tranh Hy Lạp cổ đại. (Wikipedia)*

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Tôi không thể nhìn bạn cùng bàn của tôi chịu uất ức

Văn Tử Tuệ đúng là không thích Lâm Ngữ Kinh cho lắm.

Mọi người đều là girl xinh trong lớp mà, giữa gái đẹp á hả, từ xưa đến nay luôn như vậy, hoặc là trở thành bạn tốt, hoặc chính là cấp bậc thù địch.

Văn Tử Tuệ vốn dĩ rất kính nể bạn học mới này cơ, lúc khai giảng vậy mà dám ngồi cùng với Thẩm Quyện.

Thế nhưng song song với kính nể còn có chút hâm mộ bé nhỏ.

Cô gái nhỏ mười sáu mười bảy tuổi, ngoài miệng dù không nói, nhưng thật ra trong nội tâm ít nhiều gì cũng có chút hâm mộ với bạn cùng bàn của trai đẹp, cho dù trai đẹp này lịch sử có phần đen tối. Tuy nhiên thiếu nữ độ tuổi này, phần lớn đều thích con trai hư hỏng. Hot boy có chút lịch sử đen tối thành công khiến cậu biến thành bá chủ trường học, ngược lại hình như càng hấp dẫn hơn rồi.

Văn Tử Tuệ vẫn luôn là loại cực kỳ năng nổ với các loại hoạt động. Lúc vừa khai giảng cô tranh cử lớp phó văn thể, cuộc thi ca hát năm trước, đọc vũ đêm hội Giáng Sinh, giờ bảng đại hội thể thao, đều là cô. Vì vậy năm nay Lưu Phúc Giang vừa nói chuyện đại hội thể thao, hội chị em của cô liền nói ngay, lần này khẳng định cũng là cô.

Kết quả Lưu Phúc Giang tìm Lâm Ngữ Kinh.

Văn Tử Tuệ cảm giác mặt mình bị đánh đến xấu hổ vô cùng.

Lâm Ngữ Kinh mới đầu còn từ chối, sau đó không biết sao, lại đồng ý.

Muốn thì muốn, không muốn thì không muốn, còn làm cao cái gì.

Nhìn lại Lâm Ngữ Kinh lần nữa liền cảm thấy cái gì cũng không vừa mắt, nhưng mà cô chỉ muốn cản đường cô ấy một xíu, lại nói với cô ấy hai câu, không hề có ý làm cho cô ấy ngã.

Vốn chính là, tất cả mọi người đều đang đi lên, một mình cô lại đi xuống dưới.

Văn Từ Tuệ cũng không phát hiện bên cạnh có cái chai lăn đến, cũng không sao ngờ tới Lâm Ngữ Kinh lại ngã xuống bậc thang. Cô chỉ định có ấy một cái thôi mà.

Văn Từ Tuệ có chút hoảng sợ. Đáp xuống bồm bộp một cái, cô đứng gần nhất, thậm chí có thể nghe được một tiếng "Cộp", nghe thôi cũng thấy đau.

Cô đứng bên cạnh hét một tiếng, không đợi kịp phản ứng, Thẩm Quyên đã túm cánh tay cô từ phía sau, lôi cô qua bên cạnh, ngồi xổm trước mặt Lâm Ngữ Kinh.

Sức của cậu rất lớn, cánh tay bị kéo đến đau nhức. Văn Từ Tuệ cũng không quan tâm, đứng bên cạnh ngăn ngừa lại luồng cuống nhìn Lâm Ngữ Kinh còn ngồi dưới đất, trông thấy trên bắp chân cô ấy có một vết trầy rất dài, rướm máu, nhìn thấy mà giật mình.

Văn Từ Tuệ sợ đến mức mặt mũi trắng bệch.

Lưu Phúc Giang lúc này đã từ bên kia chạy tới: "Sao vậy, sao tập trung hết ở đây vậy?" Ông đi tới, "Thẩm Quyên, em ngồi xổm chỗ đó làm gì? Đồng phục em đâu?"

Thẩm Quyên không quay đầu lại, bên cạnh có bạn học nói một tiếng: "Giang ca! Lâm Ngữ Kinh ngã."

Lưu Phúc Giang lật đật đến đây: "Ngã chỗ nào hả? Ngã hông chưa? Chao ôi, mau mau đến phòng y tế xem thử đi."

Bình thường trong đại hội thể thao, mỗi chủ nhiệm lớp và phó chủ nhiệm lớp bất luận thể nào cũng phải ở đó. Tuy nhiên lúc này phó chủ nhiệm lớp chẳng biết vì sao còn chưa tới, chỉ có mình Lưu Phúc Giang trông, ông nhất thời cũng không đi được. Nhìn ngó trên bãi tập một vòng mà cũng không thấy Vương khùng long đâu, khẩn trương nói: "Đừng có tự đi, đều đã như vậy rồi sao có thể tự đi, Thẩm Quyên, em công em ấy xuống dưới."

Lâm Ngữ Kinh mắt nhìn quanh, ngửa đầu nhìn cậu. Bên cạnh bạn học đều đang vây kín nhòm ngó, cô không muốn tỏ ra quá khác người.

"Không cần, " Lâm Ngữ Kinh nói, "Tự tôi xuống được."

Thẩm Quyên khựng một chút, rũ mắt hỏi: "Có thể đứng lên không?"

Trong tay cậu kéo hai đầu đồng phục, trông như tư thế ôm lấy cô từ phía trước.

"Có thể, " cô mấp máy môi, đưa tay khoác lên cánh tay cậu, cơ thể nghiêng về trước, ghé bên tai cậu nói, "Cậu đỡ tôi một cái."

Thẩm Quyên mặc áo trắng bên trong đồng phục, tay Lâm Ngữ Kinh vừa đề lên cánh tay cậu đã để lại một vết máu, cực kỳ dọa người. Lưu Phúc Giang nhìn thấy cô còn đang chảy máu chân, lại "Chao ôi" một tiếng.

Thẩm Quyên lần đến đây kéo đồng phục sau lưng cô, kéo "Soàn soạt" một cái xong, vịn cô đứng dậy, nhìn thoáng xuống dưới: "Nhiều bậc thang như vậy, cậu định chỉ dùng một chân nhảy xuống?"

Trán Lâm Ngữ Kinh tựa trên xương quai xanh của cậu, không vội vàng. Đau đến giọng nói yếu ớt mà còn cười: "Cậu làm gãy chống cho tôi chứ sao."

"Tôi còn có thể làm xe lăn cho cậu, " Thẩm Quyên nói, "Là chính cậu không muốn."

Hai người bọn họ vừa chậm chạp đi xuống từng bậc từng bậc vừa trò chuyện, tiếng rất thấp, người bên cạnh nghe không rõ nội dung. Đường chạy 100m nam bên kia đã bắt đầu điểm danh.

Đám kiện tướng chạy cự ly ngắn của mỗi lớp —— tuyển thủ vận động viên 100m xúm lại một chỗ, đưa mắt nhìn Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyên đi tới, lại đưa mắt nhìn bọn họ đi qua, theo cửa ra số 3 của sân thể dục.

Từ sân thể dục đến phòng y tế có một đoạn đường, hai người vừa ra khỏi tầm mắt của mọi người trong sân thể dục, Thẩm Quyên liền trực tiếp kéo cổ tay Lâm Ngữ Kinh vắt trên cổ cậu, ôm ngang người lên: "Cậu đi với tốc độ này, đến nơi đại hội thể thao đã kết thúc rồi."

Lâm Ngữ Kinh cũng không làm kiêu, dứt khoát giơ tay vòng qua cổ cậu, đi một đoạn, đột nhiên hỏi: "Ê, kiểu này của cậu gọi là xe lăn sao? Tôi cảm thấy không chính xác lắm."

"Vậy làm sao mới chính xác." Thẩm Quyên một tay đặt dưới áo khoác đồng phục che tới trên đùi cô, hỏi.

Lâm Ngữ Kinh nghĩ ngợi một lát: "Cần cầu?"

"..."

Thẩm Quyên cup mắt nhìn cô.

Thiếu nữ ngoan ngoãn núp trong lồng ngực cậu, tuy rằng từ đầu đến cuối làm như không có chuyện gì trò chuyện với cậu, nhưng cả người trông đều cực kỳ ủ rũ, như tiểu hồ ly bị thương.

"Được thôi, " Thẩm Quyên nói, "Vậy thì cần cầu."

Phòng y tế ở cạnh ký túc xá, một căn phòng nhỏ độc lập. Cửa không khóa, nhưng không có ai, bên trong có bốn giường, mỗi giường cách nhau tấm rèm trắng.

Thẩm Quyên thả người xuống chiếc giường gần nhất, Lâm Ngữ Kinh ngồi phía trên nhìn xung quanh một vòng, vừa mới: "Chúng ta chờ một lát?"

Thẩm Quyên đã đẩy xe đẩy y tế bên cửa sổ tới rồi, nhìn thoáng qua chân cô, không biết vì sao chợt nhớ tới mấy tháng trước, Hà Tùng Nam nói một câu.

—— Chân chơi cả năm nhà Quyên gia.

Chân Lâm Ngữ Kinh quả thực rất đẹp, trắng như váng sữa non mịn, thẳng tắp thon dài, xinh đẹp như được đắp thành, không tìm ra chút khuyết điểm.

Vết trầy xước chéo sau bắp chân kia trông càng thêm nổi bật.

Thắm Quyên ngồi ở cuối giường, một tay nắm lấy mắt cá chân cô, nâng lên, tay kia cầm gót giày, cởi giày cô ra.

Có lẽ lúc cô trượt xuống cọ vào bậc thềm, bậc thềm làm từ xi-măng, đường mép sắc bén, tạo thành một vết thương dài từ xương mắt cá chân đến nửa dưới bắp chân.

Trên vết thương lẫn lộn bụi bặm cát đá nhỏ vụn và dịch máu ở trạng thái nửa ngưng kết. Máu liên tục chảy xuống, nhuộm hồng cả vớ.

Thắm Quyên cũng cởi vớ của cô ra, để lộ bàn chân trắng nõn.

Lâm Ngữ Kinh có loại mắt tự nhiên không nói rõ được, theo phản xạ rút chân lại, không rút ra.

Thắm Quyên mở lọ cồn sát trùng, không xoay đầu lại: "Đừng nhúc nhích."

Cô bất động.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy lỗ tai hơi nóng. Cô chống hai tay lên mặt giường phòng y tế, nửa người trên từ từ nhích ra sau, kết quả vừa nhích đến gần nơi đặt lòng bàn tay, một hồi đau nhói nổi lên.

Đúng lúc Thắm Quyên vừa cầm lấy cái kẹp, kẹp bông đã sát trùng ấn lên bụi đất và đá sỏi ở miệng vết thương trên chân cô.

Hai tầng tấn công. Cô đau đến "Shh" một tiếng, từng đầu ngón chân co lại thành một cục, cánh tay mềm nhũn, nửa người trên ngã xuống, nện xuống gối ở đầu giường y tế.

Cậu nhắc mắt lên: "Đau?"

"Không đau, không có cảm giác." Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu, úp mặt vào gối, giọng điệu khó chịu, "Động tác của cậu thuần thục ghê ha."

Như một nữ chiến sĩ buống binh thà bị gãy chứ không chịu cong.

Thắm Quyên gạt gạt đầu, dùng bông sát trùng lau một khoảng cát li ti hơi lớn.

Lâm Ngữ Kinh đau đến mức ngón tay không ngừng túm chặt mép gối, ngay cả mu bàn chân cũng thẳng tung rôi.

Thắm Quyên hừm cười một tiếng: "Tiểu Bịp Bọm."

Cô không phục: "Tôi đây gọi là dũng cảm. Thời kháng chiến tôi nhất định là một nữ anh hùng không sợ bất cứ trò nghiêm hình tra tấn nào đấy."

"Thời kháng chiến nếu nữ anh hùng đều giống cậu thì chắc khỏi cần đưa giỡn rồi, chỉ phải cậu đi đường bằng mà cũng té cho được, " Thắm Quyên nhắc chân kéo thùng rác tới đây, ném bông sát trùng dính đầy máu vào, đổi sang một miếng sạch, "Tôi chỉ chớp mắt một cái liền không thấy cậu đâu."

"Cậu nói hay thật, làm như tôi luôn phải ở trong tầm mắt của cậu vậy. Bạn học Thắm, chúng ta mới quen biết lúc khai giảng." Lâm Ngữ Kinh nhắc nhở cậu, nói, "Mười sáu năm trước tôi còn chẳng biết cậu tên chi họ gì."

Thắm Quyên bỏ cái kẹp vào khay đựng tiêm: "Giờ cậu biết rồi."

Cậu bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn cô: "Sau này cũng phải nhớ kỹ cho tôi."

Thời điểm thiếu niên nói đến đây, âm thanh trầm thấp, thông thả mà kéo dài.

Nhịp tim Lâm Ngữ Kinh không hiểu sao lạc mất hai nhịp. Cô lấy lại bình tĩnh, nghiêng đầu nhìn cậu, cong mắt cười hỏi: "Vị bạn học này, chào cậu, xin hỏi cậu tên gì?"

Thắm Quyên như cười mà không cười: "Giờ không nhớ rõ tôi? Lúc khai giảng là ai xin tôi, bảo tôi làm cha cậu ta nhỉ?"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

*

Lâm Ngữ Kinh cũng chỉ có hai cánh tay lỏng lẻo bàn tay với bắp chân là hơi bị thương ngoài da. Cô vốn tưởng là mình có khả năng trẹo chân rồi, kết quả không phải, hòa hoãn một khoảng thời gian, đau đớn ở cổ tay và mắt cá chân dần dần tàn rã.

Thắm Quyên quả thực xử lý miệng vết thương rất thuần thục. Hơn 10 phút sau, lúc bác sĩ y tế trở lại thì đã làm gần xong rồi. Lâm Ngữ Kinh nằm chốc lát, rồi lấy đồng phục Thắm Quyên trùm lên làm áo ấm, về phòng ngủ đổi quần áo.

Mép váy đỏ bị kéo rách đôi chút. Lâm Ngữ Kinh thay quần áo xong, nhảy nháy trong phòng ngủ hai cái. Sau khi xác định không còn chỗ nào không thoải mái nữa, mới chậm chạp xuống lầu, đi đến sân thể dục.

Trước đây cô bị đánh rất thường xuyên, xước rách chút da cũng chẳng thêm để ý, dù sao làn da cũng khá khỏe, vài ngày là có thể đóng vảy.

Thời điểm trở lại sân vận động đã là mười rưỡi sáng, còn hơn một tiếng mới đến lúc nghỉ trưa. Lớp 11-10 tiếng trống sục sôi, âm thanh "cổ gắng lên" dồn dập. Vận động viên 200m nam, cây lau nhà số hai, tuyển thủ Vương Nhất Dương đang ở trên đường chạy tung tăng chạy như điên.

Wương Nhất Dương từng khoác lác với Lâm Ngữ Kinh, cuộc thi 200m mà có cậu, cậu ta thứ hai không ai dám nói mình thứ nhất.

Lâm Ngữ Kinh khi đó nhớ tới hình ảnh thiếu niên vừa nhanh như chớp hăng hái nhào tới kêu gọi bè lũ đánh nhau, vừa găm thét "Tất cả đến đánh tao đi! Đánh chết tao này!!!" , là đã tin rồi. Dù sao không phải ai cũng có loại sức bật kinh khủng này.

Kết quả hôm nay nhìn thấy Vương Nhất Dương chạy bộ, cô thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Thiếu niên hệt như một chú ngựa hoang nhỏ, hai cái móng không ngừng sai bước nện lên mặt đất, hai ba bước lại bật nhảy một cái, lưu lại hình ảnh đặc biệt đẹp trai trên không trung, y như trước mặt có chướng ngại vật vô hình ngăn cản cậu ta.

Phương pháp chạy vượt rào 110m vô cùng tiêu chuẩn và chuyên nghiệp.

Lâm Ngữ Kinh đếm, kiểu chạy như vậy, thể mà còn có thể đứng thứ ba.

Bất trung quả thực không có tuyển thủ nào chạy nhanh hơn.

Cô vừa cười vừa đi đến vị trí lớp 10 bên kia. Tổng Chí Minh đang gõ trống, ngừng lại, vui vẻ chạy tới: "A, Lâm Ngữ Kinh, cậu không sao chứ?"

"Không sao, chỉ trầy xước chút da, trông dọa người thôi, " Lâm Ngữ Kinh khoát tay áo, quét mắt lên một vòng, không thấy Thẩm Quyên.

Cũng không thấy Văn Từ Tuệ.

Cô vốn không định hỏi. Kết quả vừa quay đầu, Tổng Chí Minh liền bày vẽ mặt "Tôi biết chuyện rõ lắm nè" sắp tới đây: "Vừa rồi Thẩm Quyên gọi Văn Từ Tuệ đi rồi."

Lâm Ngữ Kinh sững một lát.

Tổng Chí Minh nói tiếp: "Từ biểu cảm của lão đại nhìn ra được, bạn học Văn chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều, sắp trở thành người thứ hai bị lão đại khám lên tường như bức tranh."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

*

Thẩm Quyên lúc này thật ra đang rất bất đắc dĩ.

Cậu cảm thấy mình nhận định bản thân vô cùng chuẩn xác. Cậu chỉ là một học sinh cấp ba hiền lành, tính khí cực tốt. Chẳng qua vì trước kia cậu có vên vện một lần suýt đánh chết bạn cùng bàn ngu si của mình, thế là bị truyền tai rằng cậu máu tanh và bạo lực, làm người ta thiệt sự hết cách.

Thực ra cậu vô cùng có đạo lý, cũng không chủ trương giải quyết vấn đề bằng nắm đấm.

Nhất là lúc này đây, đứng trước mặt cậu còn là một cô gái.

Vốn dĩ chuyện giữa con gái, Thẩm Quyên không muốn quản. Bản thân Lâm Ngữ Kinh cũng không phải loại dễ bắt nạt, sức chiến đấu và tính cách chọc khuấy tuyệt đối không dễ mình chịu thiệt của cô không ai rõ ràng hơn Thẩm Quyên. Cậu biết rõ chính cô có thể giải quyết ổn thỏa.

Nhưng Thẩm Quyên nhớ tới lúc cô ở phòng y tế, cắn răng nói không đau, lúc vùi khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch vào gối đầu, lúc kéo căng mu bàn chân, lúc đầu ngón tay gắt gao túm chặt mép gối.

Cũng làm cậu có chút không nhịn được.

Thẩm Quyên vốn dĩ muốn nói lý.

Kết quả Văn Từ Tuệ đi theo cậu vào sân vận động, mới đứng ở cửa ra vào đã bắt đầu khóc.

Thiếu nữ mới đầu còn là thút tha thút thít, về sau liền thành mặc sức gào khóc, vừa khóc còn vừa nói xin lỗi: "Bạn học Thẩm, thật xin lỗi, tôi thật sự không có ý, tôi chỉ định đụng cậu ấy một cái, tôi không nghĩ cậu ấy sẽ ngã... Oa oa uhuu —— "

Khóc rất thảm, thoát nhìn chân tâm thật ý, làm người ta có phần không biết mở miệng thế nào.

"..."

Thẩm Quyên tay thọc trong túi áo, đứng tựa vào tường, về mặt hồ hững nhìn cô ấy: "Cậu đụng cậu ấy làm gì."

Văn Từ Tuệ dùng ống tay áo đồng phục lau nước mắt trên mặt, lại sục sục hít mũi, ăn ngay nói thật: "Tôi ghen tị cậu ấy trông xinh đẹp. Ban đầu vốn chắc chắn là tôi giờ báng, ai dè cậu ấy đến một cái là biến thành cậu ấy."

"...?"

Chỉ vì cái này.

Thẩm Quyên hoài nghi bọn con gái này có phải đầu óc đều có chút bệnh hoạn hay không.

Cậu gật gật đầu, rút từ túi áo ra hộp thuốc lá, cắn một cây, nhàn nhạt nói: "Mâu thuẫn giữa con gái các cậu tôi không muốn xen vào, nhưng tôi không thể nhìn bạn cùng bàn của tôi chịu uất ức, cũng không thể nhìn cô đau. Cậu đi gặp cậu ấy nói tiếng xin lỗi, cậu ấy muốn giải quyết như thế nào, cậu nghe theo, ở chỗ tôi đây xem như xong."

Cậu lấy bật lửa ra, hơi cúi đầu, đốt, nhấc mắt lên trong làn khói lượn lờ, còn vô cùng am hiểu lòng người mà hỏi thăm ý kiến đối phương: "Cậu thấy được không?".

Hết chương 34.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Bá chủ trường học hai miền Nam Bắc mãnh liệt va chạm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Văn Từ Tuệ nào dám nói không được. Cô ấy bị dọa chết khiếp rồi, mẹ nó điên cuồng gât đầu liên hồi, cuối cùng khóc hức hức chạy đi.

Thẩm Quyện không nhúc nhích, cậu dựa vào tường hút thuốc, nghiêng đầu tùy ý liếc qua, liền thấy Lâm Ngữ Kinh đứng dựa vào cửa.

Đường chạy 200m trong sân vận động ngoài cửa không biết có bao nhiêu nhóm nhỏ đến nơi rồi, một tiếng súng "Đoàng" vang lên, sau đó hò hét rung trời.

Dưới khán đài ở sân vận động trong nhà, vừa râm vừa lạnh. Bóng đèn công suất không cao, ánh sáng tối. Lâm Ngữ Kinh đứng ở cửa ra vào, ngược với ánh nắng ngoài cửa, càng không thấy rõ biểu cảm.

Thẩm Quyện dụi thuốc lá, ném vào thùng rác bên cạnh, lại đợi hơn mười giây, khói thuốc tan hết, mới vẫy vẫy tay với cô.

Cậu nhìn lấy cô đi tới, hỏi: "Còn đau?"

"Vẫn ổn, " Lâm Ngữ Kinh nói, "Tôi vừa đến đây đã thấy Văn Từ Tuệ khóc chạy ra, sao cậu lại bắt nạt cô gái nhỏ người ta?"

Thẩm Quyện lười nhác nói: "Tôi chưa bao giờ bắt nạt cô gái nhỏ."

Lâm Ngữ Kinh nhướn mày, lui về sau một bước, đánh giá cậu một vòng từ trên xuống dưới.

Thiếu niên lười biếng dựa vào tường, vừa dụi thuốc lá, tay bỏ vào túi, rũ mắt, con ngươi trống rỗng. Bộ dạng uể oải, thờ ơ lại ngang ngạnh.

Lâm Ngữ Kinh gât gât đầu: "Vậy tôi còn có thể nói gì, cậu nói sao thì là vậy."

Cô nói xong đi ra ngoài.

Hai người ra khỏi sân vận động trong phòng, trở lại vị trí lớp 10. Vương Nhất Dương vừa vận chạy xong 200m, đang chống hai tay lên đầu gối thở hồng hộc, thuận tiện hưởng thụ tràng vỗ tay và lời khen ngợi đám bạn học dành cho mình.

Xem ra chạy cũng được.

Lâm Ngữ Kinh trở lại chỗ ngồi, muốn lấy điện thoại ra nhìn thời gian. Cả hai lòng bàn tay cô đều được quần băng gât, cẩn thận để không đụng phải, động tác trông hơi ngốc nghếch.

Thẩm Quyện ngồi ở kế bên dãy phía sau cô, chếch bên cạnh. Cậu rũ mắt, vỗ vỗ vai nam sinh ngồi đằng sau Lâm Ngữ Kinh, nói: "Người anh em, đôi chỗ được không?"

Nam sinh kia ngẩn người, vội vàng gât đầu ngay, kéo một bao đồ ăn vặt sang bên cạnh, đứng lên, hai người thay đổi vị trí.

Thẩm Quyện giờ ngồi ngay sau Lâm Ngữ Kinh, một tay vịn thành ghế cô, nghiêng người cúi đầu, tiến đến bên tai cô từ phía sau: "Muốn lấy cái gì?"

Lâm Ngữ Kinh đang tốn công lực điện thoại. Bên trên dồn hai bộ đồng phục lớn, lực hơn nửa ngày cũng không tìm được, bên tai bỗng xuất hiện âm thanh làm cho càng hoảng sợ hơn. Cô xoay đầu, đối mặt với Thẩm Quyện.

Gần giữa trưa, mặt trời trên cao rực rỡ chiếu sáng, chút cảm giác lạnh sớm mai bị phơi khô queo. Ánh mặt trời dồi dào mà chói chang, cô nghiêng đầu, hướng vào ánh sáng, có chút chói mắt.

Lâm Ngữ Kinh híp mắt, nhích người ra sau, giấu đầu vào bóng râm của Thẩm Quyện đổ xuống, đưa balo cho cậu: "Điện thoại, tôi hỏi thử bạn tôi khi nào đến."

Thẩm Quyện khựng lại.

Ban đầu động tác của cậu trông như sắp tự nhiên nhận lấy balo của cô.

Tay Lâm Ngữ Kinh cũng đã buông lỏng, balo suýt nữa rơi xuống đất, Thẩm Quyện mới kịp phản ứng đón được, rút từ trong ra hai bộ đồng phục, lấy điện thoại từ bên hông ra, đưa cho cô.

Lâm Ngữ Kinh nói cảm ơn, vừa nhận lấy, động tĩnh của người xung quanh bỗng lớn hơn vừa nãy một chút.

Cô gái ngồi trước cô chỉ lên trời hỏi nam sinh bên cạnh: "Kia là cái gì nhỉ, máy bay không người lái sao? Trường chúng ta nhiều tiền thật đấy, dùng máy bay chụp đại hội thể thao?"

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu theo, nhìn sang.

Quả đúng vậy, bốn chân tám móng, một máy bay có hình dạng giống con nhện lớn màu xám bạc bay vào từ bên ngoài sân thể dục. Một chiếc lại một chiếc, tổng cộng ba chiếc, xếp thành một hàng không nhanh không chậm bay qua khán đài.

Có nam sinh nhảy vọt lên muốn bắt, nhưng chúng nó bay quá cao, đầu ngón tay khó khấn nắm mới lướt qua đường mép, chạm cũng không chạm được.

Ba con máy bay không người lái hết như ba người bạn nhỏ lạc đường, ngo ngoe bay quanh khán đài hai vòng, như đang tìm kiếm gì đó. Cuối cùng đành bỏ qua, lao đảo bay đến giữa sân vận động, tới gần chỗ đường chạy, xếp thành một đội hàng ngang đứng yên.

Xoạt một cái, trên thân máy bay không người lái bên trái bỗng nhiên thả xuống một bộ tranh chữ cực lớn, phối màu với biểu ngữ đại hội thể thao của mỗi lớp treo trên lan can, nền đỏ chữ vàng, chữ Khái* màu vàng kim tiêu chuẩn.

—— Gió đang thổi, mưa đang rơi, tôi đang đợi em trả lời điện thoại.

Lần này, ánh mắt những người vốn không chú ý tới máy bay không người lái nho nhỏ cũng đều bị thu hút qua.

Phản ứng đầu tiên của Lâm Ngữ Kinh là, trường này còn rất sáng tạo đấy.

Kịp phản ứng lại cảm thấy không đúng, lời kịch này sao nhìn thế nào cũng không giống như làm ra vì đại hội thể thao.

Đang nghĩ ngợi, máy bay không người lái bên phải cũng thả xuống một bộ tranh chữ to. Đại khái vì có chút nặng, máy bay không người lái kia nhỏ bé đáng thương kia cơ còn lắc lư hai cái.

—— Cuồng vì em, si vì em, vì em "bình bịch" đâm tường lớn.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lần này không còn ai cảm thấy đây là do trường học bố trí rồi. Tất cả mọi người đương phỏng đoán xem là nam sinh nào đang theo đuổi em gái, theo đuổi đến kích tình dào dạt nhiệt huyết sôi trào thể kia. Vậy mà dám công khai tỏ tình trong đại hội thể thao, quả là to gan lớn mật.

Nam sinh vừa đổi chỗ với Thẩm Quyện kia có lẽ là khá hứng thú với phương diện này, có phần hiểu biết, cậu ta đứng dậy vừa vỗ tay vừa nói: "Đậu má trâu bò thật, DJI INSPIRE 2**, cái đồ chơi này tới hai vạn một chiếc."

Không chỉ to gan lớn mật, còn cực kỳ vô nhân tính.

Tiếng vỗ tay như sấm vang khắp sân thể dục, các loại âm thanh ầm ĩ và tiếng huýt sáo liên tiếp kéo đến.

Tất cả mọi người đang chờ chiếc máy bay không người lái chính giữa sẽ thả xuống chữ gì.

Lâm Ngữ Kinh không hứng thú lắm, không tiếp tục chú ý bên đó, cúi đầu nhìn thời gian.

Mười một giờ, Trình Dật cùng Lục Gia Hành có lẽ cũng đã đến.

Cô đang nghĩ xem có cần gọi điện thoại hỏi chút không, bốn phía vốn đang xôn xao đột nhiên yên tĩnh rồi.

Lâm Ngữ Kinh mất vài giây mới nhận ra được. Cô ngẩng đầu, phát hiện ánh mắt từ muôn nơi đang áp đến đây, mọi người đều đang nhìn cô.

Cô chớp mắt mấy cái, đối mặt với cô gái bên cạnh chốc lát, hỏi: "Sao vậy?"

Cô gái không nói gì cả.

Lâm Ngữ Kinh quay đầu, nhìn về giữa sân vận động, chiếc chính giữa kia, cuối cùng cũng buông tranh chữ đọc.

Kiểu chữ lớn nhất, cũng ngắn nhất, chỉ có bốn chữ.

—— Gửi Lâm Ngữ Kinh.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

*

Lâm Ngữ Kinh dùng chân cũng biết được thứ này trăm phần trăm là do Trình Dật làm.

Cô bỗng nhiên đứng dậy ngay giữa lễ rửa mắt của mọi người, vừa khập khiễng đi xuống bậc đài vừa gọi điện cho Trình Dật. Đến cửa ra vào số 3, Trình Dật vừa khéo nhận điện thoại.

Lâm Ngữ Kinh mở miệng liền mắng cậu: "Đầu cậu bị lừa đá rồi à?"

"Gió đang thổi, mưa đang rơi, tôi đang đợi em trả lời điện thoại, " Trình Dật vừa nhận vừa xúc động, tức khắc lớn tiếng đọc diễn cảm, " Cuồng vì em, si vì em, vì em "bình bịch" đâm tường lớn! Gửi —— Lâm Ngữ Kinh, lãng mạn không nè?"

"Lãng mạn, " Lâm Ngữ Kinh chân tâm thật ý nói, "Tớ rất khó hiểu, lúc tớ rời đi có cầm theo nào cậu sao, làm cậu biến thành một đứa thiếu não như bây giờ?"

Trình Dật bên kia cười đến thụt tới thụt lui, giống như người bệnh thần kinh: "Tớ nhìn thấy cậu rồi, ày, có phải cậu ở cửa số 3 không đấy? Đứng y rồi nha em gái. Đồng phục Bát Trung này mặc trên người em cũng rất hạc giữa bây giờ."

Lâm Ngữ Kinh tìm khắp nơi một vòng, ánh mặt trời chói lóa, tầm mắt hạn chế, không nhận ra người khác đang ở đâu: "Các cậu đang ở đâu thế, không đúng, cậu vào bằng cách nào?"

Cô đang đi lòng vòng tìm người, bà vai bị người ta đập một cái.

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu lại, Trình Dật cười ngón ngồn nhìn cô, nói với điện thoại: "Chúng tớ cho bác bảo vệ chút đặc sản quê hương, hai hộp Trung Nam Hải*."

(*) *Một nhãn hiệu thuốc lá.*

Lâm Ngữ Kinh mĩa mai nhìn cậu ta: "Ngài đúng là giỏi giao tiếp thật đấy, bé ngoan của trường bồi."

Trình Dật rất khiêm tốn khoát tay áo: "Không dám nhận, không dám nhận. Chưa quen cuộc sống ở đây đâu, vẫn phải tem tém lại."

Cô chẳng muốn lăm lờ với cậu ta nữa, hướng mắt nhìn phía sau cậu: "Con trai ta đâu?"

"Con trai người đối bụng, đi tìm quán cơm rồi. Bà mẹ cậu ta sinh chuyện vãi ra, chề đồ trên máy bay khó ăn, không động một miếng." Trình Dật khoanh tay, "Đi thôi, đi ăn cơm đi. Tớ thấy hạng mục buổi sáng của các cậu cũng còn xiu nữa là kết thúc rồi. Máy lớp bên cạnh người ta đều đi gần nửa rồi, đi sớm mười phút ha?"

Lâm Ngữ Kinh gật gù đầu: "Tớ đi lấy túi," cô dùng một chút, nhìn thoáng qua lớp 10 bên kia.

Cửa số 3 bên này cách vị trí lớp 10 rất gần, mọi người cũng đang ngó sang bên này. Lưu Phúc Giang vịn trên lan can, vô cùng rõ ràng mà cứ tưởng lên lút lất, cũng ở đó nhòm bọn họ.

Chính giữa sân thể dục, ba bức tranh chữ lớn đang ở đây đón gió bay phất phới, điên cuồng đẩy lên cảm giác tồn tại.

Lâm Ngữ Kinh không thể nhịn được nữa: "Trước hết cậu có thể thu lại ba bức tranh chữ đàn độn kia của cậu không hả, cậu hành tôi như vậy, buổi chiều thế nào cũng bị giáo viên lớp tôi kêu đến hỏi tôi có phải yêu sớm không cho coi."

Trình Dật nghiêm túc đứng nghiêm, chào cô một cái, vô cùng chuẩn mực: "Tuân lệnh."

Cô trở về cầm balo. Trình Dật móc điều khiển từ xa ra, ba máy bay không người lái nhỏ bé lao đảo, lao đảo ra khỏi sân vận động, kéo theo tranh chữ dài nhằng.

Bay cao, bay cao mà đi, vô cùng nhịp nhàng.

Lâm Ngữ Kinh thở dài, quay người đi đến dưới đài, lên thềm đài, trở lại vị trí của mình.

Một thiếu nữ không e sợ bất cứ cái nhìn chăm chăm nào như cô, cũng bị loại ánh mắt chăm chú nhiệt liệt đồng loạt này làm có chút không được tự nhiên.

Balo và đồ đạc của cô vẫn còn ở chỗ Thẩm Quyện. Thẩm Quyện lười biếng ngồi đơ tại chỗ, mặt không thay đổi nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh cụp mắt, đối mắt cùng cậu, không biết vì sao, vẫn có chút chột dạ nho nhỏ.

Lâm Ngữ Kinh không biết mình rốt cuộc có gì phải chột dạ, chẳng qua là đầu óc còn chưa suy nghĩ cẩn thận, đã bắt đầu nổi lên.

Cô im lặng, hai tay cẩn thận vịn thành ghế, hơi khom người một cái, hỏi cậu: "Có muốn cùng ăn một bữa cơm không?"

Thẩm Quyện nhướn mày, ngữ điệu không sóng không gió: "Cùng bạn trai nhỏ của cậu?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy, Trình Dật này thật đúng là lại khiếm khuyết đến phát sợ.

Cô thấp giọng giải thích: "Không phải, tôi không có bạn trai."

Thẩm Quyện gật đầu, vuốt vuốt điện thoại cầm trong tay: "Người theo đuổi."

"..."

Lâm Ngữ Kinh đưa tay, một phát rút lấy điện thoại của cậu, thẳng dậy, liếc cậu: "Vậy cậu có ăn không đây."

Tay Thẩm Quyện không còn gì, ngừng lại.

Trên đùi cậu còn đặt balo của cô, kéo quai cặp đứng dậy, cong môi: "Ăn."

*

Hạng mục cuối cùng của buổi sáng đã xong. Cách giờ nghỉ trưa còn mấy phút, có vài bạn học cũng đã đi rồi. Đại hội thể thao, giáo viên mỗi lớp đều quản khá lỏng.

Trình Dật chờ ở cửa, Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyện một trước một sau đi qua.

Mới đầu Trình Dật không kịp phản ứng, còn sấn tới nói với Lâm Ngữ Kinh: "Nhan sắc đảm anh em trường các cậu trông cũng được à nha."

Lâm Ngữ Kinh cười: "Cậu nói ai được?"

"Ngay phía sau cậu kia." Trình Dật nói.

"À, " Lâm Ngữ Kinh rất bình tĩnh, "Người này, Thẩm Quyện, bạn cùng bàn của tớ, cùng nhau ăn bữa cơm "

Bước chân Trình Dật bỗng nhiên chậm lại một nhịp: "Bạn bè?"

Lâm Ngữ Kinh "Ừ" một tiếng.

Tâm tình Trình Dật rất phức tạp.

Lâm Ngữ Kinh là kiểu người gì cậu hiểu rất rõ, cậu thậm chí cũng đã chuẩn bị xong một lớp học giao tiếp mới cho cô.

Cô kết bạn với một người, phải cần thời gian rất lâu dò xét toàn bộ. Quen với Lục Gia Hành, là vì hai người này đánh nhau từ nhỏ tới lớn. Quan hệ tốt với cậu, là bởi con người cậu không có ưu điểm gì, chỉ có đa mặt dày dạn.

Thẩm Quyện thoát nhìn đều không phải hai loại đó.

Nhưng cậu ta chỉ dùng gần hai tháng, đã thân thuộc với Lâm Ngữ Kinh đến mức độ có thể mang đến ăn cơm chung với bọn họ.

Thế giới của cô đang lặng lẽ mở rộng về phía cậu ta rồi.

Trình Dật thật lòng thật dạ cảm thấy người này có chút trâu.

*

Lục Gia Hành này ăn cái gì cũng rất kén chọn. Máy quán cơm nhỏ gần Bát Trung đó, lớn nhất là quán lẩu ở góc cuối, mà cũng chỉ có thể nói là tương đối lớn. Vì vậy lúc Trình Dật chặn một chiếc xe, đến Super Brand Mall* ở khu thương mại bên cạnh Bát Trung, Lâm Ngữ Kinh cũng không ngạc nhiên chút nào.

() Một trung tâm thương mại lớn ở Thượng Hải.*

Đại hội thể thao, thời gian khá dư dả thoải mái. Trong khu thương mại bên này cũng có không ít bạn học mặc đồng phục Bát Trung. Ba người vào thang máy, Trình Dật nhấn tầng 5, sau đó vô cùng nhiệt tình sắp lại gần Thẩm Quyện tự giới thiệu: "Người anh em, tớ là Trình Dật, bạn thân của Lâm Ngữ Kinh. Tương phùng chính là duyên, sau này mọi người chính là bạn bè."

Thẩm Quyện xem ra chẳng có nửa điểm ý tứ kết bạn với cậu ta, không có biểu cảm gì, lời ít ý nhiều nói hai chữ: "Thẩm Quyện."

Trình Dật khề dương mày.

Anh trai nhỏ này thật cool quá đi.

Và lại sao nhìn thế nào cũng thấy như có chút địch ý nho nhỏ, không rõ nguyên do đối với cậu đấy nhỉ.

Cũng may là cậu, tính khí tốt. Nếu đổi thành người đang ngồi trong nhà hàng kia, chắc hẳn lúc này hai người đã đánh nhau rồi.

Cả một tầng 5 tất cả đều là chỗ ăn uống, nhà hàng rất nhiều. Lục Gia Hành chọn nhà hàng đồ cay Tứ Xuyên.

Nhà hàng trong trung tâm thương mại thường không có phòng bao. Nhà hàng đồ cay Tứ Xuyên này cũng không có, nhưng trước mỗi bàn lớn đều được ngăn bởi tấm bình phong cao cao bằng gỗ chạm rồng, không gian độc lập. Ba người xuôi theo bàn bên trái đi lên trước, nhìn thấy Lục Gia Hành ở phía sau tấm bình phong cuối cùng.

Thiếu niên như không xương ngồi phịch trong ghế, đang thờ ơ đảo menu. Dư quang quét thấy người tới, ngẩng đầu lên, ánh mắt rất nhanh rơi trên người duy nhất cậu không quen biết.

Thẩm Quyện đứng dựa vào cạnh tấm bình phong cùng cậu ta đối mặt, hơi dương dương cảm, buông mắt.

Lâm Ngữ Kinh và Trình Dật đồng thời lui về sau hai bước.

Cô rốt cuộc đã hiểu rõ một câu, khí tràng* gặp cái là va chạm.

() Khí tràng (气场) là một khái niệm trong đạo giáo và triết học, là một loại năng lực thần bí, hay có thể dùng chỉ sức mạnh hoặc khí chất. (đã từng chú thích)*

Hai người cứ như vậy nhìn nhau vài giây, mãi đến khi Lâm Ngữ Kinh tưởng rằng có lẽ hai người họ đã nhìn nhau đến cọ ra tia lửa tình yêu gì đó, Lục Gia Hành rốt cuộc đã thu hồi ánh mắt, tiếp tục xem menu.

Trình Dật cúi đầu: "Không phải chứ, chuyện gì xảy ra vậy, bá chủ trường học hai miền Nam Bắc mãnh liệt và chạm?" Cậu ta thấp giọng nói, "Ồ, là cậu, cậu chính là người đã định trước trong số mệnh của tôi."

Lâm Ngữ Kinh có phần im ắng, gợn ngón tay chỉ Thẩm Quyện: "Người này, một tay ngồi đờ dầy công tôi luyện thành. Tớ nghi ngờ cậu ta có huyết thống không thuần túy, căn bản không phải người phương Nam chính gốc. Cậu ta đã lật đổ nhận thức với người phương Nam mười mấy năm qua của tớ."

Trình Dật gật nhẹ đầu: "Cũng lật đổ tớ rồi."

Bốn phía bàn gỗ, Trình Dật và Lục Gia Hành ngồi một bên, Lâm Ngữ Kinh với Thẩm Quyện ngồi bên kia. Phục vụ lại đem ba quyển menu tới đây, Thẩm Quyện không lật, đầu ngón tay gõ gõ cạnh bàn, nhắc mắt hỏi: "Quán các người có món gì không cay."

Nhân viên phục vụ lật menu đến phía sau, Thẩm Quyện gật gật đầu, nói cảm ơn, ánh mắt đảo qua đồ ăn không cay trên đó.

Trình Dật rất tích cực tỏ ra thân thiện, còn cho cậu nick name: "Thẩm huynh, cậu không thể ăn cay à?"

Tay Lâm Ngữ Kinh run lên, bị xung hô sấm động này đánh cho ngoài cháy trong non.

Thẩm Quyên trái lại không có phản ứng gì, ngón tay thon dài cầm lấy menu, lật qua một tờ: "Bạn cùng bàn của tôi không ăn."

Trình Dật biết Lâm Ngữ Kinh lâu như vậy, thói quen ăn uống ít nhiều cũng biết chút chút, ngẩng người, nói: "Cậu ấy ăn mà, trước kia cậu ấy rất ghê ăn cay đấy, đi cùng bọn tớ cậu ấy đều ăn mà."

Thẩm Quyên giương mắt lên: "Hiện tại cậu ấy không ăn."

"..."

Lâm Ngữ Kinh cứ luôn cảm thấy cái người này đang nhiệt tình so đo.

Trình Dật về mặt mờ mịt nhìn qua: "À..."

Lục Gia Hành cũng giương mắt, nhìn qua.

Lâm Ngữ Kinh xòe tay ra, để lộ lòng bàn tay quấn kín băng gạc: "Hôm nay tôi, không cần thận ngã trên bậc thềm một cái."

Lục Gia Hành quét mắt dòm bọc băng dày cộp của cô, nhú nhú mày, im lặng nhìn cô: "Trên bậc thềm mà cũng ngã được, cậu thiếu não sao?"

Lâm Ngữ Kinh tập mãi thành quen, giây sau lập tức phản công: "Cậu thiếu não nhất."

Động tác lật menu của Thẩm Quyên khựng lại.

Cậu ngừng đầu nhìn về phía Lục Gia Hành, đầu ngón tay đỡ quyền menu đẩy lên phía trước, ngồi dựa vào ghế, híp mắt dưới: "Ai thiếu não?"

Lục Gia Hành nghiêng đầu chau mày, nhìn cậu, còn chưa nói gì.

Căng thẳng hai giây.

Trình Dật bỗng nhiên giơ cao hai tay, hét lớn một tiếng: "Tớ!"

Lâm Ngữ Kinh càng thêm hoảng sợ.

Ba người xoay đầu lại, nhìn cậu.

"... Tớ thiếu não." Trình Dật thở dài, con tim mỗi một, nói.

Hết chương 35.

(*) Chữ Khải (楷書) là phong cách viết chữ Hán ra đời muộn nhất (xuất hiện khoảng giữa thời Đông Hán và Tào Ngụy và phát triển thành phong cách riêng vào thế kỷ 7 CN). Đây là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Hán hiện nay. (nguyenhaionline.com)

(**) DJI INSPIRE 2: Một mẫu flycam của DJI.

Công ty TNHH Công nghệ SZ DJI là một công ty công nghệ Trung Quốc có trụ sở tại Thâm Quyển, Quảng Đông với các cơ sở sản xuất trên toàn thế giới. Nó được biết đến như một nhà sản xuất máy bay không người lái. (Wikipedia)

Sherry:

Sau khi beta t có thay đổi một số xưng hô B-)))

Đến đây rồi mà còn ai chưa đọc "Đáng yêu bao nhiêu tiền một cân" thì mau mau đọc đi nhaa~

Đáng yêu như tên <3

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Bạn học Thắm, cậu có bạn gái chưa?

Thắm Quyên bắt đầu hoài nghi mình phải chăng có chút bệnh tâm thần.

Cậu đối với Trình Dật, cùng với người không biết mới chui ra từ đâu, tên là Lục Gia Hành này, tràn đầy địch ý khó nói, vô cùng khó chịu.

Loại cảm giác này đối với cậu mà nói là vô cùng lạ lẫm. Cậu nhìn người, không có nhiều vấn đề như hợp hay không hợp như vậy. Rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy, vào trong cậu liền bị đánh mờ ngũ quan, dụng ý chỉ là để phân biệt nam nữ.

Đối với người không quan trọng, chỉ cần không đụng chạm, không dính dáng đến cậu, bình thường Thắm Quyên ngay cả tên cũng lười nhớ, bởi vì không cần thiết.

Lại càng chưa từng xuất hiện loại "Địch ý" này, đột nhiên nổi lên, ù ù cạc cạc diễn xiếc.

Mà cũng không thể nói là đột nhiên xuất hiện, cũng không phải mới cảm nhận được. Loại bức bối này, cảm giác bức rút này, đã bắt đầu xuất hiện từ lúc cậu cho Lâm Ngữ Kinh mượn quần áo, liên tục tràn lan tới bây giờ.

Tại sân vận động, lúc nhìn lên mấy chiếc máy bay không người lái treo thứ tranh chữ ngu ngốc đó thì bắt đầu chậm chậm dâng lên.

Mà vào lúc này, thời điểm nhìn thấy hai người kia, cậu cảm thấy có nguy cơ đạt đến đỉnh.

Nhất là khi Trình Dật nói Lâm Ngữ Kinh trước kia như thế này như thế kia. Hệt như đang nhắc nhở cậu, đối với Lâm Ngữ Kinh cậu còn biết bao điều không biết.

Người anh em, cậu thì tính là cái gì hử. Cậu chẳng phải chỉ là bạn cùng bàn của cậu ấy thôi sao. Chúng tôi, mới là bạn từ nhỏ lớn lên cùng cậu ấy, người có quan hệ thân mật nhất.

Trong nháy mắt Thắm Quyên có cảm giác mình như một cô gái nhỏ lẳng nhà lẳng nhẳng, lại còn là loại tâm tư đặc biệt mẫn cảm, nhỏ nhoi nữa kia. Chuyện lật vật lông gà vò tỏi, chuyện cái rắm lớn một chút đều có thể làm các cô đề trong lòng rất lâu.

Cậu có chút bức bối với kiểu phản ứng không thể giải thích này của chính mình.

Bữa cơm này ăn có chút cứng nhắc, cũng may cả quá trình Trình Dật đều nói liên thoảng, vậy nên cũng không tính là lúng túng.

Thắm Quyên phát hiện, người này vô cùng giỏi nhìn mặt đoán ý, trình độ nhìn sắc mặt vô song, điều hòa bầu không khí cũng rất tốt. Tính cách cực kỳ dễ gần, thuộc chủng loại trong vòng ba phút có thể kết bạn với bất cứ ai.

Như một Vương Nhất Dương chỉ số IQ cao hơn 100.

*

Buổi chiều còn có đại hội thể thao, lúc bọn họ ăn trưa trở về thời gian cũng vừa khéo. Lâm Ngữ Kinh mới phát hiện, bọn cô quả thật cũng xem như tương đối ngoan rồi. Bởi lẽ trên vị trí lớp 10, có đến phân nửa còn chưa trở lại.

Phó chủ nhiệm lớp Vương khùng long đứng ở hàng cuối cùng gào thét: "Đại hội thể thao một cái là lập tức vất chân lên cổ chạy sạch bách! Không hề nghe lời! Tôi thấy thầy Lưu à, thầy chính là quá nuông chiều bọn nó rồi! Trước kia lúc tôi làm chủ nhiệm lớp á hã, lớp của tôi dám thiếu một đứa sao? Không hề nhé! Đứa nào dám không đến!"

Lưu Phúc Giang đứng bên cạnh ông, cười híp mắt cầm cây quạt quạt gió, chậm rãi nói: "Ai nha, thầy Vương, bớt giận nào. Đều là trẻ con mà, đại hội thể thao này vất vả lắm mới có thể thả lỏng một chút, chắc chắn phải vượt giới hạn xui rồi. Không sao đâu không sao đâu."

Trình Dật ngồi cạnh Lâm Ngữ Kinh thấy mà tròn mắt há mồm: "Đây là chủ nhiệm lớp các cậu á, em hạnh phúc quá đi. Ông đây cũng muốn chuyển trường đến lớp các cậu."

Cậu ta và Lục Gia Hành lúc này đều đang mặc áo khoác đồng phục của Thắm Quyên, ngồi trong đám người lớp 10 mượn gió bẻ măng. Đi qua liếc một cái liền thấy ngay đám củ cải đỏ sắc màu hỗn tạp trước khán đài, cứ thế phai mờ trong đám người.

Buổi chiều Thẩm Quyện dứt khoát không tới. Ở đại hội thể thao đến tận trưa đã tiêu hao sạch toàn bộ nhiệt tình và nhẫn nại của lão đại. Giờ đây vị trí của cậu trống không, Lâm Ngữ Kinh vẫn không khổng chế được mà xoay đầu thoáng nhìn quanh.

Trình Dật cũng quay đầu nhìn theo: "Bạn cùng bàn của cậu ấy, buổi chiều không tới hả?"

"À, " Lâm Ngữ Kinh nói, "Không biết, có lẽ không tới đâu."

Trình Dật nhích người lại gần: "Vì anh trai này, có phải không thích bọn tớ lắm phải không. Tớ lớn lên trông giống cái gai lắm sao? Hay là trên mặt viết "Tội soi mói " hả, " Trình Dật xoa xoa cằm, vẻ mặt khó hiểu, "Hay giống bạn trai hiện tại của bạn gái cũ cậu ta? Cậu ta bị xanh* rồi?"

(*) *Ý chỉ đội nón xanh (tức căm thù).*

Lục Gia Hành cười, đặc biệt ngờ vực nhìn cậu ta: "Cậu có thể giải thích cho tớ không, với cái tướng mạo này của cậu, người thế nào sẽ bị cậu làm xanh vậy?"

Trình Dật nói: "Bị sự ôn nhu của tớ, cùng với EQ của tớ?"

Cậu nói hết lời này, Lâm Ngữ Kinh cũng không nhịn được cười: "Được, tốt lắm, người trẻ tuổi tự tin là chuyện tốt."

Trình Dật cảm giác mình bị si nục, lần lượt liệt kê toàn bộ ưu điểm và chỗ tốt của mình ra, mà tại lúc cậu ta mặt dày, Lục Gia Hành đã nhận được mảnh giấy yêu thứ hai do các cô nàng ném tới rồi.

Lâm Ngữ Kinh đỡ đầu, đột nhiên cảm thấy có chút không phục: "Bạn cùng bàn của tớ không đẹp trai sao?"

Trình Dật ngăn người: "Hử? Soái lồng lộn nha, sao lại không đẹp trai."

"Cái đó ——" Lâm Ngữ Kinh hít một hơi, chỉ chỉ Lục Gia Hành, "Bạn cùng bàn của tớ với cậu ta, ai đẹp trai?"

Cô đã nhìn khuôn mặt này của Lục Gia Hành không biết bao nhiêu năm, đã không phân biệt nổi nhan sắc của cậu ta ở cấp độ nào rồi.

Về mặt Trình Dật khó xử: "Vấn đề này của cậu, có chút làm khó người ta đó."

Lâm Ngữ Kinh gật gật đầu, trực tiếp cho ra đáp án: "Tớ cảm thấy Thẩm Quyện đẹp trai."

Trình Dật liếc qua Lục Gia Hành ở cạnh, đang cùng cô gái nhỏ nói chuyện, hoàn toàn không chú ý tới đối thoại bên này, hơn nữa trong sân vận động rất nhiều tạp âm, muốn nghe rõ cũng hơi khó.

Vì vậy, cậu ta cũng gật gật đầu: "Tớ cảm thấy cậu nói rất đúng."

"Vậy nên, " Lâm Ngữ Kinh bất bình nói, "Vì sao không có nữ sinh nào nhét tờ giấy nhỏ cho bạn cùng bàn tớ? Cậu ấy thua kém chỗ nào?"

Lần này, Trình Dật cũng kinh ngạc: "Không có?"

Lâm Ngữ Kinh không cam lòng nói: "Không có."

Trình Dật: "Không có con gái theo đuổi cậu ta?"

"Hai tháng rồi, " Lâm Ngữ Kinh gơ hai ngón tay lên, "Tới giờ chưa từng thấy."

"Không thể nào." Trình Dật mờ mịt, mờ mịt xong nhìn thoáng qua Lâm Ngữ Kinh, càng thấy mờ mịt hơn.

Trình Dật cảm thấy mình rất giỏi quan sát. Bữa cơm mới xong vừa nãy, tuy rằng Thẩm Quyện lúc hướng về bọn họ đều bày ra đủ cả lạnh lùng và bá khí, nhưng khi cậu rũ mặt trò chuyện cùng Lâm Ngữ Kinh, cái tính chất sắc bén đầy xâm lược này rõ ràng sẽ giảm bớt lại.

Thái độ của Lâm Ngữ Kinh đối với cậu ta thì càng không cần phải nói. Trình Dật thậm chí còn tưởng hai người kia lẽ nào có quan hệ mập mờ thầm kín không thể cho ai biết.

Nhưng vấn đề Lâm Ngữ Kinh vừa hỏi này, lại làm cậu thấy không bình thường.

Có bạn gái nhà ai lại tràn đầy căm giận bất bình mà hỏi nhỏ bạn thân vì sao bạn trai cô đẹp trai như vậy vẫn không nhận được mảnh giấy yêu từ nữ sinh khác??

Đây chẳng nhẽ là cmn tình thú mới gì đó??

Trình Dật lại bắt đầu cảm thấy hai người bọn họ có thể chỉ là quan hệ bạn cùng bàn thuần khiết mà thôi.

Cậu ta suy tư một chút, nói: "Cậu với Thẩm Quyện, quan hệ rất tốt đúng không."

Lâm Ngữ Kinh gật gật đầu.

"Tớ xem như là người cậu quen nhất ở đây nhé." Trình Dật nói tiếp.

Lâm Ngữ Kinh nhích lại gần, cười uốn nắn cậu: "Là người quen duy nhất của tớ ở đây."

Trình Dật gật gật đầu, đột nhiên hỏi: "Cậu xác định Thẩm Quyện không có bạn gái à?"

Lâm Ngữ Kinh ngẩn người: "Cậu ta không có thì phải, tớ chưa từng gặp."

Trình Dật hỏi: "Cậu hỏi cậu ta rồi?"

Lâm Ngữ Kinh không trả lời.

Trình Dật tiếp tục nói: "Vậy thì, giả thiết cậu ta quả thực không có bạn gái đi, nhưng dù sao cậu ta cũng phải có chứ? Nếu như người quen duy nhất này của cậu, có một ngày bỗng nhiên có bạn gái thì sao?"

Trình Dật nói xong, đột nhiên trông như bị cái gì hấp dẫn, liếc mau qua bên cạnh, rất nhanh thu hồi ánh mắt, nói: "Nếu có một ngày Thẩm Quyện có bạn gái, cậu không thể gần gũi với cậu ta như vậy nữa, cậu phải tránh liêm nghi. Trong giờ ngoài giờ gì đều không thể nói nhiều với cậu ta. Chủ nhật vẫn phải chịu đựng cậu ta mang bạn gái ra ngoài chơi, ảnh chụp đăng đây hoạt động bạn tốt ——"

Lâm Ngữ Kinh cắt ngang cậu, trông như cực kỳ không tưởng tượng nổi: "Cậu cảm thấy cậu ấy trông giống người sẽ đăng đây?"

"Tớ chỉ là lấy một ví dụ thôi, " Trình Dật nói, "Tóm lại là nếu ngày nào đó Thẩm Quyện có một cô gái, người bạn duy nhất ở đây của cậu cũng phải giữ khoảng cách với cậu rồi. Cậu sẽ không cảm thấy không vui chứ?"

"Tớ vì sao lại không vui?" Lâm Ngữ Kinh nói cực kỳ nhanh, "Tớ vui đến nhảy cẫng lên, mua thêm hai cây pháo vang năm trăm tiếng chúc mừng cậu ta ấy chứ."

Trình Dật nín thinh.

Cậu ta giương mày, nghiêng đầu, ánh mắt rơi sau lưng cô.

Lâm Ngữ Kinh quay đầu ra sau nhìn theo. Thẩm Quyện không biết đã về từ bao giờ, rất bình tĩnh ngồi xuống chỗ ngồi, chân dài gấp lại, cụp mắt xem điện thoại. Mi dài áp xuống thành một bóng râm, làm như không nghe thấy bọn cô nói chuyện.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu vài giây, cậu cũng làm như không hề nhận thấy, cũng không ngẩng đầu, đầu ngón tay hạ xuống màn hình điện thoại đánh chữ.

Thẩm Quyện vô cùng miễn cảm với tầm mắt đối diện. Có đôi lần trên lớp, cậu xoay mặt về phía cô ngủ, Lâm Ngữ Kinh mà nhìn cậu, cậu sẽ tỉnh linh mở mắt ra.

Mà bây giờ, động tác của cô cực kỳ lớn, ánh mắt cũng rất rõ ràng, vậy mà Thẩm Quyện không có bất kỳ phản ứng nào.

Lâm Ngữ Kinh há to miệng, nhìn về phía Trình Dật.

Trình Dật trái lại là gục trên vai Lục Gia Hành bên cạnh mà cười, thoát nhìn vô cùng dễ tiện.

*

Môn đẩy tạ và phóng lao của Lâm Ngữ Kinh thi vào xế chiều. Ngày đầu tiên của đại hội thể thao đều là cuộc thi cá nhân. Ngày thứ hai ngoại trừ buổi sáng có một trận chung kết 400m, còn lại đều là thi đấu tập thể.

Lâm Ngữ Kinh ngã một phát, tay và chân đều bị tổn thương, đến nói với Lưu Phúc Giang với ủy viên thể dục nói một tiếng, rút lui khỏi trận đấu. Ủy viên thể dục thoát nhìn vô cùng chán nản, tuy nhiên cũng không có cách nào. Cơ bản là hai hạng mục này, trừ Lâm Ngữ Kinh ra thì chẳng còn nào nữ sinh gặp tự nguyện tham gia.

"Thôi vậy, an toàn của cậu quan trọng nhất, đừng đi thi đấu nữa, " ủy viên thể dục sợ Lâm Ngữ Kinh áy náy trong lòng, còn ra sức tỏ vẻ sôi động đôi chút, vỗ vỗ cánh tay cô, an ủi, "Không sao đâu, lớp ta cứ bỏ quyền thi thôi. Loại này không giống cuộc thi 200m 400m lôi cuốn, vốn cũng có rất nhiều lớp bỏ quyền đó."

Văn Từ Tuệ ngồi ngay bên cạnh, ngẩng đầu lên: "Vậy thì bỏ quyền sao?"

Ủy viên thể dục cười: "Chứ không thì sao, tớ mang tóc giả tự đi được không?"

Văn Từ Tuệ mấp máy môi: "Tớ đi cho, có hạng mục gì đấy."

Ủy viên thể dục nom vô cùng ngạc nhiên.

Lâm Ngữ Kinh cũng xoay đầu, nhìn cô.

Mặt Văn Từ Tuệ đỏ lên, cau mày, nỗ lực che giấu vẻ mặt tự nhiên: "Hỏi cậu đấy, hạng mục gì!"

Ủy viên thể dục mới phản ứng kịp: "A, môn đẩy tạ và phóng lao."

"..."

Văn Từ Tuệ chắc hẳn tuyệt nhiên không nghĩ tới, hạng mục của Lâm Ngữ Kinh lại là đẩy tạ và phóng lao.

Nét mặt cô nàng bây giờ cũng ngạc nhiên y chang ủy viên thể dục.

Hai người liền mắt to trừng mắt nhỏ hỏi lẫn, ủy viên thể dục gãi gãi đầu: "Cậu được không? Nếu cậu thật sự không được..."

Văn Từ Tuệ đời này, ghét nhất chính là người khác nói cô không được, không đẹp, không dễ nhìn, không ưu tú. Cô phác cái đoạt lấy danh sách của ủy viên thể dục, tìm được hai hạng mục này, đề tên mình sau tên của Lâm Ngữ Kinh: "Tớ mặc mớ gì không được? Không phải chỉ là đẩy tạ thôi sao? Ném đi chẳng phải xong rồi sao, tớ thì!"

Lâm Ngữ Kinh ở bên cạnh xem thế là đủ rồi, giọng tay vỗ "Bốp bốp bốp" cho cô: "Hay! Nói hay lắm!"

Văn Từ Tuệ mặc dù đã ký tên mình lên trên, nhưng vì danh sách đã nộp lên rồi, nên cô ấy phải mang số hiệu của Lâm Ngữ Kinh đi.

Lâm Ngữ Kinh theo cô đến nơi điểm danh báo cáo, hai người đi dọc theo đường biên từ trong khán đài vòng ra. Rẽ vào chỗ ngoặc, Lâm Ngữ Kinh nghe thấy một tiếng xin lỗi rất nhỏ.

Cô mới đầu còn cho là mình nghe lầm, quay đầu đi.

Văn Từ Tuệ cúi đầu xuống, từ trán đến cổ đều đỏ bừng lên: "Thật xin lỗi, tôi... buổi sáng không có ý, tôi không nghĩ cậu sẽ nghe, " tiếng cô ấy rất thấp, "Thẩm Quyên lúc này tới tìm tôi, bảo tôi nói xin lỗi với cậu... Nhưng cậu ấy không đến tôi cũng sẽ xin lỗi cậu, tôi cũng không muốn khiến cậu... như vậy. Tôi chỉ là muốn cần cậu một cái, cậu đừng tức giận."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy giọng cô nương này nghe như sắp khóc.

"Ngay thời điểm đó tôi còn rất tức giận." Lâm Ngữ Kinh nói.

Bà vai Văn Từ Tuệ bỗng nhấc lên, ngược đầu, mũi có chút đỏ.

"Tuy nhiên hiện tại tôi không còn giận nữa, cũng chỉ ngã một cái, trầy chút da thôi mà. Cậu nói cậu không cố ý, tôi cũng tin rồi, " Lâm Ngữ Kinh thở dài, "Chỉ là sau này đừng như vậy nữa. Có biết bao chuyện lớn chuyện nhỏ không thuận ý cậu chứ, chờ cậu tốt nghiệp đại học đi vào xã hội rồi, có phải sẽ bị tức chết không."

Nếu như đặt vào trước kia, Lâm Ngữ Kinh có lẽ sẽ không chỉ ở mức độ ăn miếng trả miếng đơn giản như vậy. Thế nhưng giờ đây, cô phát hiện mình thật sự không có cái kia, cái dục vọng muốn đáp lễ cho cô ấy nữa.

Cô suy nghĩ một chút, hẳn là vì Thẩm Quyên.

Thật ra lúc ấy cô ở ngay tại sân thể dục trong nhà, không phải mới đi ngang qua.

Cô gần như là nghe được từ đầu đến đuôi.

Thời điểm nghe thấy câu "Ồ chỗ tôi đây xem như xong" của Thẩm Quyên, cô đột nhiên cảm thấy có chút ngán ngợ.

Không phải chưa ai từng ra tay giúp cô. Trước kia khi cô bị si nhục, Trình Dật và Lục Gia Hành mang theo cô, ba người đề lên những tên bắt nạt cô đánh cho một trận. Thế nhưng cảm giác này không giống khi đó. Bọn cô là bạn bè, cùng tiến cùng lùi, hết thấy đều là cùng nhau gánh vác, cô đánh nhau thua còn có thể bị Lục Gia Hành cười nhạo.

Lâm Ngữ Kinh là lần đầu tiên cảm nhận được, mùi vị được một người lặng lẽ ở phía sau che chở là thế nào.

Có loại cảm giác rất kỳ lạ, vừa chua xót vừa mềm mại.

Mềm mại xong, phản ứng đầu tiên của cô là muốn nhanh chân bỏ chạy.

Giống như lúc mới đến thành phố này, bác Lý nói "Trời sắp tối rồi, một cô gái nhỏ chưa quen hoàn cảnh ở đây một thân một mình như thế, không an toàn lắm."

Lâm Ngữ Kinh chưa từng tiếp xúc với điều này, với thiện ý xa lạ này có phần mờ mịt không biết ứng đối, cô không biết vào loại thời điểm này nên nói cái gì.

Cảm ơn cậu, bạn học Thẩm, tôi rất cảm động.

Con mẹ nó chứ cảm động đến mức tim như đập không đều, trái tim này nhảy nhanh đến nỗi tôi cảm giác như một phút nó nhảy cả hơn trăm lần. Xin hỏi cậu có biết chuyện gì đang xảy ra không.

Lâm Ngữ Kinh lại nghĩ tới, vấn đề Trình Dật mới hỏi cô.

Nếu ngày nào đó Thẩm Quyên có một cô gái, người bạn duy nhất ở đây của cậu cũng phải giữ khoảng cách với cậu rồi. Cậu sẽ không cảm thấy không vui chứ?

Lâm Ngữ Kinh lúc ấy căn bản không hề nghĩ ngợi, liền vô thức phủ nhận.

Nhưng đến giờ cô quả thực chưa từng hỏi cậu về vấn đề này.

Cô đến quán xá hình của cậu, gốc ở đó một đêm, gặp gỡ mấy người bạn tốt của cậu, mãi tới bây giờ đều chưa từng thấy cậu cái gì nữ tính xuất hiện bên cạnh cậu.

Khi cậu ở trường học, Lâm Ngữ Kinh hầu như chỉ thấy cậu và Hà Tùng Nam lẫn lộn cùng nhau.

Đủ loại dấu hiệu đều cho thấy, người này có lẽ độc thân.

Thế nhưng ra ngoài trường thì sao, số lần hai người gặp mặt dường như có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng cậu quen rất nhiều người, cái gì cũng biết, đi đâu cũng quen thuộc, cũng có rất nhiều những mặt khác mà cô không biết.

Cậu nói cậu ở ngay trong tiệm, Lâm Ngữ Kinh không biết tại sao cậu chỉ có một mình ở kia, không biết tình huống trong nhà cậu, không biết cậu có phải còn có những vòng giao tiếp khác không, cũng không biết cái sự kiện thần bí kia, sự kiện suýt nữa đánh chết bạn cùng bàn đó.

Lâm Ngữ Kinh vốn cảm thấy bọn họ đã rất thân thuộc rồi, nhưng tính toán như kia, lại cảm thấy chuyện mình biết rõ về cậu quá ít.

Cô bỗng nhiên có phần không chắc chắn, cậu rốt cuộc đã có bạn gái chưa.

Có lẽ chỉ là cô tới giờ chưa từng thấy?

Không biết vì sao, Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên hoảng hốt một chút.

Cô đứng ở nơi báo danh, rút điện thoại ra, gửi cho Thẩm Quyên một tin nhắn.

Cô cân nhắc đôi lát, nghĩ xem hỏi như nào cho tốt.

Vấn đề này quá riêng tư rồi.

Có cần hỏi không đây?

Liệu có không ổn không?

Nhưng con mẹ nó chứ đều xem cậu ta như bạn bè rồi! Hỏi thử cậu có đối tượng chưa cũng không được sao!

Lâm Ngữ Kinh dậm chân, cẩn thận đánh chữ: [Bạn học Thẩm, cậu có bạn gái chưa?]

Chính cô cũng không phát hiện, bản thân có chút khẩn trương.

Văn Tử Tuệ đang xếp hàng chờ điểm danh ở chỗ điểm danh đây ạ, Lâm Ngữ Kinh ngồi xổm ở mảnh đất trống bên cạnh chờ. Lúc cô đi Thẩm Quyên còn đang dán mắt vào điện thoại, đoán chừng cậu sẽ nhanh chóng nhìn thấy.

Đợi chờ mãi hơn mười mấy phút.

Thẩm Quyên vẫn chưa hồi âm.

Hết chương 36.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Tôi gọi cậu một tiếng anh trai cậu đã có phản ứng

Thẩm Quyên cầm điện thoại của Hà Tùng Nam ngồi trên khán đài sân vận động, trả về màn hình đen kịt. Có chút mờ mịt.

Sau bữa trưa với đám người Lâm Ngữ Kinh, cậu không lập tức về sân vận động, mà đến lầu Bắc tìm Hà Tùng Nam.

Đại hội thể thao không có chút quan hệ nào với khối 12. Khi đám đàn em khối 10 và khối 11 tung bùng sôi nổi ở sân vận động bên này, khối 12 ở lầu Bắc bên kia vừa quanh quẩn lại im ắng làm bài thi.

Tịch mịch như tuyết.

Người khác náo nhiệt là náo nhiệt của người khác, không liên quan tới ta.

Hà Tùng Nam rất đau khổ.

Cậu ta cảm thấy cuộc sống lớp 12 mỗi ngày làm bạn với các loại bài thi thật đau khổ. Thú vui duy nhất chính là giờ nghỉ trưa được cùng ăn com với bạn bè, còn có tiết thể dục hai tuần một lần.

Kết quả bạn của cậu ta, bây giờ không còn thường xuyên ăn trưa với cậu ta nữa rồi.

Cậu ta tự hy sinh chính mình, tình nguyện giả thụ để bảo đảm cho bạn bè có thể trêu chọc em gái, không để cậu ta đánh mất rung động với nữ sinh bạn cùng bàn.

Vậy mà CMN cậu ta là thứ bạn bè gì đây!!

Hà Tùng Nam cực kỳ tức giận.

Vì vậy vào tiết đầu tiên của buổi chiều - tiết thể dục đã lâu không gặp của lớp bọn họ, khi Thẩm Quyên đến tìm cậu, Hà Tùng Nam liền trực tiếp nhắm vô mặt cậu mắng cho một trận.

"Thẩm Quyên cmn cậu là thứ bạn bè gì há!". Hà Tùng Nam đứng cạnh báo bảng, gơ tay chỉ vào cậu, "Ông đây vì cậu, mà giờ mỗi ngày đều có người tìm đến cửa lớp dòm ngó. Tôi đều nhận hết. Thế mà bây giờ đến com cũng không ăn cùng tôi? Tự cậu tính toán toán xem cậu đã mấy ngày rồi không đến tìm tôi?"

Thẩm Quyên ngồi trên bàn cậu ta, chân đạp lên thành ghế, không kiên nhẫn: "Cậu là cô gái nhỏ à? Tôi chẳng lẽ phải cùng cậu ăn com đủ hai mươi ngày trên một tháng sao?"

Hà Tùng Nam cười: "Thế thì khỏi đi. Một tháng cậu cũng phải lên trường tổng cộng hơn hai mươi ngày lận đó, tiểu học đệ."

Thẩm Quyên "Xùy" một tiếng.

Hà Tùng Nam chú ý tới tâm tình khác thường của cậu, nhảy nhót hai bước: "Sao thế, ai chọc ngài vậy Quyện gia."

Thẩm Quyện "bộp" một cái đập di động lên bàn cậu ta: "Tôi hỏi cậu."

Hà Tùng Nam cung kính nói: "Ngài hỏi đi."

Thẩm Quyện nói: "Vì sao cậu không yêu đương với bạn thân?"

"Bởi vì tôi mẹ nó không có bạn thân." Hà Tùng Nam nói.

Thẩm Quyện mặt không đổi sắc nhìn cậu ta, trầm mặc ba giây, tiếp tục nói: "Vậy giờ cậu tưởng tượng là mình có rồi đi."

Hà Tùng Nam nói: "Kiểu thế nào?"

Thẩm Quyện bắt đầu đi, ngập ngừng ngập ngừng nặng nề phun ra hai chữ: "Rất, tốt."

Hà Tùng Nam nói: "Vậy con mẹ nó chứ, nhất định phải yêu đương với cô ấy rồi."

Thẩm Quyện: "..."

Lão đại lại "Xùy" một tiếng, rõ ràng rất không hài lòng với đáp án này.

"Tôi đây không yêu với cô, " Hà Tùng Nam nhanh nhẩu chối lời, "Mới là học sinh cấp 3 thôi, phải cố gắng học tập nha. Cmn yêu cái gì mà yêu, cmn tình yêu nam nữ cái gì. Tôi, ai tôi cũng không thích."

Lần này Thẩm Quyện không nói gì, nhưng khí áp dường như trở nên càng thấp hơn lúc này rồi.

Hà Tùng Nam bắt đầu đi, cũng "Bộp" một cái đập di động lên mặt bàn: "Anh hai, ngài rốt cuộc muốn nghe đáp án gì, ngài dạy tôi đi, tôi nói cho ngài nghe."

Ngay cả Thẩm Quyện cũng không biết, cậu rốt cuộc muốn một đáp án gì.

Hà Tùng Nam bình thường trông như một chuyên gia yêu đương. Tính thông bảy bảy bốn chín phương pháp trên chọc em gái, ngày nào cũng cùng Trường Hàn trao đổi thủ đoạn tán gái. Nhưng bây giờ nhìn lại, Thẩm Quyện cảm thấy cậu ta chính là tên vô dụng.

Ông chủ Thẩm chưa bao giờ bị tâm trạng hoang mang búa vậy như vậy. Từng đợt từng đợt mưa đạn trong đầu bắt đầu điên cuồng quét qua ——

Bạn cùng bàn có hai thanh mai trúc mã rất tuấn tú làm sao bây giờ?

Bạn cùng bàn liệu có thể nói yêu đương với một trong hai thanh mai trúc mã rất tuấn tú đó không?

Bạn cùng bàn chẳng lẽ là vì giá trị nhan sắc của bạn thân quá cao, cho nên bây giờ không nhìn nổi người con trai khác?

Nhưng mà cái này cmn có liên quan gì tới cậu?

Thẩm Quyện lại suy tư đôi lát xem trận mưa đạn này có liên quan gì với cậu.

Bạn cùng bàn cảm thấy Lục Gia Hành và Thẩm Quyện ai hơn soái một chút?

...

Huyệt Thái Dương của Thẩm Quyện nhức nhối, lại bắt đầu đau nửa đầu rồi.

Chuông tan học vang lên, tiết thể dục chấm dứt. Cậu thở dài, nhấc chân dài lên, bỏ xuống mặt bàn, tìm được điện thoại trên bàn, đi về hướng sân vận động bên kia.

Trở lại khán đài lớp 10, Lâm Ngữ Kinh đang cùng Trình Dật nói chuyện phiếm. Rất chăm chú nghiêng đầu, đỡ đầu, không chú ý tới động tĩnh xung quanh.

Trái lại là Trình Dật thấy cậu. Hai người liếc nhau, Trình Dật quay đầu đi, đột nhiên hỏi: "Nếu ngày nào đó Thẩm Quyện có một cô gái, người bạn duy nhất ở đây của cậu cũng phải giữ khoảng cách với cậu rồi. Cậu sẽ không cảm thấy không vui chứ?"

Bước chân Thẩm Quyện khựng lại.

"Tớ vui đến nhảy cẫng lên, mua thêm hai cây pháo vang năm trăm tiếng chúc mừng cậu ta ấy chứ." Lâm Ngữ Kinh nói.

Thẩm Quyện: "..."

Ha.

Thẩm Quyện tức quá hóa cười.

Cậu đón lấy cái nhìn như có như không của Lục Gia Hành và Trình Dật, mặt không thay đổi ngồi xuống, rút điện thoại ra. Biểu cảm vừa bình tĩnh vừa lạnh lùng, đáng vẻ như hoàn toàn không bị ảnh hưởng ấy, cái gì cũng không nghe thấy.

Cùng lúc cậu mở khóa Home, Lâm Ngữ Kinh xoay đầu lại.

Lúc Thẩm Quyện nhìn thấy màn hình nền là một em gái yêu tinh ngực lớn, bên trên còn có mặt mã sáu chữ số, trong nháy mắt có chút mờ mịt.

Cậu đặt hình nền này từ khi nào vậy?

Cậu sững sờ nửa giây, rất nhanh kịp phản ứng.

Mẹ nó đây là điện thoại Hà Tùng Nam.

Điện thoại của hai người cùng kiểu, cũng đều không thích dùng ốp lưng. Khi tắt màn hình rồi đặt chung một chỗ quả thực giống như đúc. Lúc đi cậu cũng không để ý.

Nhưng hiện tại Lâm Ngữ Kinh đang nhìn chằm chằm cậu.

Cái điện thoại nát này của Hà Tùng Nam mẹ nó rớt cuộc là mặt mã bao nhiêu?

Thẩm Quyện đón lấy ánh mắt của Lâm Ngữ Kinh, nhìn mặt mã sáu số trên màn hình, khoe môi thẳng băng, đầu ngón tay chạm loạn trên màn hình vài cái. Bộ dạng nghiêm túc chơi điện thoại, hoàn toàn không nhìn thấy đáng vẻ của cô.

Cũng may Lâm Ngữ Kinh nhanh chóng đi tìm ủy viên thể dục nói chuyện hạng mục của cô, còn theo Văn Tử Tuệ đi báo danh rồi. Thẩm Quyện rũ mi, khóa màn hình, đứng dậy đến chỗ lầu Bắc.

Trong sân trường hoàn toàn yên tĩnh. Lúc này lớp bọn Hà Tùng Nam có lẽ đang trong giờ học, cậu phải đợi đến khi bọn họ hết tiết mới có thể tìm cậu ta đổi lại.

Thẩm Quyện bỏ tay vào túi áo, không nhanh không chậm đi dọc theo sân bóng rổ.

Cậu hồi tưởng lại một lát. Từ trước khai giảng vài ngày, lần đầu gặp mặt Lâm Ngữ Kinh đến những chuyện lúc này.

Thẩm Quyện chưa từng yêu đương, nhưng cậu không phải đồ ngốc. Sự quan tâm và chăm sóc của cậu đối với Lâm Ngữ Kinh, hình như có hơi quá mức.

Vừa bắt đầu chỉ là vì cô ra sức thu lại những gai nhọn đầy người nhưng lại vẫn churong mắt như cũ. Rõ ràng là khổ sở đến mức trông như một giấy sau sẽ co quắp trên mặt đất, nhưng cuối cùng không hiểu sao lại hết lần này tới lần khác phải già vờ như không có gì. Loại cảm giác mâu thuẫn này khiến cậu cảm thấy, người này còn rất thú vị đấy.

Về sau chẳng biết vì sao, cậu phát hiện cô đúng là rất thú vị?

Nhưng đây cũng không thể giải thích được vì sao lúc cậu đối mặt với bạn nam giới của cô, lại có loại bức bối cần phải ép xuống đó.

Còn có, tại sao cô chỉ gọi cậu là anh trai có một chút mà cậu đã xuất hiện phản ứng khó nói.

Thời điểm còn chưa tạm nghỉ học lúc trước, Thẩm Quyện bị không ít nữ sinh theo đuổi. Đầy đủ các loại, ồn ền chỗ nào cũng có. Ngoại trừ phiền toái, cậu không có cảm giác gì khác.

Lâm Ngữ Kinh lại không giống như vậy.

Nhưng mà rớt cuộc không giống nhau ở đâu, cậu lại nói không nên lời.

Hoặc có thể nói cậu thật ra đã sớm cảm giác được, nguyên nhân xuất hiện loại tham muốn chiếm giữ quá đỗi bất thường này.

Nhưng cậu không muốn thừa nhận cho lắm.

Vì sao không muốn.

Bởi vì Lâm Ngữ Kinh không có suy nghĩ gì với cậu.

Mỗi một hành động, mỗi một câu nói của cô, đều đang lộ ra một thông tin —— cô không có bất kỳ suy nghĩ lung ta lung tung nào với cậu. Chỉ là đơn thuần tín nhiệm cậu, xem cậu là bạn bè.

Tôi coi cậu là bạn cùng bàn, còn muốn làm bạn tốt với cậu, thế mà trong đầu cậu lại tràn đầy các loại phế thái. Tôi gọi cậu một tiếng anh trai cậu đã có phản ứng.

Cái này cmn quá là dọa người rồi.

Thẩm Quyện đi đến cửa ra vào lầu Bắc, tựa trên cột, thở dài.

*

Mãi đến lúc Văn Tử Tuệ thi xong môn đầy tạ, Thẩm Quyện cũng chưa trả lời tin nhắn.

Lâm Ngữ Kinh đã bắt đầu hối hận rồi.

Cẩn thận nhớ lại, cô cảm giác mình hơi hơi quá trắng trợn.

Có thể Thẩm Quyện cảm thấy cô đường đột, quan hệ giữa hai người chưa tới cấp độ kia.

Tuy nhiên hỏi cũng hỏi rồi, không cách nào thu lại. Nếu đối phương không hỏi âm, cô cũng không tiện nói thêm gì nữa, bằng không sẽ càng vẽ vòi thêm chuyện ra.

Lâm Ngữ Kinh về tới khán đài lớp 10, phát hiện Thẩm Quyện đến người cũng không thấy đâu nữa.

Cô quét mắt một vòng, cũng không thấy người kia, quay đầu nhìn về phía Trình Dật: "Bạn cùng bàn tớ đâu?"

"Cậu vừa đi cậu ta cũng đi luôn rồi, " Trình Dật cười toe toét nói, "Tớ còn tưởng cậu ta đi tìm cậu rồi chứ."

"A, " Lâm Ngữ Kinh ngồi xuống, khuỷu tay đặt trên đầu gối, đỡ đầu. Một lát sau, lại vô nghĩa kêu một tiếng, "A..."

Cô thất vọng rũ mắt, mấp máy miệng.

Cô hồi hận rồi, sớm biết vậy đã không hỏi gì cả.

Cậu có phải đã giận rồi không?

Trình Dật và Lục Gia Hành ngồi ở đây hai ngày. Vốn là định ngồi đến chủ nhật cơ, kết quả tối hôm đó Trình Dật nhận điện thoại của ba cậu ta. Chủ nhật là sinh nhật ông nội cậu ta, bị cậu quên bằng. Trình tiên sinh trực tiếp mắng cho cậu ta một trận.

Vì vậy Lâm Ngữ Kinh xin Lưu Phúc Giang cho nghỉ ngày thứ hai của đại hội thể thao, nói mình hôm qua té bị thương, ngủ một giấc xong không thoải mái cho lắm. Lưu Phúc Giang không nói hai lời đã phê chuẩn cho cô ngay.

Cô theo Lục Gia Hành và Trình Dật ba người ăn linh tinh cả ngày. Buổi tối thì đưa hai người đến sân bay, thật sự không có nổi thời gian để suy nghĩ chuyện Thẩm Quyện.

Mãi đến khi cô ngồi tàu điện ngầm từ sân bay về nội thành, xung quanh yên tĩnh, cô mới nhớ tới chuyện này.

Lâm Ngữ Kinh ngồi trong tàu điện ngầm, lắc lư hai chân, gửi tin nhắn cho Lý Lâm: [Ông chủ Lý, Thẩm Quyện hôm nay có đi đại hội thể thao không?]

Ông chủ Lý đáp lại rất nhanh: [Không! Tớ cứ tưởng hai cậu lên lút đi chơi chứ.]

Lâm Ngữ Kinh thu điện thoại lại.

Thẩm Quyện không trọ ở trường. Nếu cậu không có ở trường học, có lẽ chính là đang ở studio. Lâm Ngữ Kinh cũng không về trường nữa, chuyển một chuyến tàu điện ngầm, đi về nhà bên kia.

Thời điểm xuống tàu đã là năm giờ rưỡi chiều. Cô không về nhà, đến cửa ra vào cửa hàng tiện lợi 7-11, dừng lại, sau đó bắt đầu đi đến studio của Thẩm Quyện.

Đi đến ngõ hẻm, Lâm Ngữ Kinh nhìn vào bên trong, chưa tiến vào. Nhìn chốc lát, tiếp tục đi về hướng 7-11.

Cô muốn tạo ra một cuộc gặp gỡ vô tình. Cô cũng không tin Thẩm Quyện sẽ không ra đây mua bao thuốc, mua com tối gì đó.

Đi đến cửa vào cửa hàng tiện lợi, lại quanh trở lại. Đi đến ngõ hẻm studio kia, tiếp tục quanh trở lại.

Cứ như vậy đi qua đi lại hết ba bốn chuyến, đi mãi đến khi bầu trời tối đen.

Đèn đường sáng ngời. Trên đường phố đầu đèn xe này ngậm đuôi đèn xe kia, nhìn xa xa trông như từng con rồng dài vàng óng ánh.

Lần thứ năm tạt qua 7-11, Lâm Ngữ Kinh cuối cùng đã cảm thấy mình như một đứa bệnh tâm thần.

Đi qua đi lại ngay trên đường lớn, ngậm nga hát. Cứ đi tản bộ, tản bộ mà chẳng có mục đích.

Lâm Ngữ Kinh đột nhiên cảm thấy nhận xét vừa nãy của bản thân quá nông cạn rồi. Biết đâu người ta không có bệnh tâm thần! Mà cũng đang tìm kiếm cơ hội vô tình gặp mặt đấy chứ!

Cô thờ dài, đứng trước cửa sổ thủy tinh cực lớn. Lén lút mà, không một tiếng động mà, ngó vào bên trong.

Trước tủ lạnh có một nam sinh mặc áo khoác đen, cao cao gầy gầy. Tầm mắt Lâm Ngữ Kinh bị giá hàng chắn mất phân nửa, chỉ có thể nhìn thấy mũ áo khoác và gáy cậu ta. Kiểu tóc giống hệt Thẩm Quyện, bờ vai thoát nhìn cũng rất giống.

Cô đứng ở cửa vào 7-11, nhún chân nhảy lên nhảy xuống. Lúc thì đi đến rìa bên này, lúc lại tới góc bên kia. Muốn tìm một góc độ dù chỉ thấy gò má người này cũng được, nhìn thử xem rốt cuộc có phải Thẩm Quyện hay không.

Cứ như vậy nhảy nhót hồi lâu, nhảy đến khi chị gái thu ngân dừng ánh mắt quái dị nhìn cô, nam sinh cuối cùng cũng xoay đầu lại rồi.

Rất soái, nhưng không phải, thuộc về kiểu ôn nhu thanh tú.

Lâm Ngữ Kinh thờ dài, không vui mà gục đầu xoay người lại, nhìn thấy một đôi giày thể thao trắng gần trong gang tấc.

Cô giật thót, ngẩng đầu lên.

Thẩm Quyện đứng sau lưng cô, rũ mắt nhìn cô, về mặt hồ hững.

Lâm Ngữ Kinh vốn dĩ đã gần như khẳng định người trong cửa hàng chính là cậu, kết quả không phải. Không phải thì thôi đi. Ấy mà một giây sau, cái người mà cô vòng đi vòng lại không biết mấy vòng từ năm rưỡi đến giờ chỉ để vô tình gặp được, chỉ để vô tình gặp mà đối diện xẹp bụng cũng không gặp phải. Không ngờ lại xuất hiện phía sau cô.

Khoảng cách gần như vậy, im hơi lặng tiếng, không biết đã đứng bao lâu.

Biểu cảm hoảng sợ của Lâm Ngữ Kinh còn chưa kịp thu hồi, kèm theo sự xấu hổ như làm chuyện xấu gì đó bị bắt gặp, cà lăm một cái: "Thắm, Thắm Quyên?"

"Tên con trai kia, là hình mẫu lý tưởng của cậu?" Thắm Quyên bình tĩnh hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mơng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.